DANIELLE STEEL

DRAGOSTE RENĂSCUTĂ

DANIELLE STEEL

DRAGOSTE RENĂSCUTĂ

Capitolul 1

Era aproape imposibil de ajuns pe Lexington şi pe strada Şaizeci şi trei. Fulgii de zăpadă purtaţi de vîntul care urla înghiţiseră totul, cu excepţia maşinilor mai mari. Autobuzele renunţaseră la cursele lor şi se înghesuiau unele în altele ca nişte dinozauri îngheţaţi; doar rareori părăseau turma aventurîndu-se pe cărarea făcută de plugurile de zăpadă pentru a-i culege pe cei cîţiva călători îndrăzneţi care alergau agitîndu-şi înnebuniţi braţele, alunecînd periculos pe trotuar, izbindu-se de nămeţii de zăpadă, grăbiţi să se urce în autobuz. Aveau ochii umezi, feţele roşii şi, ca în cazul lui Bernie, ţurţuri de gheaţă pe barbă.

Îi fusese imposibil să găsească un taxi. Renunţă, după o aşteptare de cincisprezece minute, şi apoi porni spre sud pe strada Şaptezeci şi nouă. Mergea deseori pe jos la lucru. Erau doar opt blocuri de parcurs. Însă astăzi, cînd traversă Madison spre Park şi o luă la dreapta spre Lexington Avenue, constată că vîntul muşcător era neaşteptat de brutal în furia lui, şi de-abia trecuse de trei blocuri cînd fu obligat să se dea bătut. Un portar înţelegător îi permise să aştepte în holul unei clădiri. Doar cîteva suflete mai dîrze aşteptau un autobuz căruia îi trebuiseră mai multe ore ca să vină dinspre nord pe Madison Avenue, să întoarcă şi să se îndrepte spre sud, pe Lexington Avenue, ducîndu-i spre locurile lor de muncă. Alte suflete mai realiste capitulaseră după ce îi arun-

caseră o singură privire viscolului de afară, şi se hotărîseră să nu mai meargă la lucru. Bernie era convins că magazinul va fi pe jumătate gol. Însă el nu era omul care să rămînă acasă şi să piardă vremea de pomană, urmărind serialele de televiziune.

Nu mergea la slujbă pentru că era constrîns să o facă. Adevărul era că Bernie mergea la slujbă de şase ori pe săptămînă, deseori chiar şi atunci cînd nu era absolută nevoie, aşa ca astăzi, pentru că iubea magazinul. Mînca, dormea, visa şi respira pentru tot ce se întîmpla de la primul la al optulea etaj al magazinului *Wolff's.* Iar anul acesta era în mod deosebit un an important. Se pregăteau să lanseze noile linii ale modei, patru dintre ele aparţinînd unor prestigioşi creatori de modă europeni şi asta urma să schimbe întreaga imagine a modei americane atît pentru femei, cît şi pentru bărbaţi. Se gîndea la toate astea privind pe geam în timp ce autobuzul se mişca greoi prin zăpada răscolită de vînt, deşi acum nu o mai vedea, aşa cum nu-i vedea nici pe cei care veneau clătinîndu-se spre autobuz. Cu ochii minţii vedea noile colecţii de primăvară aşa cum le văzuse în noiembrie la Paris, Roma şi Milano; femei superbe purtînd toalete deosebite, alunecînd pe podium ca nişte splendide păpuşi, punînd în evidenţă fiecare detaliu al îmbrăcăminţii lor, şi brusc se bucură că venise la lucru. Voia să le mai arunce o privire modelelor pe care le vor folosi pentru marea paradă a modei de săptămîna viitoare. După ce alesese şi aprobase rochii şi costume, dorea să se asigure că şi modelele alese erau cele mai potrivite. Lui Bernard Fine îi plăcea să fie la curent cu tot, de la cheltuielile pentru cumpărarea hainelor, selectarea modelelor, pînă la felul cum vor arăta invitaţiile care urmau să fie trimise celor mai deosebiţi clienţi ai lor. Pentru el totul conta. În ceea ce-l privea, munca lui nu se deosebea de a celor de la

U.S. Steel sau *Kodak*. Se ocupau de un produs, de fapt de mai multe, şi impresia pe care o făcea acest produs depindea de el.

Partea incredibilă era că dacă cineva i-ar fi spus acum cincisprezece ani, cînd încă mai juca fotbal la Universitatea din Michigan, că îşi va face probleme în privinţa lenjeriei de corp pe care o vor purta modelele, şi cum vor fi prezentate rochiile de seară, ar fi izbucnit în rîs... sau şi-ar fi folosit pumnul pentru a-i muta falca din loc. Acum i se părea amuzant şi uneori stătea în biroul lui uriaş, zîmbind, amintindu-şi de vremurile de atunci. Fusese un student foarte bun, cel puţin în primii doi ani, apoi îşi găsise refugiul în literatura rusă. Dostoievski fusese idolul său încă din prima jumătate a anului al treilea, egalat doar de Tolstoi, urmat imediat de Sheila Borden. O întîlnise la cursul de rusă, pentru că ajunsese la concluzia că nu-i poate onora pe marii clasici ruşi citindu-i în traducere, aşa că se înscrisese la un curs rapid de învăţare a limbii, aflînd astfel cum să întrebe unde e poşta, hotelul şi să găsească un tren, cu un accent care o impresionase enorm pe profesoara lui. Însă rusa îi încălzise sufletul. Ca şi Sheila Borden. Era aşezată în primul rînd, cu părul negru şi drept atîrnîndu-i romantic pînă la talie, sau cel puţin aşa îşi imagina el, cu un corp suplu şi drept. Ceea ce o adusese la orele de rusă era fascinaţia ei pentru balet. Dansa de la cinci ani, îi explicase ea cînd discutaseră pentru prima oară, şi nu poţi înţelege baletul pînă nu-i înţelegi pe ruşi. Era o tînără nervoasă, încordată, cu ochi mari, iar trupul îi era un poem de simetrie şi de graţie, care îl vrăjise cînd o urmărise a doua zi dansînd.

Sheila se născuse în Hartford, Connecticut, iar tatăl ei lucra la o bancă, ceea ce ei i se părea mult prea vulgar. Tînjea după ceva mai subtil, o mamă într-un scaun de invalid... un tată cu TBC care să fi murit la scurt timp de la

naşterea ei... Cu un an în urmă, Bernie i-ar fi rîs în nas, dar nu şi acum. La douăzeci de ani lua totul foarte în serios, iar ea era o extraordinară balerină, îi explică el mamei lui cînd veni acasă de sărbători.

– Evreică? întrebă mama lui cînd îi auzi numele. Sheila i se păruse întotdeauna un nume irlandez, iar Borden era de-a dreptul înspăimîntător. Însă se poate ca în trecut să fi fost Boardman sau Berkovitz sau o mulţime de alte variante; schimbarea numelui era un semn de laşitate, dar cel puţin erau acceptabili. Bernie se supărase îngrozitor pentru că îi pusese întrebarea cu care îl bătuse la cap mai toată viaţa lui, chiar înainte de a ajunge să simtă ceva pentru vreo fată. Mama lui îl întreba despre fiecare: „E evreu... care e numele de fată al mamei? ...ceremonia de *bar mitzvah* a avut loc anul trecut? ...ce ziceai că face tatăl său? E evreică, nu-i aşa?" Nu erau oare toţi? Oricum, cei pe care îi cunoştea familia Fine erau. Părinţii lui au dorit ca el să-şi facă studiile la *Columbia* sau la Universitatea din New York. Putea face naveta. De fapt, mama lui chiar încercase să insiste. Însă fusese acceptat doar de Universitatea din Michigan, aşa că îi fusese uşor să se hotărască. Era salvat! Zbură spre Ţara Libertăţii, se întîlni cu sute de fete blonde cu ochi albaştri, care nu auziseră niciodată de *peşte gefilte,* sau de *kreplah* sau *knishes* şi care habar nu aveau cînd era Paştele evreiesc. Fusese o binecuvîntată schimbare pentru el, deoarece pînă atunci se întîlnise cu toate fetele din Scarsdale după care mama lui era înnebunită şi ajunsese să se plictisească de ele. Îşi dorea ceva nou, diferit şi poate tocmai ce-i era interzis. Iar Sheila reprezenta toate astea. În plus era incredibil de frumoasă, cu ochi mari, negri, şi plete de abanos. Îi prezentase autori ruşi despre care nu auzise niciodată, şi îi citiseră pe toţi – în traducere –, bineînţeles. Încercase să discute cu părinţii lui aceste cărţi în timpul vacanţelor, dar

fără folos.

– Bunica ta a fost rusoaică. Voiai să înveţi ruseşte, puteai învăţa de la ea.

– Nu era acelaşi lucru. Şi apoi ea vorbea *Yiddish* mai tot timpul... Vocea i se pierdu. Detesta să se certe cu ei. Mamei lui îi plăceau discuţiile aprinse. Era ocupaţia ei de bază, marea ei bucurie, sportul preferat. Obişnuia să discute în contradictoriu cu oricine, în special cu el.

– Nu-i vorbi de rău pe cei morţi!

– N-am făcut aşa ceva. Am spus doar că bunica vorbea *Yiddish* tot timpul.

– Vorbea şi ruseşte foarte frumos. Şi ce folos ai tu din asta? Ar trebui să urmezi cursurile de ştiinţă, de asta au nevoie bărbaţii în ţara asta acum... economie... Dorea ca el să ajungă doctor ca şi tatăl lui, sau măcar avocat. Tatăl lui era chirurg specializat în operaţii pe laringe, unul dintre cei mai importanţi din domeniul lui. Însă Bernie nu-şi dorise niciodată să calce pe urmele tatălui său, nici măcar copil fiind. Îl admira enorm. Însă n-ar fi suportat să fie doctor. Voia altceva, în ciuda visurilor mamei lui.

– Limba rusă? Cine mai vorbeşte ruseşte cu excepţia comuniştilor?

Sheila Borden... ea vorbea. Bernie îşi privi mama cu disperare. Era o femeie atrăgătoare, fusese întotdeauna. Nu se simţise niciodată stînjenit de felul în care arăta mama lui, sau tatăl lui, un bărbat înalt, uscăţiv, cu ochi negri şi păr cărunt, avînd deseori o privire absentă. Îi plăcea ceea ce făcea şi mai întotdeauna se gîndea la pacienţii săi. Însă Bernie ştia că era acolo, în caz că ar fi avut nevoie de el. Mama lui îşi vopsea părul blond de mai mulţi ani, culoarea se numea „Soare de toamnă" şi îi venea bine. Avea ochi verzi pe care Bernie îi moştenise şi îşi păstrase silueta. Purta haine scumpe pe care nimeni nu părea să le observe. În cea mai mare parte erau

costume bleumarin, sau rochii negre şi costaseră o groază de bani la *Lord,* la *Taylor* sau la *Saks*. Cumva, arăta ca o mamă pentru el.

– De ce învaţă fata asta ruseşte? De unde îi sînt părinţii?

– Connecticut.

– De unde în Connecticut? Bernie ar fi vrut să o întrebe dacă avea de gînd să-i viziteze.

– Hartford. Ce importanţă are?

– Poartă-te frumos, Bernie. Arăta artificială şi teatrală, iar el îşi puse jos şerveţelul şi îşi împinse scaunul în spate. Cina cu ea îi provoca întotdeauna dureri de stomac. Unde pleci? Nu ţi-am dat voie să te ridici. De parcă ar fi avut doar cinci ani. Cîteodată ura să vină acasă. Apoi se simţea vinovat pentru că ura să vină acasă. Şi apoi se enerva pe ea pentru că îl făcea să se simtă vinovat că ura să vină acasă...

– Mai am ceva de învăţat înainte să plec.

– Slavă Domnului că nu mai joci fotbal. Mereu îi spunea lucruri din astea care îl făceau să se răzvrătească. Îi venea să se întoarcă şi să-i spună că era din nou în echipă... sau că studia baletul cu Sheila doar ca să o aţîţe puţin...

– Hotărîrea nu e neapărat una permanentă, mamă.

Ruth Fine îl fulgeră cu privirea.

– Vorbeşte despre asta cu tatăl tău. Ea vorbise deja şi încă destul de mult. „Dacă Bernie mai vrea să joace fotbal, îi oferi o maşină nouă..." Dacă Bernie ar fi ştiut, ar fi sărit pînă în plafon şi nu numai că ar fi refuzat maşina, dar imediat s-ar fi apucat din nou de fotbal. Detesta să fie mituit. Detesta felul în care gîndea ea uneori, şi modul posesiv şi protector în care îl trata, în ciuda atitudinii mult mai înţelegătoare a tatălui său. Era greu să fii singurul copil, iar cînd se întoarse la *Ann Arbor* şi o văzu pe

Sheila, ea îl înţelese perfect. Nici pentru ea vacanţa nu fusese prea fericită. Nu reuşiseră să se întîlnească, deşi Hartford nu era la capătul lumii, cu toate că parcă acolo era. Părinţii ei o avuseseră la bătrîneţe şi se purtau cu ea ca şi cum ar fi fost din porţelan, îngrozindu-se de fiecare dată cînd pleca de acasă, speriaţi că se va lovi, va fi atacată sau violată, va aluneca pe gheaţă, va cunoaşte bărbaţi nepotriviţi, sau nu-şi va face studiile la şcoala cea mai bună. Nici ei n-au fost încîntaţi de Universitatea din Michigan, însă ea stăruise. Ştia cum să obţină de la ei ceea ce-şi dorea. Însă era obositor să ştie că erau preocupaţi doar de ea. Înţelegea exact la ce anume se referea Bernie, iar după vacanţa de Paşte au pus la cale un plan. Se vor întîlni în vara următoare în Europa şi vor călători cel puţin o lună fără să spună nimic nimănui. Şi aşa au şi făcut.

A fost minunat să viziteze împreună Veneţia, Parisul şi Roma. Sheila fusese teribil de îndrăgostită şi, în timp ce erau întinşi goi pe o plajă din Ischia, cu părul ei lung atîrnîndu-i pe umeri, Bernie ştiu că nu mai văzuse o femeie atît de frumoasă. I se părea atît de adorabilă, încît în secret se gîndea să-i ceară să se căsătorească cu el. Dar nu-i spuse nimic. Visa să se logodească cu ea în vacanţa de Crăciun şi apoi să se căsătorească după absolvire, în luna iunie a anului următor... Au călătorit şi în Anglia şi Irlanda, plecînd din Londra cu acelaşi avion.

Ca de obicei tatăl lui era în sala de operaţii. Mama lui venise să-l întîmpine, în ciuda faptului că-i trimisese o telegramă să nu o facă. Făcîndu-i cu mîna, plină de entuziasm, arăta mult mai tînără în costumul bej creat de Ben Zuckerman şi cu părul aranjat în cinstea lui. Însă indiferent cît de bune ar fi fost intenţiile lui, au dispărut în clipa în care i-a zărit însoţitoarea.

– Cine e?

– E Sheila Borden, mamă. Doamna Fine arăta gata să leşine.

– Aţi călătorit împreună în tot timpul ăsta? Îi dăduseră destui bani pentru şase săptămîni. Cadoul lor pentru cea de-a douăzeci şi una aniversare. Aţi călătorit împreună aşa... aşa... de neruşinat...? Lui Bernie îi venea să moară auzind-o ce spune, iar Sheila îi zîmbea de parcă nici nu i-ar fi păsat.

– E în regulă... nu-ţi face probleme, Bernie... Trebuie oricum să prind autobuzul spre Hartford. Îi mai zîmbi o dată, îşi înhăţă sacul de voiaj şi pur şi simplu dispăru fără să-şi ia rămas-bun, în timp ce mama lui începu să-şi şteargă lacrimile.

– Mamă... te rog...

– Cum ai putut să ne minţi în halul ăsta?

– N-am mintit. Am spus că mă voi întîlni cu nişte prieteni. Era roşu la faţă şi ar fi vrut ca pămîntul să se deschidă şi să-l înghită. Îşi dorea să nu o mai vadă niciodată în viaţa lui.

– Şi asta numeşti tu prietenă?

Bernie se gîndi imediat la toate clipele în care făcuseră dragoste... pe plajă, în parcuri, lîngă rîuri, în mici hoteluri... Nimic din ce-i va spune ea nu va putea şterge aceste amintiri şi se uită furios la mama lui.

– E cea mai bună prietenă pe care o am! Îşi apucă sacul de voiaj şi porni spre ieşirea din aeroport lăsînd-o singură, dar făcu greşeala să se întoarcă o dată şi văzu că rămăsese pe loc, plîngînd fără să se ascundă. Nu-i putea face aşa ceva. Se duse la ea şi îi ceru iertare, iar apoi se urî pentru slăbiciunea lui.

Reîntors în toamnă la şcoală, continuase legătura cu Sheila, iar cînd s-au întors acasă de Ziua Recunoştinţei a trecut prin Hartford pentru a-i cunoaşte familia. Părinţii ei au fost rezervaţi, dar politicoşi, surprinşi evident de

ceva ce Sheila nu le spusese. Cînd s-au întors la şcoală, Bernie o întrebă:

– I-a deranjat faptul că sînt evreu? Era curios. Se întreba dacă părinţii ei erau la fel de sensibili ca ai lui, deşi i se părea puţin probabil. Nimeni nu putea fi la fel de sensibil şi inflexibil ca Ruth Fine, cel puţin nu şi în ochii lui.

– Nu. Sheila zîmbi absentă şi îşi aprinse o marijuana. Erau aşezaţi pe ultimul rînd al avionului care îi ducea în Michigan. Doar surprinşi, cred. Nu m-am gîndit că e ceva atît de important încît să-i previn. Lui Bernie îi plăcea felul ei de a fi. Nu se agita dacă nu era necesar. Nimic nu părea să fie important şi Bernie trase şi el un fum înainte ca ea să stingă cu grijă ţigara şi să ascundă mucul într-un plic din poşetă. Te-au găsit drăguţ.

– Şi mie mi s-au părut drăguţi. Minţea. De fapt i se păruseră extrem de plictisitori şi fusese surprins că mama ei avea atît de puţin stil. Au discutat despre vreme şi despre ce se mai întîmpla prin lume şi nimic altceva. Atitudinea lor îl făcuse să se simtă ca într-un coşmar, suportînd un permanent comentariu pe viu al ştirilor internaţionale. Sheila era atît de diferită de ei, însă şi ea spuse acelaşi lucru despre el. O categorisise pe mama lui drept isterică după singura dată cînd o întîlnise, iar el nu o contrazisese. Vor veni la absolvire?

– Glumeşti? Sheila rîse. Mama plînge numai cînd vorbeşte despre asta.

Bernie încă se mai gîndea să se căsătorească cu ea, deşi nu-i spusese nimic. Îi făcu o surpriză de ziua Sfîntului Valentin, oferindu-i un superb inel cu diamant pe care îl cumpărase pentru ea din banii lăsaţi de bunicii lui. Era mic, lucrat perfect şi avea doar două carate, însă era un impecabil inel de logodnă. În ziua în care îl cumpărase simţise o strîngere de inimă şi se întorsese acasă plin de entuziasm. O luase în braţe, o sărutase apăsat şi

îi aruncase în poală cutia roşie, cu o neglijenţă bine studiată.

– Vezi dacă ţi se potriveşte, fetiţo.

Ea crezuse că e vorba de o glumă şi rîsese cu poftă pînă deschisese cutia. Atunci rămase cu gura căscată şi apoi începu să plîngă. Îi aruncase înapoi cutia şi plecase fără să spună un cuvînt. Bernie nu înţelesese nimic pînă cînd ea nu se întoarse înapoi pentru a sta de vorbă. Îşi aveau camerele lor, dar de cele mai multe ori dormeau într-a lui. Era mai încăpătoare şi mai confortabilă, avea două mese de birou. Sheila privea fix la inelul din cutia de pe masa lui.

– Cum ai putut să faci aşa ceva? întrebă ea. Bernie nu înţelese. Poate că inelul i se părea prea mare.

– Ce să fac? Vreau să mă căsătoresc cu tine. O privi cu tandreţe şi întinse mîna spre ea, dar Sheila îi întoarse spatele, ducîndu-se în celălalt colţ al camerei.

– Credeam că înţelegi... tot timpul ăsta am crezut că totul e grozav.

– Ce dracu vrea să însemne asta?

– Înseamnă că am crezut că legătura noastră e echilibrată.

– Fireşte că este. Dar cu ce influenţează asta restul?

– Nu avem nevoie de căsătorie... nu avem nevoie de tot gunoiul acela tradiţional. Îl privi dezgustată, iar el se simţi şocat. Nu avem nevoie decît de ceea ce avem acum, atît cît va dura. Era pentru prima oară cînd o auzea vorbind aşa şi se întrebă ce se întîmplase cu ea.

– Şi cît va dura?

– Astăzi... săptămîna viitoare... Ridică din umeri. Cui îi pasă? Ce importanţă are? Nu poţi prelungi nimic cu un inel de logodnă.

– Ei bine, îmi cer scuze. Însă se înfuriase. Înhăţă cutia, o închise şi o azvîrli într-unul din sertare. Îmi pare rău

pentru gestul meu de burghez ieşit din comun. Bănuiesc că cei şapte ani de acasă din Scarsdale şi-au spus cuvîntul.

Ea se uită la el de parcă acum l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Nu mi-a trecut prin cap că îi dai atîta importanţă. Privi nedumerită, undeva în spatele lui, de parcă pe moment nu şi-ar fi mai adus aminte cum îl cheamă. Credeam că înţelegi totul... Se aşează pe canapea şi îl urmări cum se îndreaptă spre fereastră. El se întoarse spre ea.

– Nu. Şi ştii ceva? Nu înţeleg nimic. Trăim împreună de mai bine de un an. Am fost în Europa împreună. Ce-ai crezut că e? Doar o aventură? Pentru el nu era. Nu era acel gen de bărbat, chiar dacă avea doar douăzeci şi unu de ani.

– Nu mai folosi nişte cuvinte atît de învechite. Se ridică în picioare şi se întinse de parcă ar fi fost plictisită, iar el observă că nu purta sutien, ceea ce complica şi mai mult lucrurile. Simţi cum în el creşte dorinţa.

– Poate că e doar prea devreme. O privi plin de speranţă, îndemnat de ceea ce simţea între picioare şi în inimă şi urîndu-se pentru asta. Poate că avem nevoie de mai mult timp.

Însă ea clătina din cap. Şi nu-l sărută cînd plecă din cameră.

– Niciodată nu voi dori să mă căsătoresc, Bern. Nu e genul meu. Vreau să plec în California după absolvire şi să rămîn acolo un timp. Dintr-odată şi-o putu imagina acolo... într-o comună...

– Ce fel de viaţă mai e şi asta? Ca un drum fără ieşire.

Ea ridică din umeri, schiţînd un zîmbet.

– E ceea ce vreau acum, Bern. S-au privit mai multe clipe. Dar îţi mulţumesc pentru inel. Închise uşor uşa în urma ei, iar el rămase mult, mult timp singur în camera

întunecată, gîndindu-se la ea. O iubea atît de mult, cel puţin aşa credea el. Însă niciodată nu-i cunoscuse această latură, această indiferenţă nepăsătoare faţă de ce simţea celălalt. Dintr-odată îşi aminti cum se purtase cu părinţii ei cînd el o vizitase acasă. Nu prea părea să-i pese de ei şi mereu îl acuza că e nebun cînd îşi suna părinţii, sau îi cumpăra mamei lui un mic cadou înainte de a se întoarce acasă. Îi trimisese flori de ziua ei de naştere, iar Sheila îşi bătuse joc de el. Toate aceste mici incidente îi reveneau în minte. Poate că într-adevăr o durea în cot de toată lumea, inclusiv de el. Nu făcea decît să se distreze şi să se simtă bine. Iar pînă acum el o făcuse să se simtă bine, însă inelul de logodnă schimbase totul. Se culcă simţindu-şi inima ca un bolovan şi se gîndi toată noaptea la ea.

Iar lucrurile nu s-au îmbunătăţit prea mult după această discuţie. Sheila se alăturase unui grup care se ocupa cu trezirea conştiinţei, iar unul dintre subiectele pe care se părea că adoră să le discute era relaţia ei cu Bernie. Sheila venea acasă şi îi ataca în mod constant valorile, ţelurile, modul de a vorbi cu ea.

– Nu-mi vorbi ca şi cum aş fi un copil. Sînt femeie, fir-ar să fie, şi nu cumva să uiţi că boaşele tale sînt doar decorative şi nici măcar prea impresionante. Sînt la fel de deşteaptă ca şi tine, la fel de îndrăzneaţă... notele mele sînt la fel de bune... singurul lucru pe care nu-l am e bucata aia de piele care atîrnă între picioarele tale şi, oricum, cui îi pasă de ea?

Bernie era îngrozit; se îngrozi şi mai tare cînd ea renunţă la balet. Continua să urmeze orele de rusă, dar vorbea foarte mult despre *Che Guevara*, şi începuse să poarte bocanci de luptă şi diferite accesorii pe care le cumpăra de la magazinul armatei. Îi plăceau în mod deosebit maieurile bărbăteşti pe care le purta fără sutien,

iar sfîrcurile ei se distingeau cu uşurinţă. Bernie se simţea tot mai jenat să meargă cu ea pe stradă.

– Doar nu vorbeşti serios? spuse ea cînd au discutat despre festivitatea de absolvire, amîndoi ajungînd la concluzia că era al naibii de demodat. El recunoscuse că ar dori totuşi să participe. Era o amintire pentru viitor, iar în cele din urmă Sheila acceptă să-l însoţească. Însă apăru în apartamentul lui într-o salopetă deschisă pînă la brîu, pe sub care purta un tricou roşu rupt. Bocancii nu erau chiar soldăţeşti, dar semănau foarte bine. Imitaţii perfecte, stropiţi cu vopsea aurie pe care ea îi numea rîzînd „pantofii noi de dans" în timp ce el se holba la ea. Bernie era îmbrăcat într-un smoching alb, pe care îl purtase la o nuntă anul trecut. I-l făcuse tatăl lui la *Brooks Brothers* şi îi venea perfect, iar cu părul lui castaniu, ochii verzi şi culoarea bronzului de vară arăta teribil de atrăgător. Însă ea era ridicolă şi Bernie i-o spusese.

– E nepoliticos să le faci aşa ceva puştilor din anul întîi, care iau totul în serios. Dacă mergem, sîntem datori să ne îmbrăcăm mai decent.

– Of, pentru Dumnezeu! Se aruncase pe canapeaua lui privindu-l cu dispreţ. Arăţi ca Lordul Fauntleroy. Doamne, să vezi cînd o să le povestesc celor din grupul meu.

– Nu-mi pasă de ce cred cei din grupul tău! Era pentru prima oară cînd Bernie îşi ieşea din fire, iar ea îl studie surprinsă, văzîndu-l cum avansează spre ea, oprindu-se în faţa canapelei, dominînd-o cu înălţimea lui. Îşi mişcă nervoasă picioarele graţioase, încălţate cu bocancii de luptă aurii.

– Mişcă-ţi fundul, du-te în camera ta şi schimbă-te.

– Du-te dracului. Îşi înălţă capul şi îi zîmbi.

– Vorbesc serios, Sheila. Nu mergi în costumaţia asta.

– Ba da.

– Nu.

– Atunci nu mergem.

El şovăi doar o fracţiune de secundă înainte să se îndrepte cu paşi mari spre uşă.

– *Tu* nu mergi. Eu voi merge singur.

– Distracţie plăcută. Îi făcu cu mîna, iar el ieşi afară fierbînd de furie. Aşa că se dusese singur şi se simţise îngrozitor de prost. Nu dansase cu nimeni, dar rămăsese acolo doar pentru a-i face ei în ciudă. Însă ea îi stricase seara. Aşa cum urma să strice şi festivitatea de absolvire cu acelaşi gen de ispravă, doar că mult mai senzaţională. Cînd veni rîndul ei să urce pe scenă şi după ce-şi primi diploma, Sheila se adresă celor prezenţi ţinîndu-le un mic discurs despre cît de neînsemnate erau gesturile simbolice ale guvernului, şi despre faptul că existau femei oprimate peste tot în lume. Şi în numele lor şi al ei înseşi, ea respingea şovinismul Universităţii din Michigan. Apoi îşi rupse diploma în două în timp ce publicul rămase cu gura căscată, iar lui Bernie îi veni să plîngă. După aşa ceva nu mai avu ce să-i spună mamei lui. Nici Sheilei, cînd s-au întîlnit în cameră pentru a-şi face bagajele. Nu-i spuse ce părere avea despre gestul ei. Nu se simţea în stare să spună ceva. De fapt au discutat despre foarte puţine, în timp ce-şi adunau lucrurile din dulap şi din sertare. Părinţii lui luau cina la hotel cu nişte prieteni, iar el urma să ia prînzul cu ei înainte ca toţi trei să se întoarcă la New York. Acum o privea pe Sheila cu o expresie de disperare întipărită pe chip. Ultimul an şi jumătate parcă se dusese pe apa sîmbetei. În ulitmele săptămîni au rămas împreună din obişnuinţă şi comoditate. Însă lui Bernie tot nu-i venea să accepte despărţirea lor. Deşi îşi făcuse planuri să plece în Europa cu părinţii, nu-i venea să creadă că totul se terminase între ei. Era ciudat cît de senzuală putea fi în pat şi cît de rece oriunde altundeva. Asta îl zăpăcise încă din prima zi cînd o cunoscuse. Şi se

trezi că este absolut incapabil să fie obiectiv în privinţa ei. Ea vorbi prima.

– Mîine seară plec în California.

El o privi uluit.

– Credeam că părinţii tăi vor să te întorci acasă.

Sheila zîmbi şi aruncă un maldăr de şosete în geanta de voiaj.

– Probabil. Ridică din nou din umeri şi brusc Bernie simţi o dorinţă copleşitoare să-i tragă o palmă. Fusese atît de sincer îndrăgostit de ea... dorise să se căsătorească... iar ei nu-i păsa decît de ceea ce voia ea. Era cea mai egocentrică fiinţă pe care o cunoscuse vreodată. Voi zbura cu cursa de noapte spre Los Angeles şi de acolo voi face autostopul pînă în San Francisco.

– Şi apoi?

– Cine ştie? Întinse mîinile, privindu-l de parcă acum s-ar fi cunoscut şi n-ar fi fost prieteni şi îndrăgostiţi unul de altul. Făcuse parte din viaţa lui în ultimii doi ani petrecuţi la Universitatea din Michigan, iar acum se simţea ca un prost. Îşi pierduse doi ani cu ea.

– Ce-ar fi să treci prin San Francisco după ce te reîntorci din Europa? Mi-ar plăcea să ne revedem. I-ar plăcea? După doi ani?

– Nu cred că am să pot. Zîmbi pentru prima oară după mai multe ore, dar ochii îi erau încă trişti. Trebuie să-mi caut o slujbă. Ştia că pentru ea asta nu era o problemă. Părinţii ei îi oferiseră douăzeci şi cinci de mii de dolari la absolvire, şi băgase de seamă că pe aceia nu-i rupsese. Avea destui bani ca să trăiască mai mulţi ani în California. Iar el nu se străduise prea mult să-şi găsească o slujbă, pentru că nu fusese sigur de ce voia ea să facă. Şi se simţi un prost şi mai mare. Ceea ce-şi dorea cel mai mult era să-şi găsească un post de profesor la o şcoală din New England şi să predea rusa.

Trimisese cereri la mai multe şcoli şi aştepta răspunsul.

– Nu ţi se pare o prostie să te laşi înghiţit de cei care conduc, Bern, şi să faci o meserie pe care o deteşti, pentru bani de care n-ai nevoie?

– Vorbeşte în numele tău. Părinţii mei nu au de gînd să mă finanţeze tot restul vieţii lor.

– Nici ai mei.

– Intenţionezi să cauţi o slujbă pe Coasta de Vest?

– Probabil.

– Ce vei face? Vei prezenta asta la parada modei? Arătă spre pantalonii tăiaţi şi bocanci, iar ea se supără.

– Într-o zi vei ajunge exact ca şi părinţii tăi. Era cel mai îngrozitor lucru pe care ar fi putut să i-l spună. Îşi trase fermoarul la geantă şi îi întinse mîna. Rămîi cu bine, Bernie.

Era ridicol, îşi spuse el în timp ce o privea ţintă.

– Asta e tot? După aproape doi ani, „rămîi cu bine"? Avea lacrimi în ochi şi nu-i mai păsa ce va crede despre el. Nu pot să cred... urma să ne căsătorim... să avem copii.

Ei nu i se păru deloc amuzant.

– Nu asta am fost hărăziţi să facem.

– Atunci ce, Sheila? Doar să ne regulăm doi ani la rînd? Te-am iubit, indiferent cît de greu ţi-ar fi să crezi acum. Brusc nu-şi mai dădu seama ce văzuse la ea şi îl duru să recunoască că mama lui avusese dreptate. Însă aşa era. De data asta.

– Cred că şi eu te-am iubit... Buzele ei tremurară în ciuda efortului de a-şi stăpîni emoţia şi se repezi în braţele lui strîngîndu-l tare în încăperea acum goală, care cîndva fusese casa lor. Îmi pare rău, Bernie... presupun că totul s-a schimbat... Plîngeau amîndoi, iar el clătină din cap.

– Ştiu... nu e vina ta... Vocea îi era răguşită şi se întrebă a cui vină era totuşi. O sărută, iar ea ridică ochii

spre el.

– Vino în San Francisco dacă poţi.

– Voi încerca. Ştia însă că n-o va face niciodată.

Sheila îşi petrecu următorii trei ani trăind într-o comună de lîngă Stinson Beach, iar el îi pierdu complet urma pînă cînd primi o felicitare de Crăciun şi o fotografie. N-ar mai fi recunoscut-o. Locuia într-un vechi autobuz de şcoală parcat pe plajă, împreună cu alţi nouă oameni şi şase copii. Avea şi ea două fete. Cînd primi această felicitare, nu mai simţea nimic pentru ea, deşi o uitase greu, rămînîndu-le recunoscător părinţilor săi că nu dăduseră relaţiei lui cu ea o prea mare importanţă. Se simţea uşurat că mama lui nu-i mai amintea de ea, iar ea era uşurată că Sheila dispăruse pentru totdeauna.

Fusese prima fată pe care o iubise, iar visurile tinereţii mor greu. Călătoria în Europa îi făcuse bine. Întîlnise zeci de fete în Paris, Londra, în sudul Franţei, Elveţia, Italia, şi rămăsese surprins că a călători cu părinţii putea fi aşa de amuzant. Mereu se întîlneau cu prieteni.

În Berlin s-a întîlnit cu trei tipi de la şcoală şi şi-au făcut de cap înainte de a se întoarce din nou la viaţa adevărată. Doi dintre ei se pregăteau de ultima aventură, dar o făcea mai ales pentru a scăpa de înrolare, ceva pentru care Bernie nu trebuia să-şi facă probleme, deşi se simţea jenat din această cauză. Avusese astm în copilărie şi tatăl său adunase toate dovezile necesare. Fusese respins cînd se prezentase în faţa comisiei la optsprezece ani, cu toate că nu o recunoscuse în faţa nici unuia din prietenii săi. Însă acum îi convenea. Nu mai trebuia să se îngrijoreze. Din nefericire, fusese respins de toate şcolile la care solicitase un post, pentru că încă nu avea diploma de profesor. Aşa că se înscrise la *Columbia,* plănuind să-şi ia acolo diploma. Toate şcolile îl sfătuiseră să încerce din nou în anul următor. Un an i se

părea foarte lung, iar cursurile la care se înscrisese nu-i prea trezeau interesul.

Locuia acasă şi mama lui îl înnebunea, iar toţi pe care îi cunoştea erau plecaţi. Fie în armată, fie la şcoală, fie îşi găsiseră slujbe în alte părţi. Se simţea ca singurul care rămăsese acasă, şi disperat, se oferise să lucreze la *Wolff's* în perioada aglomerată de Crăciun, fără să-i pese că-l trimiseseră să vîndă pantofi bărbăteşti. Orice i-ar fi plăcut mai mult, decît să stea acasă, iar magazinul îi plăcuse întotdeauna. Era una din acele săli mari şi elegante care mirosea frumos, şi unde pînă şi angajaţii erau mai stilaţi. Cu ocazia Crăciunului erau mult mai politicoşi decît în alte părţi. *Wolff's* fusese întotdeauna un magazin care stabilise moda pentru toată lumea, şi într-o anumită măsură era şi acum, deşi îi lipsea forţa unui magazin ca *Bloomingdale's*, aflat doar la trei blocuri depărtare.

Însă Bernie era fascinat şi îi spunea mereu şefului de departament ce credea el că ar trebui să fie făcut pentru ca magazinul să fie mai bun ca *Bloomingdale's,* însă acesta se mulţumea să zîmbească. *Wolff's* era cel mai grozav. Cel puţin asta era părerea lui. Dar nu şi a lui Paul Berman, conducătorul magazinului, intrigat de un memoriu trimis de Bernie. Şeful departamentului îşi ceru scuze la nesfîrşit cînd auzi de memoriu şi promise ca Bernie să fie imediat concediat, dar nu asta dorea Berman. Dorea să-l cunoască pe acest tînăr cu idei interesante, aşa că s-au întîlnit şi Paul Berman i-a remarcat imediat calităţile. Îl invită la prînz de mai multe ori, amuzat de îndrăzneala lui, însă era un puşti deştept şi Paul izbucni în rîs cînd îi spuse că vrea să predea literatură rusă şi că urma cursurile serale de la *Columbia.*

– E o mare pierdere de vreme.

Bernie era şocat, deşi omul îi plăcea. Era liniştit, elegant, un foarte bun om de afaceri, interesat de ce

spunea lumea. Era nepotul celui care crease magazinul *Wolff's*.

– Literatura rusă a fost subiectul meu preferat, domnule, spuse el cu respect.

– Ar fi trebuit să urmezi o şcoală de comerţ.

Bernie zîmbi.

– Vorbiţi ca mama.

– Cu ce se ocupă tatăl tău?

– E doctor. Chirurg. Însă mie nu mi-a plăcut niciodată medicina. Doar cînd mă gîndesc la ce se învaţă acolo, mi se face rău.

Berman dădu din cap. Înţelegea foarte bine.

– Cumnatul meu e doctor. Nici eu n-aş suporta aşa ceva. Se încruntă privindu-l pe Bernard Fine. Şi tu? Tu ce-ai de gînd să faci?

Bernie simţi că e de datoria lui să fie sincer. Ţinea destul de mult la magazin pentru ca să scrie un memoriu, lucru care îl adusese aici. Îi plăcea *Wolff's*. Pentru el era un loc minunat. Dar nu ca o slujbă permanentă.

– Îmi voi lua diploma, voi scrie unor şcoli şi, dacă am noroc, în anul următor voi preda la un liceu. Zîmbi încrezător arătînd teribil de tînăr. Lui Paul Berman îi era teribil de simpatic.

– Ce se întîmplă dacă te iau la armată? Bernie îi povesti despre clasificarea 4-F pe care o primise. Eşti la naibii de norocos, tinere. Acea mică neplăcere din Vietnam s-ar putea să devină ceva mult mai serios. Uite ce s-a întîmplat cu francezii. Au dat bir cu fugiţii. Ni se poate întîmpla şi nouă, dacă nu vom fi atenţi. Bernie era de acord cu el. Ce-ar fi să renunţi la cursurile serale?

– Şi ce să fac?

– Am o propunere pentru tine. Vei rămîne la magazin un an şi vei trece pe la toate departamentele ca să vezi cam cum e pe aici. Dacă vrei să rămîi şi reuşeşti la

examen, te trimitem la o şcoală de comerţ. Între timp îţi poţi face ucenicia lucrînd în magazin. Ce zici?

Nu mai oferise niciodată o astfel de posibilitate unui tînăr, însă îi plăcea acest puşti cu ochi verzi larg deschişi şi sinceri, şi faţa inteligentă. Nu era un tînăr frumos, dar arăta bine şi era ceva strălucitor, cinstit şi decent pe chipul lui. Paul Berman i-o şi spusese înainte de a pleca de la birou. Bernie îi ceruse o zi sau două ca să se gîndească la propunerea lui, dar recunoscu că se simţea flatat şi emoţionat. Însă era o hotărîre importantă. Nu era prea sigur că vrea să meargă la o şcoală de comerţ şi nu era deloc dispus să renunţe la visul său, cu o mică şcoală într-un orăşel retras, predîndu-le unor tineri entuziaşti despre Dostoievski şi Tolstoi. Dar poate că nu era decît un vis. Care i se părea tot mai estompat.

Vorbi cu părinţii lui în acea seară şi pînă şi tatăl său fusese impresionat. Era o şansă minunată, dacă asta era ceea ce-şi dorea să facă. Iar anul de ucenicie la *Wolff's* îi va da posibilitatea să vadă singur dacă îi plăcea magazinul. Nu avea ce pierde, iar tatăl său îl felicită, iar mama lui se interesă cîţi copii avea Berman... cîţi fii... adică cu cine va trebui să se ia la întrecere... cîte fete... ce-ar fi să se căsătorească cu una din ele!

– Lasă-l în pace, Ruth! Lou se arătase foarte ferm cînd rămăseseră singuri în acea noapte, şi cu un mare efort de voinţă ea reuşi să se abţină, iar Bernie îi dădu răspunsul lui Berman chiar a doua zi. Era încîntat să accepte şi Berman îl sfătui să trimită imediat cereri de înscriere la mai multe şcoli de comerţ. Bernie alese *Columbia* şi Universitatea din New York, pentru că erau în oraş, şi *Wharton* şi *Harvard* pentru ceea ce reprezentau. Avea să treacă mult timp pînă să afle dacă a fost acceptat sau nu şi între timp avea o mulţime de lucruri de făcut.

Anul de ucenicie trecu foarte repede. Fusese acceptat

la trei dintre şcolile la care trimisese cereri. Îl refuzase doar *Wharton*, dar îl asiguraseră că poate vor avea un loc pntru el anul următor, dacă era dispus să aştepte, însă Bernie nici nu se gîndea la aşa ceva. Alese *Columbia.* Continua să lucreze la magazin cîteva ore pe săptămînă. Nu voia să piardă contractul cu viitorul lui loc de muncă şi descoperi că era interesat în mod special de aspectele de design ale îmbrăcăminţii bărbăteşti. Făcu un studiu referitor la această problemă pentru prima lui lucrare, şi nu numai că obţinu note maxime, dar propunerile lui au dat rezultate şi în magazin, atunci cînd Berman îi permise să le pună în aplicare la o scară mică. Cariera lui de student la şcoala de comerţ deveni un enorm succes, iar cînd îşi încheie studiile, lucră şase luni pentru Berman, întorcîndu-se la confecţiile bărbăteşti, apoi la cele de damă. Începu să facă schimbări care se resimţiră în tot magazinul, iar la cinci ani după ce începuse să lucreze la *Wolff's* era starul lor care urca pe treptele succesului. Încît a fost o mare lovitură cînd Paul Berman îl anunţă într-o însorită după-amiază de primăvară că îl vor trimite la magazinul lor din Chicago.

– De ce? Pentru el parcă ar fi fost în Siberia. Nu voia să plece nicăieri. Iubea New York-ul şi se descurca excelent la magazin.

– În primul rînd cunoşti bine o parte din Mid West. În al doilea rînd – Berman oftă şi îşi aprinse un trabuc – avem nevoie de tine acolo. Magazinul nu merge aşa de bine pe cît am vrea. Trebuie pus pe picioare şi tu eşti omul potrivit. Îi zîmbi tînărului său prieten. Se respectau enorm, dar Bernie se vedea silit să-l contrazică. Nu reuşi să-i schimbe părerea pentru că Berman nu era dispus să cedeze, iar două luni mai tîrziu, Bernie lua avionul spre Chicago. Peste un an ajunse directorul magazinului, asta însemnînd încă doi ani în Chicago, deşi detesta să

rămînă acolo. Chicago i se părea un oraş deprimant, iar vremea îl făcea să se simtă mizerabil.

Părinţii îl vizitau deseori şi devenea tot mai evident că poziţia lui socială îi oferea un prestigiu considerabil. Să fii directorul magazinului *Wolff's* la treizeci de ani nu era puţin lucru, cu toate astea ardea de nerăbdare să se reîntoarcă la New York, iar mama lui dădu o petrecere uriaşă cînd o anunţă vestea cea bună. Se reîntoarse la treizeci şi unu de ani şi Berman îi permise să-şi pună în aplicare toate ideile. Cu toate astea cînd Bernie se gîndi să ridice nivelul îmbrăcăminţii feminine, Berman nu se lăsă uşor convins. Dorea să promoveze vreo zece noi linii de îmbrăcăminte de lux, care vor readuce firma *Wolff's* pe primul plan al celor care lansează moda pe întreg cuprinsul Americii.

– Îţi dai seama la ce preţ se vor vinde astfel de rochii? Berman arăta foarte îngrijorat, în timp ce Bernie se mulţumi să-i zîmbească.

– Da. Dar pentru noi poate că vor reduce preţul. La urma urmei nu vor fi unicate.

– Însă foarte aproape. Preţurile în orice caz vor fi. Cine va cumpăra aşa ceva aici? Totul i se părea neobişnuit, dar şi interesant.

– Sînt convins că clienţii noştri vor fi încîntaţi de ceea ce le putem oferi. Mai ales în oraşe ca Chicago, Boston, Washington şi chiar şi la Los Angeles, unde nu au toate magazine împrăştiate la fiecare colţ de stradă ca în New York. Le vom aduce Parisul şi Milano.

– Sau vom da faliment încercînd, nu-i aşa? Însă Berman nu-l contrazise.

Bernie se uită gînditor la Paul. Era o idee grozavă. Voia să sară direct la mărfurile cu preţ ridicat, să vîndă rochii cam la cinci, şase sau şapte mii de dolari fiecare, rochii care erau la urma urmei doar confecţii în serie, doar

tiparele îmbrăcăminţii de lux.

– Nici nu e nevoie să le cumpărăm. Nu are sens să ne încărcăm inventarul. Îi cerem fiecărui creator de modă să organizeze o paradă a modei, iar femeile pot să-şi comande hainele prin noi, ceea ce va fi mai logic şi economic.

Lui Berman îi plăcu ideea. Aşa nu mai exista nici un pericol.

– Aşa da, Bernard.

– Cred că mai întîi ar trebui să schimbăm înfăţişarea magazinelor. Nu prea sînt compatibile cu noile modele europene.

Au discutat ore în şir. Ideea prindea viaţă, iar cînd au pus la punct ceea ce urmau să facă, Berman îi strînse mîna. Bernard se maturizase mult în ultimii ani. Devenise cumpănit, încrezător în forţele sale, iar hotărîrile sale erau bine gîndite. Chiar arăta mai în vîrstă, îl tachină Berman, arătînd spre barba pe care şi-o lăsase să crească după reîntoarcerea la New York. Avea treizeci şi unu de ani şi era un bărbat foarte atrăgător.

– Cred că ai făcut o treabă excelentă, gîndindu-te la toate astea. Cei doi bărbaţi şi-au zîmbit. Amîndoi erau mulţumiţi. Pentru magazinele *Wolff's* va urma o perioadă foarte palpitantă. Cu ce începem?

– Vreau să vorbesc cu cîţiva arhitecţi săptămîna asta, şi le voi cere să facă nişte schiţe pe care să ţi le prezint. Apoi vreau să plec la Paris. Trebuie să văd ce părere au creatorii de modele.

– Crezi că se vor împotrivi?

Bernie se încruntă, se gîndi cîteva clipe, apoi clătină din cap.

– Nu au de ce. Vor cîştiga şi ei foarte bine.

Şi Bernie avu dreptate. Nu s-au împotrivit. Au fost încîntaţi, iar Bernie semnă contracte cu douăzeci dintre

ei. Plecase la Paris ferm hotărît să încheie această afacere şi se întoarse victorios la New York după trei săptămîni. Noul proiect urma să fie lansat peste nouă luni, cu o serie de fabuloase gale de modă în iunie, de unde doamnele îşi vor putea comanda hainele pentru toamnă. Era ca şi cum s-ar fi dus la Paris şi şi-ar fi comandat îmbrăcămintea de la marile case de modă. Iar Bernie urma să le deschidă apetitul pentru noile creaţii cu o petrecere şi o extraordinară paradă a modei, în care vor fi prezentate doar cîteva modele ale fiecărui creator cu care vor lucra. Nu puteau fi cumpărate, era doar o reclamă pentru spectacolele care vor urma. Toate fetele care vor prezenta hainele vor veni din Paris împreună cu creatorii de modă. Şi încă trei creatori americani au fost adăugaţi listei lor după începerea proiectului. Însemna o muncă uriaşă pentru Bernie în lunile următoare, însă asta îl făcuse şi vicepreşedinte al firmei la numai treizeci şi doi de ani.

Spectacolul de deschidere a fost cel mai frumos pe care l-a văzut vreodată cineva. Rochiile erau de-a dreptul superbe, iar publicul scotea exclamaţii de uimire şi aplauda tot timpul. A fost de neuitat şi toţi cei prezenţi au avut sentimentul că asistă la un moment crucial în istoria modei. Era extraordinar felul în care Bernie reuşea să combine principiile reuşitei în afaceri cu punerea în valoare a mărfii. Mai avea şi un neobişnuit simţ pentru modă. Iar toate la un loc puteau face din *Wolff's* cel mai important magazin din New York, şi chiar şi din toată ţara. Iar Bernie se simţi în al nouălea cer de bucurie, cînd, aşezat în ultimul rînd, urmărea desfăşurarea programului, în timp ce femeile sorbeau din ochi toate rochiile prezentate pe scenă. Îl văzuse pe Paul Berman trecînd printre rînduri puţin mai devreme. Toată lumea era fericită, iar Bernie începu să se mai relaxeze puţin şi începu să privească mai atent modelele care treceau pe podium

îmbrăcate în rochii de seară. Privirea îi fu atrasă de o tînără blondă, splendidă, cu mişcări feline, trăsături frumos cizelate şi ochi albaştri enormi. Parcă plutea deasupra pămîntului şi se trezi că aşteaptă apariţia ei după fiecare schimbare a rochiilor, rămînînd dezamăgit cînd spectacolul se termină în cele din urmă şi ştiu că nu o va mai vedea.

În loc să se grăbească înapoi la biroul său, aşa cum intenţionase să facă, mai rămase cîteva clipe, apoi porni spre culise pentru a o felicita pe conducătoarea spectacolului, o doamnă din Franţa care lucrase mulţi ani pentru *Dior.*

– Totul a fost minunat, Marianne. Bernie îi zîmbi, iar ea îl privi plină de speranţă. Se apropia de cincizeci, avea o siluetă impecabilă, era îmbrăcată foarte şic şi pusese ochii pe el din clipa cînd venise să lucreze pentru ei.

– Rochiile au fost superb puse în evidenţă, nu-i aşa, Bernard? Îi pronunţă numele ca pe unul francez, arătînd teribil de distinsă şi sexy în acelaşi timp. Ca focul şi gheaţa. Iar Bernie se trezi privind peste umărul ei la fetele care treceau grăbite, îmbrăcate acum în blugi şi propriile lor haine, ducînd pe braţe acele rochii de seară atît de fantastice. Vînzătoarele intrau şi ieşeau, luînd cît mai multe rochii pentru a le duce clientelor ca să le încerce şi apoi să le comande. Totul se desfăşura extrem de bine. În cele din urmă, Bernie o zări cu rochia de mireasă din final pusă cu grijă pe braţ.

– Cine e fata aceea, Marianne? E una din modelele noastre, sau ai angajat-o pentru spectacol? Marianne îi urmări privirea şi nu se lăsă păcălită de tonul lui nepăsător. Simţi cum i se strînge inima cînd dădu ochii cu frumoasa tînără. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi unu de ani şi era superbă.

– Lucrează din cînd în cînd pentru noi. E franţuzoaică.

Însă nu era nevoie să spună mai multe. Fata se îndrepta direct spre ei să le arate rochia de mireasă, privind mai întîi la Bernard apoi la Marianne. O întrebă în franceză ce să facă cu ea pentru că se temea să o pună jos undeva, iar Marianne îi spuse cui să i-o dea, în timp ce Bernard rămase pe loc, incapabil să-şi controleze admiraţia din ochi. În clipa aceea Marianne ştiu care e datoria ei.

I-l prezentă pe Bernard, cu funcţie cu tot, şi pe deasupra îi explică faptul că noul concept îi aparţinea în întregime. Nu-i plăcea absolut deloc că trebuia să le facă cunoştinţă, dar nu avea de ales. Studie ochii lui Bernie în timp ce acesta se holba la tînăra din faţa lui. Într-un fel o amuza, pentru că mereu păruse atît de distant. Era evident că-i plăceau fetele, dar niciodată nu se complica prea mult cu ele, cel puţin aşa se povestea despre el. Şi spre deosebire de marfa pe care o selecta pentru *Wolff's,* cînd era vorba de femei prefera cantitatea calităţii... „volumul" ...cum se exprimau cei de meserie... dar poate că nu şi de data asta.

Numele ei era Isabelle Martin şi avea douăzeci şi patru de ani. Crescuse în sudul Franţei, iar la optsprezece ani plecase la Paris pentru a lucra pentru *Saint Laurent,* şi apoi pentru *Givenchy.* Arăta formidabil, iar la Paris avusese un imens succes. Nu era de mirare că fusese invitată în State şi se descurcase foarte bine la New York. Nu-şi dădea seama cum de nu se întîlniseră pînă acum.

– De obicei pozez pentru fotografi, monsieur Fine. Avea un accent care îl fermecă. Dar pentru spectacolul dumneavoastră... Îi aruncă un zîmbet care îi lipi pantalonii de piele şi în clipa aceea ar fi făcut orice pentru ea. Şi brusc îşi aminti unde o mai văzuse. Pe coperta revistei *Vogue,* chiar de mai multe ori, apoi *Bazaar, Women's Wear...* doar că arăta foarte diferită în realitate, de fapt chiar mult mai frumoasă. Rareori se întîmpla ca modelele

să lucreze la prezentarea modei şi ca fotomodele, dar ea era talentată pentru amîndouă, făcuse o treabă excelentă în spectacolul lor, iar Bernie o felicită din toată inima.

– Ai fost minunată, domnişoară... Mintea i se goli pe neaşteptate, iar ea îi zîmbi din nou.

– Isabelle.

Bernie credea că va muri doar uitîndu-se la ea, iar în seara aceea o duse la cină la *La Caravelle*. Toată lumea a întors capul ca să o privească. Apoi au mers să danseze la *Raffles* şi lui Bernie nu-i mai venea să plece acasă. Nu mai voia să-i dea drumul, să-şi dezlipească braţele din jurul ei. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca ea şi nimeni nu mai reuşise să-i sucească minţile atît de mult. Iar armura pe care şi-o construise după ce Sheila dispăruse din viaţa lui se topi sub zîmbetul ei. Părul îi era atît de blond, încît era aproape alb, şi ceea ce era extraordinar, era faptul că era culoarea lui naturală. O considera cea mai frumoasă creatură de pe pămînt şi oricui i-ar fi fost greu să nu fie de acord cu el.

În acel an au trăit o vară plină de vrajă în East Hampton. Bernie închiriase o casă mică, iar ea îşi petrecea cu el fiecare sfîrşit de săptămînă. După ce sosise în America avusese imediat o legătură cu un foarte cunoscut fotograf, iar după doi ani îl părăsise pentru un magnat al proprietăţilor imobiliare. Însă toţi bărbaţii păreau să dispară din viaţa ei după întîlnirea cu Bernie. Pentru el a fost o perioadă de vis. O lua peste tot cu el, prezentînd-o, lăsîndu-se fotografiat cu ea, dansînd pînă în zori. Totul se desfăşura cu o viteză prea mare şi izbucni în rîs cînd luă prînzul cu mama lui iar ea îl fixă cu cea mai maternă privire a ei.

– Nu crezi că e prea sofisticată pentru tine?

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că miroasă a superficialitate. De fapt,

unde te potriveşti tu în viaţa ei, Bernie?

– Nu eşti niciodată erou în propriul tău oraş, nu aşa se spune? Deşi nu găsesc că e măgulitor. Bernie admiră costumul *Dior* al mamei lui. I-l cumpărase ultima oară cînd fusese plecat în Europa şi îi venea foarte bine. Dar nu prea avea chef să discute cu ea despre Isabelle. Încă nu o dusese acasă ca să-i cunoască părinţii, şi nici nu avea de gînd să o facă. Cele două lumi nu vor convieţui niciodată paşnic, deşi ştia foarte bine că tatălui său i-ar fi plăcut să o vadă. Oricărui bărbat i-ar fi plăcut. Era o frumuseţe ieşită din comun.

– Cum e? Mama lui nu se dădea bătută, ca de obicei.

– E o fată drăguţă, mamă.

Ea îi zîmbi.

– Nu mi se pare o descriere potrivită. În orice caz e foarte frumoasă. Îi vedea fotografia peste tot şi le povestise tuturor prietenilor ei. Iar la coafor le arăta tuturor „fata aceea... nu, cea de pe copertă... e prietena fiului meu." Eşti îndrăgostit de ea? Niciodată nu se temea să întrebe ceea ce dorea să afle, iar Bernie începu să tremure cînd îi auzi cuvintele. Încă nu era pregătit pentru aşa ceva, deşi era nebun după ea, însă îşi amintea mult prea bine prostia pe care o făcuse la Michigan... inelul de logodnă pe care i-l dăruise Sheilei de ziua Sfîntului Valentin, faptul că ea i-l aruncase înapoi... planurile de căsătorie pe care şi le făcuse... ziua cînd îl părăsise ducînd cu ea geanta de voiaj şi inima lui. Nu mai dorea să se trezească din nou într-o astfel de situaţie şi se protejase cu mare grijă. Dar nu şi de Isabelle Martin.

– Sîntem buni prieteni. Era tot ce-i trecea prin minte, însă mama lui se holbă la el.

– Sper să fie mai mult de atît. Arăta îngrozită, de parcă dintr-odată l-ar fi bănuit de a fi homosexual, iar Bernie nu se putu abţine să nu izbucnească în rîs.

– E mai mult, O.K.? E mai mult de atît... dar nu ne gîndim la căsătorie. În regulă? Mulţumită? Şi acum, ce vrei să serveşti la prînz? El comandă friptură şi ea fileu de somon şi începu să-l întrebe despre tot ce se întîmpla la magazin. Acum erau din nou prieteni, Bernie vizitîndu-şi părinţii tot mai rar de la apariţia lui Isabelle în viaţa lui.

O luă cu el în Europa cînd plecă în acea toamnă într-o călătorie de afaceri şi au făcut senzaţie oriunde au mers. Erau nedespărţiţi. Chiar înainte de Crăciun ea se mută în apartamentul lui şi pînă la urmă Bernie se văzu silit să capituleze şi să o ducă în vizită la Scarsdale, deşi era înfricoşat de posibilele urmări. Isabelle se purtă foarte frumos cu părinţii lui, cu toate că nu părură să o impresioneze şi îi spuse foarte clar lui Bernie că nu dorea să-i vadă prea des.

– Avem atît de puţin timp cînd putem fi împreună... Îşi ţuguia buzele atît de perfect, iar el adora să facă dragoste cu ea. Era cea mai superbă femeie pe care o cunoscuse vreodată şi uneori doar se mulţumea să o privească cum se machiază, sau îşi usucă părul, sau iese de la duş, sau cum intră pe uşă ducîndu-şi poşeta. Reuşea într-un fel să te facă să-ţi doreşti să îngheţi şi doar să o priveşti.

Pînă şi mama se controlase atunci cînd se întîlniseră. Isabelle avea un mod al ei de a te face să te simţi foarte mic stînd lîngă ea, cu excepţia lui Bernie, care nu se simţise mai bărbat cu nimeni altcineva. Era remarcabil de senzuală şi relaţia lor se baza mai mult pe pasiune decît pe iubire. Făceau dragoste aproape peste tot, în cadă, sub duş, pe podea, chiar şi pe bancheta din spate a maşinii lui într-o după-amiază de duminică în timp ce călătoreau spre Connecticut. Mai că au făcut-o şi în ascensor, dar şi-au revenit la timp cînd s-au apropiat de etajul lor, ştiind că uşile urmau să se deschidă în orice clipă. De parcă nu s-ar fi putut opri. El nu reuşea să se mai sature

de ea. Din acest motiv o luă cu el în Franţa în primăvara următoare, apoi din nou înapoi în East Hampton, însă de data asta s-au întîlnit cu mai mulţi oameni şi printre ei se afla şi un producător de filme care puse ochii pe ea în seara petrecerii de pe plajă la Quogue, iar a doua zi Bernie nu o găsi nicăieri. Dădu peste ea pe un iaht ancorat în preajmă, făcînd dragoste pe punte cu producătorul de la Hollywood. Bernie rămase o clipă nemişcat, privindu-i fără să-şi creadă ochilor, dîndu-şi seama de ceva de care reuşise să se ascundă foarte mult timp. Nu era doar grozavă în pat şi foarte frumoasă, era şi femeia pe care o iubea şi să o piardă îl durea îngrozitor.

Ea îşi ceru scuze cînd se reîntoarse în casa lor, dar asta nu se întîmplă decît după multe ore. Ea şi producătorul discutaseră foarte mult despre ţelurile ei, despre ce dorea ea de la viaţă, despre ce însemna pentru ea legătura ei cu Bernie, ce-i putea oferi el. Producătorul fusese fascinat de ea şi i-o spusese. Iar cînd se întoarse, încercă să-i explice lui Bernie ce anume simţea, spre marea lui disperare.

– Nu pot să trăiesc într-o cuşcă tot restul vieţii mele, Bernard... trebuie să fiu liberă să zbor unde vreau.

Bernie mai auzise toate astea, într-o altă viaţă, cu bocanci de luptă şi geantă de voiaj în loc de o rochie *Gucci,* pantofi *Chanel* şi valize *Louis Vuitton* deschise în cealaltă cameră.

– Deci eu reprezint o cuşcă pentru tine? Ochii lui erau reci. Nu avea de gînd să tolereze escapada ei. Nu putea, nu era în firea lui şi se întrebă dacă se mai culcase şi cu alţii şi dacă da, cu cine.

– Nu eşti o cuşcă, *mon amour,* eşi un bărbat foarte de treabă. Dar viaţa asta în care ne prefacem că sîntem căsătoriţi... nu poate rezista la infinit. Se mutase la el doar de opt luni, nu era ceva ce s-ar putea numi o eternitate.

– Cred că am înţeles greşit relaţia dintre noi, Isabelle.

Ea dădu din cap, arătînd parcă şi mai frumoasă şi pentru o clipă o urî.

– Şi eu cred la fel, Bernard. Şi apoi, cuţitul în inimă. Vreau să plec în California pentru un timp. Era atît de candidă în comportarea ei faţă de el. Dick spune că-mi poate aranja o probă la studio – vorbea cu un accent care îi sfîşia inima – şi aş vrea foarte mult să joc într-un film făcut de el.

– Înţeleg. Îşi aprinse o ţigară, deşi rareori fuma. Niciodată nu mi-ai spus despre intenţiile tale. Însă era logic. Ar fi fost păcat ca filmul să nu profite de chipul ei. Coperţile magazinelor nu erau suficiente pentru ea.

– N-am crezut că e atît important încît să-ţi spun.

– Sau pentru că ai vrut să storci tot ce poţi de la *Wolff's* mai întîi. Era unul dintre cele mai urîte lucruri pe care le spusese vreodată şi se ruşină. Ea nu avea nevoie de el şi el regreta asta. Îmi pare rău, Isabelle... Traversă camera şi se opri în faţa ei privind-o prin fum. Nu e momentul să faci ceva necugetat. Ar fi vrut să o implore, dar ea era mult mai dură. Se hotărîse deja.

– Săptămîna viitoare plec la Los Angeles.

El dădu din cap, se îndepărtă de ea apropiindu-se de fereastră şi privi ţintă marea, apoi se întoarse şi îi zîmbi amar.

– Locul acela trebuie să fie magic. Pînă la urmă toată lumea pleacă spre Vest. Se gîndea din nou la Sheila. Îi povestise lui Isabelle despre ea. Poate că ar trebui să merg şi eu acolo.

Isabelle zîmbi.

– Locul tău e la New York, Bernard. Tu reprezinţi tot ce e important, palpitant şi plin de viaţă în acest oraş.

Vocea lui era tristă cînd îi răspunse.

– Dar asta pare să nu fie destul pentru tine.

Ochii ei îl priviră cu regret.

– Nu e asta... nu e vorba de tine... dacă mi-aş fi dorit ceva serios... dacă aş fi dorit să mă căsătoresc... te-aş fi ales pe tine.

– Niciodată nu ţi-am propus aşa ceva. Dar amîndoi ştiau că ar fi făcut-o, cu timpul. Era genul acesta de bărbat şi, în timp ce o privea, aproape că-i părea rău că era aşa cum era. Ar fi vrut să fie mai dur... mai decadent... să fie el cel care să o introducă în lumea filmului.

– Pur şi simplu nu mă văd rămînînd aici, Bernard.

Se închipuiam în chip de star de cinema şi plecă cu acel producător de film exact aşa cum plănuise, la trei zile după ce se întorsese în East Hampton cu Bernard. Îşi împachetă toate lucrurile, mai ordonat decît o făcuse Sheila, luînd cu ea toate rochiile superbe pe care Bernie i le cumpărase. Le împachetă în valizele *Louis Vuitton* şi îi lăsă un bileţel. Împachetă şi cei patru mii de dolari pe care îi ţinea ascunşi în sertarul biroului. Îi numise „un mic împrumut", şi era sigură că el „va înţelege". Dădu proba de film şi exact peste un an apăru pe genericul unei producţii cinematografice. Însă pe atunci lui Bernie nu-i mai păsa. Devenise imun. Existau destule modele, secretare şi colege de afaceri. Întîlni femei în Roma, exista o stewardesă drăguţă în Milano, o pictoriţă... dar nici una nu-l interesa în mod deosebit, şi se întreba dacă se va mai îndrăgosti vreodată. Încă se mai simţea ca un idiot cînd cineva amintea despre ea. Bineînţeles că niciodată nu-i trimisese banii înapoi, sau ceasul *Piaget,* care observase că dispăruse nu mult timp după aceea. Nu-i trimisese nici măcar o felicitare de Crăciun. Se folosise de el, trecînd la un altul, exact aşa cum existaseră şi alţii înaintea lui. Iar la Hollywood făcuse la fel, scăpînd de producătorul care o ajutase la primul film, înlocuindu-l cu cineva mai puternic, care îi putea oferi un rol mai bun.

Isabelle Martin va ajunge departe, nu exista nici o îndoială în această privinţă, iar părinţii lui ştiau că subiectul este tabu. Nu-i mai pomeniseră niciodată numele, după acea singură dată cînd se năpustise afară din casa din Scarsdale, spumegînd de furie. Nu-şi mai vizitase părinţii timp de două luni, iar mama lui rămase îngrozită de ce văzuse în ochii lui. Apoi acest subiect nu mai reveni niciodată în conversaţiile lor.

La un an şi jumătate după plecarea ei, Bernie reuşise să devină din nou stăpîn pe viaţa lui. Existau mai multe femei în viaţa lui decît putea să le facă faţă, afacerile înfloreau, magazinul mergea excelent şi, cînd se trezise dimineaţă şi văzuse viscolul de afară, hotărîse totuşi să treacă pe la magazin. Avea multe de făcut şi dorea să discute cu Paul Berman despre planurile de vară ale magazinului. Avea cîteva idei interesante şi coborî din autobuz la colţul dintre Lexington şi strada Şaizeci şi trei, îmbrăcat într-un palton gros englezesc şi cu o căciulă rusească pe cap. Intră în magazin cu capul plecat din cauza vîntului, apoi îl ridică şi privi cu mîndrie în jurul său. Era căsătorit cu *Wolff's,* şi nu-i păsa de restul lumii. Era marea lui iubire, iar cariera lui, un formidabil succes. Avea de ce să fie mulţumit. Apăsă pe butonul de la etajul opt şi îşi scutură paltonul de zăpadă.

– Bună dimineaţa, domnule Fine, spuse o voce în timp ce uşa se închise, iar el zîmbi. Închise ochii pentru o clipă, înainte ca uşile să se deschidă din nou, gîndindu-se la tot ce avea de făcut în acea zi şi la ce dorea să-i spună lui Paul. Însă în nici un caz nu era pregătit pentru ceea ce Paul Berman urma să-i spună în acea dimineaţă.

Capitolul 2

– Ce zi îngrozitoare! Paul Berman privea prin fereastra biroului său la zăpada încă răscolită de vînt şi îşi dădu seama că va trebui să petreacă încă o noapte în oraş. Nu avea cum să se întoarcă în Connecticut. Noaptea trecută dormise la hotelul *Pierre* şi îi promisese soţiei că nici măcar nu va încerca să ajungă acasă prin zăpada care acoperise şoselele. E cineva în magazin? Era mereu uluit de numărul clienţilor cînd condiţiile atmosferice erau atît de îngrozitoare. Oamenii găseau întotdeauna o cale de a-şi cheltui banii.

Bernie dădu din cap.

– Surprinzător de mulţi. Şi am organizat două puncte în care se serveşte ceai, cafea şi ciocolată fierbinte. O idee bună, indiferent cine s-a gîndit la ea. Merită o recompensă pentru că vin aici pe o astfel de vreme.

– De fapt cei care vin sînt cei isteţi. E grozav să faci cumpărături cînd magazinul e aproape gol. Şi mie mi-ar plăcea.

Cei doi şi-au zîmbit. Erau prieteni de doisprezece ani, iar Bernie nu uita niciodată că Paul a fost cel care i-a dăruit această carieră. Îl încurajase să urmeze şcoala de comerţ şi deschisese nenumărate uşi la *Wolff's* pentru el. Mai mult decît atît, avusese încredere în el şi îi dăduse un vot de încredere în momentul cînd nimeni altcineva nu ar fi îndrăznit să-i pună în aplicare schemele. Nu era un secret pentru nimeni că datorită faptului că nu avea copii

îl pregătise şi se îngrijise de Bernard pentru a-i ceda locul într-o zi. Îi oferi tînărului un trabuc în timp ce acesta aştepta ca el să-i spună ce avea de spus.

– Cum ţi se pare magazinul zilele astea?

Era o zi excelentă pentru una din discuţiile lor şi Bernie se trezi zîmbind. Obişnuiau să stea de vorbă despre magazin, schimbînd informaţii, iar din conversaţiile lor se năşteau mereu idei bune pentru *Wolff's*. Hotărîrea de a angaja un nou creator de modă pentru magazin, ca urmare a ultimei lor discuţii, se dovedise o idee excelentă. Il furase de la *Saks*.

– Cred că ne descurcăm foarte bine. Tu nu crezi, Paul?

Bărbatul mai în vîrstă dădu din cap, nefiind prea sigur cum să înceapă, însă trebuia să pornească de undeva, îşi zise el.

– Ba da. Şi de aceea eu şi consiliul de conducere sîntem de părere că ne putem permite o mişcare mai neobişnuită.

– Oh? Dacă cineva i-ar fi luat pulsul lui Bernie în acea clipă ar fi văzut că îşi accelerase bătăile. Paul Berman nu aducea vorba *niciodată* despre consiliul de conducere dacă nu era ceva serios.

– Ştii că vom deschide în iunie magazinul din San Francisco. Mai erau cinci luni pînă atunci şi construcţia era în plină desfăşurare. Paul şi Bernie îl vizitaseră de cîteva ori şi totul părea să se desfăşoare conform planului, cel puţin deocamdată. Şi încă n-am fost în stare să găsim pe cineva care să-l conducă.

Bernie lăsă să-i scape în tăcere un mare oftat de uşurare. Pentru o clipă crezuse că era vorba de el. Ştia însă cît de importantă era pentru Paul piaţa din San Francisco. Oamenii de acolo aveau o mulţime de bani, iar femeile cumpărau haine de lux de parcă ar fi fost covrigi

vînduţi pe stradă. Venise timpul ca şi *Wolff's* să profite de generozitatea lor. Erau bine înrădăcinaţi în Los Angeles şi erau de acord cu toţii că venise momentul să se extindă spre Nord.

– Continui să cred că Jane Wilson ar fi cea mai potrivită, dar mă îndoiesc că ar accepta să părăsească New York-ul.

Paul Berman se încruntă. Urma să fie mult mai greu decît îşi imaginase.

– Nu cred că ar fi o alegere bună. Nu e destul de puternică. Iar un magazin nou are nevoie de cineva capabil, cu multă energie, care să supravegheze totul; de cineva cu picioarele pe pămînt şi idei inovatoare. Ea e mult mai potrivită pentru ceea ce se întîmplă aici.

– Ne întoarcem de unde am plecat. Ce-ar fi să angajăm pe cineva care nu lucrează la magazin? Poate chiar de la un alt magazin?

Venise vremea să ia iniţiativa. Nu exista nici o cale de a evita vestea neplăcută. Paul îl privi drept în ochi.

– Te vrem pe tine, Bernard. Ochii li se întîlniră şi Bernie se făcu alb ca varul. Nu putea vorbi serios. Însă expresia de pe faţa lui... Dumnezeule, era adevărat. Dar el îşi ispăşise pedeapsa. Trei ani în Chicago erau suficienţi. Sau nu erau?

– Paul, nu pot... n-aş putea... San Francisco? Arăta de-a dreptul şocat. De ce eu?

– Pentru că tu ai toate calităţile pe care le-am descris. Indiferent cît de mult am căuta, nu vom găsi pe nimeni la fel de bun ca tine, iar magazinul e foarte important pentru noi. O ştii şi tu. Există acolo o piaţă extraodinară, însă extrem de sensibilă. Totul e de cea mai bună calitate, elegant, cu mult stil, şi dacă pornim cu stîngul nu ne vom reveni niciodată. Bernie – Paul îl privi rugător – trebuie să ne ajuţi. Îi aruncă o privire stăruitoare, iar Bernie se lăsă

pe scaun.

– Dar, Paul... San Francisco?... Şi cum rămîne cu slujba mea de aici? Ura să plece din nou din New York, să părăsească lucrurile pe care le făcea acum. Îi era foarte greu să plece acum, dar nu voia să-l dezamăgească pe Paul.

– Vei putea zbura cu avionul acolo şi înapoi. Şi voi lucra eu în locul tău aici. Avem nevoie de tine acolo.

– Pentru cît timp?

– Un an. Poate doi.

Poate mai mulţi. Tocmai de asta se temea Bernie.

– Aşa mi-ai spus şi cînd m-ai trimis la Chicago, Paul. Doar că atunci eram mai tînăr... Mi-am cîştigat dreptul să rămîn aici. Nu vreau să trăiesc din nou prin camere de hotel. Am fost acolo. Ştiu cum e. E un oraş drăguţ, dar e al naibii de provincial.

– Du-te la Los Angeles şi distrează-te. Fă orice crezi ca să supravieţuieşti. Dar te rog... nu ţi-aş cere aşa ceva dacă ar exista o altă posibilitate, dar nu avem pe nimeni altcineva. Şi trebuie să trimit repede pe cineva acolo, înainte ca totul să meargă pe dos. Cineva va trebui să supravegheze terminarea clădirii, să se asigure că totul se desfăşoară bine pentru ziua deschiderii, să dea tonul modului de reclamă, să verifice materialul publicitar... Dădu din mînă nerăbdător. Nu e nevoie ca eu să-ţi spun ce anume trebuie făcut. E o enormă responsabilitate, Bernard. E un magazin nou-nouţ, cel mai frumos pe care îl avem, pe lîngă cel din New York. Într-un fel era un magazin cu care se putea mîndri, dar nu şi-l dorea. Nu şi-l dorea absolut deloc.

Se ridică oftînd adînc. N-a fost deloc o dimineaţă minunată şi aproape că-i părea rău că venise la lucru astăzi, deşi vestea i-ar fi fost transmisă oricum, mai devreme sau mai tîrziu. Nu exista o altă alternativă, odată

ce Paul se hotărîse, şi nu va fi uşor să-l facă să renunţe la ideea lui.

– Va trebui să mă mai gîndesc.

– Fireşte. Îşi încrucişară privirile. Şi de data asta Paul se temu de ceea ce văzu.

– Poate că, dacă mi-ai promite ferm că nu voi sta mai mult de un an, voi reuşi să mă obişnuiesc cu gîndul de a pleca. Zîmbi trist; ştia că Paul nu-i putea promite aşa ceva. Dacă magazinul nu va fi pregătit să fie predat, atunci Bernard nu va putea pleca atît de repede. Era nevoie de doi pînă la trei ani de supraveghere şi muncă îndîrjită pentru a pune bazele unui magazin, oriunde s-ar fi aflat el, iar Bernie nu era dispus să se angajeze pe o perioadă atît de lungă. Iar San Francisco nu i se părea un loc grozav.

Paul Berman se ridică uitîndu-se atent la el.

– Mai gîndeşte-te. Însă vreau să ştii ce e esenţial pentru mine. Nu avea de gînd să rişte să-l piardă pe Bernie, indiferent ce ar fi spus consiliul de conducere. Nu vreau să te pierd, Bernard. Şi era clar că vorbea serios, iar Bernie îi zîmbi prieteneşte.

– Iar pentru mine este esenţial să nu te dezamăgesc.

– Atunci amîndoi vom lua hotărîrea potrivită, indiferent care ar fi ea. Paul Berman îi întinse mîna lui Bernie şi şi le strînseră cu putere. Gîndeşte-te foarte serios.

– Ştii bine că aşa voi face.

Se duse în biroul lui, închise uşa şi privi pe fereastră la zăpada de afară, simţindu-se de parcă l-ar fi lovit un camion. Nici măcar nu-şi putea imagina cum ar fi să trăiască în San Francisco. Îşi iubea viaţa din New York. Însemna să ia totul de la început şi nu-l încînta perspectiva de a deschide un nou magazin, oricît de deosebit şi de elegant ar fi fost. Tot nu va fi ca la New York. Cu tot viscolul, murdăria şi arşiţa cumplită din iulie, îi plăcea aici,

iar micul oraş, cu înfăţişare de ilustrată de la marginea golfului, nu-l atrăgea deloc. Nu era o ispită. Se gîndi la Sheila şi buzele i se răsfrînseră într-un zîmbet sardonic. Era mai degrabă stilul ei decît al lui, şi se întrebă dacă va trebui să-şi cumpere bocanci de luptă cînd se va muta acolo. Chiar şi numai gîndul acesta îl deprima îngrozitor şi aşa îi era şi vocea cînd îl sună mama lui.

– Ce s-a întîmplat, Bernard?

– Nimic, mamă. Doar că a fost o zi lungă.

– Ţi-e rău?

Bernie închise ochii, încercînd să pară mai vesel de dragul ei.

– Nu, mă simt bine. Ce mai faceţi, tu şi tata?

– Sîntem deprimaţi. A murit doamna Goodman. Îţi mai aminteşti de ea? Îţi făcea prăjituri cînd erai mic. Încă atunci păruse foarte bătrînă şi trecuseră treizeci de ani. Nu era de mirare că murise pînă la urmă, însă mamei lui îi plăcea să-l informeze despre astfel de lucruri. Iar acum continuă atacul. Deci ce s-a întîmplat?

– Nimic, mamă. Ţi-am spus doar. Sînt bine.

– Mie nu mi se pare. Parcă ai fi obosit şi trist.

– A fost o zi foarte lungă. O spuse cu dinţii încleştaţi... şi mă trimit din nou în Siberia... N-are importanţă. Mergem la cină de ziua ta, săptămîna viitoare? Unde ai vrea să fi sărbătorită?

– Nu ştiu. Tatăl tău zicea că ar fi mai bine dacă ai veni aici. Bernie ştia că era o minciună. Tatălui său îi plăcea să ia cina la restaurante. I se părea relaxant după încordarea din timpul operaţiilor. Mama lui era cea care credea că era mai bine dacă el venea acasă, de parcă dorea să-i dovedească ceva.

– Ce-ai zice de *21?* Ţi-ar plăcea? Sau un restaurant franţuzesc? *Côte Basque... Grenouille?*

– În regulă. Vocea îi suna resemnată. *21.*

– Grozav. Ce-ar fi să veniţi la mine să bem ceva înainte de cină, la ora şapte? Şi aşa vom mînca pe la opt.

– Vii cu o fată? Vocea îi suna îndureratã, de parcă el ar fi făcut tot timpul aşa ceva, cu toate că adevărul era că părinţii lui nu o cunoscuseră pe nici una din prietenele lui, de la despărţirea de Isabelle. Nici una nu rezistase prea mult pentru a se deranja să o prezinte părinţilor săi.

– De ce aş aduce o fată?

– De ce n-ai aduce? Nu ne prezinţi niciodată prietenelor tale. Ţi-e ruşine de noi?

Bernie mai că gemu în receptor.

– Bineînţeles că nu, mamă. Uite, trebuie să plec. Ne vedem săptămîna viitoare. La ora şapte la mine acasă. Însă ştia că repetînd ora şi locul nu o va împiedica să mai telefoneze încă de patru ori ca să se asigure că nu se schimbase nimic, că nu intervenise altceva, că rezervase masa, că nu dorea să vină cu o fată. Salută-l pe tata.

– Sună-l şi tu... Nu mai dai telefon în ultimul timp...

Bernie zîmbi punînd jos receptorul, întrebîndu-se dacă şi el va fi ca ea într-o zi, cînd va avea copii, deşi în privinţa asta nu se afla într-un mare pericol. Cu un an în urmă una din prietenele sale crezuse mai multe zile că rămăsese însărcinată şi îi trecuse prin minte dacă să-i spună sau nu să păstreze copilul, doar aşa, pentru a avea şi el un copil al lui. Pînă la urmă nu se întîmplase nimic, fata greşise şi amîndoi s-au simţit uşuraţi. Dar pentru cîteva zile i se păruse o idee interesantă. Oricum nu-şi dorea cu disperare copii. Era prea implicat în cariera lui şi i se părea o ruşine să faci un copil care să nu fie un produs al iubirii. În privinţa asta era încă un idealist şi în prezent nu exista nici o candidată care să-l tenteze cu ideea de a fi tată. Privea zăpada, întrebîndu-se cum ar fi să renunţe la viaţa lui de aici, să renunţe să se mai întîlnească cu prietenele lui. Mai că-i venea să plîngă cînd plecă din

birou în seara aceea, ieşind în noaptea rece şi limpede ca un glob de cristal. De data asta nu mai încercă să ia autobuzul, pentru că vîntul se liniştise în cele din urmă. O porni pe jos pe Madison Avenue, aruncîndu-le priviri scurte magazinelor pe lîngă care trecea grăbit. Ninsoarea încetase şi totul arăta ca o ţară de basm. Cîţiva oameni alunecau pe schiuri, iar copiii aruncau cu bulgări de zăpadă; nu existase prea mult trafic pentru a murdări străzile şi se simţi mai bine cînd ajunse acasă. I se părea o idee oribilă să părăsească New York-ul acum. Nici măcar nu-şi putea imagina aşa ceva. Dar nu-i venea în minte nici o soluţie prin care să evite plecarea. Doar dacă îşi dădea demisia şi nu voia să facă aşa ceva. Nu avea absolut nici o scăpare.

Capitolul 3

– Unde pleci? Mama lui îl privea cu ochi mari pe deasupra paharului de vin şi părea că nu înţelege, de parcă el ar fi spus ceva de-a dreptul de ridicol. Ca şi cum ar fi devenit membrul unei colonii de nudişti sau s-ar fi pregătit să-şi schimbe sexul. Te concediază sau doar te retrogradează?

Îl încînta încrederea pe care o avea în el, dar era ceva tipic din partea mamei lui.

– Nici una, nici alta, mamă. Mi se cere să conduc noul magazin din San Francisco. E cel mai important magazin pe care îl avem, cu excepţia celui din New York.

Se întrebă de ce încerca să o facă să înţeleagă, singura explicaţie fiind că încă mai încerca să se convingă singur de adevărul spuselor sale. Îi dăduse răspunsul lui Paul după două zile şi de atunci era mereu deprimat. Îi dăduseră un salariu uriaş, iar Berman îi reaminti că într-o zi el va fi cel care va conduce magazinele *Wolff's.* Poate nu cu mult timp după ce se va reîntoarce la New York. Ştia că Paul Berman îi era recunoscător, deşi încă îi venea greu să creadă că acceptase. Nu aştepta cu nerăbdare să plece. Hotărîse să-şi păstreze apartamentul şi să-l închirieze pentru un an sau doi şi să-şi ia o locuinţă temporară în San Francisco. Îi spusese deja lui Paul că va face tot posibilul ca să se reîntoarcă peste un an la New York. Şi nu i se promise nimic, dar ştia că toţi cei din conducere vor încerca să-l ajute. Chiar dacă ar fi fost

vorba de optsprezece luni, va supravieţui. Mai mult de atît nu credea că-va rezista, dar nu i-o spuse mamei lui.

– La San Francisco? Acolo sînt doar hippy. Obişnuiesc să poarte haine?

Bernie zîmbi.

– Fireşte. Şi încă foarte scumpe. Va trebui să vii să te convingi singură. Le zîmbi ambilor părinţi. Vreţi să veniţi la deschidere?

Ea arăta de parcă ar fi invitat-o la o înmormîntare.

– S-ar putea. Cînd va fi?

– În iunie. Ştia că nu aveau nimic programat. Plecau în iulie în Europa dar aveau destul timp să vină înainte de asta.

– Nu ştiu. Va trebui să vedem. Programul tatălui tău... El era întotdeauna o scuză bună pentru toanele ei, deşi lui nu părea să-i pese prea mult. Acum însă îşi privi fiul îngrijorat în timp ce se aflau la restaurantul *21*. Era unul din rarele momente cînd tatăl său părea relaxat şi nu preocupat de munca lui.

– Este într-adevăr un pas înainte, fiule?

– Este, tată. Îi răspunsese sincer. E o poziţie prestigioasă şi Paul Berman, împreună cu cei din consiliu, mi-au cerut să mă ocup personal de acest magazin. Însă trebuie să recunosc – zîmbi trist – că aş prefera să rămîn la New York.

– Eşti legat de vreo fată? Mama lui se aplecă peste masă de parcă l-ar fi întrebat ceva foarte intim, iar Bernie rîse.

– Nu, mamă, nu sînt. Doar că îmi place New York-ul. Îl iubesc. Însă sper că mă voi reîntoarce peste mai puţin de optsprezece luni. Atît cred că voi reuşi să rezist. Şi bănuiesc că sînt oraşe şi mai rele decît San Francisco. Deşi pe moment nu se putea gîndi la nici unul. Îşi termină băutura. La naiba, ar putea fi Cleveland, Miami, sau

Detroit... nu că aş avea ceva împotriva lor, dar nu sînt ca New York-ul. Le zîmbi mîhnit.

– Se spune că în San Francisco e plin de homosexuali. Vorbise vocea destinului, privindu-şi îngrozită singurul fiu.

– Mamă, ştiu să mă descurc şi singur. Apoi îi privi pe amîndoi. Îmi veţi lipsi foarte mult.

– Nu te mai întorci deloc? Avea lacrimi în ochi şi lui Bernie aproape că-i păru rău pentru ea. Plîngea însă atît de des cînd asta era în avantajul ei, încît, cu timpul, nu mai reuşea să-l impresioneze.

O mîngîie uşor pe mînă.

– Voi veni şi voi pleca foarte des. Însă adevărul e că voi locui acolo. Va trebui ca voi să veniţi în vizită. Şi aş vrea foarte mult să fiţi prezenţi la deschidere. Va fi un magazin foarte frumos.

Continuă să-şi repete această frază în timp ce-şi făcu bagajele pe la începutul lui februarie şi îşi luă rămas bun de la prieteni. Acceptă invitaţia la cină a lui Paul. Iar de ziua Sfîntului Valentin, la numai trei săptămîni după ce i se oferise acest post, se afla în avionul care îl ducea la San Fancisco, gîndindu-se că poate n-ar fi fost rău dacă şi-ar fi dat demisia. Însă chiar cînd plecau din New York se porni un nou viscol şi cînd ateriză în San Francisco, la ora două după-amiază, observă că soarele strălucea, aerul era cald şi sufla un vînt de primăvară. Florile înfloriseră şi totul arăta ca la New York în mai sau în iunie. Şi dintr-o dată se bucură că venise aici pentru un timp. Cel puţin vremea era frumoasă, lucru care îl încîntă de la bun început. Iar camera de la hotelul *Huntington* era şi ea foarte drăguţă.

Însă mult mai important decît toate astea, deşi încă într-un stadiu neterminat, magazinul avea să arate fantastic. Cînd îl sună pe Paul a doua zi acesta păru

uşurat doar pentru că îl ştia pe Bernie acolo. Totul se desfăşura conform programului. Construcţia continua să se înalţe, decoraţiunile erau gata pentru a fi instalate. Se întîlni cu agentul publicitar, discută cu cei de la relaţiile cu publicul despre cum vor pregăti deschiderea şi dădu un interviu revistei *Chronicle*. Totul era aşa cum speraseră că va fi. Iar Bernie era singurul responsabil de reuşită.

Nu-i mai rămînea decît să deschidă magazinul şi să-şi găsească un apartament. Două sarcini deloc uşoare, deşi era mult mai îngrijorat de soarta magazinului decît de a sa. Închirie în grabă un apartament mobilat într-o zonă modernă de pe Nob Hill; nu avea farmecul caselor pe care le vedea prin alte părţi, dar îi convenea pentru că era aproape de magazin.

Deschiderea a fost de neuitat. Exact aşa cum şi-o doriseră. Presa fusese binevoitoare încă dinainte. În magazin avusese loc o petrecere somptuoasă, modelele fiind îmbrăcate în rochii excepţional de frumoase, iar chelnerii, într-o ţinută impecabilă, au servit caviar, aperitive şi şampanie. S-a dansat, s-a asistat la un spectacol distractiv şi cei prezenţi au primit permisiunea să cutreiere prin magazin. Bernie se simţea foarte mîndru. Totul era foarte frumos, dînd o uşoară senzaţie de ireal combinată cu o eleganţă enormă. Magazinul avea farmecul celui din New York, la care se adăuga veselia specifică Coastei de Vest. Prezent la deschidere, Paul Berman se declară impresionat şi teribil de încîntat.

Mulţimea care veni a doua zi după deschidere făcu necesară chemarea poliţiei şi a hoarde de angajaţi pentru a-i ţine în loc. Îşi dădură seama că totul meritase atunci cînd văzură vînzările record din prima săptămînă, şi pînă şi mama lui fu mîndră de el. Îi declarase că era cel mai frumos magazin pe care îl văzuse vreodată şi povesti fiecărei vînzătoare care o ajuta la cumpărături că direc-

torul e fiul ei, şi că într-o zi cînd se va întoarce la New York, va conduce tot lanţul de magazine. Era foarte sigură de asta.

Cînd, în sfîrşit, plecară din San Francisco se îndreptară spre Los Angeles. Bernie descoperi cu uimire cît de singur se simţea. Plecase şi contingentul din New York, membrii consiliului de conducere întorcîndu-se la New York chiar în seara deschiderii. Paul zbură spre Detroit. Şi dintr-o dată Bernie se trezi singur în oraşul în care fusese transplantat, fără nici o prietenă, cu un apartament care i se părea steril şi urît. Decorat în întregime în nuanţe de maron şi bej, arăta teribil de plictisitor pentru soarele plăcut din California de Nord. Îi părea rău că nu închiriase un apartament drăguţ în stil victorian. Dar oricum nu avea o prea mare importanţă. Era tot timpul la magazin, şapte zile pe săptămînă, pentru că în California aveau deschis în fiecare zi. N-ar fi fost obligat să vină în zilele de la sfîrşitul săptămînii, dar cum nu avea altceva de făcut, era prezent de dimineaţă şi pînă seara. Grija lui nu trecu neobservată de angajaţii magazinului. Bernie Fine lucra ca un cîine, spuneau ei, şi toţi erau de acord că era un om foarte drăguţ. Le cerea foarte mult, dar cerea şi mai mult de la el însuşi, şi nu puteai condamna un astfel de om. De asemenea, părea să aibă un simţ infailibil în legătură cu ceea ce era potrivit pentru magazin, ce fel de mărfuri ar trebui să vîndă, şi nimeni nu îndrăznea să glumească cu el în această privinţă. Era foarte hotărît şi, după cîte puteau să-şi dea seama, avea dreptate de cele mai multe ori. Avea un simţ înnăscut pentru ce mergea şi ce nu mergea, chiar şi în acest oraş pe care abia îl cunoştea. Muta mereu mărfurile dintr-un loc într-altul, aranjîndu-le după noile informaţii obţinute atunci cînd se plimba prin oraş. Făcea ca totul să fie într-o permanentă mişcare, trimiţînd unele mărfuri altor magazine dacă se

dovedeau nepotrivite pentru San Francisco, aducînd altele noi, cerîndu-le şefilor de raioane să facă în mod constant noi comenzi. Şi reuşea. Era extraordinar şi toţi îl iubeau la magazin. Nu îi deranja nici obiceiul lui de a patrula prin magazin mai multe ore în fiecare zi. Voia să afle ce purtau oamenii, cu ce se ocupau, cum cumpărau, ce le plăcea. Discuta cu soţiile care nu lucrau, cu fete tinere, cu bărbaţi necăsătoriţi, ajungînd să se intereseze şi de îmbrăcămintea copiilor. Voia să ştie totul şi singurul mod de a afla, spunea el, era să fii mereu în linia întîi.

I se înmînau în mod frecvent lucruri care să fie înregistrate la casă, sau articole care nu plăceau, şi el făcea tot ce putea, găsea o vînzătoare cît mai repede posibil. Era fericit să vină în contact cu clienţii. Angajaţii magazinului începuseră să se deprindă cu el. Îl vedeau peste tot, un bărbat înalt cu păr castaniu, barbă bine îngrijită, ochi verzi prietenoşi, îmbrăcat în costume englezeşti bine croite. Niciodată nu rostea vreun cuvînt nepotrivit, iar atunci cînd dorea vreo schimbare, vorbea calm şi clar, explicînd ce anume dorea, ca să fie sigur că angajatul înţelesese. Ca rezultat, toţi nutreau un enorm respect pentru el. În New York, doar privind la cifrele de vînzări, Paul Berman ştiu că îşi alesese bine omul, nefiind deloc surprins. Bernie va transforma magazinul *Wolff's* din San Francisco în cel mai grozav din întreaga reţea. Era omul lor şi într-o zi va continua cu succes ceea ce începuse el. Era ferm convins.

Capitolul 4

Prima lună a fost foarte agitată pentru toţi, dar prin iulie totul deveni mult mai calm. Mărfurile pentru toamnă începuseră deja să sosească. Bernie programase mai multe prezentări de modă pentru luna următoare, iar marele eveniment din iulie era deschiderea stagiunii de operă, ceea ce însemna foarte mult. Era evenimentul cel mai palpitant din San Francisco, iar femeile urmau să cheltuiască de la cinci la şapte sau chiar zece mii de dolari pentru o singură rochie.

Rochiile de seară atîrnau deja pe umeraşe în încăperea încuiată de la parter. Aveau un paznic care nu se dezlipea de lîngă uşă, pentru a fi siguri că nimeni nu le va imita modelele, nu va face fotografii neautorizate, sau chiar mai rău, va fura rochiile care costaseră o mică avere. Şi tocmai la această colecţie de rochii de seară se gîndea Bernie cînd urca pe scări pe la mijlocul lui iulie. Coborî la etajul cu îmbrăcăminte pentru copii, doar ca să se asigure că totul era în ordine. Ştia că avuseseră probleme cu comanda pentru anumite articole de şcoală în săptămîna care trecuse şi voia să fie sigur că depăşise acest neajuns. Şeful de raion era lîngă casierie, instruindu-le pe cîteva dintre vînzătoare care îi zîmbeau. Le aruncă o privire fugară rafturilor, apoi porni mai departe pînă se trezi în faţa raionului cu costume de baie viu colorate care urmau să fie puse în vînzare săptămîna următoare, privind drept în ochii foarte albaştri ai unei

fetiţe. Ea păru să-l studieze mult timp, fără să-i zîmbească sau să-i fie teamă de el, doar privindu-l, de parcă ar fi vrut să vadă ce va face el. Bernie îi zîmbi.

– Bună. Ce mai faci? Era o întrebare ciudată pentru un copil care nu părea să aibă mai mult de cinci ani, dar niciodată nu ştiuse cum să se adreseze copiilor. Iar replica lui cea mai bună, „Cum îţi place şcoala?", nu era deloc potrivită, mai ales acum cînd copiii erau în vacanţă. Îţi place magazinul?

– E O.K. Ridică din umeri. Era clar că el o interesa mai mult. Urăsc bărbile.

– Îmi pare rău. Era cea mai drăgălaşă fetiţă pe care o văzuse vreodată; cineva îi împletise părul în două cozi lungi şi blonde, şi avea fundiţe roz în păr, o rochiţă scurtă roz, şi o păpuşă care-i atîrna într-o mînă. Păpuşa era, evident, marea ei favorită.

– Bărbile zgîrie.

I-o spusese ca pe un adevăr bine cunoscut pe care şi el ar fi trebuit să-l ştie, iar el dădu serios din cap, mîngîindu-şi barba. Lui i se părea destul de moale, se obişnuise cu ea, şi nu o testase pe vreun copil de cinci ani. De fapt, de cînd venise în San Francisco nu o testase pe nimeni. Iar micuţa din faţa lui era cea mai drăguţă fetiţă pe care o văzuse de la venirea lui aici. Pînă în prezent femeile din San Francisco nu se dovediseră a fi genul lui. Îşi purtau părul lung şi liber, erau încălţate cu sandale urîte care probabil că erau mai comode, şi toate păreau să prefere tricourile şi blugii. Le lipsea înfăţişarea îngrijită şi elegantă a femeilor din New York... pantofii cu tocuri înalte... pălăriile... accesoriile... părul coafat... cerceii care le încadrau chipul... blănurile... Erau detalii frivole, dar pentru el erau importante, iar aici nu vedeai aşa ceva.

– Mă numesc Bernie. Îi făcea plăcere conversaţia cu

ea şi îi întinse mîna, pe care ea i-o scutură foarte sobră în timp ce continua să-l privească.

– Numele meu e Jane. Lucrezi aici?

– Da.

– Sînt drăguţi?

– Foarte drăguţi.

– Atunci e bine. Acolo unde lucrează mama nu sînt întotdeauna drăguţi cu ea. Uneori sînt foarte răutăcioşi. Îi vorbea foarte serios şi Bernie se luptă să nu zîmbească, în timp ce se întreba pe unde îi era mama. Se întreba dacă fetiţa se pierduse, dar încă nu ştia, ceea ce părea o posibilitate foarte logică. Uneori nu o lasă să rămînă acasă cînd sînt bolnavă. Continuă să-i povestească, şocată în mod evident de cruzimea celor pentru care lucra mama ei, ridicîndu-şi privirea spre el. Însă asta îi aduse aminte de mama ei. Şi brusc ochii i se făcură foarte mari. Unde e mama?

– Nu ştiu, Jane. Îi zîmbi cu blîndeţe privind în jur. Nu mai era nimeni prin preajmă, doar vînzătoarea care discutase cu şeful de raion cu puţin timp în urmă. Încă mai stăteau lîngă casierie, dar nu mai era nimeni în afara lor. Mama lui Jane nu era prin preajmă. Îţi aminteşti unde ai văzut-o ultima dată?

Ea se uită chiorîş la el, încercînd să-şi amintească.

– Cumpăra pantalonaşi roz la parter... Îl privi puţin ruşinată. Am vrut să văd costumele de baie. Se uită pe furiş în jurul ei. Rafturi întregi erau pline de costume şi mai mult ca sigur că urcase scările singură pentru a le vedea mai bine. Săptămîna viitoare vom merge la plajă... Vocea i se pierdu şi îşi ridică ochii spre el. Costumele de baie sînt foarte drăguţe. O găsise lîngă raftul cu bikini foarte mici atunci cînd dăduse peste ea. Însă acum văzu cum buza de jos începuse să-i tremure şi îi întinse mîna.

– Hai să vedem dacă nu o putem găsi pe mama ta.

Dar ea clătină din cap şi făcu un pas înapoi.

– Nu am voie să plec cu nimeni.

Bernie îi făcu semn uneia dintre vînzătoare care se apropie cu grijă, dar văzu cum ochii micuţei se umpleau de lacrimi deşi se străduia să nu plîngă, ceea ce era foarte curajos din partea ei.

– Ce-ar fi să mergem la restaurant să mîncăm nişte îngheţată sau altceva în timp ce această doamnă o va căuta pe mama ta?

Jane îi privi precaută pe amîndoi, iar vînzătoarea îi zîmbi. Bernie îi explică în şoaptă, că mama ei cumpărase pantalonaşi la parter cînd Jane urcase scările. Puteau activa sistemul de alarmă. Îl aveau pentru cazuri de incendiu, bombe sau alte urgenţe, însă acum era mai simplu să o caute prin megafon pe mama lui Jane.

– Sună la biroul meu şi cei de acolo se vor ocupa de asta. Privi în jos spre Jane, observînd că-şi folosea păpuşa ca să-şi şteargă lacrimile. Cum se numeşte mama ta? Care e numele ei de familie? Îi zîmbi, iar ea îl privi încrezătoare, în ciuda refuzului de a pleca împreună cu el. Mama ei îi băgase bine în cap treaba asta şi bine făcuse.

– Acelaşi ca al meu. Jane aproape că zîmbi.

– Şi care e numele tău?

– O'Reilly. De data asta îi zîmbi. Sînt irlandeză. Şi catolică. Tu ce eşti? Părea fascinată de el, iar Bernie era la fel de fascinat de ea. Zîmbi, spunîndu-şi că aceasta ar putea să fie femeia pe care o aşteptase, nu mai puţin de treizeci şi patru de ani. În orice caz era cea mai grozavă pe care o întîlnise de foarte, foarte mult timp.

– Sînt evreu, îi explică el în timp ce vînzătoarea pleca pentru a transmite anunţul la megafon.

– Ce e aia? Arăta foarte curioasă.

– Înseamnă că avem *Chanukak* în loc de Crăciun.

– Moş Crăciun vine la tine acasă? Arăta îngrijorată şi

lui Bernie întrebarea i se păru foarte dificilă.

– Schimbăm daruri timp de opt zile. Îi evitase întrebarea dîndu-i o explicaţie mai simplă, iar micuţa păru impresionată.

– Opt zile? E grozav. Apoi dintr-odată deveni mai serioasă, uitînd de mama ei. Crezi în Dumnezeu?

Bernie dădu din cap, surprins de profunzimea gîndirii ei. În ceea ce-l privea, nu se mai gîndise la Dumnezeu de foarte mult timp şi îi era ruşine să o recunoască în faţa ei. Probabil că îi fusese adusă în cale pentru a-i îndrepta comportarea.

– Da, cred.

– Şi eu. Dădu din căpşor, apoi îl privi întrebător. Crezi că mama se va întoarce repede? Lacrimile ameninţau din nou să-i curgă pe obraji, deşi acum nu mai arăta aşa de speriată.

– Sînt convins. Sigur nu te-ar tenta nişte îngheţată? Restaurantul e acolo. I-l arătă, iar ea privi mirată în direcţia spre care Bernie îşi îndreptase mîna. Ideea unei îngheţate era minunată şi îşi strecură mînuţa în palma lui. Codiţele îi fluturau pe umeri cînd porniră spre restaurant.

O ajută să urce pe un scaun de la bar şi ceru o îngheţată de banane, care nu exista în meniu, dar era convins că o vor servi pentru el. Jane luă cu linguriţa, zîmbind încîntată dar avînd ochii încă neliniştiţi. Nu uitase complet de mama ei, dar era ocupată să pălăvrăgească tot timpul cu Bernie, povestindu-i despre apartamentul lor, despre plajă şi şcoală. Îşi dorea un cîine, însă proprietarul apartamentului refuza să-i permită aşa ceva.

– E foarte rău, spuse ea cu gura plină şi mînjită de ciocolată şi frişcă. Aşa e şi soţia lui... iar ea mai e şi grasă. Băgă în gură o lingură plină de nuci, banane şi frişcă în timp ce Bernie dădea din cap serios, întrebîndu-se cum de trăise atît de mult timp fără ea. Costumele

de baie de la voi sînt foarte drăguţe. Se şterse la gură apoi mai luă o înghiţitură, iar Bernie nu mai rezistă să nu zîmbească.

– Care îţi place cel mai mult?

– Cele micuţe care au şi partea de sus. Mama spune că nu e nevoie să port şi partea de sus... dar eu vreau. Arăta aşa de exigentă cu toată ciocolata care acum îi mînjise şi nasul. Îmi place cel roşu, cel roz, cel albastru... şi cel portocaliu... Dispăru şi ultima banană urmată de o cireaşă şi de restul de frişcă, apoi dintr-odată cineva se repezi înăuntru. Era o femeie cu părul lung, auriu, care părea ca un voal de aur atunci cînd veni spre ei grăbită.

– Jane! Era o tînără foarte drăguţă. Semăna cu Jane. Pe faţă i se vedeau urmele lacrimilor şi ochii îi erau înfricoşaţi în timp ce jongla cu poşeta, trei pachete şi ceea ce trebuie să fi fost jacheta lui Jane şi încă o păpuşă. Unde ai fost?

Jane roşi şi o privi ruşinată.

– Am vrut numai să văd...

– Să nu mai faci aşa ceva niciodată! Mama ei o întrerupse luînd-o de braţ şi scuturînd-o puţin, apoi o luă repede în braţe strîngînd-o tare, luptîndu-se cu propriile ei lacrimi. Se speriase îngrozitor. Doar după un timp îl observă pe Bernie, care le admira pe amîndouă. Îmi pare atît de rău. Îl privi şi lui Bernie îi plăcu felul în care arăta. Purta blugi, tricou şi sandale. Însă era mai drăguţă decît altele, mai delicată şi teribil de fragilă şi de blondă, cu aceiaşi ochi mari, albaştri, ca ai lui Jane. Îmi cer scuze pentru tot deranjul pe care l-am provocat. Se crease o mare agitaţie, în special la etajul întîi. Mama lui Jane se temuse că fetiţa fusese răpită, şi ceruse disperată ajutorul unei vînzătoare, apoi al unei casiere şi al unui şef de raion, care se întîmplase să treacă pe acolo. Toţi au făcut tot ce-au putut, pînă cînd au auzit anunţul că fetiţa se afla

în restaurant.

– Nu face nimic. Nu ne strică puţină zarvă pe aici. Ne-am distrat foarte bine. El şi Jane au schimbat o privire plină de înţeles şi Jane începu să vorbească pe neaşteptate, zîmbind cu gura pînă la urechi.

– Ştii, ai fi aşa de mînjit dacă ai mînca o îngheţată... vezi! De aceea nu-mi plac bărbile! Amîndoi au izbucnit în rîs, iar mama ei o privi îngrozită.

– Jane!

– Am dreptate!

– Aşa e, recunoscu el vesel. Se bucurase de prezenţa ei şi n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Zîmbi, iar tînăra drăguţă din faţa lui roşi.

– Îmi cer scuze. Apoi îşi aminti brusc că nu se prezentase. Îmi pare rău. Mă numesc Elizabeth O'Reilly.

– Şi eşti catolică. Îşi amintise de replica lui Jane iar mama ei îl privi mirată. El încercă să-i explice. Îmi pare rău... Eu şi cu Jane tocmai discutam serios despre asta.

Jane dădu din cap cu înţelepciune şi îşi vîrî încă o cireaşă în gură, în timp ce-i urmărea stînd de vorbă.

– Şi el mai e ceva... Strînse din ochi ridicîndu-şi privirile spre el. Ce eşti?

– Evreu, o ajută el, iar Elizabeth O'Reilly zîmbi. Ea era obişnuită cu Jane, dar erau momente cînd...

– Şi are şapte Crăciunuri... Arăta teribil de impresionată iar cei doi adulţi izbucniră în rîs. Pe cuvînt că aşa e. Aşa mi-a spus. Nu? Îl privi aşteptînd ca el să confirme şi Bernie zîmbi dînd din cap.

– *Chanukak.* Adevărul e că Jane mă face şi pe mine să cred că e ceva deosebit. Nu mai intrase în templu de mai mulţi ani. Părinţii lui erau reformaţi, dar el nu era religios. Însă acum se gîndea la altcineva. Se întreba cît de catolică era această doamnă O'Reilly şi dacă exista un domn O'Reilly sau nu. Nu-i trecuse prin cap să o întrebe

pe Jane, iar ea nu pomenise nimic despre un tată.

– Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Elizabeth se prefăcuse că se uită urît la Jane, care acum era mult mai fericită. Nu-şi mai ţinea păpuşa atît de strîns, şi înfuleca încîntată ce mai rămăsese din îngheţată.

– Au şi costume de baie foarte frumoase.

Elizabeth clătină din cap şi îşi întinse din nou mîna spre Bernie.

– Mulţumesc încă o dată că ai salvat-o. Haide, răutate mică, mergem acasă. Mai avem şi alte lucruri de făcut.

– Ne mai putem uita o dată la costumele de baie?

– Nu. Mama ei era fermă. Îi mulţumi din toată inima lui Bernie înainte de a pleca. Jane îi strînse mîna într-un mod foarte oficial apoi îşi ridică ochii spre el, un zîmbet radios luminîndu-i faţa.

– Ai fost foarte drăguţ, iar îngheţata a fost foarte bună. Îţi mulţumesc foarte mult.

Era evident că se distrase foarte bine şi lui Bernie îi părea sincer rău să o vadă plecînd. Rămase în capul scărilor urmărind cum dispar în mulţime fundiţele roz, simţindu-se de parcă ar fi pierdut singurul lui prieten din California.

Se întoarse la casierie pentru a le mulţumi angajaţilor pentru ajutorul lor şi dînd să plece, micuţele costume de baie îi atraseră atenţia. Se îndreptă spre raft şi luă trei de mărimea şase. Cel portocaliu, cel roz şi cel albastru – cel roşu nu mai exista la numărul ei – şi mai luă şi două pălăriuţe care să se potrivească cu ele şi un mic halat de plajă. Toate i-ar fi venit perfect, iar Bernie le duse la casierie.

– Avem o Elizabeth O'Reilly pe computer? Nu ştiu dacă cumpără la noi cu carte de credit şi nici care e numele soţului ei. Începu să spere dintr-o dată că nu avea unul, iar verdictul fu favorabil după ce se făcură

verificările. Peste două minute îi confirmară că avea un credit nou şi locuia pe strada Vallejo în Pacific Heights. Excelent. Îşi notă numărul de telefon şi adresa, încercînd să arate de parcă ar fi avut nevoie de ele pentru dosarele lui... şi nu pentru agenda lui goală... Şi le spuse să trimită totul *„domnişoarei Jane"* trecînd preţul în contul lui. Scrise un bileţel: *„Mulţumesc pentru timpul minunat petrecut împreună. Sper să te revăd cît de curînd. Prietenul tău, Bernie Fine"*, îl dădu femeii care împacheta lucrurile. Apoi cu un pas mai uşor porni spre biroul lui zîmbind misterios, convins că viaţa e frumoasă.

Capitolul 5

Costumele de baie sosiră într-o după-amiază de miercuri, iar Liz sună a doua zi pentru a-i mulţumi pentru generozitatea lui.

– Zău că n-ar fi trebuit. Jane încă mai vorbeşte despre îngheţata de banane şi cît de bine s-a simţit. Elizabeth O'Reilly avea o voce tînără şi îi vedea cu ochii minţii părul strălucitor în timp ce vorbea cu ea la telefon.

– Cred că e o fetiţă foarte curajoasă. Cînd şi-a dat seama că s-a pierdut a fost foarte speriată dar s-a stăpînit din răsputeri ca să nu izbucnească în plîns. E ceva neaşteptat din partea unui copil de cinci ani.

Elizabeth zîmbi.

– E un copil foarte bun.

Bernie ardea de nerăbdare să spună „Ca şi mama ei", dar n-o făcu. I se potrivesc costumele de baie?

– Toate. Ieri seară a defilat prin casă în toate şi chiar acum poartă unul sub rochiţă... e în parc jucîndu-se cu prietenii ei. Am foarte multe de făcut astăzi... cineva ne-a împrumutat o căsuţă în Stinson Beach, aşa că Jane are toată garderoba de care va avea nevoie la plajă. Liz rîse. Îţi mulţumesc foarte, foarte mult... Nu mai ştiu ce altceva să spună, iar Bernie îşi căuta şi el cuvintele. Dintr-odată totul i se păru nou, de parcă ar fi vorbit o altă limbă. Avea impresia că o ia de la început.

– Aş putea... aş putea să te mai văd? Se simţea ca un idiot spunînd cuvintele astea la telefon... ca un exaltat

dînd un telefon anonim, dar rămase surprins cînd ea spuse da.

– Mi-ar face plăcere.

– Da? Vocea lui suna neîncrezătoare şi ea rîse.

– Da. Vrei să ne faci o vizită în Stinson Beach într-o după-amiază? Părea atît de degajată şi de naturală, încît îi fu recunoscător. Nu-l făcea să se simtă de parcă aştepta cu sufletul la gură răspunsul ei sau că o deranja. Îi vorbea ca şi cum n-ar fi fost absolut deloc surprinsă şi se bucura să-l vadă.

– Cum să nu. Cît timp vei rămîne acolo?

– Două săptămîni.

Bernie calculă rapid în gînd. Nu exista nici un motiv pentru care nu ar fi putut să-şi ia şi el o duminică liberă. Nu exista nici o regulă care să spună că trebuia să fie prezent la magazin. Pînă acum nu avusese altceva mai bun de făcut.

– Sîmbătă e bine? Mai erau doar două zile pînă atunci iar palmele i se umeziră gîndindu-se la perspectiva de a le vedea atît de curînd.

Ea nu-i răspunse imediat, încercînd să-şi amintească pe cine invitase şi cînd. La Stinson Beach avea şansa de a se întîlni cu toţi prietenii ei, invitîndu-i pe fiecare pentru o zi sau două. Însă sîmbăta era încă liberă.

– În regulă, grozav... de fapt... Zîmbi gîndindu-se la el. Era un bărbat atrăgător, fusese foarte drăguţ cu Jane, nu părea să fie homosexual şi nu purta verighetă... Apropo, nu eşti căsătorit, nu-i aşa? Nu strica să întrebi. Era cam şocant să afli prea tîrziu. I se întîmplase deja. Dar nu şi de data asta.

– Doamne Dumnezeule, nu! Ce idee!

– Eşti alergic la căsătorie?

– Nu. Doar că lucrez prea mult.

– Ce legătură are asta cu căsătoria? Era sinceră,

directă şi dintr-odată curioasă în privinţa lui. Avea motivele ei pentru a nu-şi mai dori să se căsătorească din nou. Dacă te frigi o dată, a doua oară eşti foarte atent. Dar cel puţin ea încercase. Însă poate că şi el o făcuse. Eşti divorţat?

Bernie zîmbi la celălalt capăt al firului, întrebîndu-se de ce anume îi punea astfel de întrebări.

– Nu, nu sînt divorţat. Şi da, îmi plac fetele. Şi am trăit cu două femei la viaţa mea, şi îmi convine foarte mult viaţa mea de acum. Nu am prea avut timp liber pe care să-l ofer altcuiva. Mi-am petrecut ultimii zece ani concentrîndu-mă asupra carierei mele.

– Uneori poate fi o viaţă foarte goală. Vorbea de parcă ar fi ştiut ce înseamnă asta şi Bernie se întrebă prin ce experienţe triste trecuse. Sînt norocoasă că o am pe Jane.

– Da, eşti. Rămase tăcut gîndindu-se la fetiţă şi hotărî să păstreze restul întrebărilor pentru cînd va ajunge la Stinson Beach, cînd îi va putea vedea faţa, ochii şi mîinile. Niciodată nu-l încîntase să cunoască pe cineva, făcînd conversaţie la telefon. Atunci ne vedem sîmbătă la Stinson Beach? Să aduc ceva? Pentru un picnic spre exemplu? Vin? Ceva de la magazin?

– Cum să nu. O blană de nurcă n-ar fi rău.

Bernie rîse, închise şi după o oră încă se mai simţea bine. Avea genul acela de voce, sinceră şi prietenoasă, nu părea să acţioneze din interes. Nu era genul de femeie care să urască bărbaţii, sau cel puţin nu părea să fie, şi nu încerca să-i dovedească nimic. Abia aştepta după-amiaza de sîmbătă, iar vineri seara, înainte de a pleca acasă, intră într-un magazin de alimente şi cumpără două pungi de delicatese. Un ursuleţ de ciocolată pentru Jane, o cutie de bomboane de ciocolată pentru Liz, două feluri de brînză *Brie,* o *baguette* adusă din Franţa, o mică

conservă de caviar, un pateu, două sticle de vin, unul roşu şi unul alb, şi o cutie de piure de castane.

Îşi puse pungile în maşină şi se îndreptă spre casă. A doua zi la ora zece dimineaţa făcu un duş, se bărbieri, îşi luă o pereche de blugi şi o cămaşă albastră mai veche, încălţă nişte tenişi uzaţi şi îşi luă o jachetă din cuierul din hol. Îşi adusese din New York multe haine comode şi mai uzate pentru perioadele în care supraveghease construirea magazinului, iar acum le putea folosi pentru a merge la plajă. Tocmai cînd se pregătea să iasă auzi telefonul. Nu avea chef să răspundă, apoi se întrebă dacă nu era Elizabeth, care avea alte planuri, sau îl ruga să cumpere ceva în drum spre ele, aşa că ridică receptorul, ţinînd încă în braţe jacheta şi pungile.

– Mda?

– Nu aşa se răspunde la telefon, Bernard.

– Bună, mamă. Mă pregăteam să plec.

– La magazin?

Interogatoriul începuse.

– Nu... la plajă. Mă duc în vizită la nişte prieteni.

– Îi cunosc? Ceea ce, în traducere liberă însemna: Mi s-ar părea potriviţi?

– Nu cred, mamă. Totul e în regulă?

– E bine.

– Atunci te sun deseară sau mîine, de la magazin. Trebuie să plec.

– Trebuie să fie cineva foarte important dacă nu poţi vorbi cinci minute cu mama ta la telefon. E vorba de vreo fată?

Nu. De o femeie. Şi bineînţeles că mai exista şi Jane.

– Nu, doar nişte prieteni.

– Nu te-ai înhăitat cu băieţii de acolo, nu-i aşa, Bernard?

Oh, pentru Dumnezeu! Ar fi vrut să-i spună că da,

doar ca să o enerveze.

– Nu. Uite, mă grăbesc acum. Te sun cît de curînd.

– Bine, bine... nu uita să-ţi pui o pălărie dacă stai la soare.

– Sărută-l pe tata din partea mea.

Închise şi ieşi în grabă din apartament înainte ca ea să-l sune din nou, ca să-l prevină să se ferească de crocodili. Dar avertismentele ei preferate erau legate de articolele pe care le citea în *Daily News*. Îl prevenea mereu să nu foloească anumite produse care nu erau bune şi uciseseră doi oameni în *Des Moines*... botulism... boala *legionnaires*... infarct... hemoroizi... intoxicaţie. Posibilităţile erau nelimitate. Era bine să ai pe cineva care să se îngrijească de sănătatea ta, dar nu cu pasiunea cu care o făcea mama lui.

Îşi puse pungile în portbagaj, urcă şi peste zece minute era pe podul Golden Gate, îndreptîndu-se spre nord. Nu mai fusese în Stinson Beach, şi îi plăcu drumul întortocheat care urca pe creasta dealurilor, privind în jos spre stîncile care ieşeau afară din apă. Era un Big Sur în miniatură şi se bucură de călătoria cu maşina. Intră în micul oraş căutînd adresa pe care i-o dăduse Liz. Se afla într-o zonă numită Seadrift şi paznicul de la bariera pentru taxe îl obligă să-şi spună numele. Însă în afară de acest paznic, nu părea să fie un loc deosebit. Casele erau foarte mici, iar oamenii care se plimbau pe plajă erau desculţi şi umblau în pantaloni scurţi. Arăta ca un loc înfloritor şi drăguţ, unde familiile îşi petreceau vacanţa, ca Long Island sau Cape Cod. Parcă maşina în faţa casei cu numărul dat de ea. Afară se vedea o tricicletă şi un căluţleagăn decolorat. Bernie trase de un vechi clopoţel de şcoală aflat la poartă, apoi deschise uşa. Şi dintr-odată se trezi cu Jane în faţa lui, îmbrăcată într-unul din costumele de baie trimise de el, peste care purta halatul de

plajă.

– Bună, Bernie. Îi zîmbi radioasă, şi amîndoi îşi amintiră de îngheţata de ciocolată şi de conversaţia lor despre Crăciun şi Dumnezeu. Îmi plac noile mele costume de baie.

– Arată foarte bine pe tine. Veni lîngă ea. Am putea să te folosim ca model la magazin. Unde e mama ta? Să nu-mi spui că ai pierdut-o din nou? Luă o mutră dezaprobatoare şi Jane izbucni într-un hohot de rîs vesel care îi merse drept la inimă. I se întîmplă deseori?

Jane clătină din cap.

– Doar în magazine... uneori.

– Ce fac eu în magazine? Elizabeth scoase capul pe uşă şi îi zîmbi lui Bernie. Bună. Cum a fost drumul pînă aici?

– Minunat. Arăta de parcă într-adevăr se bucurase de călătoria făcută. Schimbară o privire grăitoare, prietenoasă.

– Nu toţi spun aşa cînd ajung aici. E o şosea teribil de întortocheată.

– Eu întotdeauna vomit, completă Jane zîmbind. Dar îmi place cînd ajungem aici.

– Trebuie să stai pe scaunul din faţă cu geamurile deschise. O privea îngrijorat.

– Îhî.

– Mănînci ceva sărat înainte de a porni la drum?... Nu... pariez că mănînci tot timpul doar îngheţată de banane. Îşi aminti de ursuleţul de ciocolată şi îl scoase din pungă înainte de a-i oferi restul lui Liz. Pentru amîndouă, cîteva delicatese.

Elizabeth arăta surpinsă şi mişcată de gestul lui, iar Jane scoase un ţipăt de fericire cînd luă ursuleţul. Era chiar mai mare decît păpuşa ei, şi mai că salivă privindu-l.

– Pot să-l mănînc acum, mami? Te rog... Întoarse doi

ochi rugători spre Elizabeth care oftă învinsă. Te rog, mami?... Te rog? Doar o ureche?

– Bine, bine. Mă dau bătută. Dar să nu mănînci prea mult. Prînzul va fi gata imediat.

– O.K. O luă la fugă ţinînd ursuleţul în braţe, ca un căţeluş cu un os, iar Bernie îi zîmbi lui Elizabeth.

– E un copil extraordinar. Cineva ca Jane îi amintea că există pete albe în viaţa lui, una dintre ele fiind lipsa copiilor.

– E nebună după tine, spuse Liz zîmbind.

– Îngheţata de banane şi ursuleţul de ciocolată au fost în favoarea mea. Pentru ea sînt o neaşteptată sursă de dulciuri. În timp ce vorbea, o urmă pe Elizabeth în bucătărie, unde ea despachetă pungile, scoţînd exclamaţii de uimire cînd văzu caviarul, pateul şi celelate delicatese.

– Bernie, n-ar fi trebuit să aduci aşa ceva! Dumnezeule... ia te uită... Privi la cutia cu bomboane de ciocolată, apoi, zîmbind vinovată, făcu exact ca şi Jane. Îi oferi şi lui şi băgă una în gură închizînd ochi extaziată. Hmm... oh... sînt aşa de bune... parcă vorbea despre ceva senzual, iar asta îi dădu prilejul să o admire din nou. Era delicată, graţioasă şi într-adevăr frumoasă. Îşi împletise părul într-o coadă lungă, iar ochii îi erau la fel de albaştri ca şi cămaşa pe care o purta. Pantalonii scurţi, albi, îi scoteau în evidenţă picioarele zvelte. Şi Bernie observă că unghiile de la picioare erau date cu ojă roşie, care arăta puţină vanitate. Însă ochii nu-i erau machiaţi, nu era rujată iar unghiile de la mîini erau tăiate scurt. Era o fată drăguţă, chiar mai mult decît drăguţă, nu era frivolă şi îi plăcea asta la ea. Nu-ţi tăia răsuflarea, dar îţi încălzea inima... de fapt îi încălzea şi alte părţi acum, cînd o privea aplecîndu-se să pună vinul în frigider. Se întoarse şi îi aruncă un zîmbet exact ca al lui Jane. Ne răsfeţi îngrozitor, Bernard... Nu ştiu ce să spun.

– Ascultă... mă bucur să-mi fac noi prieteni... Nu am prea mulţi aici.

– De cît timp eşti aici?

– De cinci luni.

– Din New York?

Bernie încuviinţă.

– Toată viaţa am trăit la New York cu excepţia celor trei ani pe care i-am petrecut la Chicago.

Ea îl privi curioasă în timp ce scotea două beri de la frigider şi îi oferi una.

– Eu de acolo am venit aici. De ce ai fost la Chicago?

– Proba mea de foc. Am fost acolo ca să conduc magazinul... Vocea i se pierdu, amintindu-şi de acei ani. Iar acum sînt aici. Încă i se părea o pedeapsă, deşi acum mai puţin, pentru că se uita la ea. O urmă într-o cameră de zi foarte confortabilă. Casa era mică iar podeaua era acoperită cu rogojini. Tapiţeria era puţin uzată şi peste tot se vedeau scoici. Casa s-ar fi putut afla oriunde, în East Hampton, Fire Island, Malibu... nu avea nimic deosebit în ea, însă prin ferestrele de sticlă se vedea o plajă superbă, o vastă întindere de apă şi într-o parte San Francisco, înălţîndu-se pe dealuri, strălucind în soare. O privelişte magnifică... dar mai mult decît atît, era ea, o fată frumoasă. Îl invită să ia loc pe un scaun, iar ea se aşeză pe canapea, cu picioarele sub ea.

– Îţi place aici? Mă refer la San Francisco.

– Uneori. Era sincer cu ea. N-am văzut prea multe, trebuie să recunosc. Am fost foarte ocupat cu magazinul. Îmi place climatul. Cînd am plecat din New York ningea, iar cînd am ajuns aici, cinci ore mai tîrziu, era primăvară. E ceva deosebit.

– Dar? Îi zîmbi invitîndu-l să continue. Avea un fel de a fi care o făcea imediat simpatică. Te îndemna să-i vorbeşti la infinit, să-i destăinuieşti toate gîndurile. Instinctul îi

spunea că e o femeie deosebită, pe care şi-ar fi dorit-o ca prieten, dar nu era convins că asta era tot ce-şi dorea de la ea. Era ceva în ea care îl atrăgea, ceva de o senzualitate subtilă, pe care nu o putea defini, cum ar fi rotunjimea sînului sub cămaşa veche, sau felul în care îşi ţinea capul aplecat... Ar fi vrut să o atingă, să-i ţină mîna... să-i sărute buzele pline care-i zîmbeau... era dificil să se concentreze la ce îi povestea ea. Trebuie să te simţi foarte singur aici, fără prieteni. În primul an nici mie nu mi-a plăcut.

– Însă ai rămas oricum? O privea nedumerit. Voia să ştie totul despre ea, tot ce avea ea de spus.

– Da. Un timp nu am avut altă posibilitate. N-am putut să mă întorc acasă. Părinţii mei au murit într-un accident de maşină cînd eram în anul doi la *Northwestern*. Închise ochii amintindu-şi, iar Bernie se înfioră gîndindu-se la tragedia prin care trecuse. Cred că asta m-a făcut mult mai vulnerabilă şi m-am îndrăgostit nebuneşte de actorul principal din piesa în care jucam.

Amintindu-şi, ochii ei deveniră trişti. Ciudat, de obicei nu povestea despre trecutul ei, dar îi era uşor să discute cu el. O priveau pe Jane jucîndu-se afară în nisip, cu păpuşa aşezată lîngă ea, făcîndu-le cu mîna din cînd în cînd. Exista ceva în Bernie care o îndemna să fie sinceră chiar de la început. Nu avea ce pierde, dacă nu-i plăcea ce auzea, nu îi va mai da nici un telefon, dar cel puţin totul va fi clar între ei în caz că va dori să o revadă. O oboseau jocurile dintre oameni, prefăcătoria care se declanşa în clipa în care doi oameni se cunoşteau. Nu era stilul ei. Şi se uită la Bernie cu ochii larg deschişi şi sinceri.

– Eram studentă la *Northwestern*... la cursurile de dramă, bineînţeles. Îi zîmbi amintindu-şi. Am jucat împreună într-o piesă de vară, imediat după moartea părinţilor mei.

Eram ca o *zombie* pentru că nu mai simţeam nimic şi nu mai aveam pe nimeni pe lume. M-am îndrăgostit pînă peste cap de el. Era un bărbat frumos şi părea de treabă, aşa credeam atunci şi am rămas însărcinată chiar înainte de absolvire. Mi-a spus că vrea să ne căsătorim aici. Cineva îi oferise un mic rol într-un film la Hollywood. Aşa că el a venit primul, iar eu l-am urmat. Nu mai aveam unde să merg şi nici nu mă gîndeam să fac un avort. Deci l-am urmat pe Chandler, deşi la vremea aceea lucrurile nu mergeau grozav între noi. Nu era deloc încîntat că urma să am un copil. Dar eram încă foarte îndrăgostită de el şi m-am gîndit că toate se vor rezolva într-un fel sau altul. Aruncă o privire pe fereastră, uitîndu-se la Jane ca pentru a se asigura că într-adevăr se rezolvaseră.

– Deci am făcut autostopul pînă în Los Angeles şi m-am întîlnit cu Chandler. Chandler Scott... s-a dovedit pînă la urmă că adevăratul lui nume era Charlie Schiavo, şi-l schimbase... oricum, rolul nu mai era al lui... acum era ocupat cu starletele şi slujbele mărunte, în timp ce eu lucram pe post de chelneriţă şi burta îmi creştea tot mai mare. Ne-am căsătorit în cele din urmă cu trei zile înainte de naşterea lui Jane. Cel care ne-a căsătorit era cît pe ce să leşine cînd m-a văzut... apoi Chandler a dispărut. M-a sunat să-mi spună că şi-a găsit o slujbă în Oregon, cam pe cînd Jane avea cinci luni, pe urmă am aflat că fusese închis. De parcă însuşi actul căsătoriei l-a speriat aşa de mult, încît a trebuit să dispară. Mi-am dat seama mai tîrziu că se ocupase mai tot timpul cu lucruri ciudate. A fost arestat pentru că făcea negoţ cu lucruri furate, apoi a fost arestat din nou pentru jaf. S-a întors cînd Jane a împlinit nouă luni, a locuit cu noi un timp şi cînd ea a împlinit un an a dispărut din nou. Cînd am aflat că e din nou la închisoare, am cerut divorţul şi mi-am încheiat socotelile cu el. M-am mutat la San Francisco şi de atunci n-am mai

auzit de el. Dacă l-aş întîlni acum nu cred că m-aş mai lăsa înşelată din nou, însă pe atunci ştia aşa de bine să se linguşească... Nu e deprimant să-ţi dai seama prea tîrziu? În orice caz mi-am reluat numele de fată după ce am divorţat şi acum sîntem aici. Părea foarte calmă în timp ce-i povestea viaţa ei, iar Bernie era uluit; oricine altcineva în clipa asta şi-ar fi şters lacrimile doar gîndindu-se la cîte se întîmplaseră. Însă ea supravieţuise şi încă bine. Era sănătoasă, fericită şi avea o fetiţă încîntătoare. Jane e acum toată familia mea. Pînă la urmă am fost norocoasă. Inima lui Bernie se înduioşă auzindu-i cuvintele.

– Ce crede Jane despre toate astea? Era curios să ştie ce-i spusese Elizabeth copilului ei.

– Nimic. I-am spus că a murit, că a fost un actor frumos, că ne-am căsătorit după ce-am terminat şcoala, am venit aici şi el a murit cînd ea a împlinit un an. Nu ştie nimic altceva. Nu-l vom mai vedea niciodată, aşa că nu are importanţă. Numai Dumnezeu ştie pe unde poate fi. Probabil că va face ceva rău şi-şi va petrece restul vieţii în închisoare. Pentru el noi două nu însemnăm nimic. Prefer să-şi facă iluzii în privinţa felului cum a venit pe lume, cel puţin pînă va creşte mai mare.

– Presupun că ai dreptate. O admira. Chiar foarte mult. Era o fată curajoasă, se descurcase foarte bine, iar fetiţa nu părea să sufere deloc, mulţumită mamei care o iubea aşa de mult. Nu era nimic tragic în comportamentul acestei tinere îndrăzneţe, inimoase şi frumoase, cu părul blond, mătăsos. Îşi făurise singură o viaţă nouă.

California era un loc potrivit pentru aşa ceva. Era un loc unde puteai începe o viaţă nouă. Şi ea reuşise.

– Acum predau la şcoala de aici. Am folosit banii de asigurare ai părinţilor mei, am urmat cursurile serale timp de un an şi am obţinut diploma necesară pentru a putea

profesa aici. Îmi place slujba mea. Predau la gimnaziu, iar copiii din clasa mea sînt grozavi. Îi zîmbi fericită. Jane merge şi ea la şcoala la care predau, iar taxa e mai mică aşa. E unul din motivele pentru care m-am hotărît să devin profesoară. Am vrut ca ea să meargă la o şcoală bună şi am ştiut că îmi va fi foarte greu să plătesc pentru o şcoală particulară, aşa că toate s-au rezolvat foarte bine. Făcea ca totul să sune ca o poveste plină de succes, nu ca una nefericită. Aşa şi era. Un succes remarcabil. Smulsese victoria din ghearele înfrîngerii, iar el putea înţelege foarte uşor cum se întîmplase. *„Chandler Scott"*, sau oricare ar fi fost numele lui părea ca o versiune masculină al lui Isabelle, deşi el nu era un atît de bun profesionist ca ea, pentru că Isabelle nu va ajunge niciodată în închisoare.

– Acum cîţiva ani şi eu am trecut printr-o experienţă asemănătoare. Pentru sinceritatea ei, merita să fie corect cu ea. O franţuzoaică frumoasă, un model pe care l-am cunoscut la magazin, m-a făcut să-i mănînc din palmă mai bine de un an, dar eu n-am rămas cu o fetiţă frumoasă ca Jane. Îi zîmbi fetiţei care se juca afară, apoi lui Liz, care era aşezată în faţa lui. Am sfîrşit prin a mă simţi folosit, minus cîteva mii de dolari şi un ceas primit cadou de la părinţii mei. A fost foarte abilă. Cineva i-a oferit şansa unei cariere în cinematografie şi i-am găsit făcînd dragoste pe puntea iahtului lui. Cred că oamenii de genul ăsta sînt de toate sexele şi naţionalităţile. Dar te face să fii mai precaut cînd te implici într-o nouă relaţie, nu-i aşa? Niciodată de atunci n-am mai reuşit să mă apropii de cineva şi asta s-a întîmplat în urmă cu trei ani. Se opri. Astfel de oameni te fac să te îndoieşti de propria ta judecată. Te trezeşti întrebîndu-te cum de ai putut fi aşa de prost.

Liz izbucni în rîs.

– Bine zici! Eu nu m-am mai întîlnit cu nimeni de doi ani... chiar şi acum sînt foarte precaută... îmi place munca mea, prietenii pe care îi am. Restul – ridică din umeri – mă descurc şi fără. Bernie îi zîmbi. Îl întrista să o audă vorbind aşa.

– Ar fi mai bine să plec?

Au rîs amîndoi, iar ea se ridică pentru a controla mîncarea şi cînd deschise uşa de la bucătărie o aromă delicioasă pătrunse în cameră.

– Mamă, ce bine miroase.

– Mulţumesc. Îmi place să gătesc. Pregăti repede o salată pentru ei doi, cu aceeaşi dexteritate ca şi chelnerul său preferat de la *21* din New York şi turnă un pahar de *Bloody Mary* pentru el. Apoi bătu în fereastră făcîndu-i semn lui Jane să vină înăuntru. Pregătise pentru ea un sandviş cu unt şi şuncă, iar micuţa veni la masă ducînd în braţe ursuleţul de ciocolată, minus o ureche.

– Te mai poate auzi, Jane?

– Ce? Îl privi derutată cînd îi auzi întrebarea.

– Ursuleţul... fără o ureche.

– Oh. Zîmbi. Da. Acum îi voi mînca nasul.

– Sărmanul. Va arăta foarte ciuntit pînă diseară. Va trebui să-ţi cumpăr altul.

– Chiar? Jane arăta încîntată, iar Liz servi prînzul. Masa era acoperită de împletituri rotunde, iar în mijloc se afla un vas cu flori portocalii. Lîngă farfuriile frumoase de porţelan se aflau şerveţele de un portocaliu strălucitor.

– Ne place aici, îi explică Liz. Petrecem o vacanţă atît de plăcută! Casa aparţine unei profesoare de la şcoala la care predau. Soţul ei e arhitect şi au construit-o acum un an. În fiecare an pleacă în Est în vizită la părinţii ei, aşa că ne lasă nouă casa. Pentru noi e cea mai plăcută parte a anului, nu-i aşa, Jane? Copila zîmbi şi dădu din cap.

– Îţi place aici? îl întrebă Jane.

– Foarte mult.

– Ai vomat pe drum? Era curioasă şi Bernie rîse de subiectul pe care îl alesese ca temă de conversaţie la masă. Însă îi plăcea naivitatea şi nonşalanţa ei. Semăna mult cu Liz, la trăsături şi la felul de a fi. Era o versiune în miniatură a mamei ei.

– Nu, nu am vomat. Dar cînd conduci maşina e mult mai uşor.

– Aşa spune şi mama. Ea nu vomită niciodată.

– Jane... Liz îi transmise un avertisment cu ochii, iar Bernie le urmări fericit. Era o după-amiază plăcută, se simţea în largul său, iar după prînz, el şi Liz au făcut o plimbare pe plajă, cu Jane ţopăind în faţa lor şi căutînd scoici. Bănuia că nu le era întotdeauna uşor. Era dificil să creşti singură un copil, dar Liz nu se plîngea. Iubea ce făcea.

Îi povesti despre slujba lui, despre cît de mult iubea magazinul *Wolff's*, cum dorise şi el să devină profesor, însă visul lui se transformase în cu totul altceva. Îi povesti chiar şi de Sheila, cît de distrus fusese, iar în timp ce se reîntorceau spre casă privi în jos spre ea. Era cu mult mai mică decît el şi asta îi plăcea teribil.

– Ştii, mi se pare că te cunosc de foarte mult timp. E ciudat, nu-i aşa? Nu mai simţise aşa ceva pentru nici o altă femeie.

Ea îşi înălţă capul, zîmbindu-i.

– Eşti un bărbat drăguţ. Am ştiut-o din clipa în care te-am văzut la magazin.

– Mă bucur că spui asta. Era încîntat. Îi păsa de ce credea ea.

– Mi-am dat seama după felul cum vorbeai cu Jane şi după cum a vorbit ea despre tine tot drumul pînă acasă. De parcă ai fi fost unul dintre cei mai buni prieteni ai ei.

– Aş vrea să fiu. O privi în ochi şi ea îi zîmbi.

– Uite ce-am găsit! Jane veni alergînd, izbîndu-se de ei în timp ce vorbea. E un adevărat dolar de argint. Nu e lovit sau ciobit!

– Ia să văd. Bernie se aplecă şi întinse mîna, iar ea puse pe palma lui cu mare grijă scoica perfect rotundă.

– Să fiu al naibii, ai dreptate!

– Cine e naiba?

Bernie rîse.

– E doar o expresie tîmpită pe care o folosesc adulţii.

– Aha. Părea satisfăcută de explicaţie.

– Dolarul tău de argint e foarte frumos. I-l dădu înapoi cu aceeaşi mare grijă cu care i-l oferise ea şi se ridică întîlnind privirea mamei ei. Cred că ar trebui să plec. Deşi nu prea avea chef.

– Nu vrei să rămîi la cină? Avem hamburgeri. Trebuia să fie atentă cu bugetul, însă pînă acum se descurca foarte bine. La început îi fusese foarte greu, însă acum ajunsese o expertă. Cosea singură cele mai multe rochii ale lui Jane, învăţase să gătească, făcea chiar şi pîine, iar cu prietenii care să le închirieze casa din Stinson Beach, aveau tot ce-şi doreau... pe Bernie şi costumele lui de baie... se hotărîse să-i cumpere unul sau două lui Jane. Acum avea o garderobă întreagă mulţumită lui.

– Am o idee mai bună. Văzuse restaurantul cînd trecuse prin oraş. Ce-ar fi să vă scot în oraş, doamnelor? Apoi brusc îşi aminti în ce era îmbrăcat. Mă vor lăsa să intru aşa la *Sand Dollar?* Întinse braţele în timp ce doamnele îl examinau, iar Liz izbucni în rîs.

– Mie îmi place.

– Atunci cum rămîne?

– Haide, mami, te rog... putem merge?... Te rog! Jane fusese imediat cucerită şi Liz era şi ea tentată. Acceptă bucuroasă şi o trimise pe Jane la ea în cameră ca să se schimbe, oferindu-i o bere lui Bernie. Însă el refuză.

– Nu prea îmi place să beau, recunoscu el.

Elizabeth arăta uşurată. Nu-i plăcea să meargă undeva cu bărbaţi care beau prea mult. Chandler întotdeauna întrecea măsura, iar asta o făcuse să se simtă nervoasă în preajma lui, dar pe atunci nu avusese destul curaj pentru a-i spune ce gîndea.

– E ciudat cît de mult se pot supăra unii cînd aud că nu bei.

– Bănuiesc că o consideră o ameninţare, mai ales dacă obişnuiesc să bea prea mult.

Se simţea atît de bine cu el, încît nu-i venea să creadă. Au petrecut o seară extraordinară. Restaurantul *Sand Dollar* avea aura unui vechi salon, oamenii intrau şi ieşeau toată seara prin uşile batante, se aşezau la bar, sau mîncau fripturile şi homarii enormi care li se serveau. Liz îi spuse că era singura distracţie din oraş, dar din fericire mîncarea era foarte bună, şi pînă şi Jane se înfruptă bucuroasă, atacînd cu poftă friptura cea mai mare din farfuria ei. Nu se întîmpla deseori să cineze atît de extravagant. Jane adormi în maşină pe drumul de întoarcere, iar Bernie o duse în braţe înăuntru punînd-o cu tandreţe în patul ei. Dormea în mica încăpere de oaspeţi a casei, chiar lîngă camera în care dormea Liz, şi amîndoi s-au întors în vîrful picioarelor în sufragerie.

– Cred că mă îndrăgostesc de ea. Ochii lui îi întîlniră pe ai lui Liz şi ea zîmbi.

– E ceva reciproc. Ne-am distrat foarte bine.

– Şi eu. Porni încet spre uşă, dorindu-şi să o sărute, dar temîndu-se că e prea devreme. Nu voia să o sperie, îi plăcea prea mult. Se simţea de parcă ar fi fost licean din nou. Cînd te întorci în oraş?

– De astăzi în două săptămîni. De ce n-ai veni şi săptămîna viitoare? Nu e greu de ajuns aici. Îţi trebuie cam patruzeci de minute, dacă suporţi şoseaua întortocheată.

Vom cina mai devreme ca să te poţi întoarce. Sau poţi rămîne şi aici dacă vrei. Vei dormi în camera lui Jane, iar ea va dormi cu mine.

Bernie ar fi preferat să doarmă el cu ea, dar nu îndrăzni să i-o spună, nici măcar în glumă. Era prea devreme pentru a-i propune aşa ceva şi nu voia să rişte nimic. Va fi şi foarte delicat din cauza lui Jane, care era o parte atît de importantă din viaţa mamei ei. Era mereu cu ei şi trebuia să o ia şi pe ea în considerare. Nu dorea să facă nimic care să o rănească.

– Mi-ar plăcea să vin dacă voi reuşi să plec de la magazin la o oră mai potrivită.

– La ce oră pleci de obicei? Şopteau în sufragerie, de teamă să nu o trezească pe Jane, iar Bernie rîse.

– Între nouă şi zece seara, dar ce să fac, aşa sînt eu. Nu e vina nimănui. Lucrez şapte zile pe săptămînă, mărturisi el, iar ea îl privi şocată.

– Asta nu e viaţă.

– Nu am altceva mai bun de făcut. O confesiune dureroasă, care şi lui îi suna îngrozitor. Însă poate că acum va avea ceva mai bun de făcut... cu ele... Voi încerca să mă schimb pînă săptămîna viitoare. Îţi voi telefona.

Ea dădu din cap sperînd că o va face. Începutul era întotdeauna atît de greu, să stabileşti un contact cu cineva, să-ţi povesteşti speranţele şi visurile. Dar cu el îi fusese uşor. Era cel mai drăguţ bărbat pe care îl cunoscuse de foarte, foarte mult timp. Îl conduse pînă afară la maşină.

Parcă niciodată nu mai văzuse atît de multe stele pe cer. Îşi ridică ochii să le privească apoi se uită la el. Bernie o studie cîteva secunde.

– A fost o zi minunată, Liz. Fusese atît de sinceră cu el, atît de prietenoasă. Îi povestise pînă şi adevărul în

privinţa lui Jane şi despre căsătoria dezastruoasă cu Chandler. Uneori era bine să ştii astfel de lucruri chiar de la început. Voi aştepta cu nerăbdare să ne întîlnim din nou. Îi luă mîna şi ea i-o ţinu un timp, apoi el urcă la volan.

– Şi eu. Ai grijă cum conduci.

El zîmbi vesel, scoţîndu-şi capul pe geamul deschis.

– Voi încerca să nu vomit.

Au rîs amîndoi şi Bernie îi făcu cu mîna cînd întoarse maşina pe aleea din faţa casei, apoi se depărtă, gîndindu-se la ea, la Jane, la felul cum vorbiseră şi rîseseră în timpul cinei, la restaurant.

Capitolul 6

În săptămîna care urmă, Bernie se întoarse de două ori la Stinson Beach. O dată Liz pregăti cina, iar a doua oară le duse din nou la *Sand Dollar*. Reveni şi sîmbătă. Iar de data aceasta aduse o minge de plajă pentru Jane, cîteva jocuri şi tot felul de unelte cu care să se joace în nisip, care îi plăcură enorm. Aduse pînă şi un costum de baie pentru Liz. De un albastru deschis, aproape de aceeaşi culoare cu ochii ei. Arăta senzaţional în el.

– Dumnezeule, Bernie... trebuie să te opreşti.

– De ce? Costumul de baie se afla pe un manechin la magazin. Semăna atît de bine cu tine încît n-am rezistat să nu-l aduc. Bernie era mulţumit. Îi făcea plăcere să o răsfeţe, ştia că nimeni nu o mai făcuse, ceea ce i se părea şi mai încîntător.

– Nu ne poţi răsfăţa în halul ăsta!

– De ce nu?

– Oh – o clipă îl privi tristă, apoi zîmbi din nou – s-ar putea să ne obişnuim şi atunci ce ne facem? Vom bate în fiecare zi la uşa biroului tău cerşind costume de baie, ursuleţi de ciocolată, caviar, pateuri... Bernie era amuzat de imaginea sugerată de ea.

– În cazul ăsta va trebui să mă asigur că nu duceţi lipsă de ele, nu-i aşa? Însă înţelegea foarte bine la ce se referea. Le va fi foarte greu dacă el va dispare din viaţa lor, deşi nu-i trecea prin cap aşa ceva. Dimpotrivă.

Mai veni de două ori şi în săptămîna care urmă, iar a

doua oară Liz găsi o fată din vecini care să rămînă cu Jane cît timp ei vor ieşi în oraş la *Sand Dollar* din nou, desigur – nu aveau unde altundeva să meargă – dar amîndurora le plăceau mîncarea şi atmosfera din restaurant.

– Ai fost foarte generos invitîndu-ne pe amîndouă aici de atîtea ori. Liz îi zîmbi de cealaltă parte a mesei.

– Încă n-am reuşit să-mi dau seama care din voi îmi place mai mult. Deocamdată îmi convine această situaţie.

Liz rîse. Bernie reuşea întotdeauna să o facă să se simtă bine. Era un bărbat amuzant, cu care te puteai înţelege uşor. Şi i-o mărturisi.

– Numai Dumnezeu ştie de ce. Îi zîmbi. Cu o mamă ca a mea ar fi trebuit să ajung un tip enervant şi cu multe ticuri nervoase.

– Nu poate fi chiar aşa de rea. Liz zîmbi şi el gemu.

– Nu ştii ce vorbeşti. Aşteaptă numai... dacă va mai veni încoace din nou... lucru de care mă îndoiesc. Nu i-a plăcut cînd a fost în iunie. Dar măcar a admirat magazinul. Habar n-ai ce persoană capricioasă poate fi. De două săptămîni îi evita telefoanele. Nu dorea să-i spună unde îşi petrecea timpul, iar dacă l-ar fi sunat ar fi ştiut imediat că nu mai stătea prea mult timp pe acasă. „Cutreier barurile, mamă." Îşi imagina replicile care ar fi urmat. Deşi faptul că ieşea în oraş cu o fată care se numea „O'Reilly" ar fi pus capac la toate. Dar asta încă nu i-o putea spune lui Liz. Nu voia să o sperie.

– De cît timp sînt căsătoriţi ai tăi?

– Treizeci şi opt de ani. Tata merită un premiu de consolare. Liz izbucni în rîs. Vorbesc serios. Nu-ţi poţi da seama cum poate fi.

– Aş vrea să o întîlnesc.

– Oh, nu, Dumnezeule! Ssst... privi peste umăr de parcă s-ar fi aşteptat să o vadă pe mama lui stînd acolo

cu un topor în mînă. Nu spune aşa ceva, Liz! Poate fi periculos. O tachină şi ea rîse. Îşi petrecură o jumătate de noapte discutînd despre diferite lucruri. O sărutase cînd venise la casa lor pentru a doua oară şi Jane chiar îi surprinse o dată sau de două ori, dar legătura dintre ei nu înaintase mai departe de atît. Avea reţineri din cauza lui Jane şi i se părea mai comod să o curteze deocamdată pe Liz în vechiul mod demodat. Vor avea timp şi pentru altceva cînd ea se va muta în oraş, iar Jane nu va dormi în camera alăturată, despărţită de ei doar de un perete subţire ca hîrtia.

Reveni duminică, să o ajute pe Liz la împachetat. Prietenii îi spuseră că mai poate rămîne o zi, însă era clar că ea şi Jane erau nefericite că trebuiau să plece. Pentru ele era sfîrşitul vacanţei şi tot anul nu vor mai merge nicăieri. Liz nu-şi putea permite alte călătorii, cu sau fără Jane, iar starea lor de spirit era foarte întunecată pe drumul de întoarcere. Lui Bernie îi părea rău să le vadă atît de triste.

– Ei, voi două, ce-ar fi să plecăm într-o excursie cît de curînd? La Carmel... sau poate la Lake Tahoe? Cum vi se pare? Încă n-am vizitat regiunea şi voi mi-aţi putea arăta împrejurimile.

Liz şi Jane au scos un strigăt de bucurie, iar a doua zi îi spuse secretarei lui să facă nişte rezervări undeva. Le găsi un apartament în Lake Tahoe, voise neapărat trei dormitoare, iar ea reuşise să obţină aşa ceva pentru săptămîna care urma, iar, cînd le dădu vestea în seara aceea, amîndouă au fost încîntate. Jane îi trimise o sărutare cînd Liz o culcă în pat, însă Liz părea preocupată de ceva cînd veni să se aşeze lîngă el în mica sufragerie. Avea un apartament cu un singur pat, unde dormea Jane, în timp ce Liz dormea în sufragerie pe o canapea confortabilă. Bernie îşi dădu repede seama că viaţa lor amoroasă nu se va îmbunătăţi aici. Liz arătă îngrijorată cînd îl privi

parcă cerîndu-şi scuze.

– Bernie... nu vreau să mă înţelegi greşit... dar nu cred că ar fi bine să mergem cu tine la Lake Tahoe.

Bernie se uită la ea ca un copil dezamăgit.

– De ce nu?

– Pentru că toate astea sînt minunate... şi sînt sigură că ţi se va părea o prostie... dar nu pot să-i fac aşa ceva lui Jane. Dacă te las să faci toate astea pentru noi... ce se va întîmpla după aceea?

– După ce? Însă înţelegea la ce se gîndea. Nu-i plăcea nici lui.

– După ce te vei întoarce la New York. Sau după ce te vei plictisi de mine. Sîntem adulţi, iar acum totul ni se pare minunat... însă cine ştie ce se va întîmpla luna viitoare, săptămîna viitoare, anul viitor...

– Vreau să te căsătoreşti cu mine. Rostise cuvintele încet, puţin răguşit, iar ea se holbă la el. El era chiar mai surprins decît ea. Cuvintele îi apăruseră singure pe buze, iar acum că le rostise, ştia că erau cele potrivite.

– Poftim? Nu vorbeşti serios. Sări în picioare şi începu să se plimbe nervoasă prin cameră. Nici măcar nu mă cunoşti încă.

– Ba da. Toată viaţa am avut de-a face cu femei pe care le cunoşteam în seara întîlnirii, dar mi-am zis, ce naiba, hai să încerc, nu se ştie niciodată, iar peste două, trei sau şase luni, mă dădeam bătut şi încetam să le mai văd. Iar acum te-am găsit pe tine şi am ştiut din clipa în care te-am zărit că m-am îndrăgostit. Iar cînd te-am văzut a doua oară am ştiut că eşti potrivită pentru mine, că eşti cea mai bună femeie pe care o voi întîlni vreodată, şi că, dacă voi fi foarte norocos, îmi vei permite să-ţi lustruiesc pantofii pentru tot restul vieţii mele... Aşa că ce-ar trebui să fac? Să mă joc încă şase luni, prefăcîndu-mă că nu ştiu ce vreau? O ştiu foarte bine. Te iubesc. Vreau să mă

însor cu tine. O privea radiind şi ştiu dintr-odată că lucrul cel mai minunat din viaţa lui se petrecuse deja. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Liz?

Liz îi zîmbea arătînd mult mai tînără decît cei douăzeci şi şapte de ani pe care îi avea.

– Eşti nebun. Ştii, nu? Ţi-ai pierdut minţile. Însă şi ea simţea acelaşi lucru. Nu mă pot mărita cu tine după trei săptămîni. Ce vor spune oamenii? Ce va spune mama ta? Rostise cuvintele magice iar el oftă, deşi încă continua să arate mai fericit ca niciodată în viaţa lui.

– Ascultă, atîta timp cît numele tău nu este Rachel Nussman, iar numele de fată al mamei tale nu a fost Greenberg sau Schwartz, mama va avea oricum o depresiune nervoasă, aşa că ce importanţă are?

– Va avea o mare importanţă dacă îi spui că mă cunoşti doar de trei săptămîni.

Liz veni lîngă el, iar Bernie o trase pe canapea luîndu-i mîinile în ale lui.

– Sînt îndrăgostit de tine, Elizabeth O'Reilly, şi nu-mi pasă dacă te înrudeşti cu Papa sau că te-am cunoscut doar ieri. Viaţa e prea scurtă ca să ne pierdem vremea cu nimicuri. N-am făcut-o niciodată şi nici nu o voi face. Să nu irosim ce avem. Apoi îi veni o idee. Ascultă, hai să o facem aşa cum scrie la carte. Ne vom logodi. Astăzi e întîi august, ne vom căsători pe la Crăciun, deci mai sînt cinci luni pînă atunci. Dacă ajungi la concluzia că nu e ceea ce vrei să faci, anulăm totul. Ce zici? Se gîndea deja la inelul pe care i-l va cumpăra... cinci karate... şapte... opt... zece... indiferent. Ce îşi dorea ea. Îi înconjură umerii cu braţul. Liz rîdea cu lacrimi în ochi.

– Îţi dai seama că nici nu te-ai culcat cu mine?

– O scăpare din partea mea. Nu părea să-l preocupe asta, apoi o privi gînditor. De fapt, m-am gîndit să discut despre asta cu tine. Crezi că ai putea găsi pe cineva care

să stea cu Jane în zilele astea? Nu că n-aş iubi-o pe fetiţa noastră – şi ea era deja a lui – dar mi-a venit ideea asta năstruşnică, indecentă şi desfrînată, care implică venirea ta la mine acasă pentru cîteva ore...

– Să văd ce pot aranja. Încă mai rîdea de el. Era cel mai nebunesc lucru care i se întîmplase vreodată. Dar Bernie era un om atît de bun, ştia că se va purta minunat cu ea şi cu Jane pentru tot restul vieţii lor. Ceea ce era însă mult mai important, ştia că îl iubeşte. Doar că era al naibii de greu să explice că se îndrăgostise de el în numai trei săptămîni. Abia aştepta să-i spună lui Tracy, prietena ei cea mai bună de la şcoală, care urma să se întoarcă dintr-o croazieră. O lăsase pe Liz singură, iar acum o va găsi logodită cu directorul general al magazinului *Wolff's.* Era o nebunie. Bine, bine, voi găsi pe cineva care să stea cu Jane.

– Deci sîntem logodiţi? Radia de fericire ca şi ea.

– Bănuiesc că da. Tot nu-i venea să creadă ce făcuseră. Bernie îşi închise ochii gîndindu-se la ceva.

– Ce-ar fi să ne căsătorim în 29 decembrie? E duminică. O ştia din planificările pe care le făcuse la magazin. În felul acesta petrecem Crăciunul cu Jane, apoi putem pleca în luna de miere în Hawaii.

Liz nu mai ştia ce să spună şi, în timp ce rîdea, Bernie se aplecă şi o sărută. Dintr-odată totul căpătă sens. Era un vis care devenise realitate, o potrivire perfectă... o potrivire care începuse cu o îngheţată de banane şi cu Jane veghind asupra lor ca un înger păzitor.

Bernie o sărută pe Liz, iar ea îi simţi bătăile inimii în timp ce o strîngea la piept. Şi amîndoi au fost convinşi că va fi pentru totdeauna.

Capitolul 7

Lui Liz îi trebuiră două zile pentru a găsi pe cineva care să stea cu Jane şi îi telefonă lui Bernie după-amiază, roşind în timp ce-l anunţa. Ştia foarte bine la ce se gîndea el şi era stînjenitor să fie atît de lipsiţi de spontaneitate în privinţa asta. Însă cu Jane care dormea în singurul dormitor, Liz nu prea avea ce să facă. Femeia urma să vină la şapte seara şi accepta să rămînă pînă la unu.

– Parcă ar fi povestea Cenuşăresei, dar e bine şi aşa, spuse ea zîmbind.

– E în regulă. Nu-ţi face probleme. Avea o bancnotă de cincizeci de dolari care va trece în mîinile femeii cînd Liz se va duce să-i spună noapte bună lui Jane. Să îmbraci ceva deosebit în seara asta.

– Un portjartier? Era nervoasă ca o mireasă, iar Bernie rîse de replica ei.

– Ar fi grozav. Dar pune şi o rochie peste el. Luăm cina în oraş.

Liz era surprinsă. Îşi imaginase că vor merge direct la el, ca să termine cu acel „pentru prima oară". I se părea aproape ca o procedură chirurgicală. Acele „pentru prima oară" erau de obicei destul de jenante, iar ideea de a merge înainte la un restaurant o încînta enorm.

Cînd veni să o ia în seara aceea, au mers la *L'Etoile* unde el rezervase o masă pentru doi, iar Liz începu să se simtă în largul ei cînd se porniră să discute aşa cum făceau întotdeauna. Îi povesti ce se mai întîmpla pe la

magazin, despre planurile pe care le făcuse pentru toamnă, despre materialul publicitar şi despre spectacolele de modă. Opera îşi deschidea stagiunea şi fusese un mare succes pentru Bernie în privinţa toaletelor pe care le vînduse *Wolff's.* Liz era fascinată de ce făcea el, mai ales pentru că era un grozav om de afaceri. Aplica cu succes principiile de bază ale economiei, iar asta şi extraordinarul lui simţ pentru curentele modei făceau ca tot ce atingea să se transforme în aur, aşa cum spusese Paul Berman. Iar în ultimul timp lui Bernie nici nu-i mai păsa atît de mult că fusese trimis în San Francisco să deschidă magazinul. După cîte îşi dădea seama mai avea doar un an de petrecut în California, ceea ce le va permite să se căsătorească şi să petreacă cîteva luni singuri înainte de a se întoarce în New York, unde Liz va trebui să facă faţă apropierii de mama lui. Pînă atunci s- ar putea să aibă şi un copil... şi va trebui să se gîndească la şcoli pentru Jane... dar nu-i spuse toate astea lui Liz. O prevenise că s-ar putea ca în cele din urmă să trăiască la New York, dar nu voia să o îngrijoreze deocamdată pentru detaliile mutării într-un alt oraş. Mai aveau un an întreg înaintea lor şi trebuiau să se gîndească mai întîi la nuntă.

– Vrei să porţi o rochie de mireasă? Lui i-ar fi plăcut foarte mult şi văzuse una în urmă cu două zile la o paradă a modei, care ar fi fost fantastică pentru ea, dar ea roşi gîndindu-se la aşa ceva în timp ce continua să-i zîmbească.

– Eşti foarte hotărît, nu-i aşa?

Bernie dădu din cap ţinîndu-i mîna pe sub masă. Erau aşezaţi unul lîngă altul, pe aceeaşi banchetă. Îi plăcea să-i simtă piciorul lîngă al lui. Era îmbrăcată într-o rochie frumoasă din mătase albă, care îi scotea în evidenţă tenul bronzat, iar părul îi era prins într-un coc deasupra capului. Observă că unghiile îi erau date cu ojă, ceea ce

era neobişnuit pentru ea, şi se bucură, dar nu i-o spuse cînd îşi înclină faţa ca să o sărute tandru pe gît.

– Da, sînt foarte hotărît. Nu ştiu... uneori îţi dai seama cînd faci ceea ce trebuie şi cînd nu faci. Eu întotdeauna mi-am dat seama şi singurele greşeli pe care le-am făcut au fost cînd n-am ascultat de instinctul meu. N-am greşit niciodată cînd m-am bazat pe ele. Liz îl înţelegea perfect, cu toate că i se părea uluitor să vorbească despre căsătorie doar după trei săptămîni. Ştia însă că va fi bine pentru amîndoi şi nu va regreta niciodată. Sper ca într-o zi şi tu să te simţi la fel de sigură ca mine, Liz.

Ochii lui o priveau cu blîndeţe şi expresia lor îi merse drept la inimă. Bernie adora să-i simtă coapsa lipită de a lui, imaginea ei întinsă lîngă el vibrînd pînă în adîncul sufletului. Era însă prea devreme pentru a se gîndi la aşa ceva. Întreaga seară fusese plănuită la perfecţie.

– Ştii, ceea ce e neaşteptat e că şi eu sînt sigură... Doar că nu ştiu deocamdată cum aş putea explica asta cuiva.

– Cred că în viaţă se întîmplă astfel de lucruri, Liz. Auzi despre oameni care au trăit zece ani împreună, apoi unul dintre ei întîlneşte pe altcineva şi se căsătoresc peste cinci zile... pentru că prima legătură nu a fost potrivită, şi dintr-o singură privire persoana aceea ştie că a doua va fi.

– Ştiu, şi eu m-am gîndit la astfel de întîmplări. Doar că nu mi-am imaginat că va fi posibil şi cu mine.

Îi zîmbi fericită. Au mîncat raţă, salată şi sufleu, apoi au trecut la bar unde el comandă şampanie. Au rămas acolo ascultînd pianul şi discutînd aşa cum făceau de trei săptămîni, schimbînd opinii, idei, speranţe şi visuri. A fost cea mai frumoasă seară pe care o petrecuse Liz de foarte mult timp, şi să fie cu el era ca o revanşă pentru toate tragediile din viaţa ei: moartea părinţilor, coşmarul cu

Chandler Scott, şi anii lungi de singurătate care au urmat naşterii lui Jane, neavînd pe nimeni care să o ajute sau să o sprijine. Şi dintr-odată nimic nu mai conta acum. De parcă întreaga ei viaţă fusese doar o pregătire pentru întîlnirea cu acest bărbat care era atît de bun cu ea şi nimic altceva nu mai avea importanţă.

După ce şi-au băut şampania, Bernie plăti şi au urcat scările mînă în mînă, iar cînd ea se pregăti să iasă afară el o conduse prin hotel strîngîndu-i braţul uşor. Liz nu pricepu nimic pînă el nu o opri în faţa ascensoarelor, privind-o cu un mic zîmbet de adolescent ştrengar ascuns cu greu de barba lui.

– Nu vrei să urci să bem ceva? Liz ştia bine ce punea el la cale, ştia că nu locuia acolo, dar într-un fel i se părea romantic şi nebunatic în acelaşi timp. Îi şoptise cuvintele şi ea îi răspunse cu un zîmbet.

– Dacă promiţi să nu-i spui mamei. Era doar ora zece şi Liz ştia că mai au trei ore la dispoziţie.

Ascensorul urcă pînă la ultimul etaj şi ea îl urmă pînă la o uşă din capătul coridorului, fără să scoată nici un cuvînt. Bernie scoase o cheie din buzunar şi o pofti înăuntru. Era cel mai frumos apartament pe care îl văzuse vreodată, în vreun film sau în realitate, sau pe care şi l-ar fi putut imagina. Totul era în alb şi auriu, mătăsuri fine, obiecte de porţelan peste tot, un candelabru care strălucea deasupra lor. Lumina era estompată, iar pe o masă ardeau lumînări lîngă un platou cu brînză şi fructe. Era chiar şi o sticlă de şampanie pusă la gheaţă. Liz îl privi incapabilă să găsească cuvintele potrivite. Făcea totul cu eleganţă şi era mereu atent şi generos.

– Eşti uluitor, domnule Fine...

– M-am gîndit că dacă asta va fi luna noastră de miere, să o facem aşa cum trebuie. Şi lui Bernie îi reuşise. Nimeni n-ar fi putut aranja totul mai bine. Lumina era

estompată şi în cealaltă cameră. Bernie însuşi rezervase apartamentul în pauza de la prînz şi urcase înainte să o ia de acasă pentru a se asigura că totul era în ordine. Îi ceruse cameristei să facă patul, iar pe el era acum un frumos halat roz şi o cămaşă de noapte din satin roz. Liz le descoperi cînd intră. Scoase o exclamaţie de uimire, pentru că arătau de parcă aşteptau un star de cinema şi nu pe micuţa Liz O'Reilly din Chicago.

Îi spuse ce gîndea, iar Bernie o luă în braţe.

– Deci asta eşti tu? Micuţa Liz O'Reilly din Chicago? Ei, ca să vezi... în curînd vei fi micuţa Liz Fine din San Francisco.

O sărută înfometat şi ea răspunse sărutărilor lui. O aşeză încet pe pat şi îi dădu halatul la o parte. Era prima ocazie cînd puteau să-şi satisfacă foamea pe care o simţeau unul pentru celălalt, şi cele trei săptămîni de dorinţă trecură peste ei ca un val de pasiune în timp ce hainele se îngrămădeau pe podea, acoperite de halatul roz. Trupurile lor se înlănţuiră, iar gura ei acoperi fiecare părticică din trupul lui. Pentru Bernie ea însemna împlinirea tuturor visurilor şi o ameţi cu adîncimea pasiunii pe care o atinseră, strîngîndu-se în braţe, dorindu-şi mai mult şi mai mult pînă cînd au rămas întinşi istoviţi, satisfăcuţi, capul ei odihnindu-se pe umărul lui, în timp ce el se juca cu şuviţele lungi de păr blond care o înconjurau ca o perdea de satin.

– Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o... ştii tu asta?

– Eşti un bărbat frumos, Bernie Fine... pe dinăuntru şi pe dinafară.

Vocea ei era răguşită şi privi cu dragoste în ochii lui, apoi brusc izbucni în rîs cînd văzu ce-i pusese sub pernă. Un portjartier cu o fundă roz. Ea îl ridică sus ca pe un trofeu, apoi el o sărută şi o luară de la început. A fost

pentru amîndoi cea mai frumoasă seară pe care au petrecut-o vreodată şi trecuse mult de ora unu noaptea cînd au ajuns în cadă, iar Bernie se juca cu sfîrcurile ei prin spuma de săpun.

– Nu vom mai pleca de aici dacă începi din nou. Îi zîmbi somnoroasă, lăsîndu-şi capul pe marginea băii din marmură roz. Voise să sune acasă pentru a-i spune femeii că vor întîrzia, însă Bernie îi mărturisi că rezolvase el problema, iar Liz roşi toată cînd el îi povesti ce făcuse. Ai mituit-o? Chicoti amuzată.

– Da. Arăta mulţumit de sine şi Liz îl sărută.

– Te iubesc atît de mult, Bernie Fine. El zîmbi şi îşi dori mai mult ca niciodată să petreacă noaptea cu ea, însă ştia că nu se poate şi îi părea deja rău că îi propusese să se căsătorească de-abia la Crăciun. Nu-şi putea imagina cum va reuşi să aştepte pînă atunci, însă gîndindu-se la asta îşi aminti de singurul lucru pe care îl uitase.

– Unde pleci? Liz îl privi mirată cînd îl văzu că iese din cadă plin de săpun.

– Mă întorc imediat. Îl privi îndepărtîndu-se. Avea un corp puternic, cu umeri laţi şi cu picioare lungi, zvelte. Ei îi plăcea trupul lui şi simţi din nou focul dorinţei. Se lăsă pe spate cu ochii închişi aşteptînd ca el să se reîntoarcă. Bernie reveni foarte curînd şi în timp ce intra înapoi în cadă îşi alunecă mîna pe stomacul ei. Înainte să-i poată da ce-i aducea din cealaltă cameră, degetele lui porniră spre locul unde picioarele ei se împreunau, explorînd-o din nou, apăsîndu-şi gura înfometată pe buzele ei. De data asta au făcut dragoste în cadă, zgomotele iubirii lor răsunînd în baia de marmură roz.

– Ssst, şopti ea apoi. Ne vor da afară.

– Sau vor vinde bilete. De ani de zile nu se mai simţise atît de bine şi voia să nu se mai termine. Niciodată. Nu mai cunoscuse o femeie ca ea. Nici unul din ei nu făcuse

dragoste de mult timp, aşa că pasiunea îi epuiză pe amîndoi. Apropo, ţi-am adus ceva înainte să mă ataci.

– Eu te-am atacat pe tine... ha! Însă privi peste umăr în direcţia în care se uita el. Să fie cu el era de parcă ar fi sărbătorit Crăciunul în fiecare zi, şi se întrebă ce surpriză îi mai pregătise... halat roz... portjartier. Lăsase o cutie de pantofi lîngă cadă, iar cînd o deschise văzu o pereche de papuci aurii, ţipători, cu multe pietre false. Ea rîse neştiind dacă era serios sau nu. Sînt papucii de lucru ai Cenuşăresei? Erau de fapt de foarte prost gust şi Liz nu era prea sigură de ce i-i oferise, însă el o privea amuzat cît ea îi studie. Bucăţi mari de sticlă în formă de cuburi erau lipite pe ei, iar unul din ei avea chiar o piatră uriaşă atîrnînd de fundă. Dumnezeule! exclamă ea dîndu-şi seama ce anume era. Dumnezeule! Se ridică în picioare în cadă şi se uită în jos la el. Bernie... Nu! Nu poţi face aşa ceva.

Dar o făcuse şi ea observase. Lipise un uriaş inel cu diamant de una din funde, iar la început i se păruse ca una din celelalte îngrozitoare pietre false. Însă Liz văzu inelul şi începu să plîngă ţinînd papucul în mînă, iar Bernie se ridică şi îl dezlipi. Mîinile ei tremurau şi lacrimi îi curgeau pe obraz cînd el i-l puse pe deget. Avea mai mult de opt carate, era simplu şi elegant, şi cel mai frumos pe care îl văzuse.

– Oh, Bernie... Se agăţă de el lăsîndu-se mîngîiată şi sărutată, apoi Bernie o spălă de săpun, şi o ridică uşor în braţe ducînd-o în dormitor, unde făcu din nou dragoste cu ea... de data asta cu mai multă tandreţe, mai încet, ca un cîntec şoptit, sau un dans cu mişcări lente, iubindu-se cu gingăşie pînă n-au mai rezistat, apoi el o ţinu strîns cînd trupul ei tremură de plăcere şi se înălţă pe culmi alături de ea.

Se făcu patru dimineaţa cînd Liz ajunse acasă, arătînd

elegantă şi îngrijită de parcă şi-ar fi petrecut toată noaptea la o şedinţă a consiliului profesoral. Ar fi fost greu să-ţi dai seama ce făcuse. Îşi ceru scuze femeii pentru că întîrziase atît de mult, însă aceasta îi spuse că nu o deranjase şi amîndouă ştiau de ce. Reuşise să doarmă vreo patru ore, iar după ce închise uşa în urma ei, Liz rămase singură în sufragerie, privind pe fereastră la ceaţa de vară, gîndindu-se cu o infinită tandreţe la bărbatul cu care urma să se căsătorească şi cît de norocoasă era că îl găsise. Diamantul uriaş îi strălucea pe deget, ochii îi înotau din nou în lacrimi. Înainte de a se vîrî în pat îl sună pe Bernie şi şi-au şoptit cuvinte de dragoste cam încă o oră. Nu mai suporta să fie departe de el.

Capitolul 8

După călătoria cu Jane la Lake Tahoe, unde au dormit în dormitoare separate, Bernie stărui ca ea să-şi aleagă o rochie pentru deschiderea stagiunii de operă. Îşi vor avea loja lor şi era cel mai important eveniment al vieţii sociale din San Francisco. Ştia că ea nu are ceva destul de sofisticat pentru o astfel de ocazie şi dorea să aleagă ceva superb pentru premieră.

– Ar fi bine să începi să profiţi de magazin, draga mea. Trebuie să existe nişte avantaje la a lucra şapte zile pe săptămînă. Deşi nimic nu era pe gratis, Bernie avea avantajul unor reduceri enorme. Şi pentru prima oară se bucura că le va folosi pentru ea.

Liz se duse la magazin şi după ce încercă vreo zece rochii, alese una creată de un italian, o rochie care cădea în cute bogate de catifea de culoarea coniacului, împodobită cu fire argintii şi pietre mici care păreau să fie semipreţioase. La început Liz se gîndi că e prea extravagantă, întrebîndu-se dacă nu semăna prea mult cu acei papuci ţipători pe care îi primise odată cu inelul de logodnă, dar în clipa în care o îmbrăcă îşi dădu seama cît de magnifică era. Croită într-un stil care amintea de Renaştere, cu un decolteu adînc şi mîneci bufante, avea o fustă lungă şi largă şi o mică trenă pe care şi-o putea agăţa de deget. Rotindu-se şi plimbîndu-se prin marea cabină de probă, se simţea ca o regină. Chicoti văzîndu-se îmbrăcată aşa, tresărind cînd observă uşa cabinei de probă des-

chizîndu-se şi auzi o voce cunoscută.

– Ai găsit ceva? Ochii lui sclipiră încîntaţi cînd văzu rochia pe care o alesese. O văzuse cînd sosise din Italia, creînd multă zarvă printre angajaţi. Era una dintre cele mai scumpe pe care le aveau, dar asta nu- l deranjă în timp ce o privea pe Liz. Era vrăjit de cît de superb arăta ea, iar cu reducerea care i se făcea nu va fi prea greu să o cumpere.

– Oho! Cel care a creat-o ar trebui să te vadă în ea, Liz! Vînzătoarea zîmbi şi ea. Era o plăcere să vezi pe cineva atît de drăguţ ca Liz într-o rochie care îi venea ca turnată şi care scotea în evidenţă totul, de la pielea aurie, la ochii albaştri şi la silueta graţioasă. Bernie veni lîngă ea sărutînd-o, atingînd cu degetele materialul moale. Uşa se închise discret în spatele vînzătoarei, care plecase murmurînd ceva despre pantofii potriviţi. Îşi cunoştea bine meseria şi şi-o făcea cu pricepere şi cu discreţie.

– Chiar îţi place? Ochii lui Liz străluciră ca una din pietrele de pe rochie învîrtindu-se graţioasă pentru ca el să o admire, iar rîsul ei răsună ca nişte clopoţei argintii în cabina de probă. Bernie mai că-şi simţea inima umplîndu-i-se de încîntare doar pentru că se uita la ea, aşteptînd cu nerăbdare să o prezinte la premieră.

– Foarte mult. A fost făcută pentru tine, Liz. Mai sînt şi altele care îţi plac?

Liz rîse şi tenul bronzat de pe obraji se făcu mai roşu. Nu voia să profite de el.

– Ar trebui să spun nu. Nu m-au lăsat să-i văd preţul... dar cred că n-ar trebui să o cumpăr. Ştia doar pipăind materialul că nu şi-o putea permite, însă era amuzant să o încerce, ceea ce probabil că şi Jane ar fi făcut în aceeaşi situaţie. Era sigură că Bernie o va lăsa să profite de reducerea care se făcea pentru el. Totuşi...

Bernie zîmbea. Era o fată uluitoare, şi îşi aminti

dintr-odată de Isabelle Martin, şi de cît de diferite erau. Cea care nu se mai sătura să ia şi cea care nu voia să ia deloc. Era un bărbat norocos.

– Nu cumperi nimic, doamnă O'Reilly. Rochia e un cadou de la viitorul tău soţ, împreună cu tot ce vezi aici şi îţi place.

– Bernie... eu...

Îi opri cuvintele cu un sărut pornind spre uşă, aruncînd încă o privire peste umăr.

– Caută-ţi nişte pantofi potriviţi, draga mea. Şi vino în biroul meu după ce ai terminat. Te invit la prînz.

Îi zîmbi, apoi plecă, iar vînzătoarea se întoarse cu braţele încărcate de alte rochii pe care i le arătă lui Liz, dar ea refuză categoric să le încerce. Acceptă doar să probeze o pereche de pantofi care să se potrivească cu rochia şi găsi unii frumoşi, aproape de aceeaşi culoare, decoraţi cu pietre identice. Se potriveau perfect, iar Liz arăta victorioasă cînd intră în biroul lui Bernie. Au plecat din magazin discutînd veseli, povestindu-i despre pantofi, despre cît de mult îi plăcea rochia şi cît de copleşită era de felul în care o răsfăţa. Au intrat la *Trader Vic,* luînd un prînz lung, tachinîndu-se, rîzînd şi bucurîndu-se de după-amiaza petrecută împreună. Cu mare regret se despărţi de ea pe la ora trei. Trebuia să o ia pe Jane de la o prietenă. Amîndouă se bucurau de timpul liber rămas pînă la începerea şcolii. Mai aveau cîteva zile de vacanţă înainte de a se întoarce la şcoală lunea următoare.

Însă premiera de la Operă era cel mai important lucru în mintea lui Liz, iar vineri după-masă îşi aranjă părul la coafor, îşi făcu manichiura, iar la ora şase seara îmbrăcă rochia magnifică pe care el o cumpărase pentru ea. Îi trase cu grijă fermoarul şi se privi minunîndu-se în oglindă. Părul îi era ridicat sus, prins într-o plasă aurie pe care o găsise într-una din incursiunile făcute la *Wolff's.* Pantofii

se iveau de sub cutele bogate de catifea ale rochiei. Auzi soneria şi dintr-odată îl zări pe Bernie în pragul dormitorului, arătînd superb într-un smoching alb şi o impecabilă cămaşă englezească apretată, cu butonii cu diamant care aparţinuseră bunicului său.

– Dumnezeule, Liz... Nu reuşi să spună mai mult în timp ce o privea sărutînd-o cu grijă pentru a nu-i strica machiajul. Eşti încîntătoare, şopti el. Jane îi privea din pragul uşii, uitată pentru o clipă. Gata?

Liz dădu din cap, apoi o zări pe fiica ei. Jane nu părea prea mulţumită privindu-i cum stăteau unul lîngă altul. Într-un fel îi plăcea să o vadă pe mama ei aşa de frumoasă, însă o deranja că erau atît de apropiaţi. O îngrijora treaba asta încă de la excursia la Lake Tahoe şi Liz ştia că va trebui să-i spună despre planurile lor, dar se temea să o facă. Ce se va întîmpla dacă va fi împotriva căsătoriei lor? Liz ştia că îl simpatiza pe Bernie, dar asta nu era suficient. Din anumite motive, Jane îl considera pe Bernie mai mult prietenul ei, decît al mamei.

– Noapte bună, scumpa mea. Liz se aplecă să o sărute şi Jane întoarse capul supărată şi de data asta nu-i spuse nimic lui Bernie. Cînd au ieşit din apartament, Liz arăta îngrijorată, dar nu-i spuse nimic lui Bernie. Nu dorea să strice ceva vraja serii.

Mai întîi au luat cina la *Muzeul de Arte Moderne,* călătorind în *Rolls*-ul închiriat de Bernie pentru această ocazie, şi au fost repede înghiţiţi de mulţimea de femei în rochii strălucitoare şi de numeroşii fotografi veniţi să le fotografieze. Însă Liz se simţea în largul ei în mijlocul lor, păşind mîndră la braţul lui Bernie, strîngîndu-l tare cînd flash-urile s-au declanşat în jurul lor. Ştia că fusese şi ea fotografiată, Bernie devenind deja cunoscut în oraş ca directorul celui mai elegant magazin. Multe dintre femeile îmbrăcate în rochii scumpe păreau să-l cunoască. Muzeul

fusese pavoazat de cei din elita lumii mondene şi era plin de baloane aurii şi argintii şi de copaci acoperiţi cu o pulbere aurie. Pe fiecare scaun erau cadouri frumos împachetate, colonie pentru bărbaţi şi parfum pentru femei, de la *Wolff's* bineînţeles, ambalajul cu marca magazinului fiind uşor de recunoscut.

Mulţimea îi împinse unul în altul în timp ce se îndreptau spre sala în care erau puse mesele. Liz îl privi zîmbind, iar Bernie îi strînse braţul în clipa cînd un fotograf le făcu o nouă fotografie.

– Îţi place, nu? Ea dădu din cap ştiind că e mai mult decît o simplă cină. Era o îmbulzeală de trupuri în superbe toalete de seară şi destule bijuterii pentru a umple un camion dacă i-ar fi dat prin cap cuiva să încerce aşa ceva. Însă exista şi o aură de sărbătoare şi emoţie. Toţi erau conştienţi că luau parte la o seară importantă.

Bernie şi Liz şi-au ocupat locurile la aceeaşi masă cu un cuplu din Texas, custodele muzeului şi soţia lui, o clientă importantă a magazinului şi cel de-al cincilea soţ al ei, primarul şi soţia lui. O masă cu oameni interesanţi, iar conversaţia se desfăşură rapid şi fluent în timp ce se servea cina şi se turnau vinurile. Se discută despre vacanţa de vară, copii, cele mai recente călătorii, şi cînd l-au văzut ultima oară pe Placido Domingo. Venea în San Francisco pentru a cînta în *Traviata* alături de Renata Scotto, ceea ce urma să fie un deliciu pentru iubitorii operei prezenţi în sală, deşi erau puţini. Premiera unei opere în San Francisco era legată mai degrabă de poziţia socială şi de modă decît de pasiunea pentru muzică. Bernie o auzise de luni de zile, dar nu-i păsa. Se simţea foarte bine şi îi plăcea să ia parte alături de Liz la o seară atît de elegantă. Domingo şi Scotto erau un privilegiu în plus în ceea ce-l privea. Ştia prea puţine despre operă.

Însă mai tîrziu, cînd trecură pe aleea care duce la *War*

Memorial Opera House, pînă şi Bernie simţi intensitatea momentului. Aici fotografii erau mult mai numeroşi, nerăbdători să-i fotografieze pe toţi cei care intrau în operă, şi o mare mulţime de oameni era ţinută în loc de cordoane ale poliţiei. Veniseră doar ca să caşte ochii la toaletele de seară şi Bernie simţi dintr-o dată că se afla la decernarea premiilor *Oscar*, doar că mulţimea se holba la el şi nu la Gregory Peck sau Kirk Douglas. Era o senzaţie ameţitoare. O feri pe Liz de mişcările de vîrtej ale mulţimii şi o conduse în clădire, apoi sus pe scări spre locul unde ştia că se află loja lui. Îşi găsiră locurile cu uşurinţă. Recunoscu chipurile din jurul său, cel puţin ale femeilor. Erau cliente ale magazinului. De fapt, constatase satisfăcut că văzuse foarte multe dintre rochiile prezentate la *Wolff's*. Însă Liz era de departe cea mai magnifică în splendida toaletă amintind de Renaştere, cu părul prins în fire ţesute cu aur. Se trezi că tînjeşte să o sărute cînd văzu cum alţii o privesc admirativ. Se mulţumi doar să-i strîngă mîna cînd luminile se stinseră. Au rămas cu mîinile împreunate de-a lungul întregului act întîi. Domingo şi Scotto au cîntat extraordinar. O seară nemaipomenită din toate punctele de vedere. În pauză i-au urmat pe ceilalţi la bar, unde şampania se turna ca apa, iar fotografii lucrau din plin. Ştia că o fotografiaseră pe Liz de cel puţin cincisprezece ori de la începutul serii, dar ea părea să nu aibă nimic împotrivă. Arăta sfioasă şi modestă, simţindu-se în siguranţă la braţul lui. Totul la ea îl făcea să dorească să o protejeze. Îi oferi un pahar de şampanie, apoi stătură unul lîngă celălalt sorbind şi urmărind mulţimea. Brusc, Liz chicoti şi îşi ridică ochii spre el:

– E caraghios, nu?

Bernie rînji. Era într-adevăr. Totul era atît de copleşitor de elegant şi toţi se luau atît de în serios, încît era greu de crezut că nu fuseseră trimişi înapoi în timp, cînd astfel de

evenimente erau cu mult mai importante.

– O schimbare plăcută faţă de rutina de fiecare zi, nu-i aşa, Liz?

Ea îi zîmbi încuviinţînd. În dimineaţa următoare va fi la *Safeway* cumpărînd alimente pentru ea şi Jane, iar luni va scrie pe tablă adunări simple.

– Te face să crezi că nimic altceva nu e real.

– Bănuiesc că asta face parte din magia operei.

Îi plăcea importanţa acestui eveniment în San Francisco şi îi plăcea că participase la el. Însă cel mai mult îi plăcea că era alături de ea. Era o experienţă unică pentru amîndoi şi dorea să-şi petreacă viaţa trăind experienţe unice alături de ea. Luminile s-au stins înainte de a mai putea spune ceva şi se aprinseră din nou, undeva auzindu-se o sonerie discretă.

– Trebuie să ne întoarcem. Îşi puse jos paharul, la fel făcu şi Liz, însă observă imediat că nimeni nu o mai făcu. Cînd în sfîrşit părăsiră barul la insistenţele soneriei, cea mai mare parte a mulţimii din loje rămăsese acolo, vorbind, rîzînd şi bînd şampanie. Şi asta făcea parte din tradiţia din San Francisco, barul şi intrigile fiind de cele mai multe ori mult mai importante decît muzica. Lojele au fost pe jumătate goale în timpul actului al doilea, însă barul era plin de lume cînd s-au reîntors în pauză. Liz îşi înăbuşi un căscat, aruncîndu-i lui Bernie o privire ruşinoasă.

– Obosită, draga mea?

– Puţin... e o seară atît de grandioasă. Şi amîndoi ştiau că încă nu se terminase. Urmau să ia o gustare la *Trader Vic,* în *Captain's Cabin.* Bernie era deja un client obişnuit, iar după aceea vor trece şi pe la balul de la Primărie. Bănuia că nu vor ajunge acasă înainte de ora trei sau patru dimineaţa, dar era un eveniment care în fiecare an deschidea sezonul monden din San Francisco, ieşind în evidenţă drept cel mai mare diamant dintr-un colier.

După ultimul act au pornit spre maşina care îi aştepta pe alee şi au urcat binedispuşi îndreptîndu-se spre *Trader Vic.* Chiar şi acolo totul părea să fie deosebit faţă de alte seri. Au luat şampanie, caviar, supă *Bongo Bongo* şi clătite cu ciuperci. Iar Liz izbucni în rîs cînd citi mesajul din prăjitura cu bileţele: *„Te va iubi întotdeauna la fel de mult pe cît îl iubeşti tu".*

– Îmi place. Îi zîmbi radioasă. Fusese o seară perfectă. Chiar atunci Domingo şi Scotto, precum şi restul distribuţiei s-au aşezat la o masă din preajmă, creînd senzaţie printre cei prezenţi. Mai mulţi oameni le-au cerut autografe şi cei doi artişti le-au oferit bucuroşi. Spectacolul dat de ei fusese o mare reuşită. Îţi mulţumesc pentru această seară superbă, dragul meu.

– Nu s-a terminat încă. Îi mîngîie mîna şi îi mai turnă un pahar de şampanie, în timp ce ea încerca să refuze.

– Va trebui să mă duci în braţe dacă îmi mai dai mult să beau.

– Mă descurc eu.

Îşi puse braţul în jurul ei şi bău în cinstea ei. Au plecat de la *Trader Vic* pe la ora unu şi s-au dus la balul operei, care părea aproape neinteresant după celelalte evenimente ale serii. Liz începu să recunoască feţele pe care le văzuse mai devreme, la muzeu, la operă, la bar la *Trader Vic,* şi toţi se distrau foarte bine. Pînă şi presa părea mai relaxată, pentru că la ora aceea obţinuseră toate fotografiile de care aveau nevoie. Le mai făcură una lui Liz şi lui Bernie, cînd aceştia dădură ocol sălii de dans într-un vals graţios, care îi punea şi mai mult în evidenţă eleganţa rochiei.

Iar aceasta a fost fotografia care a apărut în mai toate ziarele din dimineaţa următoare. O fotografie mare, arătînd-o pe Liz în braţele lui Bernie, rotindu-se în ritmul valsului. Se vedeau cîteva detalii ale rochiei, dar în primul rînd se vedea chipul radios al lui Liz ridicat spre Bernie.

– Chiar îţi place de el, mamă? Jane îşi sprijinea bărbia cu ambele mîini, iar Liz avea o teribilă durere de cap în timp ce citea ziarele la micul dejun din dimineaţa următoare. Venise acasă pe la patru şi jumătate, iar camera se învîrtea în jurul ei cînd pusese capul pe pernă încercînd să adoarmă. Nu era de mirare, băuseră cel puţin patru sau cinci sticle de şampanie. Fusese cea mai frumoasă seară din viaţa ei, însă acum gîndul la vinul ameţitor o făcea să-i vină greaţă. Şi nu se simţea prea în formă pentru a se certa cu fiica ei.

– E un om foarte drăguţ şi te iubeşte mult, Jane. I se păru lucrul cel mai inteligent pe care i-l putea spune şi singurul care îi veni în minte.

– Şi mie îmi place de el. Însă ochii ei spuneau că nu mai era atît de sigură de asta. Lucrurile se complicaseră în timpul verii. Şi sesizase instinctiv seriozitatea relaţiei dintre ei. Cum se face că te întîlneşti aşa de des cu el?

Capul lui Liz zvîcnea ameninţător în timp ce-şi studia fiica pe deasupra ceştii de cafea.

– Îmi place. La naiba! Se hotărî să spună tot. De fapt, îl iubesc. Femeia şi fetiţa se fixară cu privirea pe deasupra mesei. Nu-i spunea lui Jane ceva ce ea nu ar fi ştiut, dar era pentru prima oară că Jane auzea aceste cuvinte şi nu credea că-i plac prea mult. Îl iubesc. Vocea lui Liz şovăi puţin şi se urî pentru asta.

– Şi?... Jane se ridică de la masă dînd să se năpustească afară din cameră, dar mama ei o prinse.

– Ce e rău în asta?

– Cine a spus că e ceva rău?

– Tu, prin felul în care te porţi. Te iubeşte şi pe tine.

– Da? De unde ştii? Erau lacrimi în ochii lui Jane şi capul lui Liz zvîcnea şi mai tare.

– Ştiu pentru că mi-a spus-o el.

Se ridică şi veni lîngă fetiţa ei, întrebîndu-se cît de

multe să-i spună, tentată să spună tot. Într-o zi oricum va afla şi poate că era mai bine mai devreme decît mai tîrziu. Se aşează pe canapea şi o luă pe Jane în braţe. Trupul ei micuţ era rigid, dar nu încercă să scape.

– Vrea să se căsătorească cu noi. Vocea mamei ei era foarte blîndă în tăcerea din cameră, iar Jane nu-şi putu stăpîni lacrimile. Îşi îngropă faţa la pieptul mamei îmbrăţişînd-o strîns. Erau lacrimi şi în ochii lui Liz în timp ce mîngîia fetiţa care fusese copilaşul ei şi într-un fel va fi întotdeauna. Îl iubesc, scumpa mea...

– De ce?... Adică de ce trebuie să te măriţi cu el? Era aşa de bine doar noi două.

– Da? Nu ţi-ai dorit niciodată să avem un tată?

Plînsul încetă însă doar pentru o clipă.

– Uneori. Dar ne-am descurcat foarte bine fără unul. Încă mai avea iluzia tatălui pe care nu-l cunoscuse niciodată, a „actorului frumos" care murise curînd după naşterea ei.

– Va trebui să dormi în patul lui şi eu nu voi mai putea veni la tine în pat în dimineţile de sîmbătă şi de duminică.

– Cum să nu? Dar amîndouă ştiau că va fi diferit şi într-un fel era trist, iar în altul o bucurie. Gîndeşte-te la toate lucrurile pe care le-am putea face cu el... să mergem la plajă, să facem excursii... gîndeşte-te la cît e de drăguţ cu noi, scumpa mea.

Jane dădu din cap. Nu putea nega. Era prea cinstită pentru a încerca să-l vorbească de rău.

– Şi mie îmi place de el...chiar şi cu barbă. Îi zîmbi mamei ei printre lacrimi, apoi întrebă ceea ce o interesa cel mai mult. O să mă mai iubeşti dacă o să-l ai pe el?

– Întotdeauna. Lacrimile şiroiau pe obrazul lui Liz şi îşi îmbrăţişă strîns fetiţa. Întotdeauna.

Capitolul 9

Jane şi Liz au început să cumpere o mulţime de reviste cu rochii de mireasă şi cînd în cele din urmă au mers la *Wolff's* pentru a-şi alege rochiile pentru nuntă, Jane nu mai era resemnată, îi plăcea chiar. Au petrecut o oră la raionul pentru copii, căutînd o rochiţă potrivită pentru Jane şi au găsit-o în cele din urmă. Din catifea albă, cu un cordon din satin roz şi un mic boboc de trandafir prins la gît, era exact ce-şi dorise Jane. Au fost la fel de norocoase şi cu rochia pentru Liz, iar apoi Bernie le duse să ia masa la *Saint Francis.*

Peste o săptămînă Berman aflase deja vestea; veştile se răspîndeau rapid în cercurile lor, iar Bernie era un om important la *Wolff's*. Berman îl sună, curios şi amuzat.

– Te ascunzi de mine? Vocea îi era veselă şi Bernie se simţi ruşinat cînd îi răspunse.

– N-am de ce.

– Cupidon a aruncat o săgeată pe Coasta de Vest, aşa am auzit. E un zvon sau e adevărat? Era mulţumit pentru prietenul său şi îi dorea numai bine. Indiferent cine ar fi fost fata, era sigur că Bernie făcuse o alegere înţeleaptă şi spera să o întîlnească şi el.

– Este adevărat, dar am vrut să ţi-o spun personal.

– Atunci, dă-i drumul. Cine e? Nu ştiu decît că şi-a cumpărat o rochie de mireasă de la etajul patru. Rîse. Trăiau într-o lume mică, condusă de zvonuri şi bîrfe.

– Se numeşte Liz şi e profesoară. Vine din Chicago, a

studiat la *Northwestern,* are douăzeci şi şapte de ani şi are o fetiţă drăguţă de cinci ani care se numeşte Jane. Şi ne vom căsători imediat după Crăciun.

– Sună minunat. Care e numele de familie?

– O'Reilly.

Paul scoase un răcnet. O întîlnise de cîteva ori pe doamna Fine.

– Ce-a spus mama ta?

Bernie zîmbi.

– Încă nu i-am spus.

– Anunţă-ne cînd o faci. Explozia se va auzi pînă aici sau s-a mai domolit în ultimii ani?

– Nu prea.

Berman zîmbi din nou.

– Ei bine, îţi doresc mult noroc. O voi cunoaşte pe Liz cînd vei veni aici luna viitoare?

Bernie trebuia să plece la New York şi apoi în Europa, dar Liz nu dorea să-l însoţească. Îşi avea munca ei, trebuia să aibă grijă de Jane şi căutau o casă pe care să o închirieze pentru anul viitor. Nu avea nici un sens să cumpere una dacă se vor întoarce la New York.

– Cred că va fi ocupată. Dar ne-ar face plăcere să vii la nuntă. Comandaseră deja invitaţiile, la *Wolff's* bine-înţeles. Însă nunta urma să fie mică, nu doreau mai mult de cincizeci, şaizeci de persoane. Doar un prînz undeva, apoi ei doi plecau în Hawaii. Tracy, prietena lui Liz, le promisese deja că va rămîne cu Jane pe timpul cît vor fi plecaţi.

– Cînd va fi? Bernie îi spuse. Voi încerca să vin. Şi îmi imaginez că acum nu mai eşti atît de dornic să te reîntorci la New York.

Lui Bernie îi îngheţă sîngele în vene.

– Nu e chiar aşa. Cînd ajung acolo voi începe să caut o şcoală potrivită pentru Jane, iar Liz ne va vizita şi ea

cînd vom trece pe acolo în primăvara viitoare. Dorea ca Berman să se simtă obligat să-l cheme acasă, dar nu se auzi nici un sunet de la celălalt capăt al firului şi Bernie se încruntă. Vrem să o înscriem în septembrie.

– Mda... Mai vorbim cînd vei veni aici peste cîteva săptămîni. Şi felicitări. Bernie rămase privind în gol după ce puse jos receptorul. Seara îi povesti lui Liz. Era îngrijorat.

– Să fiu al naibii dacă le voi permite să mă ţină aici trei ani, aşa cum au făcut şi la Chicago.

– Nu poţi vorbi cu el cînd ajungi la New York?

– Asta şi intenţionez să fac.

Dar cînd se întîlni cu Paul Berman la New York, acesta nu se arătă dispus să-i spună data precisă a reîntoarcerii sale.

– Eşti acolo doar de cîteva luni. Trebuie să pui magazinul pe picioare, Bernie. Aşa ne-a fost înţelegerea.

– Totul merge excelent şi am petrecut deja opt luni acolo.

– Însă magazinul s-a deschis doar de cinci luni. Mai rămîi un an. Ştii ce mare nevoie avem de tine. Prin ceea ce faci acum, creezi imaginea magazinului pentru anii următori, iar tu eşti cel mai bun om pe care îl avem.

– Încă un an e o perioadă foarte lungă. Lui Bernie i se părea o viaţă întreagă.

– Hai să mai vorbim despre asta peste şase luni.

Paul îl amîna şi Bernie se simţi deprimat cînd părăsi magazinul. Nu era într-o dispoziţie potrivită pentru întîlnirea cu părinţii. Îşi fixase o întîlnire cu ei la *La Coté Basque* pentru că le explicase că nu va avea timp să le facă o vizită în Scarsdale. Şi ştia cît era de nerăbdătoare să-l vadă mama lui. Îi cumpărase o poşetă frumoasă în acea după-amiază, din piele de şopîrlă, de culoare bej, ultima modă de la *Gucci*. Era mai degrabă o operă de

artă decît o poşetă şi spera să-i placă. Însă îşi simţi inima grea pe drumul de la hotel la restaurant. Era una din acele frumoase nopţi de octombrie cînd vremea e perfectă pentru exact două minute aşa cum e în San Francisco tot anul. Dar pentru că se întîmpla atît de rar în New York, părea ceva deosebit.

Totul i se părea atît de plin de viaţă, taxiurile treceau grăbite în sunetul claxoanelor şi pînă şi cerul arăta mai senin. Femei îmbrăcate elegant coborau din maşini pentru a intra în restaurante, teatre, la concerte sau la dineuri, purtînd toalete superbe, jachete viu colorate. Şi îşi aminti de tot ceea ce pierduse în ultimele opt luni, dorindu-şi ca Liz să fie lîngă el. Îi promise în gînd că data viitoare o va aduce cu el. Dacă avea noroc, îşi putea programa călătoria de primăvară cînd ea va fi în vacanţă de Paşte.

Intră repede în *La Coté Basque* şi trase adînc aer în piept la vederea ambianţei elegante din restaurantul său preferat. Frescele de pe pereţi erau chiar mai frumoase decît îşi aducea aminte, iar candelabrele scăldau într-o lumină plăcută femei cu bijuterii frumoase, îmbrăcate în haine de seară şi aşezate pe banchete, privindu-i pe cei care treceau prin faţa lor sau discutînd cu zeci de bărbaţi, toţi în costume gri, de parcă ar fi fost o uniformă. Toţi emanau acelaşi aer de putere şi de bogăţie.

Privi în jur adresîndu-se şefului de sală. Părinţii lui erau deja acolo, aşezaţi la o masă de patru persoane în capătul sălii. Cînd ajunse lîngă ei, mama îl îmbrăţişă cu o privire îngrijorată, punîndu-i braţele în jurul gîtului, de parcă era pe cale să se înece. Era un stil de salut care îl stînjenea enorm şi îl făcea să se urască pentru că nu era fericit că o vedea.

– Bună, mamă.

– Doar atît ai de spus după opt luni? "Bună, mamă?"

Arăta şocată. Îi ceru soţului ei să se aşeze pe un alt scaun pentru că dorea să stea lîngă Bernie pe banchetă. Se simţi ca şi cum toată lumea se holba la ei în timp ce mama lui îl certa pentru că era atît de rece.

– E un restaurant, mamă. Nu te poţi da în spectacol aici.

– Ăsta e spectacol pentru tine? Nu-ţi vezi mama de opt luni, abia o saluţi şi asta înseamnă spectacol?

Lui Bernie îi venea să se ascundă sub masă. Toţi cei de pe o rază de zece metri o puteau auzi.

– Ne-am văzut în iunie. Vorbea cît mai încet, dar ar fi trebuit să-şi dea seama că nu are sens să o contrazică.

– Asta s-a întîmplat la San Francisco.

– Şi asta contează?

– Nu şi atunci cînd eşti atît de ocupat că nici măcar nu mă poţi vedea. Se revăzuseră la deschiderea magazinului şi el reuşise să petreacă destul timp cu ea, deşi mama lui nu voia s-o recunoască.

– Arăţi grozav. Era mai bine să schimbe subiectul. Tatăl lui comandase un whisky pentru el şi un *Rob Roy* pentru mama lui. Bernie ceru un kir.

– Ce fel de băutură e aia? Mama lui îl privea bănuitoare.

– Îţi voi da să guşti. E uşoară. Arăţi foarte bine, mamă. Încercă din nou, părîndu-i rău că aceste conversaţii se desfăşurau întotdeauna doar între el şi mama lui. Nu-şi mai amintea de cînd nu mai discutase cu tatăl lui şi era surprins că nu-şi adusese cu el revistele de medicină.

Sosiră băuturile. Bernie luă o înghiţitură din paharul cu kir, apoi i-l întinse mamei lui care însă îl refuză. Încerca să se hotărască dacă să le spună despre Liz înainte sau după ce-au mîncat. Dacă îi va spune după, îl va acuza că fusese necinstit cu ea toată seara. Dacă îi spunea înainte, s-ar putea să facă o scenă şi se va simţi şi mai penibil.

După era mai comod în mai multe privinţe, înainte era mai corect. Luă o înghiţitură zdravănă din kir şi se hotărî pentru înainte.

– Am o veste bună pentru tine, mamă. Îşi dădea seama că vocea îi tremură, iar ea îl privi cu ochi de vultur, sesizînd că era vorba de ceva important.

– Te întorci la New York? Cuvintele ei îi răsuciră cuţitul în inimă.

– Încă nu. Într-una din zilele astea. Nu, am o veste mai bună.

– Ai fost promovat?

Bernie îşi ţinu răsuflarea. Trebuia să pună capăt acestui joc de-a ghicitul.

– Mă însor. Totul se opri. De parcă cineva ar fi scos-o din priză, mama lui rămase cu ochii fixaţi asupra lui. Trecură cinci minute pînă ea vorbi din nou; ca de obicei, tatăl lui nu scoase nici un cuvînt.

– Eşti drăguţ să-mi explici?

Se simţea de parcă le-ar fi spus că fusese arestat pentru că vînduse droguri şi undeva adînc în sufletul lui, începu să se enerveze.

– E o fată minunată, mamă. Îţi va plăcea foarte mult. Are douăzeci şi şapte de ani şi e cea mai frumoasă fată pe care ai văzut-o vreodată. E profesoară la gimnaziu. Asta însemnînd că are cel puţin o meserie. Nu este dansatoare, chelneriţă sau stripteuză. Şi are o fetiţă care se numeşte Jane.

– E divorţată.

– Da, iar Jane are cinci ani.

Mama lui îl privi întrebătoare, dorind să afle totul.

– De cît timp o cunoşti?

– De cînd am venit în San Francisco, minţi el simţindu-se din nou de zece ani, scotocind după fotografiile pe care le adusese cu el. Le arătau pe Liz şi pe Jane pe

plaja de la Stinson Beach, şi amîndouă păreau foarte drăguţe. Le înmînă mamei lui, care le trecu imediat tatălui său. Acesta, le admiră pe tînăra femeie din fotografie şi pe fetiţa ei, în timp ce Ruth Fine îl sfredelea cu privirea pe fiul său, dorind să ştie adevărul.

– De ce nu ne-ai prezentat-o în iunie? Asta înseamnă că era şchioapă, avea gura strîmbă sau un soţ cu care trăia încă.

– Pe atunci încă nu o cunoşteam.

– Vrei să spui că nu o cunoşti decît de cîteva săptămîni şi vrei deja să te căsătoreşti? Îi făcea imposibilă orice explicaţie. Şi apoi se pregăti pentru lovitura de graţie. Intră direct în miezul problemei. Poate că era mai bine aşa. E evreică?

– Nu. Bernie crezu că mama lui o să leşine şi nu-şi putu reţine un zîmbet cînd se uită la faţa ei. Nu mai face mutra asta, pentru Dumnezeu. Nu toată lumea e, o ştii şi tu.

– Sînt destui ca să-ţi fi găsit una. Ce e? Nu că ar fi avut importanţă. Îi plăcea să se tortureze singură şi Bernie se hotărî să termine cît mai repede.

– E catolică. Numele ei e O'Reilly.

– Dumnezeule mare. Închise ochii prăbuşindu-se pe scaun, şi pentru o clipă Bernie se temu că într-adevăr leşinase. Speriat dintr-odată, întoarse capul spre tatăl său care, calm, flutură din mînă, semn că nu păţise nimic. Deschise ochii peste o clipă şi îşi deschise poşeta, scoase o batistă şi începu să-şi şteargă ochii în timp ce cei de la mesele din jur o priveau iar chelnerul se plimba prin apropiere, întrebîndu-se dacă vor mai comanda ceva.

– Cred că ar fi mai bine să comandăm cina, spuse Bernie cu voce calmă, iar mama lui se răsti la el.

– Tu... tu poţi mînca. Eu voi face infarct imediat.

– Mănîncă nişte supă, propuse soţul ei.

– M-aş îneca. Lui Bernie îi venea să o înece el.

– E o fată minunată, mamă. Îţi va plăcea foarte mult.

– Te-ai hotărît? El dădu din cap. Cînd va fi nunta?

– Pe 29 decembrie. În mod intenţjonat nu pronunţase cuvintele "după Crăciun". Dar ea începu să plîngă din nou.

– Totul este planificat, totul e aranjat... data... fata... nimeni nu-mi spune nimic. Cînd te-ai decis să faci aşa ceva? De aceea ai plecat în California? Nu se mai sfîrşea. Va fi o seară foarte lungă.

– Am cunoscut-o după ce m-am mutat acolo.

– Cum? Cine v-a făcut cunoştinţă? Cine mi-a făcut una ca asta? Îşi ştergea din nou ochii cînd sosi supa.

– Am cunoscut-o la magazin.

– Cum? Pe scări?

– Pentru Dumnezeu, mamă, opreşte-te! Lovi cu pumnul în masă. Mama lui sări speriată cum făcură şi cei de la mesele din jurul lor. Mă căsătoresc. Punct. Am treizeci şi cinci de ani. Mă însor cu o femeie adorabilă. Şi sincer să fiu nu-mi pasă nici dacă ar fi budhistă. E o femeie bună, o persoană integră, o mamă excelentă şi asta e suficient pentru mine. Începu să-şi mănînce supa furios, iar mama lui se holbă la el.

– E însărcinată?

– Nu.

– Atunci de ce trebuie să te însori aşa de repede? Mai aşteaptă un timp.

– Am aşteptat treizeci şi cinci de ani, şi asta e destul.

Mama lui oftă şi-l privi cu jale.

– I-ai întîlnit părinţii?

– Nu. Sînt morţi.

Pentru o clipă Ruth arătă de parcă i s-ar fi făcut rău, dar nu ar fi recunoscut-o niciodată faţă de Bernie. Tăcu şi suferi în linişte, şi doar cînd se servi cafeaua Bernie îşi aduse aminte de cadoul pentru ea. I-l întinse peste masă, dar ea clătină din cap refuzîndu-l.

– Nu e o seară de care să vreau să-mi aduc aminte.

– Ia-l oricum. Îţi va plăcea. Îi venea să i-l arunce în braţe. Mama lui luă cutia şi o puse lîngă ea, ca pe o bombă reglată să explodeze într-o oră.

– Nu înţeleg cum poţi face aşa ceva.

– Pentru că e lucrul cel mai grozav pe care l-am făcut vreodată. Dintr-odată se simţi foarte deprimat de felul în care se comporta mama lui. Ar fi fost atît de simplu dacă s-ar fi putut bucura pentru el şi l-ar fi felicitat. Suspină şi se rezemă de speteaza banchetei după ce sorbi din cafea. Înţeleg că nu vrei să vii la nuntă.

Ea începu să plîngă din nou, folosindu-se de şerveţel pentru a-şi şterge ochii. Se uită la soţul ei de parcă Bernie nu ar fi fost acolo.

– Nici măcar nu ne vrea la nuntă. Începu să plîngă mai tare şi mai zgomotos, iar Bernie îşi zise că niciodată nu se simţise atît de tracasat.

– Mamă, n-am spus asta. Am presupus...

– Să nu presupui nimic, se răsti ea, revenindu-şi pentru o clipă, apoi îşi reluă rolul de femeie distrusă. Nu pot să cred că se întîmplă aşa ceva. Soţul ei îi mîngîie mîna şi îşi privi fiul.

– E dificil pentru ea, dar pînă la urmă se va obişnui cu această idee.

– Şi tu, tată? Bernie îl privi în ochi. Tu n-ai nimic împotrivă? Era o întrebare stupidă, dar într-un fel îşi dorea binecuvîntarea tatălui său. E o fată minunată.

– Sper să te facă fericit. Tatăl lui îi zîmbi şi îi mîngîie din nou mîna lui Ruth. Cred că acum o voi duce pe mama ta acasă. A fost o seară foarte grea pentru ea.

Ea se uită urît la amîndoi şi începu să despacheteze cadoul adus de Bernie. Peste o clipă scotea poşeta din hîrtia fină.

– E drăguţă. Lipsa ei de entuziasm era foarte vizibilă,

în timp ce se uita la fiul ei, încercînd să-i comunice adîncimea suferinţei pe care el i-o provocase. Dacă l-ar fi putut da în judecată ar fi făcut-o. Niciodată nu port bej.

Bernie nu mai insistă. Ştia că a doua oară cînd se vor întîlni ea va purta poşeta.

– Îmi pare rău. Am crezut că îţi va plăcea.

Ea dădu din cap, de parcă n-ar fi vrut să-l dezamăgească, iar Bernie insistă să plătească el nota de plată. În timp ce ieşeau din restaurant mama lui îl apucă de braţ.

– Cînd te întorci la New York?

– Doar la primăvară. Plec mîine în Europa, şi de la Paris voi lua avionul spre San Francisco. Nu era prea încîntat de atitudinea ei şi răspunsul lui fu distant şi rece.

– Nu te poţi opri pentru o noapte la New York? Arăta distrusă.

– Nu am timp. Trebuie să mă întorc la magazin pentru o întîlnire de afaceri foarte importantă. Ne vedem la nuntă, dacă vrei să vii.

Ea nu-i răspunse, apoi îl privi în ochi chiar înainte ca el să iasă prin uşile batante.

– Vreau să vii acasă de Ziua Recunoştinţei. Va fi ultima ocazie.

Şi cu aceste cuvinte deschise uşa şi ieşi în stradă.

– Nu plec la închisoare, mamă. Mă însor, aşa că nu va fi ultima ocazie. Şi sper ca anul următor să locuiesc din nou la New York, aşa că o vom sărbători cu toţii, împreună.

– Tu şi fata aceea? Cum ziceai că o cheamă? Îl privi tristă, prefăcîndu-se că nu-şi aminteşte, cînd el ştia foarte bine că ea ar fi putut recita fiecare amănunt pe care îl auzise despre "fata aceea", şi probabil ar fi putut descrie şi fotografiile în detaliu.

– Se numeşte Liz. Şi va fi soţia mea. Încearcă să nu uiţi. O sărută şi opri un taxi. Nu voia să le întîrzie plecarea

cu nici un minut. Iar ei trebuiau să-şi ia maşina, pe care o parcaseră lîngă cabinetul tatălui său.

– Nu vii acasă de Ziua Recunoştinţei? Se sprijinea de taxi, plîngînd din nou, iar el clătină din cap şi o împinse înăuntru simulînd că o ajută.

– Nu pot. Te sun cînd mă întorc de la Paris.

– Trebuie să vorbim despre nuntă. Îşi scoase capul pe fereastră, iar şoferul începu să mîrîie.

– Nu avem despre ce să vorbim. Va fi pe 29 decembrie la Templul Emanuel, iar recepţia se va ţine într-un mic restaurant din Sausalito, care lui Liz îi place foarte mult. Mama lui l-ar fi întrebat dacă Liz era o hippie dar nu avu timp pentru că Lou îi dădu şoferului adresa cabinetului său.

– Nu am ce să port la nuntă.

– Du-te la magazin şi alege ce-ţi place. Voi aranja eu pentru tine.

Deodată, îşi dădu seama ce-i spusese el. Se căsătoreau la Templu.

– Vrea să se mărite cu tine la Templu? Părea surprinsă. Nu i-ar fi crezut pe catolici capabili de aşa ceva. Însă ea era divorţată. Poate că fusese chiar excomunicată.

– Da. Vrea. O să-ţi placă, mamă. O mîngîie uşor pe mînă, iar ea îi zîmbi cu ochii încă umezi.

– *Mazel tov.*

El răsuflă uşurat. Reuşise.

Capitolul 10

Au petrecut Ziua Recunoştinţei în apartamentul lui Liz, împreună cu Jane şi cu Tracy, prietena lui Liz. O femeie foarte drăguţă, cam de patruzeci de ani. Copiii ei erau mari şi plecaseră deja. Băiatul era la *Yale* şi nu venea acasă de sărbători, iar fiica ei era căsătorită şi locuia la Philadelphia. Soţul îi murise în urmă cu paisprezece ani, iar ea era una din acele persoane vesele şi puternice, pe care soarta le lovise des, dar care nu se lăsaseră doborîte. Creştea plante, îi plăcea să gătească, avea pisici, un labrador mare şi locuia într-un mic apartament din Sausalito. Ea şi Liz deveniseră prietene cînd Liz începuse să predea şi o ajutase deseori în acei ani cînd Liz avea responsabilitatea unui copil mic şi prea puţini bani. Nimeni nu era mai fericită ca Tracy de norocul care dăduse peste Liz. Acceptase deja să fie doamnă de onoare la nunta lor, iar Bernie era surprins de cît de mult o plăcea.

Era înaltă, slabă, purta pantofi *Birkenstock,* venea din statul Washington şi nu fusese niciodată la New York. Era o femeie prietenoasă, realistă, complet străină de lumea lui sofisticată şi credea că el este cel mai minunat lucru din viaţa lui Liz. Era perfect pentru ea. Aşa cum fusese şi soţul ei pentru ea. Ca doi oameni ciopliţi din aceeaşi bucată de lemn, făcuţi să se potrivească, făcuţi să se unească, făcuţi să fie împreună. Nu mai găsise pe nimeni ca el, iar după un timp încetase să mai caute. Era mulţumită cu viaţa ei simplă din Sausalito, cu cei cîţiva

buni prieteni, cu copiii cărora le preda. Şi strîngea bani pentru a merge în Philadelphia să-şi vadă nepotul.

– Nu o putem ajuta, Liz? întrebă Bernie o dată. Îi era jenă că avea o maşină scumpă, îi cumpăra lui Liz rochii costisitoare, îi dăruise lui Liz inelul cu un diamant de opt carate, iar lui Jane o păpuşă de patru sute de dolari pentru ziua ei de naştere, în timp ce Tracy practic aduna fiecare centimă pentru a putea vizita un copil pe care nu-l văzuse niciodată. Nu mi se pare drept.

– Nu cred că va accepta ceva de la noi. Încă o uluia faptul că nu mai trebuia să-şi facă probleme, deşi era foarte hotărîtă să nu primească bani de la Bernie înainte de căsătorie. Însă el o îngropa în cadouri extravagante.

– N-ar lua nici măcar un împrumut? Iar în cele din urmă, incapabil să se mai abţină, aduse vorba despre asta, după ce el şi Tracy strînseră masa. Era un moment de linişte, Liz fiind sus să o culce pe Jane. Bernie o privi în timp ce stăteau în faţa căminului.

– Nu ştiu cum să-ţi cer asta, Tracy. Într-un fel era mai rău decît o luptă cu mama lui, pentru că ştia cît de mîndră era Tracy. Însă o plăcea destul de mult ca măcar să încerce.

– Vrei să te culci cu mine, Bernie? Aş fi încîntată. Avea un excelent simţ al umorului, iar faţa îi era încă de fată tînără. Avea una din acele feţe cu un ten proaspăt, curat, care nu îmbătrînesc niciodată, ca al unor călugăriţe bătrîne, sau a unor femei din Anglia. Ca şi ele, avea mereu pămînt sub unghii de la munca în grădină. Deseori le aducea trandafiri, salată, morcovi sau roşii.

– De fapt mă gîndeam la altceva. Trase adînc aer în piept şi se lansă, iar peste o clipă ochii ei înotau în lacrimi. Întinse mîna şi o luă pe a lui, ţinînd-o strîns. Avea mîini puternice, care îngrijiseră cu dragoste doi copii şi pe soţul ei, fiind genul de femeie pe care ţi-o doreai ca mamă.

– Ştii, dacă ar fi fost vorba de altceva... o rochie, o maşină sau o casă te-aş fi refuzat categoric... dar vreau atît de mult să văd copilul acela... voi accepta doar sub formă de împrumut. Şi stărui să călătorească fără loc, pentru a economisi din bani. În cele din urmă, incapabil să se mai abţină, Bernie se duse el însuşi la agenţia de voiaj şi îi cumpără un bilet clasa turist pentru Philadelphia. Au condus-o la aeroport în săptămîna de dinaintea Crăciunului. Era darul lor de nuntă pentru ea, iar pentru Tracy însemna totul. Promise să se întoarcă pe 27, cu două zile înainte de nuntă.

Crăciunul a fost foarte încărcat pentru ei. Bernie reuşi să o ducă pe Jane la magazin pentru a-l vedea pe Moş Crăciun şi au sărbătorit şi *Chanukah* în anul acela. Însă erau atît de ocupaţi cu mutatul în noua casă, încît totul li se păru mult mai obositor. Bernie se mută pe 23, iar Liz pe 27. Tracy veni în seara aceea şi ei o aşteptară la aeroport, iar ea arăta radioasă. În timp ce-i îmbrăţişa plîngînd, începu să le povestească despre copil.

– Are doi dinţi! Aţi mai pomenit aşa ceva la cinci luni!

Era atît de mîndră, încît o tachinară tot drumul pînă acasă, ducînd-o la noua lor locuinţă, ca să-i arate cum o aranjaseră. Era o casă drăguţă, în stil victorian, situată pe Buchana, la poalele unui deal, cu un parc în faţă, unde Jane se putea juca după şcoală. Era exact ce-şi doriseră şi o închiriaseră pentru un an. Bernie spera să fie plecaţi înaintea expirării termenului de închiriere.

– Cînd sosesc părinţii tăi, Bernie?

– Mîine seară. Oftă. E ca şi cum Attila, regele hunilor, ar veni în vizită. Tracy rîse. Îi va fi recunoscătoare toată viaţa pentru călătoria pe care i-o oferise, iar el refuzase categoric să considere totul doar un împrumut.

– Pot să-i spun bunică? întrebă Jane căscînd, în timp ce se aflau în sufrageria din noua casă. Era o mare

bucurie că ajunseseră în sfîrşit sub acelaşi acoperiş şi nu mai alergau între trei locuinţe.

– Fireşte că poţi să-i spui bunică, răspunse Bernie precaut, rugîndu-se în tăcere ca mama lui să-i permită.

Puţin mai tîrziu, Tracy îşi scoase maşina din garajul lor şi porni spre Sausalito, iar Liz se urcă în patul nou din casa nouă şi îşi puse braţele în jurul gîtului lui Bernie. Se ghemuise lîngă el, cînd auziră o voce subţire lîngă pat, iar Bernie sări în capul oaselor cînd Jane îşi puse mîna pe umărul lui.

– Mi-e frică.

– De ce ţi-e frică? Încerca să arate foarte stăpîn pe el în timp ce Liz chicotea în pat lîngă el.

– Cred că e un monstru sub patul meu.

– Nu, nu e. Am verificat toată casa înainte să ne mutăm. Pe cuvînt. Încerca să pară sincer, dar încă se simţea penibil pentru că îl surprinsese în pat cu mama ei.

– Atunci a intrat după aceea... L-au adus cei care au mutat mobila. Vocea îi suna atît de necăjită, încît Liz ieşi dintre cearceafuri privindu-şi fica cu o sprînceană ridicată.

– Jane O'Reilly, du-te imediat în patul tău.

Însă ea începu să plîngă şi se ţinu strîns de Bernie.

– Mi-e prea frică.

– Ce-ar fi să merg cu tine sus şi să verificăm împreună dacă sînt monştri. Lui Bernie îi părea rău să o vadă plîngînd.

– Du-te tu mai întîi. Apoi dintr-odată privi de la el la mama ei şi din nou la Bernie.

– Cum de dormi în patul lui mami dacă nu sînteţi încă căsătoriţi? Nu e ilegal?

– Păi, nu... într-un fel... de fapt... nu se face de obicei, dar în unele cazuri... e mai comod... înţelegi. Liz rîdea de el, iar Jane îl privea curioasă. Hai să mergem să căutăm monstrul. Îşi puse picioarele pe marginea patului, mul-

ţumit că purta pantalonii de pijama. Şi-i pusese de fapt în onoarea lui Jane, şi acum era bucuros că o făcuse.

– Pot să mă urc în pat cu voi? Se uită de la el la mama ei, şi Liz gemu. Mai trecuse prin aşa ceva cu ea şi ori de cîte ori ceda, însemna că urmau trei săptămîni de certuri.

– O duc eu în patul ei. Liz vru să se ridice, dar el o opri cu o privire rugătoare.

– Doar de data asta... e o casă nouă... Bernie interveni, iar Jane îl privi radioasă, strecurîndu-şi mîna în mîna lui. Aveau un pat enorm, încăpeau toţi trei, deşi asta încurca toate planurile lui Liz pentru la noapte.

– Mă dau bătută. Se lăsă să cadă pe perne, iar Jane se căţără peste Bernie ca o pisicuţă, înghesuindu-se în mica adîncitură dintre ei.

– E bine aici. Îi zîmbi binefăcătorului ei, apoi mamei, iar Bernie îi povesti istorii amuzante de pe vremea cînd el era copil. Cînd Liz adormi, ei încă mai vorbeau.

Capitolul 11

Avionul aterizã cu o întîrziere de douãzeci de minute din cauza vremii nefavorabile la plecarea din New York, însã Bernie aştepta la aeroport. Hotărîse să vină singur, voia să-i conducă pe părinţii lui la hotelul *Huntington,* iar apoi Liz urma să se întîlnească cu ei la bar. Vor lua cina la *L'Étoile,* un local în care el şi Liz petrecuseră clipe minunate, urmate de noaptea de la hotel cînd făcuseră dragoste pentru prima oară şi el îi oferise inelul de logodnă. Comandase o cină deosebită. După nuntă părinţii lui plecau în Mexic iar el şi Liz în Hawaii. Era deci, singura lor şansă de a petrece o seară liniştită împreună. Mama lui ar fi vrut să vină încă de săptămîna trecută, dar cu vînzările de Crăciun, cu planificările pentru anul viitor şi casa nouă în care se mutau, Bernie n-ar fi avut destul timp liber pentru a şi-l petrece cu ea şi îi spusese să nu vină.

Urmări primii pasageri care coborau din avion, apoi văzu o faţă cunoscută într-o căciuliţă de vulpe argintie şi o nouă blană de nurcă. Ducea în mînă geata de voiaj *Louis Vuitton* pe care i-o dăruise anul trecut. În mod neaşteptat, mama lui îi zîmbi cînd îşi puse braţele în jurul lui.

– Bună, dragul meu. Se agăţă de el cîteva secunde, dar într-un aeroport era ceva obişnuit şi Bernie îi zîmbi, apoi se uită la tatăl său.

– Bună, tată. Îşi dădură mîinile şi Bernie îşi îndreptă din nou atenţia asupra mamei sale. Arăţi minunat, mamă.

– Şi tu. Îi studie faţa. Poate puţin obosit, dar odihna în Hawaii îţi va prinde bine.

– Abia aştept. Plănuiseră să rămînă trei săptămîni acolo. Liz îşi luase concediu de la şcoală şi amîndoi erau foarte nerăbdători să plece. Apoi îşi văzu mama privind curioasă în jur.

– Unde e?

– Liz nu a venit. M-am gîndit că ar fi mai bine să vă conduc la hotel şi să o întîlniţi înainte de cină. Era ora patru şi se va face cinci pînă vor ajunge la hotel. Îi spusese lui Liz că se vor întîlni cu părinţii lui la ora şase la bar, şi rezervase masa la restaurant pentru ora şapte, ora zece pentru ei. Datorită schimbării de fus orar, părinţii lui aveau să fie obosiţi, iar a doua zi îi aştepta o zi lungă. Ceremonia din Templul Emanuel, prînzul de la hotelul *Alta Mira,* şi călătoria în Hawaii...

– De ce nu a venit? Mama lui arăta pregătită de ceartă. Bernie zîmbi, sperînd să prevină furtuna. Nu se va schimba niciodată, dar el nu se putea împiedica să spere că într-o zi o va face totuşi. De parcă ar fi aşteptat ca altcineva să coboare din avion.

– Am avut atît de multe de făcut, mamă. Cu casa cea nouă şi toate celelalte...

– N-a putut veni să-şi întîmpine soacra?

– Ne vom întîlni cu ea la hotel.

Mama lui îi zîmbi curajoasă, apoi îşi trecu braţul pe sub al lui şi porniră împreună spre locul de unde se luau bagajele. În mod suprinzător părea destul de bine dispusă. Nu-i făcu raportul vecinilor care muriseră, a rudelor care divorţaseră, a produselor care se alteraseră ucigînd zeci de oameni inocenţi. Şi nici nu începu să se plîngă cînd una din valizele ei întîrzie să mai apară. Sosi ultima pe banda rulantă, iar Bernie o apucă răsuflînd uşurat şi se îndreptă spre maşina care urma să-i ducă la hotel. Le

povesti despre nuntă, iar mamei lui îi plăcu enorm rochia pe care şi-o alesese la magazin cu cîteva săptămîni în urmă. Îi povesti că e de un verde-deschis şi îi vine perfect, dar nu discutară despre altceva. Apoi discută şi cu tatăl lui, ajungînd în cele din urmă la hotel, unde îi lăsă, promiţînd să revină peste o oră.

– Mă voi întoarce cît de curînd, îi asigură el, vorbindu-le ca unor copii pe care îi părăsea. Sări în maşină îndreptîndu-se spre casă, pentru a face duş, a se schimba şi a o lua pe Liz. Cînd ajunse acasă, Liz era încă în baie, iar Jane era în camera ei jucîndu-se cu o păpuşă. Arăta foarte melancolică şi Bernie se întrebă dacă o deranja noua casă. Petrecuse şi noaptea trecută cu ei, şi Bernie îi promisese lui Liz că nu se va mai întîmpla.

– Bună... Ce mai face prietena ta? se opri în pragul uşii şi se uită la ea. Jane ridică ochii spre el zîmbindu-i crispat. Bernie intră şi se aşeză lîngă ea. Apoi dintr-odată izbucni în rîs.

– Arăţi ca Gulliver. Chicoti şi zîmbi.

– Cu barbă? Ce fel de cărţi citeşti tu?

– Adică pentru că eşti prea mare pentru scaun. Bernie se aşezase pe unul din scaunele mici.

– Aha. Îşi puse braţul în jurul ei. Te simţi bine?

– Da. Ridică din umeri. Destul de bine.

– Ce înseamnă asta? Te temi de monstrul de sub pat? Putem verifica dacă vrei. Dar nu e nimic acolo, o ştii şi tu.

– Sigur că ştiu. Îl privi cu superioritate, de parcă ea niciodată n-ar fi putut spune aşa ceva. Doar copiii mici făceau aşa. Sau cei care doreau să-şi petreacă noaptea în pat cu mama lor.

– Atunci ce s-a întîmplat?

Jane îl privi drept în ochi.

– O iei pe mama mea... pentru aşa mult timp... Îi apărură lacrimi în ochi, arăta tare necăjită. Iar Bernie se

simţi copleşit de vinovăţie din cauza durerii pe care i-o provoca.

– Este... este luna noastră de miere... Iar mătuşa Tracy va avea grijă de tine. Dar nu arăta prea convins şi Jane îl privi îngrozită.

– Nu vreau să stau cu ea.

– De ce nu?

– Mă face să mănînc legume.

– Şi dacă îi spun să nu facă aşa ceva?

– O va face oricum. Mănîncă doar legume. Spune că animalele moarte îţi fac rău.

Bernie se înfioră gîndindu-se la toate animalele moarte pe care urma să le mănînce la *L'Etoile,* şi cît de nerăbdător era.

– Eu n-aş zice aşa ceva.

– Niciodată nu mă lasă să mănînc *hot dogs* sau *hamburgeri* sau alte lucruri bune care îmi plac. Vocea i se pierdu. Nu mai putea continua.

– Ce-ar fi să-i spun că trebuie să-ţi dea voie să mănînci tot ce vrei?

– Despre ce vorbiţi? Liz apăru în uşă înfăşurată într-un prosop, cu părul blond unduindu-i-se pe umeri. Bernie o privi cu pasiune.

– Discutam şi noi. Amîndoi arătau vinovaţi cînd se uitară la ea.

– Ţi-e foame, Jane? Mai sînt nişte mere şi banane în bucătărie. Liz îi dăduse deja cina şi un desert uriaş.

– Nu, nu mi-e foame. Era din nou melancolică şi Liz îi făcu semn lui Bernie.

– Vom întîrzia dacă nu te grăbeşti. Jane se simte bine, dragul meu. Dar odată ajunşi în baie el îi şopti:

– E necăjită că vom pleca pentru trei săptămîini.

– Ţi-a spus ţie? Liz arăta surprinsă şi el dădu din cap. Mie nu mi-a spus nimic. Apoi îi zîmbi. Cred că şi-a dat

seama că tu eşti un sentimental. Îşi puse braţele în jurul lui şi îi zîmbi. Şi are dreptate. Prosopul căzu jos şi el gemu simţindu-i trupul apăsat de al lui.

– Dacă faci asta, nu voi mai reuşi să mă îmbrac.

Bernie se dezbrăcă încet, cu intenţia de a se aşeza sub duş, dar nu reuşi să-şi dezlipească ochii de la ea, iar interesul lui deveni evident, aşa cum stătea gol în faţa ei. Îl mîngîie cu tandreţe, iar el o împinse spre raftul cu prosoape de lîngă chiuvetă, şi peste o clipă o săruta, iar ea îl mîngîia. Întinse mîna şi încuie uşa de la baie, dădu drumul la apă, iar baia se umplu în timp ce ei făceau dragoste. Liz se luptă să nu strige, ca de obicei cînd făceau dragoste. Nu i se mai întîmplase înainte, doar acum cu Bernie şi amîndoi arătau mulţumiţi, apoi, el păşi sub duş cu un zîmbet ştrengar pe chip.

– A fost delicios... Felul întîi... sau aperitivul?

Ea îi zîmbi răutăcioasă.

– Să vezi cînd vei primi desertul la noapte...

Bernie dădu drumul la duş începînd să cînte în timp ce se săpunea, iar ea veni lîngă el. Se simţea tentat să o ia de la început, însă trebuia să se grăbească. Nu voia să întîrzie, pentru că mama lui ar fi fost furioasă cînd ar fi întîlnit-o pe Liz şi dorea cu orice preţ să evite aşa ceva.

Şi-au luat rămas bun de la Jane, i-au spus femeii care rămînea cu ea unde se găsesc lucrurile de care s-ar fi putut să aibă nevoie, apoi au urcat în maşină. Liz era îmbrăcată într-o rochie pe care i-o cumpărase Bernie, din flanel gri, cu un guler din satin alb. La gît purta un şirag de perle albe, pe care i le alesese chiar el de la *Chanel*. Pantofii erau tot de la *Chanel*, cu vîrfurile din satin negru. Pe deget purta uriaşul inel de logodnă, părul îi era ridicat, machiajul discret, dar impecabil, iar în urechi avea cercei cu perle şi diamante. Arăta ispititoare, sfioasă şi foarte frumoasă, iar Bernie văzu că mama lui era impresionată

atunci cînd se întîlniră în holul hotelului. O scrută cu privirea pe Liz de parcă ar fi vrut să caute ceva ce să nu-i convină, însă în timp ce se îndreptau spre bar, cu Liz la braţul tatălui său, mama lui şopti:

– E o fată drăguţă. Din partea ei era o laudă neaşteptată.

– La naiba, şopti el. E superbă.

– Are un păr foarte frumos, admise mama lui. E natural?

– Fireşte, şopti el, apoi luară loc la o masă şi comandară de băut. Părinţii lui comadară ceea ce beau de obicei, iar el şi Liz au cerut cîte un pahar de vin alb, Bernie ştia că nu vor bea decît cîteva înghiţituri înainte să intre în restaurant pentru a lua cina.

– Aşa deci. Ruth Fine se uită la Liz de parcă urma să pronunţe o sentinţă sau să-i spună ceva îngrozitor. Cum v-aţi întîlnit?

– Ţi-am povestit eu, mamă, interveni Bernie.

– Mi-ai spus că v-aţi întîlnit în magazin. Mama lui îşi amintea totul, exact cum bănuise el. Dar nu mi-ai explicat cum.

Liz rîse nervoasă.

– De fapt fiica mea l-a întîlnit prima. S-a pierdut şi Bernie a găsit-o şi i-a oferit o îngheţată de banane în timp ce eu o căutam.

– Nu ţi-ai dat seama că a dispărut? Liz aproape că rîse din nou. Descrierea lui fusese foarte exactă. O prevenise de ce se va întîmpla. Inchiziţia spaniolă în blană de nurcă, însă Liz era pregătită.

– Ba da. Ne-am întîlnit la etaj. Şi asta a fost tot. Bernie i-a trimis nişte costume de baie, eu l-am invitat la plajă... unul sau doi ursuleţi de ciocolată – ea şi Bernie zîmbiră aducîndu-şi aminte – şi aşa s-a întîmplat. Cred că se numeşte dragoste la prima vedere. Se uită fericită la

Bernie, iar doamna Fine îi zîmbi. Poate că era o fată bună. Poate. Era încă prea devreme să-şi dea seama. Şi bineînţeles, nu era evreică.

– Şi vă aşteptaţi să dureze? Îi privi întrebător, iar Bernie mai că gemu din cauza întrebării ei nepoliticoase.

– Da, doamnă Fine. Liz o văzu pe mama lui privind ţintă la inelul ei şi dintr-odată se simţi stînjenită. Al mamei lui era doar cît o treime din al ei, iar ea remarcase asta cu ochiul expert al unui evaluator.

– Fiul meu ţi l-a cumpărat?

– Da. Vocea lui Liz era moale. Încă se simţea stînjenită de mărimea lui, însă era atît de frumos, şi ea era foarte recunoscătoare pentru că îl primise.

– Eşti o fată foarte norocoasă.

– Da, sînt, recunoscu Liz şi Bernie roşi sub barbă.

– Eu sînt cel norocos. Vocea îi era aspră, însă ochii blînzi.

– Sper că eşti. Mama lui îi aruncă o privire plină de înţeles, apoi se întoarse spre Liz şi îşi continuă interogatoriul. Bernie mi-a spus că predai la şcoală.

Ea dădu din cap.

– Da, la gimnaziu.

– Vei continua şi după căsătorie?

Bernie ar fi vrut să o întrebe de ce îi păsa ei de asta, însă îşi cunoştea mama mult prea bine pentru a încerca să o oprească. Era momentul ei de glorie, în care o lua la întrebări pe Liz, viitoarea soţie a fiului ei. Privind spre Liz, atît de dulce, de blondă şi de tînără, i se făcu brusc milă de ea şi întinse mîna strîngîndu-i-o uşor, zîmbindu-i şi spunîndu-i cu ochii cît de mult o iubea. Tatăl lui o privea şi el. I se părea că era o fată foarte drăguţă. Însă Ruth încă nu era convinsă.

– Da. Termin orele la ora două. O să fiu acasă cînd se va întoarce Bernie de la magazin, iar toată după-amiaza o

să fiu cu Jane.

Era greu de găsit ceva rău în asta. Şeful de sală se apropie de ei şi îi conduse la masa lor. După ce se aşezară, îi întrebă dacă era înţelept să locuiască împreună înainte de căsătorie. Nu credea că era bine pentru Jane, spuse ea înţepată, iar Liz roşi. Bernie o lămuri că era vorba doar de două zile, iar ea parcă se mai îmblînzi puţin, însă în seara aceea nimic nu scăpă necomentat. Nu că ar fi fost diferită de alte seri. Ruth Fine găsea întotdeauna ceva de criticat.

– Dumnezeule, şi se miră că nu-mi place să o văd, îi spuse el lui Liz după aceea. Nici măcar eforturile tatălui său de a face seara mai plăcută nu reuşiseră să-l calmeze.

– Nu poate rezista tentaţiei, dragul meu. Eşti singurul ei copil.

– Cel mai bun motiv pe care l-am auzit vreodată pentru a avea doisprezece. Uneori mă scoate din sărite. Nu, rectific, tot timpul mă scoate din sărite. Nu arăta deloc amuzat, iar Liz îi zîmbi.

– Va mai ceda. Sau cel puţin sper că o va face. Am trecut testul?

– Cu brio. Tata nu şi-a putut dezlipi ochii de la picioarele tale. De fiecare dată cînd te mişcai, l-am surprins privind în jos la ele.

– E foarte drăguţ. Şi un om foarte interesant. Mi-a explicat nişte tehnici chirurgicale foarte complicate şi cred că le-am şi înţeles. Mi-a plăcut să stau de vorbă cu el.

– Îi place să vorbească despre munca lui. Bernie o privi cu tandreţe. Încă era furios pe mama lui. Toată seara se purtase atît de enervant, dar întotdeauna era aşa. Iar acum o avea pe Liz pe care să o tortureze, şi poate chiar pe Jane. Se simţea deprimat doar gîndindu-se la aşa ceva.

Îşi turnă un pahar înainte de culcare şi se aşezară în faţa focului, discutînd despre nuntă. El urma să se îmbrace la un prieten. Liz se va îmbrăca acasă împreună cu Jane, iar Tracy urma şi ea să vină, însoţindu-i la templu. Bernie îşi va aduce părinţii mai devreme într-o limuzină. Bill Robbins, un prieten arhitect de-al lui Liz, o va conduce la altar. Erau buni prieteni de mai mulţi ani şi deşi nu se vedeau prea des, era un bărbat serios, iar ea îl plăcea. Şi părea alegerea potrivită pentru acest rol.

Amîndoi se simţeau bine dispuşi şi fericiţi.

– Tot mă simt prost pentru că o lăsăm aici pe Jane, îi mărturisi el.

– N-ai de ce, spuse ea sprijinindu-se de el. Avem dreptul la o lună de miere. Aproape că n-am fost deloc singuri.

Avea dreptate, firește, dar el încă îşi amintea cît de tristă arătase Jane puţin mai devreme cînd se opusese să rămînă cu Tracy.

– E aşa de mică... are doar cinci ani... ce ştie ea despre luna de miere? .

Liz îi zîmbi oftînd. Şi ei îi părea rău să-şi părăsească fiica. Rareori o mai făcuse. Însă de data asta simţea că trebuie să o facă şi reuşise să se împace cu gîndul ăsta. Era mai liniştită acum, însă îi plăcu să constate că el era atît de îngrijorat din cauza felului în care se va simţi Jane. Va fi un tată minunat.

– Eşti un mare sentimental, să ştii. Un uriaş munte de zahăr. Îl iubea pentru asta. Era cel mai afectuos bărbat din toată lumea, iar cînd Jane apăru din nou în patul lor în noaptea aceea, o ridică uşor în braţe pentru a nu o trezi pe mama ei, şi o lăsă să se cuibărească lîngă el. Începuse să fie pentru el ca propriul lui copil şi era el însuşi mirat de cît o iubea. A doua zi de dimineaţă, au ieşit împreună din cameră în vîrful picioarelor, s-au spălat pe

dinţi cot la cot, au pregătit micul dejun pentru Liz şi i l-au adus la pat pe o tavă cu un trandafir pus de Bernie.

– O zi de nuntă fericită! au intonat ei în acelaşi timp, iar ea îi privi cu un zîmbet somnoros.

– O zi fericită şi pentru voi... cînd v-aţi trezit? se uită la Bernie, apoi la Jane, şi bănui că era vorba de o conspiraţie de care ea habar n-avea, dar nici unul nu-i mărturisi nimic. Aşa că se ridică şi mîncă micul dejun pregătit de ei.

După aceea Bernie plecă la prietenul său pentru a se îmbrăca. Nunta era la prînz, aşa că aveau timp suficient. Liz îi împleti cu grijă părul lui Jane, prinzîndu-l cu funde din satin alb. O îmbrăcă în frumoasa rochie de catifea albă pe care o aleseră împreună la *Wolff's,* şi îi puse pe cap o mică coroniţă de flori. Avea şosete albe şi pantofi de piele albă noi-nouţi. Aşa cum stătea în uşă arăta ca un mic înger, aşteptînd-o pe Liz care îi luă mîna şi se îndreptă spre limuzina pe care Bernie o comandase pentru ele. Liz era îmbrăcată într-o rochie *Dior* din satin alb, cu mîneci bufante şi o fustă pînă la genunchi, pentru ca pantofii, şi ei de la *Dior,* să poată fi, de asemenea, admiraţi. Tot ce purta avea culoarea fildeşului, inclusiv plasa care îi fixa părul lăsîndu-l liber pe umeri. Arăta incredibil de frumoasă, iar Tracy o privi cu lacrimi în ochi.

– Fie ca întotdeauna să fii la fel de fericită ca acum, Liz. Îşi şterse lacrimile şi îi zîmbi lui Jane. Mama ta arată foarte bine, nu-i aşa?

– Da. Jane îşi privi mama cu admiraţie. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

– Şi tu arăţi la fel de bine. Tracy îi atinse codiţele amintindu-şi de propria ei fiică, apoi au urcat în maşina care le duse pe bulevardul Arguello pînă la Templul Emanuel. Era o clădire frumoasă, care le dădu o senzaţie de respect şi de admiraţie cînd pătrunseră înăuntru. Liz simţi că i se taie respiraţia iar inima îi bătea tot mai tare în

timp ce o ţinea de mînă pe Jane. Aceasta îşi ridică privirea şi amîndouă zîmbiră. Era o zi mare pentru ele.

Bill Robbins o aştepta îmbrăcat într-un costum albastru închis, barba lui gri şi ochii blînzi făcîndu-l să arate ca un bătrîn credincios. Oaspeţii erau deja aşezaţi cînd muzica începu, şi dintr-odată Liz realiză ce se întîmpla. Pînă acum totul fusese ca un vis, care devenise brusc o realitate. Privi în faţă şi-l văzu pe Bernie aşteptînd-o, cu Paul Berman lîngă el, iar familia Fine în rîndul din faţă. Însă acum îl vedea doar pe Bernie, cu barbă, frumos, distins, aşteptînd-o, şi Liz porni încet spre el, pentru a începe o viaţă nouă.

Capitolul 12

Recepţia de la hotelul *Alta Mira* a fost o mare reuşită şi toată lumea părea să se distreze foarte bine. Nu era ceva ieşit din comun, cum ar fi fost la unul din marile hoteluri, dar avea mai mult farmec iar Liz iubise întotdeauna atmosfera pitorească de aici. Nici măcar mama lui nu găsi nimic de criticat. Bernie dansă cu ea mai întîi, tatăl lui dansă cu Liz, apoi schimbară partenerii, şi după cîteva minute Paul Berman i-o luă pe Liz, iar Bernie dansă cu Tracy. După aceea Bernie dansă cu Jane, care era încîntată că fusese inclusă în ritual.

– Ei, ce zici, micuţa mea? Totul e în regulă?

– Da. Arăta mai fericită acum, dar el era încă îngrijorat că va rămîne departe de ei. Îşi lua foarte în serios noile responsabilităţi de părinte, iar Liz îl tachinase în privinţa asta cu o seară în urmă. Şi ea era îngrijorată din cauza lui Jane, mai ales că rareori se despărţise de ea în cei cinci ani, însă ştia că va fi în siguranţă cu Tracy. Aveau şi ei dreptul la o lună de miere.

– Sînt evreu, ce vrei? afirmă el într-un final. Vinovăţia e un sentiment important pentru mine.

– Foloseşte-o la altceva. Jane se va simţi bine.

După ce dansă cu ea, Bernie o duse la bufet şi o ajută să-şi pună pe farfurie tot ce-şi dorea, apoi o aşeză lîngă noua ei bunică şi plecă să danseze din nou cu soţia lui.

– Bună. Jane ridică privirile spre Ruth, care o studia cu atenţie. Îmi place pălăria ta. Ce fel de blană e?

Pe Ruth o luă prin surprindere întrebarea ei, dar i se părea o fetiţă foarte dulce şi politicoasă, din cîte îşi dăduse ea seama pînă acum.

– Nurcă.

– Arată bine cu rochia ta... rochia are aceeaşi culoare ca şi ochii tăi. Ştiai asta? Era fascinată de înfăţişarea ei şi îi studia fiecare detaliu. Fără să vrea, Ruth îi zîmbi.

– Ai ochi albaştri foarte frumoşi.

– Mulţumesc. Sînt ca ai mamei. Ştii, tatăl meu e mort. O spusese ca pe ceva obişnuit, cu gura plină de carne şi dintr-o dată lui Ruth i se făcu milă de ea. Viaţa trebuie să fi fost foarte grea pentru Liz şi pentru această micuţă înainte ca Bernie să apară şi să le răsfeţe cu darurile lui. Acum îl vedea pe Bernie ca pe un salvator, dar aşa îl vedea şi Liz. Nu era nimic rău în asta. Nici Liz nici Jane nu ar fi contrazis-o. Poate doar Bernie.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău. Nu ştia ce altceva să spună.

– Şi mie. Dar acum am un tată nou. Îl privi mîndră pe Bernie şi ochii lui Ruth se umplură de lacrimi. Jane se uită la ea. Ştii, eşti singura bunică pe care o am.

– Oh! Îi era jenă să plîngă în faţa copilului. Întinse mîna şi o mîngîie. Mă bucur. Tu eşti singura mea nepoată. Jane îi aruncă o privire încărcată de adoraţie şi îi strînse mîna.

– Mă bucur că eşti aşa de bună cu mine. Mi-a fost frică înainte să te întîlnesc. Bernie le făcuse cunoştinţă în acea dimineaţă, cu foarte mare grijă. M-am gîndit că poate eşti foarte bătrînă, sau rea.

Ruth arăta îngrozită.

– Ţi-a spus Bernie asta?

– Nu. Clătină din cap. Mi-a spus că eşti minunată. Ruth îi zîmbi radioasă. Copila era adorabilă. O mîngîie pe cap şi luă un biscuit cu ciocolată de pe tava unui chelner

care trecea prin faţa lor şi i-l oferi. Jane rupse biscuitul în două şi îi dădu ei o jumătate, pe care Ruth o mîncă ţinînd-o de mînă. Erau deja bune prietene cînd Liz se duse să se schimbe. Iar cînd Jane o văzu pe mama ei dispărînd, îşi dădu seama că venise momentul plecării şi începu să plîngă încetişor. Bernie o zări din celălalt capăt al camerei şi veni repede lîngă ea.

– Ce s-a întîmplat, scumpa mea? Mama lui plecase pentru un ultim dans cu soţul ei. Bernie se aplecă şi îşi puse braţul în jurul ei.

– Nu vreau ca tu şi mama să plecaţi. Vocea abia i se auzea, iar Bernie simţi că i se rupe inima în două.

– Nu vom pleca pentru mult timp. Însă trei săptămîni erau ca o eternitate pentru ea, şi nu era convins că ar fi putut să o contrazică. O perioadă al naibii de lungă pentru a o lăsa cu altcineva. Cînd Tracy se apropie, Jane începu să plîngă şi mai tare, iar peste o clipă Ruth reveni lîngă ea, iar Jane se agăţă de ea de parcă ar fi cunoscut-o dintotdeauna.

– Doamne Dumnezeule, ce se întîmplă? Bernie îi explică şi Ruth o privi tristă. De ce nu o luaţi cu voi? îi şopti ea fiului ei.

– Nu cred că Liz va crede că e o idee grozavă... E luna noastră de miere.

Mama lui îi aruncă o privire încărcată de reproş, apoi se uită în jos la fetiţa care plîngea.

– Ţi-ai putea ierta vreodată aşa ceva? Ai putea într-adevăr să te simţi bine gîndindu-te la ea?

Bernie îi zîmbi.

– Te iubesc, mamă. Reuşea întotdeauna să-i inoculeze sentimentul de vinovăţie. Iar peste o clipă o căută pe Liz să-i spună ce credea el.

– Nu o putem lua cu noi. Nu avem nimic împachetat pentru ea, nu i-am rezervat nici cameră la hotel.

– Atunci o să facem rost de una... Vom sta la un alt hotel dacă va fi necesar...

– Şi dacă nu găsim?

– Atunci va dormi cu noi. Îi zîmbi. Şi ne vom lua o altă lună de miere.

– Bernard Fine... ce s-a întîmplat cu tine? Dar şi ea zîmbea, încîntată că găsise un bărbat care să-i iubească copilul atît de mult. Şi ea avusese mustrări de conştiinţă pentru că o lăsa singură, şi într-un fel aşa era mai uşor. O.K. Şi acum ce facem? Fugim acasă şi ne apucăm de împachetat?

– Cît mai repede.

Bernie se uită la ceas, apoi alergă în sala de mese, îşi sărută mama în grabă, îi strînse mîna lui Paul Berman şi pe cea a tatălui său. O ridică în braţe pe Jane, iar cînd Liz apăru în uşă, orezul începu să zboare deasupra lor. Jane arăta foarte speriată, de parcă nu înţelegea şi credea că urmează să-şi ia rămas bun de la ea, dar el o strînse la piept şi îi şopti la ureche.

– Vii cu noi. Acum închide ochii ca să nu te trezeşit cu orez în ei.

Ea îi închise imediat, zîmbind fericită în timp ce Bernie o ducea pe un braţ, iar cu mîna liberă luă braţul lui Liz, pornind în fugă spre uşă. Petale de trandafir zburau în jurul lor. Peste o clipă se aflau în limuzină, în drum spre San Francisco.

Nu le trebuiră decît zece minute ca să împacheteze hainele lui Jane. Au luat şi toate costumele de baie pe care el i le cumpărase şi au ajuns la timp la aeroport. Mai exista un loc liber la clasa întîi şi Bernie îl cumpără pentru ea, sperînd să fie la fel de norocoşi şi la hotel. Jane le zîmbea fericită cînd urcă în avion. Victorie! Mergea cu ei. Se legănă încîntată pe genunchii lui Bernie, apoi adormi liniştită în braţele mamei ei în timp ce zburau spre Vest.

Acum erau într-adevăr căsătoriţi. Cînd luminile se stinseră şi începu filmul, Bernie se aplecă şi o sărută uşor pe buze pe Liz.

– Te iubesc, doamnă Fine.

– Te iubesc, şopti ea pentru a nu trezi fetiţa care dormea. Şi îşi sprijini capul de umărul lui, moţăind pînă ajunseră în Hawaii. Au petrecut noaptea în Waikiki apoi a doua zi au zburat spre Kona. Rezervaseră un apartament cu două dormitoare ca să nu doarmă cu Jane, deşi pînă la urmă asta nu mai avea importanţă. Şi sub patul de la *Mauma Kea* exista un monstru, aşa că Jane îşi petrecu cele mai multe nopţi dormind între ei. A fost o lună de miere pentru toţi trei, o amintire pe care Bernie ştia că o vor povesti în anii care vor urma, în timp ce îi zîmbea ruşinat lui Liz peste capul lui Jane. Uneori stăteau întinşi în pat şi rîdeau de cît de amuzantă era luna lor de miere.

– La Paris, în primăvară, jur! Ridică o mînă ca pentru un jurămînt solemn, iar ea rîse.

– Pînă începe să plîngă din nou.

– Nu, de data asta promit... fără vinovăţie!

– Ha!

Însă ea nu avea nimic împotrivă. Era fericită. Se aplecă peste capul lui Jane şi îl sărută. La urma urmei asta era viaţa lor, şi-o trăiau împreună cu Jane. Au petrecut trei săptămîni minunate. După luna de miere în trei, s-au întors bronzaţi, fericiţi, relaxaţi, iar Jane se lăudă la toată lumea că fusese plecată în luna de miere a mamei ei. Era o amintire pe care o vor păstra pentru totdeauna.

Capitolul 13

Lunile care au urmat după Hawaii au trecut foarte repede, amîndoi fiind foarte ocupaţi. Bernie programa toate parăzile modei pentru vară şi toamnă, făcea planuri pentru mărfurile noi şi se întîlnea cu cei din New York. Liz era ocupată cu casa, şi parcă tot timpul gătea, cocea şi cosea pentru el. Nu exista nimic pe care ea să nu-l poată face. Dădea şi petreceri, pregătind singură totul. Cultiva pînă şi trandafiri în spatele casei, iar ea şi Jane aveau o mică grădină de legume pe care o făcuseră cu ajutorul lui Tracy. Viaţa îşi urmă cursul ei şi în curînd veni luna aprilie. Bernie trebuia să meargă la New York, iar apoi în Europa aşa cum făcea în fiecare an. Liz nu mai văzuse niciodată New York-ul sau Europa şi Bernie abia aştepta să o ia cu el. Era tentat să o ia şi pe Jane, dar îi promisese lui Liz că aceasta va fi adevărată lor lună de miere şi li se ivi o excelentă soluţie. Îşi planificaseră călătoria în aşa fel încît Liz să fie în vacanţă, şi bineînţeles că şi Jane era, aşa că o duceau la bunici, ceea ce o încînta atît de mult încît nu părea să-i pese că nu merge cu ei în Europa.

– Şi... îi anunţă ea în avion, vom merge la *Radio City Music Hall*. Urma să fie un tur triumfător. *Muzeul de Ştiinţele Naturii* ca să vadă dinozaurii, despre care învăţase la şcoală, *Empire State, Statuia Libertăţii*. Abia aştepta, la fel ca şi Ruth, din cîte înţelesese Bernie la telefon. Conversaţiile lor telefonice erau mult mai prietenoase. Liz o suna mereu pe Ruth doar pentru a vedea ce mai face şi a-i

spune ultimele noutăţi, ceea ce nu-l mai obliga pe el să vorbească cu ea. Iar mama lui nu-şi dorea decît să vorbească cu Jane. Era uluitor că îi plăcea fetiţa atît de mult, iar Jane era nebună după ea. Îi plăcea enorm faptul că avea acum o bunică, iar într-o zi îl întrebase foarte solemnă pe Bernie dacă poate să folosească numele lui la şcoală.

– Fireşte.

Rămase trăznit de ceea ce-i ceruse, dar ea fusese foarte serioasă. Iar a doua zi, la şcoală, deveni în mod oficial Jane Fine. Venise la el radioasă.

– Acum şi eu sînt măritată cu tine.

Liz părea şi ea la fel de încîntată şi era foarte mulţumită că va rămîne în grija cuiva care o iubea cît timp vor fi plecaţi. Tracy ar fi acceptat cu bucurie, dar ea şi Jane nu se prea înţelegeau în ultimul timp. Jane devenise mai sofisticată decît vechea lor prietenă şi asta o făcea pe Tracy să rîdă.

În New York bunica Ruth îi aştepta la aeroport.

– Ce face micuţa mea? Pentru prima oară în viaţa lui, Bernie nu mai simţi pe cineva atîrnîndu-i-se de gît şi i se păru destul de ciudat, apoi o urmări pe Jane cum zboară în braţele mamei lui. Strînse mîna tatălui său, Liz îi îmbrăţişă pe amîndoi, apoi toţi cinci au pornit spre casă discutînd şi rîzînd fericiţi. Deveniseră pe neaşteptate o familie şi nu duşmani, şi Bernie îşi dădu seama că era opera lui Liz. Avea un mod remarcabil de a fi prietenoasă cu toată lumea, şi o văzu zîmbindu-i mamei lui în maşină în timp ce schimbaseră o privire plină de înţelesuri în legătură cu o remarcă de-a lui Jane. Era foarte bucuros că părinţii lui se ataşaseră atît de mult de ea. Se temuse că nu se vor înţelege niciodată, însă nu-şi dăduse seama de impactul pe care îl avea asupra părinţilor săi faptul că deveniseră bunici.

– Iar acum numele meu e ca al vostru, îi anunţă Jane mîndră, apoi deveni serioasă. E mult mai uşor de scris. Pe celălalt n-am reuşit niciodată să-l scriu corect. Le zîmbi ştirbă. Îi căzuse primul dinte în săptămîna care trecuse şi îi povesti bunicii cît primise de la zîna dinţilor.

– Cincizeci de cenţi? Ruth se arătă impresionată. Ştiam că erau doar zece.

– Asta se întîmpla în vremurile de demult, spuse Jane cu dispreţ, apoi îşi sărută bunica pe obraz, şi îi şopti: Îţi cumpăr un con cu îngheţată, bun. Iar inima lui Ruth se mai topi o dată.

– Vom face multe lucruri interesante cît timp mama şi tata vor fi plecaţi.

Jane îi spunea acum tată, iar Bernie o întrebă pe Liz dacă n-ar fi fost mai bine să o adopte legal.

– Ai putea, replicase ea. În mod oficial tatăl ei ne-a abandonat, aşa că putem face ce vrem. Dar nu cred că e nevoie să-ţi baţi capul cu asta. Dacă îţi foloseşte numele va deveni legal o dată cu trecerea timpului. Fusese de acord cu ea. Nu i se părea potrivit să o tîrască prin tribunale pe Jane dacă nu era necesar.

Pentru prima oară după mulţi ani stătea în casa părinţilor săi, şi rămase surprins de cît de plăcut se simţea cu Liz şi cu Jane alături de el. Liz o ajută pe mama lui să pregătească cina apoi spălară vasele împreună. Servitoarea era bolnavă, şi asta a fost singura ştire deprimantă pe care le-o servi în seara aceea. Dar cum Hattie nu avea decît apendicită şi o operaseră deja, nici asta nu se ridică la nivelul dezastrelor cu care îi obişnuise. Singura problemă a fost că s-a simţit teribil de neliniştit din cauza faptului că Liz dorise să facă dragoste în noaptea aceea.

– Şi dacă intră mama? şopti el în întuneric, iar ea rîse sfidător.

– Sar pe fereastră şi aştept pe iarbă pînă trece furtuna.

– N-ar fi rău, draga mea... Se rostogoli şi îşi strecură mîna pe sub cămaşa de noapte pe care o purta. Au chicotit, s-au luptat puţin, s-au sărutat şi au făcut dragoste, simţindu-se ca doi copii neascultători, iar apoi în timp ce stăteau de vorbă în întuneric, îi spuse lui Liz ce schimbări adusese ea în familia lui. Nu-ţi poţi imagina cum era mama înainte ca tu să apari. Pe cuvîntul meu că uneori o uram. Era un sacrilegiu să spună aşa ceva sub acoperişul ei, dar cîteodată fusese adevărat.

– Cred că Jane e cea care a făcut minunea.

– Eu cred că voi amîndouă. O privi în lumina lunii, cu inima plină de dragoste. Eşti cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Mai bună ca Isabelle? îl tachină ea şi el o ciupi de braţ.

– Cel puţin tu nu mi-ai luat ceasul... doar inima...

– Doar atît? Îşi ţuguie buzele prefăcîndu-se jignită ceea ce-l făcu să o dorească din nou şi îşi strecură mîna între coapsele ei. Eu la altceva mă gîndeam, *monsieur.* Îi vorbi cu accent, iar el se repezi la ea, şi amîndoi se simţeau de parcă luna lor de miere începuse deja. Jane nu veni să doarmă cu ei în noaptea aceea, ceea ce a fost o mare uşurare; cămaşa de noapte a lui Liz dispăruse undeva sub pat, iar Bernie uitase să-şi aducă pijamalele cu el. Însă a doua zi, la micul dejun, amîndoi arătau foarte respectabili în halatele lor, iar mama lui îi anunţă în timp ce ea şi Jane pregăteau nişte suc de portocale.

– Nu vom avea timp să vă conducem la aeroport. Au schimbat o privire plină de înţelesuri, iar Jane nu părea deloc necăjită. Vom merge la *Radio City Musel Hall.* Am cumpărat deja biletele.

– Şi e prima zi din *Easter Show.* Jane fremăta de nerăbdare, iar Bernie zîmbi şi îi aruncă o privire lui Liz. Mama lui ştia ce face. Aranjase totul în aşa fel ca Jane să

nu meargă cu ei la aeroport şi să plîngă cînd îi va vedea plecînd. Era perfect, aşa că le făcură cu mîna cînd ea şi bunica se urcară în tren, bunicul urmînd să le ia de la hotelul *Plaza.* Şi ia gîndiţi-vă! spuse Jane. Vom merge cu o birjă, e o trăsură cu cai! Chiar prin Central Park...

Cînd au îmbrăţişat-o, buza ei a început să tremure puţin, dar peste o clipă plecase deja sporovăind veselă cu Ruth, Liz şi Bernie s-au reîntors în casă şi au făcut dragoste din nou. Au încuiat cu grijă uşa la plecare, un taxi ducîndu-i la aeroport. Luna de miere începuse.

– Eşti pregătită pentru Paris, doamnă Fine?

– *Oui, monsieur.* Chicoti apoi izbucniră în rîs.

Liz încă nu văzuse New York-ul. Dar au hotărît să petreacă trei zile la New York la întoarcerea acasă. Pentru Jane va fi mai uşor aşa, să treacă peste partea mai neplăcută a plecării lor, şi vor putea fi mai mult timp cu ea după revenirea în ţară. Era mai bine şi din cauza întîlnirilor lui de afaceri.

Au zburat spre Franţa cu *Air France*, aterizînd la Orly devreme în ziua următoare. Era ora opt dimineaţa, şi au ajuns la *Ritz* după două ore, timp în care şi-au luat bagajele, au trecut prin vamă şi au traversat oraşul. Li se trimisese o limuzină de la *Wolff's,* iar Liz rămase năucită de înfăţişarea hotelului. Nu mai văzuse niciodată ceva atît de frumos ca holul hotelului *Ritz,* cu femei îmbrăcate elegant, bărbaţi în costume bine croite, portari care plimbau pudeli şi pechinezi. Iar magazinele din Fouborg St. Honoré erau chiar mai frumoase decît şi le închipuise. Era ca un vis, iar Bernie o duse peste tot. La *Fouquet,* la *Maxim's* în vîrful turnului Eiffel, cu Bateau-Mouche, la Galeriile Lafayette, Louvrul, chiar şi la muzeul Rodin. Săptămîna pe

care o petrecu la Paris a fost cea mai fericită din viaţa ei şi îşi dorea să nu se termine niciodată. Apoi plecară la Roma şi Milano pentru a asista la parăzile modei pe care el trebuia să le vadă pentru magazin. Bernie continua să fie cel care hotăra noile linii de modă pe care *Wolff's* urma să le importe, şi era incredibil de dificil să le aleagă. Liz era impresionată de munca pe care o făcea. Îl însoţea peste tot, făcînd însemnări pentru el, încercînd de vreo cîteva ori unele rochii, pentru ca el să vadă cum îi vin unei „muritoare de rînd" nu doar unei fete obişnuite să pună în evidenţă rochia pe care o purta, Îi spunea cum se simţea în ele, dacă erau comode şi ce anume le-ar fi făcut mai grozave, învăţînd o mulţime de lucruri despre meseria lui în timp ce-l însoţea dintr-un loc în altul. Bernie observă ce efect aveau asupra ei parăzile modei. Dintr-o dată deveni mult mai conştientă de ce se purta, şi începu să se îmbrace mult mai şic. Arăta mai cochetă şi era mult mai atentă cu alegerea accesoriilor. Avuse bun-gust şi cînd se întîlniseră, dar acum, cu resurse băneşti mai mari, dovedi cît de bine ştia să se îmbrace. Însă nu era doar distinsă, devenise tulburătoare. Şi era mai fericită ca oricînd, călătorind cu el, lucrînd cot la cot în fiecare zi, întorcîndu-se în camera de la hotel pentru a face dragoste, plimbîndu-se prin oraş pînă seara tîrziu, sau aruncînd monezi în Fontana di Trevi.

– Ce-ţi doreşti, iubirea mea? Niciodată nu o iubise mai mult ca în clipa aceea.

– Vei vedea. Liz îi zîmbi.

– Da? Cum? Însă ştia deja. Îşi dorea acelaşi lucru şi se străduiau foarte mult. Ceea ce-ţi doreşti te va face mai rotundă şi mai grasă? Îi plăcea să se gîndească, închipuindu-şi că va ajunge aşa, purtînd în pîntece copilul lui, însă nu încercau de prea mult timp, şi ea îi zîmbi doar.

– Dacă îţi spun ce-mi doresc nu se va mai împlini. Îi

flutură degetul sub nas, apoi se întoarseră la *Excelsior* şi făcură din nou dragoste. Era minunat gîndul că ar putea concepe un copil în cea de-a doua lună de miere. Dar sosind la Londra pentru ultimele două zile ale călătoriei lor, deveni evident că nu se întîmplase aşa ceva, iar Liz fu atît de dezamăgită, că plînse cînd îl anunţă vestea.

– Nu-i nimic. Îşi puse un braţ pe umerii ei şi o ţinu strîns. Vom încerca din nou. O făcură o oră mai tîrziu, deşi ştiau că acum nu puteau concepe un copil, dar se simţiră bine oricum. Fericirea le era întipărită pe chipuri cînd se întoarseră la New York, după cele mai grozave două săptămîni pe care le petrecuseră împreună. Lui Jane i-au trebuit două ore pentru a le povesti ce făcuse în timpul cît ei fuseseră plecaţi. Şi se părea că bunica Ruth cumpărase un întreg magazin de jucării pentru ea.

– Ne va trebui un camion ca să ducem acasă toate lucrurile astea. Bernie privea nevenindu-i să creadă la păpuşi, jucării, un cîine uriaş, un căluţ, o casă de păpuşi, o sobă în miniatură. Ruth arăta cam stînjenită, apoi îşi împinse bărbia înainte.

– Nu avea cu ce să se joace aici. N-au rămas decît camioanele şi maşinile tale, spuse ea pe un ton aproape acuzator. Dar îi plăcuse să cumpere toate jucăriile acelea.

– Oh. Bernie rînji şi îi întinse mamei lui o cutie de la *Bulgari.* Îi cumpărase o frumoasă pereche de cercei făcuţi din monezi vechi de aur, încrustate cu diamante minuscule în formă hexagonală Îi cumpărase o pereche la fel şi lui Liz şi ea era înnebunită după ei. Ca şi Ruth. Şi-i puse imediat, îi îmbrăţişă pe amîndoi, apoi alergă să i-i arate lui Lou. Liz o luă în braţe pe Jane. Îi fusese foarte dor de ea, însă călătoria în Europa fusese minunată. Şi le prinsese bine timpul petrecut doar în doi.

În zilele următoare au vizitat New York-ul, simţindu-se aproape la fel de bine. Au luat cina la *La Côte Basque,* la

21, şi la *Grenouille,* cele trei restaurante preferate ale lui Bernie, unde au comandat numai specialităţi. Au servit băuturi în *Oak Room* de la hotelul *Plazza,* la *Sherry Netherland,* au fost să-l asculte pe Bobby Short cîntînd la *Carlyle*, iar Liz se îndrăgosti de el. Liz cutreieră magazinele *Bergdorf, Saks, Bendel* şi legendarul *Bloomingdale,* însă stărui că tot *Wolff's* îi plăcea mai mult. Bernie o dusese peste tot.

– Mă distrez aşa de bine cu tine. Îmi faci viaţa atît de plină, Bernie. Niciodată n-am ştiut că poate fi aşa. Eram atît de ocupată să supravieţuiesc, încît acum mi se pare totul incredibil. Totul era atît de mărunt şi de zbuciumat, iar acum viaţa mă răsfaţă, e ca o pictură gigantică... ca şi frescele Chagall de la *London Center.* Totul e în nuanţe de roşu, verde, galben însorit şi albastru luminos... înainte era doar gri şi alb. Îl privi plină de adoraţie, iar el se aplecă să o sărute.

– Te iubesc, Liz.

– Şi eu te iubesc. I-o şopti la ureche, apoi sughiţă tare făcîndu-l pe cel din faţa lor să se întoarcă spre ea. Liz ridică privirea spre Bernie. Cum ziceai că te cheamă?

– George, George Murphy. Sînt însurat şi am şapte copii în Bronx. Vrei să vii la hotel cu mine?

Bărbatul aşezat lîngă ei în barul de la *P.J. Clark's* se holbă zăpăcit. Localul era plin de bărbaţi care căutau o parteneră de pat, dar majoritatea nu discutau despre soţiile şi copii lor.

– Ce-ar fi să mergem acasă şi să mai facem unul? îi propuse ea încîntată.

– O idee grozavă.

Opri un taxi pe Thrid Avenue care îi duse pînă în Scarsdale pe ruta cea mai scurtă, ajungînd acasă înaintea mamei lui şi a lui Jane. Tatăl lui era încă la spital. Era bine să fie din nou acasă cu ea, mai ales în pat. Nu-i făcu

mare plăcere să se scoale cînd sosiră mama lui şi Jane. Şi îi făcu şi mai puţină plăcere că trebuia să părăsească oraşul pe care îl iubea şi să se întoarcă în California. Vorbise din nou cu Paul Berman, însă degeaba.

– Haide, Paul. Sînt acolo de un an. Paisprezece luni de fapt.

– Dar magazinul e deschis doar de zece luni. Şi acum de ce te mai grăbeşti? Ai o soţie minunată, o casă drăguţă, iar San Francisco e un loc bun pentru Jane.

– Vrem să o înscriem aici la şcoală. Descoperise însă că nu-i primeau cererea decît dacă era sigur că vor locui în New York. Nu ne poţi exila ani la rînd.

– Nu ani... să zicem doar încă unul. Nu există nimeni altcineva mai competent ca tine pentru această slujbă.

– În regulă. Bernie oftă. Însă doar atît. Ne-am înţeles.

– Bine, bine... ai zice că te-am trimis în Armpit, West Virginia. Pentru Dumnezeu, San Francisco nu e la capătul lumii.

– Ştiu. Dar locul meu e aici şi tu o ştii prea bine.

– Nu te contrazic, Bernie. Însă în momentul de faţă avem nevoie de tine acolo. Vom face tot posibilul să te aducem înapoi peste un an.

Îl duru sufletul cînd părăsi New York-ul, însă trebuia să recunoască că întoarcerea la San Francisco nu i se mai părea chiar atît de îngrozitoare. Mica lor casă era chiar mai drăguţă decît şi-o amintea, magazinul arăta bine. Nu chiar ca cel din New York, însă pe aproape. Singurul lucru care nu-i plăcea era faptul că nu mai era toată ziua cu Liz, şi apăru în cantina şcolii chiar din prima zi a întoarcerii, pentru a mînca un sandviş, împreună cu ea. Arăta foarte distins şi elegant într-un costum gri închis. Liz era îmbrăcată într-o fustă plisată şi un pulover roşu pe care îl cumpăraseră la *Trois Quartiers,* arătînd foarte drăguţă şi tînără, iar Jane fu foarte mîndră să-i vadă

împreună.

– Uite-l pe tata, acolo, cu mama. Îl arătă mai multor prieteni de-ai ei apoi veni să se aşeze lîngă el pentru a le arăta că îi aparţine ei.

– Salut, puştoaico, spuse el aruncînd-o în sus, apoi făcu acelaşi lucru cu trei dintre prietenii ei. Avu mare succes la cantină. Tracy apăru şi ea pentru a-l saluta. Îl îmbrăţişă şi îl anunţă că fiica ei era din nou însărcinată. Iar Bernie văzu privirea înfrigurată a lui Liz şi o strînse de mînă. Începuse să-şi facă probleme că ceva nu era în regulă cu ea, iar el îi spuse că probabil era vina lui, din moment ce ea avea deja un copil. În cele din urmă au ajuns la concluzia ca deocamdată să nu grăbească lucrurile, să mai încerce, însă amîndoi erau necăjiţi. Îşi doreau cu disperare un copil.

Iar în iunie Bernie îi făcu o surpriză. Închiriase o căsuţă în Stinson Beach pe perioada vacanţei, iar Liz era încîntată. Un loc perfect pentru ei. Un dormitor doar pentru ei doi, unul pentru Jane, o cameră de oaspeţi pentru prieteni, o sufragerie spaţioasă, o bucătărie însorită şi un mic debarcader unde puteau face plajă goi dacă ar fi vrut, deşi n-ar fi făcut-o cu Jane acasă. Era perfect şi Liz nu putea fi mai fericită. S-au hotărît să se mute acolo pentru două luni, iar el urma să facă naveta. Însă abia se instalaseră de două săptămîni cînd Liz făcu o gripă, care nu-i trecu decît peste cîteva săptămîni. Discută cu tatăl său şi Lou îi spuse că ar trebui să consulte imediat un doctor şi să ia antibiotice. Capul o durea tot timpul şi îi era greaţă către seară. Se simţea extenuată şi deprimată şi nu-şi amintea să se fi simţit vreodată atît de rău. Starea ei se mai îmbunătăţi în a doua lună, dar nu prea mult, nepermiţîndu-i să se bucure de plajă şi de casă, deşi Jane se distra de minune cu prietenii ei şi alerga pe plajă cu Bernie, în fiecare seară. Liz abia putea merge pe stra-

dă fără să i se facă rău. Nu avea nici măcar chef să meargă în oraş să-şi încerce rochia pentru deschiderea stagiunii operei. Îşi alesese o rochie subţire din satin negru cu un singur umăr, şi o pelerină plisată.

– Ce mărime e? Se privea uluită. De obicei purta şase dar rochia asta nu o cuprindea. Vînzătoarea se uită la etichetă apoi la ea.

– E măsura opt, doamnă Fine.

– Cum merge? Bernie îşi vîrî capul pe uşă şi ea îl privi încruntată.

– Groaznic. Nu se putea să se fi îngrăşat. Era bolnavă din iulie. Iar pentru a doua zi îşi fixase o vizită la doctor. Şcoala începea peste o săptămînă şi trebuia să-şi recapete energia. Lua şi antibioticele pe care i le recomandase socrul ei. Probabil că mi-au trimis o altă mărime. Nu poate fi decît mărimea patru. Pur şi simplu nu înţeleg. Încercase un model atunci cînd o comandase şi îi venise ca turnată. Iar aceea fusese mărimea şase.

– Te-ai îngrăşat în vacanţă? Bernie intră în cabina de probă. Liz avea dreptate. Era imposibil să închizi fermoarul de la talie în jos. Privi spre vînzătoarea care îi privea tăcută. Nu i se poate da drumul? Ştia cît era de scumpă, ar fi fost un sacrilegiu să o transforme prea mult. Va trebui să poarte altceva pentru premieră, doar că acum nu prea mai aveau timp să comande o rochie nouă. Vînzătoarea aruncă o singură privire şi clătină din cap, apoi puse mîna pe talia lui Liz şi o privi întrebător.

– Doamna s-a îngrăşat în această vacanţă?

Era franţuzoaică şi Bernie o adusese din New York. Lucra de mai mulţi ani pentru *Wolff's.*

– Nu ştiu, Marguerite. Se ocupase de mai multe ori de rochiile lui Liz, pregătindu-i-o pe cea de mireasă şi pe cea purtată anul trecut la deschiderea stagiunii Operei. Nu cred să mă fi îngrăşat. Însă nu purtase decît haine vechi

şi largi, treninguri, cămăşi care atîrnau pe ea, şi chiar acum purta o rochie de bumbac lungă şi fără talie. Apoi brusc îl privi pe Bernie şi îi zîmbi. Oh, Dumnezeule!

– Te simţi bine? Arăta îngrijorat, dar ea îl privea radioasă. Faţa i se făcuse albă, iar acum era din nou îmbujorată, rîzînd fericită. Îşi aruncă braţele în jurul lui, îl sărută, iar vînzătoarea dispăru discret din cabina de probă. Îi plăcea să lucreze cu Liz. Era întotdeauna aşa de prietenoasă, iar cei doi se iubeau atît de mult. Era bine să te afli în preajma unor astfel de oameni. Ce s-a întîmplat, Liz? O privi consternat, iar ea continua să-i zîmbească fermecător în ciuda faptului că rochia nu i se potrivea sau poate tocmai din această cauză.

– Cred că nu voi mai lua acele antibiotice.

– De ce nu?

– Cred că tatăl tău greşeşte.

– De ce?

– Nu cred că e vorba de o infecţie la sinus. Se aşează pe scaun uitîndu-se la el cu un zîmbet cuceritor şi dintr-odată el înţelese. Se holbă la rochie, apoi din nou la ea.

– Eşti sigură?

– Nu... nici nu m-am gîndit la aşa ceva pînă acum... dar sînt aproape sigură... am cam uitat noţiunea timpului cît am fost la plajă.

Dar acum îşi aminti că nu-i venise ciclul. Avea o întîrziere de patru săptămîni. Însă fusese prea bolnavă pentru a-şi da seama. Iar doctorul i-o confirmă a doua zi. Era însărcinată de şase săptămîni şi se grăbi la magazin pentru a-i spune marea veste lui Bernie. Îl găsi în biroul său studiind nişte rapoarte din New York. Îşi ridică privirea în clipa în care ea păşi înăuntru.

– Ei? Îşi ţinu respiraţia, ea zîmbi scoţînd de la spate o sticlă de şampanie.

– Felicitări, tăticule. Puse şampania pe masă şi el o

îmbrăţişă chiuind de fericire.

– Am reuşit! Am reuşit! Te-am lăsat cu burta umflată!

Liz rîse, Bernie o sărută ridicînd-o în braţe, iar secretara se întrebă ce făceau acolo. Mult timp n-au ieşit afară şi cînd au făcut-o, în cele din urmă, domnul Fine arăta foarte mulţumit de el însuşi.

Capitolul 14

Plecă la New York în obişnuita călătorie de afaceri pe care o făcea în toamnă. După aceea trebuia să plece la Paris şi se gîndi că această călătorie va fi prea obositoare pentru Liz. Voia ca ea să se odihnească, să stea întinsă, să mănînce mîncare sănătoasă, să privească la televizor şi să se relaxeze după ce venea de la şcoală. Şi înainte de a pleca îi spuse lui Jane să aibă grijă de mama ei. Jane îi privise zăpăcită cînd îi spuseseră despre copil, dar după un timp începuse să-i placă.

– Un fel de păpuşă mai mare, îi explicase Bernie. Iar Jane era şi mai încîntată de faptul că el îşi dorea un băiat, iar ea va fi întotdeauna fetiţa lui preferată. Promise să aibă grijă de Liz, iar Bernie le sună de îndată ce ajunse la New York. Locuia la hotelul *Regency* pentru că era mai aproape de magazin şi luase masa cu părinţii în prima seară după sosire. S-au întîlnit la *Le Cirque,* iar Bernie intră cu un zîmbet luminos. Îi văzu aşezaţi la o masă, aşteptîndu-l. O sărută pe mama lui, comandă un kir, iar mama lui îl studie bănuitoare.

– S-a întîmplat ceva?

– Mda.

– Te-au concediat?

De data asta Bernie rîse, şi comandă o sticlă de *Dom Perignon* în timp ce mama lui se holba la el.

– Ce s-a întîmplat?

– Ceva foarte plăcut.

Ea nu credea nici un cuvînt, apoi îşi începu precaută interogatoriul.

– Te întorci în New York?

– Încă nu. Deşi i-ar fi plăcut foarte mult, dar pînă şi această dorinţă se eclipsase acum. Ceva şi mai bun.

– Te muţi în altă parte? Îl privi întrebător, iar tatăl lui zîmbi. El ghicise deja şi cei doi bărbaţi schimbară o privire încărcată de înţelesuri în timp ce chelnerul turna şampania, iar Bernie ridică paharul în cinstea lor.

– Pentru bunica şi bunicul.

– Deci? Ruth continuă să se uite la el foarte nedumerită apoi ca şi cum ar fi lovit-o trăsnetul, se lăsă pe spate holbîndu-se la el cu gura deschisă şi ochii uluiţi. Nu! Liz e... pentru prima dată în viaţa ei nu reuşea nici ea să-şi găsească cuvintele, lacrimi îi apărură în ochi, iar Bernie dădu din cap şi îi mîngîie mîna.

– Vom avea un copil, mamă. Era atît de încîntat, încît abia se mai putea controla. Tatăl lui îl felicită, iar mama lui bîlbîi ceva incoerent.

– Pur şi simplu nu-mi vine să cred... Totul e în ordine? Liz mănîncă suficient? Cum se simte? Trebuie să o sun neapărat cînd ajungem acasă. Apoi dintr-odată se gîndi la Jane şi se uită la Bernie îngrijorată. Jane cum se comportă?

– Cred că a fost puţin şocată la început. Bănuiesc că nu i-a trecut prin cap că putem să-i facem aşa ceva, dar ne-am petrecut mult timp cu ea explicîndu-i, spunîndu-i cît de importantă e ea pentru noi, iar Liz îi va da să citească nişte cărţi care să o ajute să treacă de resentimentele pe care s-ar putea să le aibă.

Mama lui îl mustră.

– Ai început să vorbeşti ca unul dintre ei... În California nu se mai vorbeşte engleza. Ai grijă să nu ajungi ca ei şi să rămîi acolo pentru totdeauna. Îşi făcuse probleme din

această cauză, dar acum nu se putea gîndi decît la nepotul care era pe drum. Liz ia vitamine? I se adresă lui Lou, fără să mai aştepte răspunsul fiului ei. Ar trebui să vorbeşti cu ea cînd vom suna diseară. Să-i explici ce să mănînce, ce vitamine să ia.

– Sînt convins că are un obstetrician, Ruth. Îi va spune el ce să facă.

– Ce ştie el? S-ar putea să fie unul din acei hippie umblînd în sandale, frecîndu-i ierburi de frunte şi spunîndu-i să doarmă goală pe plajă. Îi aruncă o privire cruntă fiului ei. Va trebui să te întorci aici cînd se va naşte copilul. Doar în spitalul din New York va fi în siguranţă, acolo e locul ei, iar tatăl tău va putea aranja totul.

– Au spitale foarte bune în California, Ruth. Cei doi bărbaţi îi zîmbeau. Era copleşită de importanţa evenimentului. Sînt convins că Bernie va şti ce să facă.

Fireşte că tatăl său avea dreptate. Fusese deja împreună cu Liz la un doctor şi se declarase mulţumit de obstetricianul pe care ea îl găsise prin intermediul unei prietene. Pînă la urmă se hotărîseră să facă şi exerciţiile Lamaze, Liz declarînd că vrea să nască copilul în mod natural, cu Bernie lîngă ea, ţinînd-o de mînă. Era încă nervos cînd se gîndea la asta, dar nu dorea să o dezamăgească, şi era foarte hotărît să fie prezent la naştere.

– Totul va fi bine, mamă. Am fost cu ea la doctor înainte de a veni încoace. Mi se pare foarte competent şi e chiar din New York. Era convins că asta o va linişti, dar ea nu-l asculta. Ceea ce spusese mai întîi îi atrăsese atenţia.

– Cum adică, ai fost cu ea la doctor? Sper că ai rămas în sala de aşteptare.

Bernie îi mai turnă un pahar de şampanie şi îi zîmbi.

– Nu. Acum e altfel. Tatăl ia parte la tot ce se întîmplă.

– Doar n-ai de gînd să fii acolo la naştere? Arăta

îngrozită: I se părea o modă dezgustătoare. Se practica şi în New York, şi nimic nu putea fi mai rău ca un bărbat urmărindu-şi soţia cum îi naşte copilul.

– Vreau să fiu prezent, mamă.

Ea se strîmbă.

– Este cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit vreodată. Apoi îşi coborî vocea, şoptind conspirativ. Să ştii că niciodată nu vei mai simţi acelaşi lucru pentru ea dacă vezi cum se naşte copilul. Poţi să mă crezi pe cuvînt. Am auzit nişte poveşti, că ţi se face părul măciucă. Şi apoi se ridică pufnind pe nas plină de demnitate – o femeie decentă nu şi-ar dori să fi acolo. E ceva îngrozitor pentru un bărbat.

– Mamă, e un miracol.! Nu e nimic oribil sau indecent ca să vezi cum naşte soţia ta.

Era atît de mîndru de Liz, încît voia să vadă copilul lor venind pe lume, voia să fie acolo ca să-l întîmpine. Au fost să vadă un film despre naşterea unui copil, ca amîndoi să ştie la ce să se aştepte. Nimic nu i se păruse dezgustător, doar puţin înspăimîntător. Şi ştia că Liz era puţin neliniştită, deşi mai născuse un copil, dar asta se întîmplase cu şase ani în urmă. Pentru amîndoi era un eveniment care părea destul de îndepărtat. Mai erau şase luni şi abia aşteptau. Pînă terminară cina, Ruth nu doar că planificase întregul trusou, dar propusese cele mai bune grădiniţe din Westchester şi îşi îndemnă fiul să insiste ca fiul lui să urmeze dreptul. Au băut multă şampanie, iar Ruth era puţin ameţită cînd au plecat. A fost cea mai plăcută cină pe care o luase cu ea de foarte mult timp şi le transmise părinţilor lui invitaţia lui Liz de a veni la ei. Şi Bernie era şi el destul de ameţit, pentru ca ideea de a-i vedea locuind cu el să nu-l înspăimînte.

– Liz vă invită la noi pe perioada vacanţei. Îşi privi părinţii.

– Şi tu nu?

– Cum să nu, mamă. Liz vrea ca voi să locuiţi la noi.

– Unde?

– Jane poate dormi în camera bebeluşului.

– Nu e nevoie. Vom sta la *Huntington* ca şi pînă acum. În felul ăsta nu vă vom deranja. Cînd vrea să venim?

– Vacanţa ei de Crăciun începe la 21 decembrie. Ce- ar fi să veniţi atunci?

– Sper că nu va continua să lucreze, nu-i aşa, Bernie?

El îi zîmbi.

– Am fost înconjurat de femei încăpăţînate toată viaţa mea. E hotărîtă să lucreze pînă la vacanţa de Paşte, iar apoi să-şi ia concediu. O va înlocui Tracy, prietena ei. Au aranjat deja totul.

– *Meshuggeneh.* Pe atunci ar trebui să fie în pat.

Bernie ridică din umeri.

– Nu o va face, iar doctorul spune că va putea lucra aproape pînă la sfîrşit... deci veniţi?

Ochii lui Ruth sclipiră cînd îi răspunse fiului ei.

– Tu ce crezi? Că n-am de gînd să vin să-mi vizitez singurul fiu, în locul acela uitat de Dumnezeu în care trăieşte?

– Eu nu l-aş numi chiar aşa, mamă.

– Nu e New York.

Bernie privi cu nostalgie la taxiurile care treceau pe lîngă ei, la oamenii care se plimbau pe străzi, la magazinele mici de pe Madison Avenue, în timp ce aşteptau ca portarul să le găsească un taxi. Avea uneori impresia că iubirea lui pentru New York nu se va sfîrşi niciodată, iar San Francisco i se părea încă un oraş de exil.

– San Francisco nu e un oraş chiar aşa de rău. Încă mai încerca să se autoconvingă, în ciuda faptului că era atît de fericit acolo cu Liz. Ar fi fost şi mai fericit la New York. Mama lui ridică din umeri şi-l privi cu mîhnire.

– Numai să vii acasă. Mai ales acum. Se gîndeau toţi la Liz şi la copilul pe care îl purta în pîntece. Ai grijă de tine. Îl îmbrăţişă strîns, cînd în sfîrşit un taxi opri în faţa lor, iar ochii ei erau plini de lacrimi cînd făcu un pas înapoi. *Mazel tov,* la amîndoi.

– Mulţumesc, mamă.

Îi strînse mîna tatălui său, schimbară o privire plină de căldură, apoi îi făcură cu mîna şi peste o clipă dispăruseră deja. Bernie se întoarse pe jos la hotelul său, gîndindu-se la ei, la Liz, la Jane, la cît de norocos era... indiferent unde locuia. Poate că pentru moment nu conta prea mult... În San Francisco lui Liz îi va fi mai uşor, nu va aluneca pe gheaţă şi nu va trebui să se lupte cu zăpada şi vitregiile naturii. Era mai bine, se convinse el... Iar a doua zi cînd plecă turna cu găleata. Deşi oraşul încă i se părea frumos, acoperit de nori gri spre care se înălţa avionul, părinţii lui îi veniră din nou în minte. Probabil că le era greu. Singurul lor fiu era atît de departe de ei. Dintr-odată înţelese diferit întreaga situaţie, acum că urma şi el să aibă un fiu. Nu i-ar fi plăcut să-l ştie locuind departe. Apoi îşi lăsă capul pe scaun şi un zîmbet i se aşternu pe buze, gîndindu-se la Liz şi la copilul pe care îl vor avea. Spera că va semăna cu ea şi nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi fost o fetiţă... Dormi mai tot drumul pînă în Europa.

Săptămîna petrecută la Paris trecu foarte repede şi de acolo plecă la Roma şi Milano, aşa cum făcea de obicei. De data asta plecă şi în Danemarca şi la Berlin, după ce luă parte la o rundă de întîlniri la Londra. A fost o călătorie plină de succes. A lipsit aproape trei săptămîni, iar cînd o revăzu pe Liz izbucni într-un rîs fericit. Abdomenul ei parcă explodase cît timp fusese plecat şi nu mai putea purta hainele ei obişnuite. Şi cînd se întinse în pat arătă de parcă înghiţise un pepene enorm.

– Ce e asta? îi zîmbi el amuzat, după ce făcură dragoste.

– Nu ştiu. Îşi ridică mîinile sus într-un gest de ignoranţă zăcînd goală în patul lor, cu părul împletit în două codiţe şi hainele lor aruncate la podea.

Se grăbeau, pentru că Tracy urma să o aducă acasă pe Jane din excursia în care plecaseră. Însă cînd Liz se ridică şi începu să traverseze camera, îl văzu pe Bernie urmărind-o şi dintr-odată deveni foarte conştientă de formele ei. Îi luă cămaşa şi o trase pe ea.

– Nu te uita la mine... sînt aşa de grasă, că mi-e ruşine.

– Grasă? Vorbeşti prostii. Niciodată n-ai arătat mai bine. Eşti superbă. Veni lîngă ea şi o mîngîie cu tandreţe, apoi mîna lui alunecă fascinată deasupra umflăturii din stomac.

– Ştii cumva dacă va fi băiat sau fată? O privea curios.

Ea ridică din umeri zîmbindu-i.

– E mai mare ca Jane în aceeaşi perioadă, dar asta nu înseamnă nimic. Apoi adăugă cu speranţă: Poate e un băiat. Asta îţi doreşti, nu-i aşa?

El îşi înclină capul într-o parte, uitîndu-se cu drag la ea.

– Nu cred că are importanţă. Doar să fie sănătos. Cînd mai mergi la doctor?

– Eşti sigur că vrei să fii cu mine? Îl privi îngrijorată, iar el rămase surprins.

– Ce s-a întîmplat cu tine? Apoi înţelese perfect. Scumpa mea mamă a vorbit cu tine? Liz roşi, apoi ridică din nou din umeri, încercînd să pară nepăsătoare şi să explice în acelaşi timp, dar el o apropie de el ţinînd-o strîns. Pentru mine eşti frumoasă. Şi vreau să împart totul cu tine... absolut totul... binele, răul, partea cea groaznică, întreg miracolul. Amîndoi am făcut acest copil şi amîndoi

ne vom bucura cît mai mult de el. În regulă?

Liz arăta uşurată, iar ochii îi străluciră în timp ce-l privea.

– Eşti sigur că nu vei fi scîrbit? Părea îngrijorată, iar Bernie rîse, amintindu-şi ceea ce tocmai făcuseră în pat. O sărută tandru.

– O astfel de impresie ţi-am lăsat? Liz îl îmbrăţişă strîns.

– O.K... Îmi pare rău.

Apoi se auzi soneria, iar ei se îmbrăcară în grabă pentru a le întîmpina pe Tracy şi pe Jane. Bernie o luă în braţe pe Jane, o aruncă în sus şi îi arătă toate cadourile pe care i le adusese din Franţa. Trecură multe ore pînă cînd Bernie şi Liz rămaseră din nou singuri.

Ea se ghemui în pat lîngă el, mai discutară un timp despre munca lui, despre magazin, despre călătoria făcută şi despre copilul pe care îl aşteptau. Liz părea mult mai interesată de asta decît de orice altceva. Era şi copilul lui şi era mîndru de ea. O luă în braţe, iar Liz adormi fericită lîngă el.

Capitolul 15

Părinţii lui Bernie sosiră la o zi după începerea vacanţei de Crăciun, iar Liz şi Jane îi aşteptară la aeroport. Liz era în cinci luni şi jumătate. Iar Ruth aduse totul, de la scutece la articole pentru îngrijirea copilului, pe care Lou fusese obligat să le caute chiar şi la spitalul unde lucra. Avea sfaturi pentru ea datînd încă de pe vremea bunicii ei, şi după o singură privire aruncată abdomenului lui Liz, decretă că va fi băiat, ceea ce încîntă pe toată lumea.

Au rămas o săptămînă şi au dus-o pe Jane în Disneyland pentru a le permite lui Bernie şi lui Liz să-şi sărbătorească aniversarea unui an de la căsătorie. Au sărbătorit-o trei seri la rînd. În ziua aniversării au cinat la *L'Étoile*, apoi au venit acasă şi au făcut dragoste, a doua zi au luat parte la un mare bal de binefacere dat la magazin, iar în Ajunul Anului Nou, au ieşit în oraş cu prietenii, încheind seara la barul de la *L'Etoile* din nou. Au petrecut cîteva zile minunate, însă cînd Ruth şi Lou s-au reîntors, Ruth îi spuse lui Bernie că, după părerea ei, Liz arăta foarte obosită. Palidă, extenuată şi fără vlagă. În ultima lună se plînsese de dureri la şolduri şi la spate.

– De ce nu pleci cu ea undeva?

– Cred că ar trebui. Muncise atît de mult, încît nu se gîndise la aşa ceva, iar anul acesta urma să fie foarte greu pentru el. Copilul urma să se nască exact în perioada cînd el îşi făcea călătoria obişnuită la New York şi în Europa. Va trebui să o amîne pînă după naştere şi

dintr-odată avea şi mai mult de lucru la magazin. Să văd dacă voi reuşi.

Mama lui îl atenţionă furioasă.

– Nu-ţi neglija responsabilităţile, Bernie!

Bernie izbucni în rîs.

– Ia ascultă, a cui mamă eşti tu? A ei sau a mea? Uneori îi părea rău de Liz, nu avea nici o altă familie decît pe el, pe Jane şi pe părinţii lui. Aşa de enervantă cum putea fi mama lui, era bine să ştie că cineva se îngrijea de el.

– Nu face pe deşteptu'. Îi va prinde bine să plece undeva înainte de naşterea copilului. Şi de data asta urmă sfatul mamei lui şi o duse pe Liz în Hawaii pentru cîteva zile, fără Jane, deşi ea rămase bosumflată mai multe săptămîni după aceea. Bernie îi aduse de la magazin un maldăr de rochii tropicale şi făcu rezervările la hotel. O pusese în faţa unui fapt împlinit şi peste trei zile erau deja plecaţi. La întoarcere Liz era bronzată, sănătoasă şi relaxată, simţindu-se din nou în plină formă. Sau aproape. Cu excepţia arsurilor la stomac, a insomniei, a durerilor de şale, a picioarelor umflate şi a stărilor dese de oboseală, care erau cu toate foarte normale după părerea doctorului. Durerile de şale şi cele din şolduri erau cele mai neplăcute, dar şi astea erau normale.

– Dumnezeule, Bernie, mi se pare uneori că niciodată nu voi mai fi eu însămi.

Se îngrăşase cu douăsprezece kilograme, mai avea două luni pînă la naştere, dar pentru el încă era drăguţă. Faţa i se mai împlinise, dar arăta la fel de frumoasă şi parcă mai tînără. Şi era mereu îngrijită şi bine îmbrăcată. I se părea foarte dulce, deşi era conştient că dorinţa lui pentru ea scădea tot mai mult. Dar parcă nu era momentul potrivit pentru aşa ceva, deşi ea se plîngea cîteodată. Bernie se temea să nu-i facă vreun rău copilului,

mai ales dacă deveneau prea entuziaşti, cum se întîmpla deseori. Însă, în cele din urmă, nici lui Liz nu-i mai păsă dacă fac sau nu dragoste. Pe la sfîrşitul lui martie se simţea atît de rău, încît abia mai putea umbla şi era fericită că nu mai trebuia să lucreze. N-ar mai fi suportat nici o zi să se chinuie să stea în picioare, să ţină copiii la respect, să-i înveţe să adune sau să scrie.

Clasa ei îşi luă rămas bun de la ea, fiecare elev aducînd cîte ceva. Acum, Liz avea papuci, pulovere, pălării, o scrumieră, trei desene, un leagăn făcut de tatăl unui elev, o pereche minusculă de saboţi de lemn şi o mulţime de alte cadouri făcute de colegii ei. Şi, bineînţeles, Bernie aducea în fiecare zi alte şi alte hăinuţe de la magazin. Cu ce aducea el şi ce trimetea mama lui din New York, Liz avea suficient pentru cinci gemeni. Dar era amuzant să vadă toate lucrurile astea drăguţe şi abia aştepta să treacă de naştere. Devenea tot mai nervoasă, iar noaptea adormea tot mai greu. Cînd nu putea dormi, se plimba prin camere, se aşeza în sufragerie şi tricota, privea la televizor sau intra în camera copilului, gîndindu-se cum va fi cînd el se va afla acolo.

Acolo se afla într-o după-amiază aşteptînd-o pe Jane să se întoarcă de la şcoală, aşezată în balansoarul adus de Bernie cu două săptămîni în urmă, cînd auzi telefonul sunînd. Se gîndi să nu răspundă. Dar nu-i plăcea să facă aşa ceva dacă Jane nu era acasă. Nu ştiai niciodată ce se putea întîmpla, poate că aveau nevoie de ea, poate că se rănise venind spre casă sau poate era Bernie şi îi plăcea să-i vorbească. Se ridică gemînd din balansoar, îşi frecă şalele şi se îndreptă clătinîndu-se spre sufragerie.

– Alo?

– Bună. Vocea îi părea vag cunoscută, dar nu era sigură de unde anume. Era probabil cineva care încerca să-i vîndă ceva.

– Da?

– Ce mai faci? Ceva în vocea asta o făcu să se înfioare.

– Cine e la telefon? Încercă să vorbească normal, dar parcă îşi pierduse răsuflarea. Exista ceva ameninţător în această voce, dar nu ştia ce anume.

– Nu-ţi aminteşti de mine?

– Nu. Vru să închidă, sperînd că e doar o glumă stupidă, dar vocea adăugă repede:

– Liz, aşteaptă! Era o comandă şi vocea îşi pierdu dintr-odată nuanţa plăcută. Deveni aspră, hîrîită şi Liz ştiu... dar nu se putea... doar semăna cu a lui. Rămase nemişcată lîngă telefon şi nu mai rosti nici un cuvînt. Vreau să vorbesc cu tine.

– Nu ştiu cine eşti.

– Pe dracu nu ştii. Rîse, iar sunetul scos era aspru şi plin de venin. Nu-i plăcuse niciodată rîsul lui şi acum ştia prea bine cine era. Ceea ce nu ştia era cum de o găsise şi de ce. Nu era prea sigură că dorea să afle. Unde mi-e copilul?

– Ce importanţă are?

Era Chandler Scott, tatăl lui Jane, dar care nu-i fusese deloc tată. Bernie Fine era tatăl ei, iar Liz nu voia să mai aibă de-a face cu acest om. În vocea ei se simţi dispreţul atunci cînd îi răspunse.

– Ce vrei să spui?

– N-ai văzut-o de cinci ani, Chan. Nici măcar nu ştie cine eşti. „Sau că trăieşti", dar asta nu i-o mai spuse. Nu vrem să te mai vedem.

– Am auzit că te-ai recăsătorit. Liz îşi privi burta şi zîmbi. Pun pariu că tipu' are bani. Era o replică dezgustătoare şi o înfurie.

– Ce te priveşte pe tine?

– Pentru că vreau să ştiu dacă fata mea este tratată

bine. De fapt, cred că ar trebui să o văd. Adică, la urma urmei, ar trebui să ştie că are un tată care o iubeşte.

– Nu mai spune? Dacă te-ar fi interesat aşa de mult, ar fi trebuit să i-o arăţi cu mult timp în urmă.

– De unde era să ştiu unde ai plecat? Ai dispărut.

Asta îi reaminti de ceva, dar nu reuşi să gîndească prea limpede în timp ce-l asculta cu inima zvîcnindu-i de furie. Erau multe lucruri pe care cîndva ar fi vrut să i le spună în faţă, dar de atunci trecuseră mulţi ani. Jane avea şapte ani acum. Cum m-ai găsit?

– Nu eşti chiar aşa de greu de găsit. Eşti trecută în vechea carte de telefon. Iar fosta proprietară mi-a spus noul tău nume. Ce mai face Jane?

Liz încleştă fălcile cînd îi răspunse.

– Bine.

– M-am gîndit să trec pe la tine să văd cum e.

Se străduia ca vocea să-i sune cît mai nepăsătoare.

– Nu-ţi pierde vremea de pomană. Nu am de gînd să te las să o vezi. Jane oricum ştia că el murise, iar Liz îşi dori ca într-adevăr să fi murit.

– Nu mă poţi opri să o văd, Liz. Vocea lui era ameninţătoare şi răutăcioasă.

– Nu? De ce?

– Încearcă să-i explici unui judecător de ce nu-l laşi pe tatăl adevărat să-şi vadă copilul.

– Încearcă să-i explici cum ai abandonat-o acum şase ani. Sînt convinsă că va fi foarte înţelegător cu tine după aceea. Se auzi soneria de la intrare, iar Liz tresări. Era Jane şi nu dorea ca fiica ei să o audă discutînd cu el. Lasă-ne în pace, Chan. Sau, ca să fie pe înţelesul tău, şterge-o.

– Mă întîlnesc cu un avocat în această după-amiază.

– Pentru ce?

– Vreau să-mi văd copilul.

Soneria se auzi din nou, iar Liz îi strigă lui Jane să aştepte puţin.

– De ce?

– Pentru că e dreptul meu.

– Şi după aceea? Mai dispari alţi şase ani? Mai bine lasă-ne în pace.

– Dacă asta vrei, va trebui să stăm de vorbă. Deci asta era. O nouă escrocherie de-a lui. Îi trebuiau bani. Ar fi trebuit să-şi dea seama.

– Unde stai? Te voi suna mai tîrziu. Îi dădu un număr din Marin şi ea şi-l notă.

– Vreau să aud ceva pînă diseară.

– Fii liniştit. Ticălos afurisit, spuse ea cu dinţii încleştaţi, închizînd telefonul şi îndreptîndu-se spre uşă. Jane îşi lovise de uşă gentuţa cu mîncare crăpîndu-i vopseaua, iar Liz ţipă la ea, ceea ce o făcu să plîngă şi să alerge în camera ei. Liz o urmă aşezîndu-se pe pat, simţind că şi ei îi venea să plîngă.

– Îmi pare rău, draga mea. Am avut o după-amiază foarte neplăcută.

– Şi eu. Mi-am pierdut cureaua. Purta o fustiţă roz, cu o curea albă, pe care o adora. I-o adusese Bernie de la magazin şi pentru ea era foarte preţioasă, ca toate lucrurile pe care el i le dăruise.

– Tata îţi va aduce alta.

Jane arăta parcă mai liniştită, însă continua să se smiorcăie, iar Liz îşi desfăcu larg braţele. Jane veni cam fără chef la ea în poală. Erau momente grele pentru toţi. Liz era obosită. Bernie era cu nervii întinşi la maximum, gîndindu-se în fiecare seară cînd se culcau că în noaptea aceea vor începe durerile. Iar Jane nu prea ştia cum un nou-venit urma să influenţeze viaţa ei. Era normal că se mai răsteau unul la altul. Iar această bruscă reapariţie a lui Chandler Scott nu avea să îmbunătăţească lucrurile.

Liz îi dădu un platou cu prăjituri şi un pahar cu lapte, iar cînd Jane se aşeză la masa ei de lucru pentru a-şi face lecţiile, Liz intră în sufragerie. Se aşeză oftînd şi formă numărul lui Bernie. Îi răspunse chiar el, părînd foarte ocupat.

– Bună, dragul meu, te deranjez? Era teribil de obosită şi avea contracţii mai tot timpul, mai ales atunci cînd era supărată, ca acum, după ce vorbise cu Chandler.

– Nu, nu, e în regulă. Apoi dintr-odată neliniştit: A venit momentul?

– Nu. Liz rîse. Mai avea încă două săptămîni. Şi se putea să şi întîrzie, după cum o avertizase doctorul.

– Te simţi bine?

– Da... mai mult sau mai puţin. Voia neapărat să vorbească cu el înainte de a se întoarce acasă. Nu dorea ca Jane să audă din greşeală cînd îi va povesti despre Chandler Scott. S-a întîmplat ceva foarte neplăcut.

– Te-ai lovit cumva? Începea să vorbească precum bunica Ruth, iar Liz zîmbi, dar nu pentru mult timp.

– Nu. Am primit un telefon de la un vechi prieten. Sau un vechi duşman ar fi mult mai potrivit.

Bernie se încruntă arătînd nedumerit. Ce duşmani putea ea să aibă? Nu pomenise niciodată de nici unul. Cel puţin nu-şi amintea să o fi făcut.

– Cine era?

– Chandler Scott. Numele îi electriză pe amîndoi şi tăcură gîndindu-se la consecinţe.

– E cel la care mă gîndesc? Fostul tău soţ?

– Dacă i se poate spune aşa. Cred că am trăit împreună cam patru luni în total, iar legal cu mult mai puţin.

– De unde a apărut?

– Din închisoare probabil.

– Cum de te-a găsit?

– Prin proprietara casei unde am locuit. Se pare că i-a

dat noul meu nume şi i-a spus că locuim aici şi după aceea i-a fost uşor.

– Ar fi trebuit să te întrebe înainte să-i spună.

– Bănuiesc că a crezut că nu face nimic rău. Liz se întinse pe canapea. Toate o dureau, în orice poziţie ar fi stat. Pînă şi să respire îi venea greu, iar copilul i se părea uriaş, mişcîndu-se încontinuu în burta ei.

– Ce-a vrut?

– A pretins că vrea să o vadă pe Jane.

– De ce? Vocea lui Bernie era îngrozită.

– Sinceră să fiu nu cred că vrea să o vadă. A spus că vrea să „discute" cu noi. Că va merge la un avocat pentru a se interesa despre drepturile de vizită dacă nu vorbim cu el.

– Asta sună a şantaj.

– Este şantaj. Însă cred că ar trebui să vedem ce vrea. I-am spus că-l vom suna diseară. Mi-a lăsat un număr din Marin.

– Voi vorbi eu cu el. Tu nu te amesteca. Bernie arăta îngrijorat în timp ce se uita la dosarele de pe biroul lui. Un moment foarte prost ales. Liz nu avea nevoie acum de această problemă.

– Cred că şi noi ar trebui să vorbim cu un avocat. Poate că nu are nici un drept asupra copilului.

– Nu e o o idee rea, Liz. Voi cere amănunte înainte să vin acasă.

– Cunoşti vreun avocat care se ocupă de aşa ceva?

– Avem avocaţii magazinului. Îmi vor propune ei pe cineva.

Bernie închise, iar Liz intră în camera lui Jane pentru a vedea dacă îşi terminase tema la matematică. Tocmai îşi închidea cărţile şi îşi ridică ochii spre Liz.

– Îmi va aduce tata o nouă curea? Arăţa plină de speranţă, iar Liz se aşeză oftînd.

– Oh, scumpa mea... am uitat să-i spun... îi vom cere diseară.

– Mami... Începu să plîngă, iar Liz îşi simţi ochii în lacrimi. Totul devenise atît de complicat dintr-odată. Şi aşa îi era destul de greu să se mişte, să pună un picior înaintea celuilalt şi ar fi vrut să o liniştească pe Jane, nu să o facă să sufere. Sărmana Jane era foarte tulburată de copilul care urma să apară şi în viaţa ei, schimbînd totul. Se urcă în braţe la mama ei dorind să fie ea un mic bebeluş, iar Liz o îmbrăţişă în timp ce plîngea. Apoi amîndouă s-au simţit mai bine, au plecat într-o lungă plimbare şi au cumpărat nişte reviste. Jane dori să-i cumpere nişte flori lui Bernie pe care să i le ofere cînd se va întoarce acasă, iar Liz îi alese un buchet de violete şi de narcise, apoi s-au întors încet spre casă.

– Crezi că bebeluşul va sosi curînd? O privi pe mama ei, cu speranţă şi teamă, dorindu-şi ca el să nu mai vină deloc. Cu toate că pediatrul îi spusese lui Liz că Jane era la vîrsta cînd îi era uşor să accepte un frăţior. Era de părere că Jane se va obişnui foarte repede, dar Liz începea să aibă îndoieli.

– Nu ştiu, scumpa mea. Sper. M-am plictisit să tot fiu grasă. Şi-au zîmbit plimbîndu-se mînă în mînă.

– Nu arăţi chiar aşa de rău. Mama lui Kathy arăta groaznic. Avea faţa grasă ca un porc – se strîmbă şi Liz rîse – şi a făcut chestiile alea albastre la picioare.

– Varice. Liz era norocoasă, ea nu păţise aşa ceva.

– Trebuie să fie groaznic să faci un copil, nu-i aşa?

– Nu, nu e. E ceva frumos. Cum să-ţi spun, după aceea ţi se pare că totul a meritat. Uiţi toate necazurile şi de fapt nu e chiar aşa de greu. Dacă ai un copil cu bărbatul pe care îl iubeşti este cel mai frumos lucru din lume.

– L-ai iubit şi pe tatăl meu? Arăta neliniştită şi era

ciudat că îi punea întrebarea tocmai astăzi, cînd Chandler Scott dăduse telefon după mai mulţi ani, forţînd-o pe Liz să-şi amintească cît de mult îl ura. Dar nu-i putea spune lui Jane şi se întrebă dacă o va face vreodată. Ar putea influenţa felul în care se vedea pe ea însăşi, îşi zise Liz.

– Da. Foarte mult.

– Cum a murit? Era pentru prima oară că Jane o întreba aşa ceva şi se temu că auzise ceva în acea după-amiază. Liz spera din tot sufletul că nu.

– A murit într-un accident.

Părea o explicaţie la fel de bună ca oricare alta.

– Un accident de maşină?

– Da. A murit imediat. Nu a suferit deloc. Credea că asta va fi important pentru ea.

– Mă bucur. Trebuie să fi fost foarte trist pentru tine.

– A fost, minţi Liz.

– Eu ce vîrstă aveam? Ajunseseră aproape de casă iar Liz era atît de obosită, că abia mai putea merge.

– Doar cîteva luni, draga mea. Au urcat treptele, iar Liz descuie uşa, apoi intră în bucătărie. Jane punea florile într-o vază, privindu-şi mama cu un zîmbet fericit.

– Mă bucur tare că te-ai căsătorit cu Bernie. Acum am un alt tătic.

– Şi eu mă bucur. Şi e mult mai bun decît celălalt.

Jane duse florile în sufragerie, iar Liz pregăti cina. Insistase să o pregătească în fiecare seară, aranjînd desertul preferat al fiecăruia. Nu ştia cum se va simţi după naşterea copilului, sau cît de ocupată va fi, şi era mai uşor să-i răsfeţe acum. Făcuse din asta o regulă şi Bernie abia aştepta să vină acasă şi să mănînce bunătăţile pe care le pregătea pentru el. Se îngrăşase şi el cu vreo cinci kilograme şi acuza în glumă sarcina.

În seara aceea cînd sosi acasă, se agită în jurul lor, îi mulţumi lui Jane pentru flori şi îşi permise să-şi arate

îngrijorarea doar cînd el şi Liz rămaseră singuri, după ce Jane mersese la culcare. Refuzase să discute despre subiectul Chandler Scott, temîndu-se că fetiţa s-ar putea să audă ceva. Iar acum închise uşa dormitorului lui Jane, apoi pe a lor, dădu drumul la televizor, ca să nu-i audă discutînd, şi o privi pe Liz cu o expresie neliniştită.

– Peabody, avocatul magazinului mi-a recomandat un tip. Se numeşte Grossman şi am stat de vorbă cu el în această după-amiază. Avea încredere în el pentru că era din New York şi urmase şcoala de drept de la *Columbia.* Mi-a spus că nu stăm prea bine. Tipul are drepturi.

– Da? Liz arăta şocată. Era aşezată pe marginea patului. Răsufla greu din nou. Şi se simţea foarte mîhnită. După toţi aceşti ani? Cum e posibil?

– Pentru că legile sînt foarte liberale în acest stat, de aceea. Îi părea rău mai mult ca niciodată că Berman nu-l mutase înapoi în New York. Dacă aş fi adoptat-o pînă acum, ar fi fost deja prea tîrziu pentru el. Dar n-am făcut-o. Iar asta a fost o greşeală. Am crezut că nu e nevoie să-mi bat capul cu partea legală, pentru că tot îmi folosea numele. Iar acum regreta, după cîte îi povestise avocatul.

– Dar cum rămîne cu faptul că ne-a abandonat... şi-a abandonat copilul?

– Asta s-ar putea să fie în favoarea noastră. Depinde de judecător, va trebui să existe un proces, iar judecătorul va trebui să hotărască ce crede el despre abandon. Dacă cîştigăm, e grozav. Dacă nu, putem face apel. Însă între timp, chiar înainte ca acest caz să ajungă la tribunal, ceea ce va cere timp, îi vor acorda dreptul temporar de a-şi vizita copilul, doar pentru a fi „corecţi" cu el.

– Bine, dar omul ăsta e un puşcăriaş, un escroc. Niciodată nu o mai văzuse pe Liz atît de înfuriată. Arăta de parcă îl ura de moarte pe acest om, iar el ştia că are motive întemeiate. Şi el începea să-l urască. Sînt capabili

să-i dea pe mînă un copil?

– Se pare că da. Se pleacă de la ipoteza că tatăl natural este un om de treabă pînă cînd se dovedeşte contrariul. Aşa că mai întîi îl lasă să o viziteze pe Jane, apoi mergem la tribunal şi apoi cîştigăm sau pierdem. Iar între timp va trebui să-i explicăm cine e el, de ce vine la ea şi ce părere avem noi despre toate astea. Amîndoi arătau îngroziţi, aşa cum se simţise şi Bernie cînd vorbise cu avocatul. Se hotărîse să-i spună totul lui Liz. Iar Grossman mi-a spus că există şi posibilitatea să nu cîştigăm. În statul acesta legile sînt favorabile părinţilor naturali, iar judecătorul se va arăta înţelegător faţă de el, indiferent cît de mare ticălos e. Ideea e că taţii au drepturile lor, indiferent ce sînt ei, doar dacă nu-şi bat copiii, sau le fac altceva. Iar dacă o fac se iau măsuri ca copilul să fie protejat, dar tot i se permite părintelui să-l vadă. Ce zici de asta? Era atît de furios că nu se mai putea stăpîni şi cînd Liz începu să plîngă îşi dădu seama că se purta prosteşte. Ea nu era în starea în care să facă faţă acestei posibilităţi. Oh, scumpa mea. Îmi pare rău... n-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea.

– Trebuie să ştiu dacă e adevărat, hohoti ea. Nu putem face nimic ca să scăpăm de el?

– Da şi nu. Grossman a fost sincer cu mine. E împotriva legii să-l plătim, dar s-a mai întîmplat. Şi bănuieşte că asta vrea el de fapt. După şapte ani nu cred că-l interesează să o înveţe pe Jane să meargă pe bicicletă. Probabil că-i trebuie bani ca să aibă din ce trăi pînă va ajunge din nou în închisoare. Singura problemă e că dacă o facem s-ar putea să se reîntoarcă iar şi iar. Cerînd bani la infinit. Pentru o clipă, Bernie se lăsă tentat de ideea de a încerca măcar o dată. Poate vor scăpa de el pentru totdeauna. Se gîndise la asta în drum spre casă şi era dispus să-i ofere zece mii de dolari ca să dispară din

vieţile lor. I-ar fi dat şi mai mult, dar se temea că asta îi va deschide apetitul. I-o spuse lui Liz şi ea fu de acord cu el.

– Îi telefonăm? Dorea să termine cît mai repede cu treaba asta, contracţiile o înnebuniseră. Simţi cum inima îi bate nebuneşte cînd îi dădu lui Bernie bucata de hîrtie pe care notase numărul lui Chandler.

– Voi vorbi eu cu el. Vreau ca tu să nu ai nici un amestec. S-ar putea să fie o schemă pentru a te atrage la el, şi cu cît va obţine mai puţină satisfacţie, cu atît vei fi mai în siguranţă. Ei i se păru logic şi era fericită că Bernie se ocupa de întreaga situaţie.

Bernie auzi telefonul sunînd la celălalt capăt al firului şi cînd cineva îl ridică, ceru să vorbească cu Chandler Scott. Au aşteptat un timp care li se păru foarte lung, iar Bernie ţinea receptorul ca să audă şi Liz. Îi răspunse o voce masculină, şi Liz dădu din cap că el era..

– Domnule Scott, mă numesc Fine.

– Da? Apoi pricepu. Eşti căsătorit cu Liz.

– Corect. Am înţeles că ai telefonat în această după-amiază în legătură cu o afacere. Grossman îi spusese să nu pomenească nimic despre copil sau bani în caz că Scott înregistra convorbirea. Poţi să-ţi dau răspunsul acum.

Scott înţelese imediat. Îi plăceau oamenii care nu pierdeau vremea de pomană, deşi l-ar fi amuzat să vorbească din nou cu Liz.

– Poate n-ar fi rău să ne întîlnim şi să stăm de vorbă. Vorbea în aceiaşi termeni voalaţi ca şi Bernie, temîndu-se poate de poliţie. Numai Dumnezeu ştia în ce se mai băgase, îşi zise Liz.

– Nu cred că e necesar. Clientul meu a spus un preţ. Zece mii de dolari pentru tot. Oferiţi o singură dată, pentru serviciile făcute pînă în prezent. Bănuiesc că va fi suficient.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

– Trebuie să semnez ceva? Vocea îi suna prudentă.

– Nu e nevoie. Lui Bernie i-ar fi plăcut, dar Grossman îi spusese că o astfel de semnătură nu valora nici cît hîrtia pe care era scrisă.

Scott trecu imediat la ce îl interesa cel mai mult, părînd nerăbdător şi lacom.

– Cum îi primesc?

– Într-o pungă maron, în staţia de autobuz. Lui Bernie îi veni să spună că nimic nu era amuzant. Şi voia să scape de acest ticălos cît mai repede posibil, pentru binele lor, dar mai ales pentru Liz care nu avea nevoie de dureri de cap chiar înainte de naşterea copilului lor.

– Ne întîlnim şi îi primeşti.

– În numerar?

– Desigur. Ticălosul naibii! Nu-i trebuiau decît banii. Îl durea în cot de Jane. Nu-l interesase niciodată propriul lui copil, era exact aşa cum îi spusese Liz.

– Dacă vrei chiar mîine.

– Unde locuieşti? Cel puţin adresa lor nu era în cartea de telefon, iar Bernie se bucură că nu avea cum să-i găsească. Nu avea nici un chef să-l întîlnească la magazin. Dorea să-l întîlnească într-un bar, un restaurant, sau în pragul unei uşi. Totul începea să semene cu un film de proastă calitate. Încerca să se gîndească unde să-i spună că se vor întîlni.

– La *Harry's* pe strada Union, la amiază. Banca era foarte aproape, îi putea da banii apoi se putea întoarce cît mai repede acasă la Liz.

– Grozav. Chandler Scott părea încîntat de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Ne vedem mîine. Închise repede şi Bernie se întoarse spre Liz.

– Acceptă.

– Crezi că nu vrea decît bani?

– Deocamdată. Cred că pentru el sînt foarte mulţi, şi în clipa de faţă abia aşteaptă să pună mîna pe ei. Singura problemă, aşa cum mi-a spus şi Grossman, e că se poate întoarce, însă ne vom ocupa de asta atunci. Nu-şi putea permite să devină un obicei lunar. Cu puţin noroc, vom locui deja în New York cînd i se va face foame din nou, iar acolo nu ne va găsi niciodată. Data viitoare vom uita să mai informăm proprietara unde ne-am mutat. Liz îl aprobă. Şi Bernie avea dreptate. Odată ajunşi la New York, Chandler nu-i va mai putea găsi. N-am vrut să mă întîlnesc cu el la magazin pentru că aşa va şti întotdeauna unde vom fi. Liz îi aruncă o privire recunoscătoare şi clătină tristă din cap.

– Îmi pare atît de rău că te-am antrenat în toate astea. Promit să-ţi dau banii înapoi.

– Nu vorbi prostii. Îşi puse un braţ în jurul ei. E doar unul din lucrurile care apar pe neaşteptate. Pînă mîine totul se va rezolva.

Liz îl privi cu ochi trişti şi serioşi, amintindu-şi de toată suferinţa provocată de Chandler Scott, simţind cum o trece un fior de groază. Întinse mîna şi o luă pe a lui Bernie.

– Vrei să-mi promiţi ceva?

– Orice vrei tu. Niciodată nu o iubise mai mult ca acum, cînd o vedea cu burta ei enormă.

– Dacă mi se întîmplă ceva, o vei apăra pe Jane de el? Ochii i se măriră iar el o privi încruntîndu-se.

– Nu vorbi aşa. Era destul de evreu pentru a fi superstiţios, nu la fel de mult ca mama lui, dar suficient. Nu ţi se va întîmpla nimic. Însă doctorul îl prevenise, că uneori femeile deveneau neaşteptat de înfricoşate, sau chiar morbide, înainte de a da naştere unui copil. Poate că asta însemna că bebeluşul lor se va naşte curînd.

– Dar îmi promiţi? Nu vreau ca vreodată să se apropie

de ea... Jură...

Devenea tot mai neliniştită, iar el îi promise.

– O iubesc ca şi cum ar fi a mea, ştii bine doar. Nu trebuie să-ţi faci probleme.

Însă Liz avu coşmaruri în noaptea aceea. Bernie era şi el nervos cînd intră la *Harry's* pentru a se întîlni cu Scott, avînd în buzunar un plic cu o sută de bancnote de o sută de dolari. Liz îi spuse să caute un bărbat înalt, slab, cu păr auriu. Îl preveni că s-ar putea să nu arate ca unul pe care te-ai aştepta să-l întîlneşti pentru o astfel de tranzacţie.

– Arată mai degrabă ca un om pe care te-ai aştepta să-l vezi pe un iaht sau pe care ai vrea să-l prezinţi surorii tale mai mici.

– Grozav. Probabil mă voi adresa unui tip obişnuit, îi voi da plicul, iar el îmi va trage un pumn... sau va lua banii şi va fugi.

Însă stînd la tejgheaua de la barul *Harry's,* simţindu-se în mod vag ca un spion rus în misiune, urmărind cum soseşte lumea ca să bea un pahar înainte de prînz, îl văzu imediat ce intră. Aşa cum spusese Liz, era un bărbat atrăgător care părea vesel şi nepăsător. Purta un sacou şi pantaloni gri, dar dacă te uitai mai bine puteai observa că blazerul era ieftin, manşetele cămăşii destul de roase şi pantofii foarte uzaţi. Costumul lui de şmecher era într-o stare foarte proastă şi arăta ca un adolescent îmbătrînit, care avusese parte doar de necazuri. Veni spre tejghea, comandă un scotch fără gheaţă şi îl luă cu o mînă ce-i tremura uşor. În acelaşi timp, îi studia pe cei aflaţi înăuntru. Bernie nu-i spusese cum arăta el, aşa că era în avantaj. Şi era aproape sigur că el era. Îl urmări pe Scott discutînd cu barmanul. Îi povestea că tocmai se întorsese din Arizona, iar peste cîteva minute după ce bău jumătate din pahar, îl auzi recunoscînd că fusese în închisoare

acolo. Ridică din umeri cu un zîmbet copilăresc.

– Să-i ia dracu dacă nu ştiu de glumă. Am semnat cîteva cecuri false, iar judecătorul s-a înfuriat. E mai bine în California. Era o apreciere tristă pentru legile statului, şi din nou lui Bernie îi păru rău că nu se mutaseră la New York. În cele din urmă se hotărî să-l abordeze.

– Domnul Scott? Vorbi încet şi se aşeză pe scaunul de lîngă el, după ce acesta îşi comandase al doilea pahar. Putea să-şi dea seama că Chandler era foarte nervos. Văzut de aproape, avea aceiaşi ochi albaştri ca şi Jane, dar la fel erau şi ai lui Liz, aşa că era greu de spus de la care din ei îi moştenise Jane. Avea o faţă cu trăsături frumoase, dar arăta mult mai bătrîn de douăzeci şi nouă de ani. Părul des şi blond îi cădea peste un ochi, şi înţelese cum de Liz se îndrăgostise de el. Avea un aer de adolescent inocent, ceea ce-i permitea să păcălească oamenii cu uşurinţă şi să-i convingă să investească în escrocheriile lui. Profita de naivitatea oamenilor încă de la optsprezece ani, iar desele arestări nu păreau să-l fi oprit. Mai avea încă alura naivă a unui puşti şi era uşor de observat că încerca să-şi creeze aura unui om din cercurile selecte, deşi acum arăta de parcă norocul nu-i mai surîdea. Îl privi pe Bernie cu ochi nervoşi şi lacomi în clipa în care acesta i se adresă.

– Da? Zîmbi, dar numai gura i se mişcă. Ochii îi erau la fel de reci ca gheaţa.

– Mă numesc Fine. Ştia că atît va fi suficient.

– Grozav. Chandler radia. Ai adus ceva pentru mine?

Bernie dădu din cap, dar nu se grăbi să-i înmîneze plicul în timp ce ochii lui Chandler studiau fiecare amănunt al îmbrăcăminţii lui.

– Da. Am adus. Ochii aceia pofticioşi se opriră asupra ceasului lui, însă Bernie avusese grijă să nu poarte *Patek Philippe,* sau *Rolex*-ul. Avea la încheietură ceasul primit

cu mulţi ani în urmă de la tatăl său, cînd făcea şcoala de comerţ, dar nici acesta nu era unul ieftin, iar Scott o ştia. Bănuia deja că nimerise unul care trăia bine.

– Se pare că micuţa Liz şi-a găsit un bărbat drăguţ de data asta.

Bernie nu comentă nimic. Scoase în tăcere plicul din buzunarul de la piept.

– Cred că asta vrei. Poţi să-i numeri.

Îi aruncă lui Bernie o privire scurtă.

– De unde ştiu eu că nu sînt falşi?

– Vorbeşti serios? Bernie era şocat. De unde naiba crezi că aş putea face rost de bani falşi?

– S-a mai întîmplat.

– Du-i la bancă. Cere să fie examinaţi. Eu te aştept aici. Bernie refuză să se arate îngrijorat, iar Scott nu prea avea chef să plece nicăieri cînd începu să pipăie bancnotele din plic. Erau toţi acolo. Zece mii de dolari.

– Vreau să lămurim un lucru înainte să pleci. Nu te reîntoarce. Data viitoare nu mai primeşti nici un sfanţ. Clar?

Îl sfredeli cu privirea pe Chandler, iar frumosul blond îi zîmbi.

– Am înţeles. Îşi goli paharul, îl puse jos, puse plicul în buzunarul sacoului şi se mai uită o dată la Bernie. Salut-o pe Liz din partea mea. Îmi pare rău că nu am reuşit să o văd.

Lui Bernie îi venea să-i tragă un pumn, dar rămase nemişcat. Era interesant că nu pomenise nici un cuvînt despre Jane. O vînduse pentru zece mii de dolari, iar după ce-i făcu un semn prietenesc barmanului, ieşi din bar, pornind pe stradă cu paşi săltăreţi. Bernie rămase pe loc tremurînd de furie. Nici măcar nu mai voia să-şi bea paharul. Nu dorea decît să se întoarcă acasă la Liz şi să se convingă că era bine. Era puţin neliniştit de faptul că

Scott ar putea da de Liz creîndu-i probleme sau că va încerca să o vadă pe Jane în ciuda aranjamentului făcut. Însă lui Bernie îi venea greu să creadă că îi păsa de fetiţa lui. Nu-l interesa absolut deloc.

Ieşi grăbit afară, se urcă în maşină şi porni pe Buchanan şi Vallejo. Îşi lăsă maşina în garaj şi urcă repede treptele din faţa casei. Se simţea zguduit de această întîlnire, nici el nu ştia de ce, dar nu-şi dorea decît să o vadă pe Liz. Se chinui să deschidă uşa şi la început crezu că nu era nimeni acasă, dar privind spre bucătărie o zări. Liz îşi dădea la o parte părul din ochi, pregătind prăjituri pentru el şi Jane.

– Bună. Pe chipul lui se aşternu un zîmbet blînd. Era atît de fericit că o vedea, încît îi venea să plîngă. Liz se aşeză cu greu pe scaunul din bucătărie, ridicînd faţa spre el şi zîmbindu-i. Arăta ca o prinţesă din poveşti, doar că avea o burtă imensă.

– Bună, dragul meu. Bernie veni lîngă ea şi îi atinse uşor faţa, iar ea îşi sprijini capul de el. Toată dimineaţa fusese îngrijorată din cauza lui, simţindu-se vinovată pentru necazurile şi cheltuielile la care îl supunea.

– Totul a mers bine?

– Perfect. Arăta aşa cum l-ai descris. Bănuiesc că avea mare nevoie de bani.

– Dacă e adevărat, în curînd va ajunge din nou în închisoare. Omul ăsta a făcut mai multe escrocherii şi înşelătorii decît îşi poate imagina cineva.

– La ce-i trebuie banii?

– Ca să supravieţuiască, bineînţeles. Niciodată n-a fost în stare să-şi cîştige altfel existenţa. Pe vremuri credeam că dacă şi-ar fi dat tot atîta silinţa într-o afacere cinstită, ar fi putut ajunge şi director la *General Motors.* Bernie îi zîmbi. A întrebat despre Jane?

– Nu. A luat banii şi a plecat.

– Bine. Sper să nu se mai întoarcă niciodată. Oftă uşurată. Îi era recunoscătoare lui Bernie, mai ales după viaţa grea pe care o dusese înainte să-l cunoască. Nu uita niciodată cît de norocoasă era.

– Şi eu sper, Liz. Dar nu era convins că îl văzuseră pentru ultima oară pe Chandler. Era prea şmecher şi cam prea vesel. Dar nu i-o mai spuse. Aveau la ce să se gîndească. Ar fi vrut să-i propună din nou să o adopte pe Jane, dar nu dorea să o împovăreze cu o nouă grijă pînă la naşterea copilului. Era mai tot timpul obosită. Ei, nu te mai gîndi la asta. Totul s-a încheiat. Ce mai face micul nostru prieten? Îi mîngîie burta şi ea rîse.

– Dă din mîini şi din picioare. De parcă ar vrea să iasă în orice clipă. Bebeluşul era aşa de greu şi era aşezat atît de jos, încît abia mai putea păşi, iar Bernie nici n-ar mai fi îndrăznit să facă dragoste cu ea acum. Simţea capul copilului apăsînd pe pelvis, iar ea spunea că o apasă încontinuu pe vezică. În seara aceea avu dureri cumplite, iar el îi ceru să-şi sune doctorul. Însă acesta nu rămase impresionat de ce-i spuse ea şi amîndoi s-au reîntors în pat, deşi Liz nu reuşi să adoarmă.

Următoarele trei săptămîni s-au scurs înnebunitor de încet, iar la zece zile după termen era atît de obosită, încît se aşeză şi plînse cînd Jane nu a vrut să-şi mănînce cina.

– E în regulă, draga mea. Bernie le propuse să meargă undeva, dar Jane era răcită, iar Liz extenuată. Nu mai avea chef să se îmbrace, iar şoldurile o dureau tot timpul. Bernie îi citi lui Jane o poveste înainte de a o culca şi o duse la şcoală în ziua următoare. Abia intrase în biroul său studiind nişte rapoarte din New York, privind cifrele vînzărilor pe martie, care erau incredibili de mari, cînd secretara îl sună la interfon.

– Da?

– Doamna Fine pe linia patru.

– Mulţumesc, Irene. Ridică telefonul continuînd să citească şi întrebîndu-se de ce îl suna. Ce s-a întîmplat, draga mea? Nu credea să fi uitat nimic acasă. Poate răceala lui Jane se agravase şi dorea ca el să o ia de la şcoală. Totul e în regulă?

Liz chicoti, ceea ce era o mare schimbare faţă de starea de spirit pe care o avusese cînd plecase de acasă. Fusese nervoasă şi ursuză şi se răstise la el cînd îi propusese să iasă în oraş în seara aceea. Însă înţelegea de ce era supărată şi cît de prost se simţea şi nu se necăjea cînd ea ţipa furioasă.

– Totul e în regulă. Vocea îi suna fericită şi părea încîntată de ceva.

– Ei, mă bucur că eşti mai veselă. S-a întîmplat ceva mai deosebit?

– Poate.

– Asta ce vrea să însemne? Deveni brusc foarte atent.

– Mi s-a rupt apa.

– Aleluia! Vin acasă imediat.

– Nu e nevoie, încă nu se întîmplă nimic important, doar cîteva crampe mici. Însă îi vorbea pe un ton victorios şi el n-ar fi rezistat să rămînă la birou. Aşteptaseră acest eveniment nouă luni şi jumătate şi voia să fie lîngă ea.

– Ai vorbit cu doctorul?

– Da. Mi-a spus să-l sun cînd durerile vor deveni mai dese.

– Peste cît timp crede el că vor începe?

– Îţi aminteşti ce ne-a spus atunci. S-ar putea să dureze o jumătate de oră sau pînă mîine dimineaţă. Deşi cred că va fi mai devreme.

– Vin imediat. Ai nevoie de ceva?

Liz zîmbi.

– Doar de soţul meu... Îmi pare rău că am fost aşa o scorpie în aceste ultime săptămîni... m-am simţit atît de

groaznic. Şi nici nu-i mai spuse cît de tare o dureau şalele şi şoldurile.

– Ştiu. Nu-ţi face probleme pentru asta. Aproape că s-a terminat.

– Abia aştept să văd copilul.

Însă dintr-odată şi ea se sperie, iar cînd Bernie ajunse acasă o găsi foarte încordată, aşa că o masă pe spate şi îi vorbi în timp ce ea făcu un duş. Iar duşul păru să accelereze lucrurile. Liz se aşeză apoi, tresărind cînd simţi prima contracţie. O făcu să respire regulat şi îşi luă ceasul favorit pentru a măsura distanţa între contracţii.

– Trebuie neapărat să-ţi consulţi ceasul ăla? Proasta dispoziţie îi revenise şi amîndoi ştiau asta de la cursurile pe care le urmaseră. De ce vrei să porţi ceasul ăla? E de prost gust. Bernie se mulţumi să-i zîmbească, ştiind că se apropia tot mai mult de momentul naşterii. Enervarea ei arăta că nu va mai trece mult timp.

O sună pe Tracy la şcoală şi o rugă să o ia pe Jane acasă la ea. Tracy era încîntată că Liz va naşte în sfîrşit, iar pe la ora unu, durerile erau puternice şi la intervale tot mai scurte, iar Liz abia mai putea să-şi recapete răsuflarea între ele. Venise timpul să plece la spital. Doctorul îi aştepta cînd ajunseră acolo. Bernie o aşeză pe Liz într-un scaun cu rotile şi începu să o împingă, iar ea îi făcea semn să oprească de fiecare dată cînd avea o contracţie. Apoi brusc începu să dea agitată din mîini, incapabilă să mai primească aer cînd o contracţie fu urmată imediat de o alta. Începu să plîngă cînd o ajutară să se ridice de pe scaunul cu rotile şi să intre în camera de naşteri. O aşezară pe pat şi Bernie o ajută să se dezbrace.

– E în regulă, draga mea... totul va fi bine...

Bernie nu se mai temea. Nu şi-ar fi dorit să fie într-un alt loc, ci aici cu ea, asistînd la naşterea copilului lor. Liz

scoase un urlet înspăimîntător cînd urmă o nouă contracţie, cea mai dureroasă de pînă atunci. Doctorul părea mulţumit de felul în care se desfăşurau lucrurile.

– Te descurci foarte bine, Liz. Era un om blînd, cu păr cărunt şi ochi albaştri, şi lui Bernie îi plăcuse din clipa în care îl văzuse, la fel ca şi lui Liz. Emana competenţă şi căldură, aşa ca acum, însă Liz nu-l asculta. Strîngea braţul lui Bernie, ţipînd la fiecare contracţie.

– Eşti dilatată la opt centimetri... încă doi... şi poţi începe să împingi.

– Nu vreau să împing... vreau să plec acasă...

Bernie îi zîmbi doctorului şi o îndemnă pe Liz să respire adînc. Iar cei doi centimetri se produseră mult mai repede decît se aşteptase doctorul. La ora patru după-amiază, Liz se afla pe masa de naşteri împingînd şi trecuseră deja opt ore de cînd durerile începuseră, ceea ce lui Bernie nu i se părea mult. Însă pentru ea păreau o eternitate.

– Nu mai rezist! urlă ea refuzînd să mai respire adînc. Însă îi legaseră deja picioarele, iar doctorul vorbea despre o posibilă incizie. Nu-mi pasă ce faceţi... Scoateţi copilul afară din mine... Plîngea în hohote, iar Bernie simţi un nod în gît în timp ce o urmărea zvîrcolindu-se. Nu mai suporta să o vadă suferind aşa, iar respiraţia nu părea să o ajute prea mult, însă doctorul nu părea îngrijorat.

– Nu-i puteţi da ceva? şopti Bernie, dar doctorul clătină din cap în timp ce surorile alergau încoace şi încolo, iar două femei cu halate chirurgicale verzi intrară împingînd un coş şi totul deveni dintr-odată foarte real. Copilul lor urma să se nască. Bernie se aplecă spre urechea lui Liz încurajînd-o să respire, şi să împingă, aşa cum îi cerea doctorul.

– Nu pot... nu pot... mă doare prea tare... Era sleită de puteri, iar Bernie rămase surprins cînd îşi privi ceasul şi

văzu că trecuse de şase. Liz împingea de mai bine de două ore.

– Haide. Doctorul era mai încordat acum. Împinge tare... haide, Liz... încă o dată... acum!... aşa... haide... se vede capul copilului... haide! Apoi, odată cu urletul ei de durere se mai auzi un altul, iar Bernie se uită la capul copilului dintre picioarele ei, ţinut de mîinile doctorului, şi o sprijini pe Liz de umeri pentru ca şi ea să vadă, să împingă. Şi iată-l apărînd. Fiul lor. Liz plîngea şi rîdea, Bernie o săruta şi plîngea şi el. Era o sărbătoare a vieţii şi aşa cum i se spusese, durerea fusese uitată. Doctorul tăie cordonul după ce ieşi şi placenta şi îi înmînă lui Bernie fiul, în timp ce Liz privea de pe masa de naşteri, tremurînd şi zîmbind. Sora o asigură că tremuratul era o reacţie normală. Au spălat-o, iar Bernie puse faţa copilului lîngă a ei. Liz sărută obrazul ca de satin al fiului lor.

– Ce nume îi veţi da? Doctorul le zîmbi, în timp ce Bernie radia de fericire, iar Liz îşi mîngîia copilul cu dragoste.

Au schimbat o privire şi Liz pronunţă pentru prima oară numele fiului lor.

– Alexander Arthur Fine.

– Bunicul meu s-a numit Arthur, explică Bernie. Nu le prea păsa de cel de-al doilea nume, dar Bernie îi promisese mamei lui. Alexander A. Fine, repetă el aplecîndu-se să-şi sărute soţia cu bebeluşul în braţe, lacrimile lor amestecîndu-se în timp ce se sărutau; copilul dormea fericit la pieptul tatălui său.

Capitolul 16

Naşterea lui Alexander Arthur Fine creă o stare de agitaţie cum nu mai existase de mult în istoria familiei lui Bernie. Părinţii lui veniră în vizită, aducînd cu ei sacoşe pline de daruri şi jucării, pentru Jane, pentru Liz şi pentru bebeluş. Bunica Ruth a avut mare grijă ca nu cumva Jane să se simtă neglijată. O tratâ cu mare atenţie, lucru pentru care Liz şi Bernie îi fură deosebit de recunoscători.

– Ştii, cîteodată, tocmai cînd ajung la concluzia că nu o mai pot suporta, mama face ceva atît de drăguţ, încît nu-mi vine să cred că e aceeaşi femeie care mă scotea din minţi.

Liz îi zîmbi. Erau şi mai apropiaţi acum că asistaseră împreună la naşterea lui Alexander. Erau încă marcaţi de această experienţă.

– Poate şi Jane va spune într-o zi acelaşi lucru despre mine.

– Nu cred.

– Aş vrea ca şi eu să fiu la fel de sigură. Liz rîse. Mă îndoiesc că aş fi o excepţie... O mamă rămîne întotdeauna o mamă...

– Nu te teme. Nu ţi-o voi permite. Îl mîngîie pe Alexander, care dormea pe pieptul lui Liz, după ce-l hrănise. Nu-ţi face probleme, puştiule, dacă văd un semn cît de mic, îi trag o mamă de bătaie. Se aplecă să o sărute. Liz era aşezată confortabil în patul lor, într-o cămaşă de noapte de satin albastru, cumpărată de mama lui.

– Mă răsfaţă cumplit.

– Aşa şi trebuie. Eşti singura ei fiică.

Ruth îi dăruise lui Liz inelul pe care îl primise de la Lou cînd se născuse Bernie în urmă cu treizeci şi şase de ani. Un smarald înconjurat de diamante mici. Şi amîndoi au fost mişcaţi de acest gest.

Au rămas trei săptămîni, locuind din nou la *Huntington*, iar Ruth o ajută în fiecare zi în timp ce Jane era la şcoală, apoi după-amiezele o lua pe Jane cu ea la plimbare sau pentru a-i oferi diferite delicatese. A fost de un mare ajutor pentru Liz, care nu avea pe nimeni şi refuzase ca Bernie să angajeze pe cineva. Voia să aibă singură grijă de copil şi întotdeauna se ocupase singură de casă şi de gătit.

– N-aş suporta să facă Icineva ucrurile astea în locul meu. Era atît de neclintită în hotărîrea ei, încît Bernie o lăsă să facă cum voia. Însă observă că nu-şi prea recăpăta forţele. Şi i-o spuse şi mama lui înainte de a se întoarce la New York.

– Nu cred că ar trebui să mai îngrijească singură de copil. E prea mult pentru ea. E extenuată. Doctorul o prevenise că s-ar putea întîmpla aşa ceva. Aşa că Liz nu se lăsă influenţată de Bernie, cînd acesta îi spuse că îşi va reveni mai repede, dacă renunţa să le facă singură pe toate.

– Vorbeşti exact ca mama ta, îl certă ea din pat. După patru săptămîni zăcea încă în pat cea mai mare parte a timpului. Alăptatul e foarte important. Asta îl va face mult mai rezistent... Îi oferi toate motivele pentru care alăptatul era indicat, dar Bernie nu prea se lăsă convins. Îl speriase mama lui, atrăgîndu-i atenţia la cît de obosită era Liz, fie că era ceva normal sau nu.

– Nu mai vorbi ca o tipă din California.

– Vezi-ţi de treaba ta. Îl luă peste picior şi nici nu vru

să audă de renunţarea la alăptat. Singurul lucru care o deranja era că încă o dureau şoldurile, ceea ce o mira.

În mai Bernie plecă la New York şi în Europa, însă Liz încă era prea obosită pentru a-l însoţi şi nici nu-i trecea prin cap să înţarce copilul. Bernie se supără cînd o găsi la fel de obosită cînd se întoarse. Şi credea că are şi probleme cu mersul, deşi ea nu voia să recunoască.

– Cred că ar trebui să consulţi un doctor, Liz. Bernie începuse să devină insistent. Alexander avea patru luni, era un copil sănătos şi voinic, cu ochii verzi ca ai tatălui său şi cu buclele blonde ca ale mamei. Însă Liz arăta palidă şi trasă la faţă chiar şi după două luni petrecute la casa de pe plajă, iar ultima picătură veni cînd ea refuză să-l însoţească la deschiderea stagiunii Operei. Îi spuse că e prea multă bătaie de cap să plece la magazin şi să-şi aleagă rochia, oricum nu avea timp. În septembrie urma să predea din nou. Iar Bernie îşi dădu seama de cît de exenuată era, cînd o auzi aranjînd cu Tracy să o înlocuiască pentru o parte din orele ei.

– Ce înseamnă asta? Nu vrei să vii la magazin să-ţi alegi o rochie, nu vrei să vii cu mine în Europa în luna următoare. Refuzase şi această propunere a lui, deşi el ştia foarte bine că-i plăcuse enorm Parisul. Iar acum nu vrei să lucrezi decît o jumătate de normă? Ce naiba se întîmplă? Bernie era speriat şi în seara aceea îl sună pe tatăl său.

– Ce crezi că poate fi?

– Nu ştiu. A consultat un doctor?

– Nu vrea. Spune că e normal ca mamele care alăptează să se simtă obosite. Dar Alexander are deja cinci luni, iar ea refuză să-l înţarce.

– S-ar putea să fie necesar să o facă. Poate e anemică. Era o soluţie simplă pentru problemele lor, iar Bernie se simţi uşurat după ce vorbi cu el, însă stărui ca

ea să consulte oricum un doctor. Începea să se întrebe dacă nu era din nou însărcinată.

Protestînd nemulţumită, Liz îi făcu o vizită doctorului în săptămîna care urmă, dar obstreticianul nu găsi nimic ginecologic. În orice caz nu era însărcinată şi o trimise la un internist pentru nişte analize simple. Un EKG, un control la sînge şi la plămîni şi ce mai credea el că ar fi fost necesar. Urma să se întîlnească cu internistul la ora trei după-amiază. Iar Bernie era foarte mulţumit că acceptase. Peste cîteva săptămîni urma să plece în Europa şi dorea să ştie ce e cu ea, iar dacă doctorii din San Francisco nu vor fi în stare să-i pună un diagnostic, era hotărît să o ducă la New York şi să o lase în grija tatălui său şi poate că el va găsi pe cineva care să-şi dea seama de ce anume suferea.

Internistul care o controlă nu păru să descopere ceva. Îi făcu cîteva analize obişnuite. Tensiunea era bună, electrocardiograma nu arăta nimic deosebit, hemograma arăta un număr scăzut de globule roşii, aşa că mai făcu cîteva analize mai complicate, iar cînd îi ascultă pieptul bănui că era un caz uşor de pleurezie.

– Şi probabil că acesta este motivul oboselii. Îi zîmbi. Era un bărbat înalt cu mîini mari, voce puternică şi Liz se simţea în largul ei cu el. O trimise la un laborator pentru a i se face o radiografie la plămîni, iar la cinci şi jumătate Liz ajunse acasă, îl sărută pe Bernie, care îi citea o poveste lui Jane, în timp ce o aşteptau.

– Vezi... n-am nimic... aşa cum ţi-am spus.

– Atunci de ce eşti aşa de obosită?

– Pleurezie. M-a trimis să mi se facă o radiografie la plămîni doar pentru a fi sigur că n-am vreo boală ciudată, iar în rest totul e în ordine.

– Şi eşti prea obosită pentru a merge în Europa cu mine. Bernie tot nu era convins. Cum se numeşte

doctorul ăsta?

– De ce? Îl privi bănuitoare. Ce mai punea la cale? Ce mai voia de la ea?

– Vreau ca tatăl meu să se intereseze dacă e un doctor bun.

– Of, pentru Dumnezeu... Bebeluşul plîngea de foame şi ea se duse în camera lui ca să-l alăpteze. Alexander era un copil frumos, grăsuţ şi blond, şi ţipă încîntat în clipa în care ea se apropie. Îşi îngropă fericit capul la sînul ei, mîngîind-o cu o mînă, în timp ce ea îl ţinea la piept. Mai tîrziu cînd îl puse jos să doarmă, ieşi în vîrful picioarelor din camera lui şi îşi găsi soţul aşteptînd-o. Îi zîmbi atingîndu-i obrazul şi îşi ridică privirile spre el.

– Nu-ţi mai face atîtea probleme, dragul meu, şopti ea. Totul e bine.

El o trase spre el ţinînd-o strîns.

– Aşa vreau să fie.

Jane se juca în camera ei, bebeluşul dormea, iar Bernie se uită la soţia lui, însă tot i se părea prea palidă, avea cearcăne vineţii sub ochi, şi era mult, mult prea slabă. Dorea din tot sufletul să creadă că totul e în ordine, însă avea o presimţire că nu era aşa. O îmbrăţişă mult timp, apoi ea plecă în bucătărie să pregătească cina, iar el se duse să se joace cu Jane. Iar în noaptea aceea, după ce ea adormi, o privi înfricoşat. Cînd bebeluşul se trezi la ora patru dimineaţa, Bernie nu o mai sculă, pregăti o sticlă de lapte şi îl hrăni singur pe fiul său.

Alexander se declară satisfăcut de mîncarea primită, gîngurind fericit în braţele lui Bernie, care îi zîmbi şi pînă la urmă îi schimbă şi scutecele. Se pricepea deja foarte bine la aşa ceva. A doua zi dimineaţă Bernie a fost cel care a răspuns la telefonul dat de doctorul Johanssen. Liz dormea încă.

– Alo?

– Cu doamna Fine, vă rog. Vocea nu era nepoliticoasă, doar aspră, iar Bernie se duse să o scoale.

– Te caută cineva la telefon.

– Cine? Îl privi somnoroasă. Era ora nouă, sîmbătă dimineaţa.

– Nu ştiu. Nu s-a prezentat. Dar bănuia că era doctorul, şi se temu că Liz va vedea frica din ochii lui.

– Un bărbat? Vrea să vorbească cu mine?

Cel care sunase se prezentă imediat ce ea ridică receptorul, cerîndu-i să treacă pe la zece pe la cabinetul lui. Era doctorul Johanssen.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea aruncîndu-i o privire soţului ei.

Însă doctorul nu-i răspunse imediat. Nu putea fi vorba de vreo boală. Era obosită, dar nu chiar aşa de obosită. Fără să vrea se uită din nou la Bernie şi îi veni să-şi tragă palme.

– Nu se poate amîna? Dar Bernie clătină din cap că nu.

– Nu cred că ar fi bine, doamnă Fine. Ce-ar fi să treceţi pe la mine împreună cu soţul dumneavoastră? Părea mult prea calm şi asta o înspăimîntă. Închise telefonul şi încercă să nu ia lucrurile prea în serios de dragul lui Bernie.

– Dumnezeule, se poartă de parcă aş avea sifilis.

– Ce-a spus că ai?

– Nu mi-a spus. Mi-a spus doar să trec pe la cabinetul lui peste o oră.

– În regulă, mergem amîndoi. Era îngrozit, deşi se chinuia să se prefacă că nu se întîmplase nimic şi o sună pe Tracy în timp ce Liz se îmbrăca. Tracy îi spuse că va sosi peste o jumătate de oră. Se ocupase de grădina ei, era murdară de pămînt, dar va rămîne bucuroasă cu copiii pentru o oră sau două. Vocea îi suna îngrijorată, aşa cum se simţea şi el, dar nu puse nici o întrebare

atunci cînd sună la uşa lor. Le vorbi veselă, îndemnîndu-i să plece cît mai repede.

Nu şi-au adresat nici un cuvînt în drum spre spital şi au găsit cabinetul destul de uşor. Avea două radiografii prinse de un tablou luminat atunci cînd ei intrară înăuntru şi le zîmbi, dar zîmbetul parcă nu era prea vesel. Dintr-odată, simţind ghiara terorii, Liz vru să o ia la fugă şi să nu mai audă ce avea să le spună.

Bernie se prezentă, iar doctorul Johanssen îi invită să ia loc. Ezită doar o secundă, apoi trecu direct la subiect. Era ceva serios. Liz se îngrozi.

– Ieri cînd aţi fost aici, doamnă Fine am crezut că aveţi pleurezie. Ceva uşor. Astăzi vreau să discut cu dumneavoastră despre boala pe care o aveţi. Se roti pe scaun şi arătă cu vîrful creionului două pete de pe plămînii ei. Nu-mi place cum arată astea două. Era sincer cu ea.

– Ce semnificaţie au? Liz abia mai respira.

– Nu sînt sigur. Dar aş dori să revin asupra unui alt simptom pe care l-aţi amintit ieri. Durerea în şolduri.

– Ce legătură are asta cu plămînii?

– Cred că o analiză a oaselor ne va da informaţiile de care avem nevoie. Le explică procedeul şi le spuse că făcuse aranjamentele necesare la spital. Era o analiză simplă, care implica injectarea de izotopi radioactivi pentru a vedea dacă există leziuni ale oaselor.

– Ce credeţi că ar putea fi? Liz intrase în panică, totul i se părea foarte confuz şi nu era sigură că voia să afle. Însă trebuia.

– Încă nu ştiu. Petele de pe plămîni ar putea indica o problemă în altă parte a organismului.

Liz nu mai reuşea să gîndească clar şi îi strîngea absentă mîna lui Bernie. Iar el nu-şi dorea altceva decît să plece de lîngă ea pentru a-l suna pe tatăl său, dar acum nu o putea părăsi. Rămase lîngă ea cînd îi făcură injecţia.

Se făcuse pămîntie la faţă, era îngrozită, dar nu o duru prea tare. Partea cea mai grea urmă după aceea, cînd au stat şi au aşteptat ca doctorul să le spună ce anume descoperise.

Iar ceea ce descoperi se dovedi a fi cumplit de deprimant. Analiza arăta că Liz avea cancer la oase şi îi provocase deja o metastază la plămîni. Asta explica durerile pe care le avusese la şale şi la şolduri anul trecut şi faptul că deseori respira cu mare dificultate. Însă toate astea fuseseră atribuite sarcinii. Şi în schimb ea avea cancer. Doctorii îi explicară că o biopsie va confirma diagnosticul, în timp ce Bernie şi Liz se ţineau de mînă cu lacrimile şiroindu-le pe obraz. Liz încă mai purta halatul verde al spitalului cînd Bernie întinse mîinile şi o luă în braţe, strîngînd-o la piept cu un sentiment de disperare.

Capitolul 17

– Nu-mi pasă! Nu vreau! Liz era aproape isterică.

– Ascultă-mă! Bernie o scutură, şi amîndoi plîngeau. Vreau să vii la New York cu mine... Încerca să-i vorbească cît mai calm, cît mai logic... cancerul nu însemna întotdeauna sfîrşitul... şi poate doctorul se înşelase... El însuşi le recomandase alţi patru specialişti. Un ortoped, un pneumolog, un chirurg şi un oncolog. Le sugerase să facă o biopsie, urmată poate de o operaţie, apoi radiaţii şi chimioterapie, în funcţie de sfaturile celorlalţi doctori. Recunoscuse că el ştia prea puţin despre asta, nu era specialitatea lui.

– Nu voi face chimioterapie. E oribilă. Îmi cade părul, voi muri... voi muri. Plîngea în hohote în braţele lui. Iar Bernie simţea că pămîntul se învîrteşte mult prea repede. Amîndoi trebuiau să se calmeze. Era absolut necesar.

– Nu vei muri. Vom lupta împreună împotriva acestei boli. Iar acum linişteşte-te, fir-ar să fie, şi ascultă-mă! Luăm copiii cu noi cînd vei pleca la New York şi vei fi examinată de cei mai buni specialişti.

– Ce-mi vor face? Nu vreau chimioterapie.

– Nu trebuie decît să-i asculţi. Nimeni nu ţi-a cerut să faci altceva. Doctorul acesta nu e sigur de ce anume ai nevoie. S-ar putea foarte bine să ai artrită şi el să creadă că e cancer. Ar fi fost bine să poată crede aşa ceva, dar nu asta le spuseră specialiştii. Voiau să-i facă o biopsie. Iar după ce Bernie îl puse pe tatăl său să discute cu ei,

acesta îi propuse să o facă. Doctorii din New York aveau nevoie oricum de rezultatul unei biopsii. Iar biopsia arătă că Johanssen avusese dreptate. Avea cancer la oase. Iar rezultatul era mult mai rău. Datorită naturii celulelor pe care le-au găsit, a răspîndirii lor şi a metastazei la ambii plămîni, o operaţie nu avea nici un sens. Au sugerat radiaţii scurte şi intense, urmate cît mai repede de chimioterapie. Liz se simţea de parcă ar fi căzut într-un coşmar din care nu se mai putea trezi. Nu-i spuseseră nimic lui Jane, doar că mami era puţin bolnavă după naşterea copilului şi trebuia să mai facă nişte analize. Nu ştiau cum să-i spună ceea ce doctorii descoperiseră.

Bernie rămase toată noaptea cu Liz după ce se termină biopsia, iar ea zăcea în patul de la spital cu bandaje pe sîni. Nu mai avea de ales acum, trebuia să-şi înţarce bebeluşul. El plîngea acasă, ea plîngea la spital în braţele lui Bernie, dînd frîu liber amărăciunii, vinovăţiei, regretului şi terorii.

– Simt... simt că parcă l-aş otrăvi dacă l-aş mai alăpta acum... nu e îngrozitor? Gîndeşte-te cu ce l-am hrănit tot timpul ăsta.

El îi spuse ceea ce amîndoi ştiau.

– Cancerul nu e transmisibil.

– De unde ştii? De unde ştii că nu l-am luat de la cineva de pe stradă... poate vreun afurisit de microb a zburat spre mine... sau la spital, cînd am născut copilul... Îşi suflă nasul şi se uită la Bernie. Nici unuia dintre ei nu le venea să creadă gravitatea situaţiei. Era ceva ce li se întîmpla altora, nu unora ca ei, cu o fetiţă de şapte ani şi un bebeluş de cîteva luni.

În ultimul timp Bernie îşi suna tatăl de cinci ori pe zi, iar acesta pregătise totul pentru venirea lor la New York. Bernie vorbi din nou cu el în dimineaţa în care se duse să o ia pe Liz de la spital.

– O vor examina de îndată ce sosiţi. Vocea tatălui său

era gravă, iar Ruth plîngea, incapabilă să se stăpînească.

– Bine. Bernie încercă să se prefacă că îi dădea o veste bună, dar era înspăimîntat. Sînt cei mai buni?

– Da. Tatăl său vorbi foarte încet. Îl durea inima pentru singurul lui copil şi fata pe care o iubea. Bernie... nu va fi uşor... ieri am vorbit eu însumi cu Johanssen. Se pare că e într-o fază foarte avansată. Are dureri?

– Nu. Se simte doar obosită.

– Transmite-i dragostea noastră. Liz avea mare nevoie de ea. Şi de rugăciunile lor. Iar după ce închise telefonul, Bernie o văzu pe Jane privindu-l din pragul uşii.

– Ce se întîmplă cu mami?

– Ea... ea... se simte foarte obosită, draga mea. Aşa cum ţi-am spus ieri. Naşterea copilului a stors-o de puteri. Îi zîmbi, înghiţind cu greu nodul din gît, şi punîndu-şi un braţ în jurul ei. Va fi bine.

– Oamenii nu se duc la spital doar pentru că se simt obosiţi.

– Cîteodată o fac. Se sili să-i zîmbească vesel şi o sărută pe vîrful nasului. Mama vine acasă astăzi. Trase aer în piept. Venise momentul să o pregătească. Iar săptămîna viitoare vom merge la bunici, la New York. Te bucuri, nu-i aşa?

– Mama va merge din nou la spital? Ştia prea multe. Îi auzise vorbind.

– Poate, pentru o zi sau două.

– De ce? Buzele îi tremurară şi ochii i se umplură de lacrimi. Ce are? Era un scîncet plin de jale, de parcă ar fi ştiut, de parcă undeva în adîncul sufletului ei ştia foarte bine cît de grav bolnavă era mama ei.

– Trebuie să o iubim foarte mult, spuse Bernie cu lacrimi în ochi, îmbrăţişînd-o strîns. Foarte, foarte mult, scumpa mea...

– Eu o iubesc.

– Ştiu. Şi eu o iubesc. Îl văzu plîngînd şi îi şterse ochii cu mînuţa ei. Ca atingerea unor aripi de fluture.

– Eşti un tată aşa de bun!

Asta îi aduse alte lacrimi în ochi şi rămase cu ea ţinînd-o mult timp în braţe. Le făcu bine la amîndoi; aveau un mic secret al lor în acea după-amiază cînd el o aduse acasă pe Liz. Secretul unei legături deosebite, al dragostei şi al curajului. Jane aştepta în maşină cu un buchet de trandafiri în mînă, iar Liz o ţinu în braţe tot drumul pînă acasă, în timp ce ea şi Bernie îi povesteau toate năzdrăvăniile lui Alexander din acea dimineaţă. De parcă amîndoi ar fi ştiut că trebuiau să o ţină în viaţă cu iubirea lor, cu glume şi cu întîmplări amuzante. O legătură care îi apropia şi mai mult, o povară copleşitoare.

Liz intră în camera copilului, iar Alexander se trezi şi scoase un ţipăt de bucurie cînd o văzu. Îşi mişcă picioruşele, îşi flutură braţele, iar Liz îl luă în braţe, tresărind cînd el lovi locurile unde i se făcuse biopsia.

– Nu-l alăptezi, mami?

Jane stătea în prag urmărind-o cu ochi mari şi îngrijoraţi.

– Nu. Liz clătină tristă din cap. Mai avea laptele pe care el l-ar fi vrut, dar nu mai îndrăznea să i-l dea, indiferent ce i-ar fi spus doctorii. Acum e băiat mare, nu-i aşa, Alex? Încercă să se lupte cu lacrimile pe care nu şi le putu stăpîni şi îi întoarse spatele lui Jane pentru ca ea să nu le vadă. Jane se întoarse în camera ei, şi rămase acolo, cu păpuşa în braţe, privind pe fereastră.

Bernie era în bucătărie pregătind cina împreună cu Tracy. Uşa era închisă. Apa de la chiuvetă curgea. Iar el plîngea într-un prosop. Tracy îi mîngîia umărul din cînd în cînd. Plînsese şi ea cînd Liz îi povestise de boala ei, dar acum simţea că trebuie să fie tare pentru Bernie şi copii.

– Nu vrei să bei ceva? Bernie clătină din cap, iar ea îi atinse din nou umărul cînd el trase adînc aer în piept şi

ridică privirea spre prietena lui.

– Ce putem face pentru ea? Se simţea atît de neajutorat, iar lacrimile porniră din nou să se rostogolească pe obrajii lui.

– Tot ce ne stă în puteri, răspunse Tracy. Şi poate se va întîmpla un miracol. Se mai întîmplă uneori. Oncologul îi spusese acelaşi lucru, poate şi pentru că nu-i putea oferi altceva. Le vorbise despre Dumnezeu, despre miracole şi chimioterapie, însă Liz stăruise că nu accepta aşa ceva.

– Nu vrea să facă chimioterapie. Bernie era disperat, ştiind că va trebui să se stăpînească. Şocul însă îl zdrobise. Lovitura care se abătuse asupra lor era de o brutalitate incredibilă.

– O poţi condamna că nu vrea? Tracy se uită la el în timp ce pregătea salata.

– Nu... dar dă rezultate uneori... pentru un timp, în orice caz. Ceea ce urmăreau, le spuse Johanssen, era o atenuare a bolii. Una lungă. Poate de cincizeci de ani, sau zece, sau douăzeci... sau cinci... sau doi... sau unul.

– Cînd plecaţi la New York?

– Spre sfîrşitul săptămînii. Tata a aranjat totul. Şi i-am spus lui Paul Berman, şefului meu, că nu pot merge în Europa. M-a înţeles. Toată lumea se poartă atît de frumos. Nu mai trecuse de două zile pe la magazin şi nu ştia cît timp va lipsi, însă şefii de departament îl asiguraseră că se vor ocupa de toate.

– Poate că doctorii din New York vor găsi o altă soluţie.

Dar n-au găsit-o. Doctorii de acolo au spus acelaşi lucru. Chemoterapie. Şi rugăciuni. Şi miracole. Bernie o privi cum stătea întinsă în patul de la spital, şi deja parcă se împuţinase. Cearcănele din jurul ochilor erau şi mai adînci, slăbea văzînd cu ochii. Era incredibil, ca un blestem aruncat asupra lor. Bernie îi luă mîna. Buzele ei tremurau îngrozitor şi amîndoi erau înfricoşaţi. De data asta

el nu-şi mai ascunse lacrimile. S-au ţinut de mînă, au plîns şi au discutat despre ce simţeau. Ceea ce-i ajută pe amîndoi.

– E ca un vis urît, nu-i aşa? Liz îşi dădu părul pe spate, apoi îşi dădu seama că nu-l va mai avea mult timp. Acceptase să înceapă chemoterapia cînd se vor reîntoarce la San Francisco. Bernie se gîndise să plece de la *Wolff's* şi să se reîntoarcă la New York dacă erau dispuşi să-l mute, pentru ca ea să primească la New York îngrijirile necesare. Însă tatăl lui îi spuse că nu avea prea mare importanţă. Doctorii erau la fel de buni şi la San Francisco, iar acolo ea se simţea acasă. Ceea ce era foarte adevărat. Liz nu va trebui să-şi facă probleme pentru găsirea unui alt apartament, sau a unei noi case, să o înscrie pe Jane la o altă şcoală. Iar în clipa de faţă aveau nevoie de tot ceea ce-o făcea să se simtă bine... casa lor... prietenii... pînă şi slujba ei. Discutase cu Bernie despre asta. Va continua să lucreze. Doctorul nu obiectase. Avea să meargă la chemoterapie o dată pe săptămînă, timp de o lună, apoi la două săptămîni. Prima lună urma să fie oribilă; după toate acestea, nu avea să-i mai fie rău decît o zi sau două, iar Tracy îi putea ţine locul. Cei de la şcoală fuseseră de acord. Şi erau amîndoi de părere că ea se va simţi mai bine dacă nu va sta acasă să jelească.

– Vrei să vii cu mine în Europa, cînd te vei simţi mai bine? Îi zîmbi. Era atît de bun cu ea. Cel mai cumplit era că nici măcar nu se mai simţea rău. Era numai obosită. Şi pe moarte.

– Îmi pare rău că-ţi fac asta, că te supun atîtor...

El zîmbi printre lacrimi.

– Acum ştiu cu siguranţă că eşti soţia mea. Rîse. Ai început să vorboşti ca o evreică.

Capitolul 18

– Bunică Ruth? Vocea i se auzea cu greu în camera întunecată; Ruth o luă de mînă. De-abia sfîrşiseră de rostit o rugăciune pentru mămica ei. Bernie îşi petrecea noaptea la spital, iar Hattie, bătrîna menajeră a lui Ruth, o ajuta să aibă grijă de cel mic. Crezi că mami se va face bine? N-o să o ia Dumnezeu la el, nu-i aşa? Plîngea cu sughiţuri, iar Ruth se aplecă s-o ia în braţe; lacrimile îi căzeau pe pernă, lîngă capul copilului. Totul era atît de nedrept... ea avea şaizeci şi patru de ani şi s-ar fi dus ea în loc... era atît de tînără, de frumoasă, de îndrăgostită de Bernie... cei doi copii aveau atîta nevoie de ea...

– Trebuie să-i cerem s-o lase aici, cu noi, nu crezi?

Jane dădu din cap.

– Pot să merg şi eu cu tine mîine la Templu? Ştia că Ruth se ducea acolo numai o dată pe an; de data asta însă, putea să facă o excepţie.

– Vei merge cu bunicul şi cu mine. A doua zi, toţi trei au plecat la Templul Westchester Reform, în Scarsdale. Îl lăsaseră pe Alexander acasă, cu Hattie, iar cînd Bernie s-a întors de la spital, Jane i-a spus în mod solemn că ea, împreună cu bunicul şi bunica, au fost la Templu, făcîndu-l din nou să plîngă. Ţinea în braţe copilul; semăna atît de mult cu Liz, încît Bernie simţi că nu va mai rezista.

Şi, totuşi, cînd ea s-a întors la ei, lucrurile nu mai păreau deloc atît de tragice. Vocea pe care o iubea revenise; la fel şi rîsetele şi glumele. Cu toate că îi era

teribil de teamă de chimioterapie, se hotărîse să nu se gîndească deloc la asta, atîta timp cît nu va fi nevoită.

Au mers într-o seară să ia masa la New York, la *La Grenouille,* într-o limuzină special închiriată de el; însă, în tot timpul mesei, el văzu că ea era absolut epuizată. Mama lui l-a obligat să scurteze cina şi s-o ducă acasă. Au parcurs în tăcere drumul de întoarcere; în noaptea aceea, în pat, ea şi-a cerut din nou scuze şi uşor, cu blîndeţe, a început să-l mîngîie. Temător, el o strînse în braţe, dorindu-şi să facă dragoste cu ea, dar nevoind să-i facă vreun rău.

– Nu-i nimic... doctorii au spus că putem... îi şopti ea; el se îngrozi de forţa şi pasiunea cu care făcu să fie a lui – era însă atît de flămînd de ea. După aceea, el plînse în braţele ei, urîndu-se pentru asta. Ar fi vrut să fie curajos şi puternic; în schimb, se simţea ca un băieţel, dornic să fie ţinut în braţe şi ocrotit. Ca şi Jane, se agăţa de ea, încercînd să n-o lase să plece, cerşind un miracol. Poate că, totuşi, chimioterapia va reuşi.

Înainte de a pleca, bunica a mai dus-o o dată pe Jane la *Schwarz,* de unde i-a cumpărat o păpuşă şi un urs enorm, şi a pus-o să aleagă o jucărie pentru Alexander. Jane s-a oprit asupra unui clovn care se rostogolea, cîntînd. Cînd au ajuns acasă, el s-a îndrăgostit pe loc de clovn.

Ultima lor seară împreună a fost liniştită, tandră, înduioşătoare. Liz a insistat s-o ajute pe Ruth să pregătească cina; părea să se simtă mult mai bine, era calmă şi liniştită. Atinse mîna lui Ruth şi îi spuse privind-o în ochi:

– Îţi mulţumesc pentru tot.

Ruth clătină din cap, dorindu-şi să poată să nu plîngă; era însă foarte greu. După o viaţă întreagă, în care plînsese pentru toate nimicurile, cum ar fi putut să n-o facă acum, cînd era vorba de ceva atît de important?

– Nu-mi mulţumi, Liz. Fă numai ceea ce trebuie să faci.

– Voi face. Părea să fi îmbătrînit în ultimele săptămîni. M-am mai obişnuit cu gîndul. Cred că şi Bernie. Nu va fi uşor, ştiu. Ruth dădu din cap, incapabilă să mai spună ceva.

În ziua următoare, Ruth şi Lou i-au condus la aeroport. Bernie îl ţinea în braţe pe cel mic, iar Liz o ducea de mînă pe Jane; urcă în avion neajutată, făcîndu-i pe cei doi Fine mai în vîrstă să se lupte cu lacrimile. Însă, de cum avionul a decolat, Ruth a izbucnit în plîns în braţele soţului ei, incapabilă de a înţelege de ce soarta îi lovise atît de crunt pe cei pe care-i iubea atît. Totul era nedrept şi crud, plînse pînă cînd simţi că inima i se va frînge. Nu mai putea suporta.

– Haide, Ruth. Să mergem acasă, draga mea. O luă uşor de mînă şi se îndreptară spre maşină. Deodată, ea îl privi şi-şi dădu seama că şi lor li se putea întîmpla orice, oricînd.

– Te iubesc, Lou. Te iubesc atît de mult... Începu din nou să plîngă, iar el îi mîngîie cu blîndeţe obrazul, în timp ce-o ajută să intre în maşină. Treceau printr-o perioadă foarte grea; le părea cumplit de rău pentru Liz şi pentru Bernie.

Cînd cei patru au ajuns la San Francisco, Tracy îi aştepta. Venise cu maşina lor şi i-a condus acasă, rîzînd şi sporovăind veselă.

– Ce bine-mi pare că v-aţi întors! Le zîmbi. Însă se vedea că Liz era extenuată. Urma să se interneze a doua zi, pentru chimioterapie.

În noaptea aceea, în timp ce stăteau în pat, Liz se răsuci spre Bernie, îşi sprijini capul într-un cot şi-i spuse:

– Aş fi vrut să fie din nou bine. O spusese cu naivitatea unei adolescente, care-şi dorea să nu mai aibă coşuri

pe față.

– Și eu. Îi zîmbi. Te vei însănătoși. Își puseseră amîndoi mari speranțe în tratamentul ei.

– Crezi că va fi oribil? Părea speriată și el își aminti ce frică îi fusese și cît de mult suferise, atunci cînd îl născuse pe Alexander. Însă acum era altceva.

– N-o să fie chiar nemaipomenit. Nu voia s-o mintă. Însă mi-au spus că-ți vor da ceva care să te adoarmă. Valium, cred. Iar eu voi fi cu tine. Ea se aplecă și-l sărută pe obraz.

– Știi, ești unul din puținii soți cu adevărat formidabili.

– Da? Își strecură o mînă sub cămașa ei groasă, de noapte. Îi fusese mereu frig în ultimul timp, chiar și în pat purta șosete. Făcură dragoste cu blîndețe; el simțea cum toată puterea și dragostea lui se revarsă în ea. După aceea, ea îi zîmbi somnoroasă:

– Aș fi vrut să pot rămîne din nou însărcinată...

– Poate că într-o zi... Însă cereau prea mult. De aceea, Alexander era acum cu atît mai prețios. În dimineața următoare, înainte de a pleca la spital, îl ținu pe Alexander în brațe mult timp, îi pregăti chiar ea micul dejun lui Jane și lăsă totul gata pentru prînz. Într-un fel, era o cruzime din partea ei să facă atîtea pentru ei. Îi vor simți lipsa cu atît mai mult, dacă i se va întîmpla ceva.

Bernie o conduse la spital; alci, au așezat-o într-un scaun cu rotile, iar Bernie mergea lîngă ea, ținînd-o de mînă. Doctorul Johanssen îi aștepta. Liz s-a schimbat într-o cămașă de noapte de spital. Era o dimineață superbă de noiembrie, afară soarele strălucea. Ea se întoarse spre Bernie.

Aș fi vrut să nu trebuiască să fac asta.

Și eu. Se simțea ca și cum ar fi ajutat-o să se așeze pe scaunul electric. Apăru o asistentă. Avea în mîini niște mănuși care păreau de azbest. Foloseau substanțe foarte

puternice, care îi puteau arde mîinile asistentei, iar ei aveau de gînd să introducă acele substanţe în corpul femeii pe care el o iubea. Era chiar mai mult decît putea suporta. I-au dat Valium înainte, aşa că era pe jumătate adormită cînd a început tratamentul. Cînd acesta s-a sfîrşit, a rămas dormind liniştită, însă de pe la miezul nopţii i s-a făcut cumplit de rău. Următoarele cinci zile au fost un coşmar.

Şi restul lunii a decurs la fel de rău, Ziua Recunoştinţei a trecut pe lîngă ei, neobservată, în acel an. De-abia în preajma Crăciunului s-a simţit ceva mai bine; rămăsese însă fără păr şi slăbise enorm de mult. Însă revenise acasă, iar acum trebuia să facă faţă coşmarului doar o dată la trei săptămîni. Medicul îi promisese că nu-i va mai fi rău mai mult de o zi sau două. După vacanţa de Crăciun, a putut să se reîntoarcă la şcoală, să predea. Jane era complet schimbată, de cînd ea era acasă: Alexander începuse să meargă.

Ultimile două luni fuseseră teribil de grele pentru ei toţi: Jane plîngea tot timpul cînd era la şcoală, Bernie ţipa la toţi, la magazin. Apelase la o serie de baby-sitter care să aibă grijă de copil în timpul zilei, însă se complicase inutil. Una din ele se rătăcise cu copilul, alta nici nu mai apăruse, iar el a trebuit să meargă la o şedinţă cu Alexander; nici una din ele nu ştia să gătească. Însă cum se apropia Crăciunul, iar Liz începu să se simtă din nou mai bine, lucrurile reveniră aproape la normal.

– Părinţii mei vor să vină pe la noi, îi spuse el într-o seară, în pat. Ea avea o basma pe cap, care să-i ascundă lipsa părului. Ea încercă să zîmbească. Oftă. Te simţi în stare, draga mea? Nu se prea simţea, însă dorea să-i vadă şi ştia ce mult însemna venirea lor pentru Jane. Şi pentru Bernie, chiar dacă îi venea greu să recunoască. Îşi aminti că anul trecut o luaseră pe Jane cu ei în Dis-

neyland, dîndu-le astfel ocazia să-şi serbeze aniversarea. Pe atunci ora însărcinată, iar întreaga lor viaţă era îndreptată tot spre viaţă, nu spre moarte.

Îl spuse şi lui Bernie toate acestea, iar el o privi supărat.

– Şi acum e la fel.

– Nu prea.

– La naiba! Îşi îndreptă spre ea toată furia lui provenită din neputinţă, însă nu se mai putea stăpîni. De ce-ai mai făcut tratamentul, dacă aşa crezi? Doamne, nu am crezut niciodată c-ai fi genul de om care se dă bătut. Ochii lui se umplură de lacrimi; intră în baie, trîntind uşa. Cînd a revenit, douăzeci de minute mai tîrziu, ea îl aştepta în linişte, în pat. Se lungi lîngă ea şi-i luă mîna într-a lui. Îmi pare rău. M-am comportat ca un prost.

– Ba nu. Te iubesc. Şi ştiu că şi ţie ţi-e greu. Îşi trase basmaua, fără să-şi dea seama. Ura faptul că se urîţise într-atît. Pentru toţi e cumplit. Dacă tot urma să mor, ar fi fost mai bine să mă lovească un camion sau să mă înec în cadă. Încercă să zîmbească, însă nici unuia dintre ei nu i se părea caraghios. Izbucni în plîns.

– Nu mă pot suferi cheală. Însă, mai mult decît atît, ura faptul că se ştia pe moarte.

– Te iubesc şi fără păr. Şi în ochii lui erau lacrimi. Nu există vreo părticică din corpul tău pe care să n-o iubesc. Sau care să fie urîtă. Descoperise asta cînd ea îi născuse fiul. Mama lui se înşelase. Nu fusese nici şocat, nici dezgustat. Ci emoţionat. Şi o iubea şi mai mult. Ce mare scofală! Eşti cheală. Şi eu voi fi într-o zi. Mă obişnuiesc de acum cu gîndul. O prinse cu blîndeţe de bărbie, iar ea surîse.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc... şi asta înseamnă viaţă. Îşi zîmbiră. Se simţeau amîndoi mai bine acum; fusese ca o luptă de

a-şi menţine capul deasupra apei. Ce să le spun părinţilor mei?

– Spune-le să vină. Pot sta din nou la *Huntington.*

– Mama se gîndea s-o mai ia pe Jane cu ei, din nou. Ce zici?

– Nu cred că o să vrea. Spune-le să nu se simtă jigniţi. Jane stătea acum tot timpul în preajma lui Liz; plîngea atunci cînd era nevoită să părăsească încăperea.

– Va înţelege. Mama lui, pe care în întreaga lui viaţă o considerase un monument de vinovăţie, purta acum o aură de înger. Vorbea cu ea de cîteva ori pe săptămînă, iar ea dovedise o înţelegere profundă a necazurilor lui. În loc să-l mai tortureze, era acum o oază de linişte.

Aşa s-a întîmplat şi cînd au sosit, chiar înaintea Crăciunului, cu munţi de jucării pentru ambii copii şi aducîndu-i lui Liz unul din lucrurile pe care ea şi-l dorise. De fapt, cam o jumătate de duzină din ele. Închise uşa dormitorului în urma ei şi veni spre Liz, cu două cutii imense în mîini.

– Ce sînt astea? Liz se odihnea, ca de obicei; tot ca de obicei, lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Şi le şterse repede şi se ridică. Ruth o privea cu teamă, speriată să n-o jignească.

– Ţi-am adus un cadou.

– O pălărie?

Ruth clătină din cap.

– Nu. Altceva. Sper să nu te enervezi. Încercase să găsească una care să fie la fel cu minunatul ei păr auriu, dar nu-i fusese prea uşor. Ridicînd capacul, Liz văzu un morman de peruci, cu diferite tunsori, dar toate de aceeaşi culoare familiară. Rîdea şi plîngea în acelaşi timp; Ruth o privi, temătoare. Te-am supărat?

– Cum ai putea oare s-o faci? îşi îmbrăţişă soacra, apoi începu să scoată perucile din cutie, una cîte una.

Erau foarte frumos lucrate. Am tot vrut să-mi cumpăr una. Însă mi-era frică să intru în magazin.

– Aşa m-am gîndit şi eu.

Liz se îndreptă spre oglindă şi-şi scoase basmaua; Ruth privi în lături. Era o fată atît de frumoasă şi de tînără... Nu era drept. Nimic nu mai era drept, însă. O privi din nou pe Liz, care proba una din peruci. O alesese pe cea care era tunsă paj şi care-i venea de minune.

– Arăţi superb! Îţi place?

Liz dădu din cap; ochii ei erau plini de lacrimi. Arăta din nou decent... chiar mai bine decît atît. Chiar drăguţă. De fapt, se simţea minunat – era din nou feminină. Ruth îi întinse o altă perucă.

– Ştii, bunica mea era cheală. Se rădea în cap. Asta însemna că era o bună soţie de evreu. O mîngîie cu blîndeţe pe braţ. Voiam ca tu să ştii... cît de mult te iubim... Dacă numai dragostea ar fi putut s- o vindece, ar fi fost de mult sănătoasă. Ruth era şocată văzînd-o cît de mult slăbise, cît de mult i se ascuţise faţa, cît i se adînciseră ochii în orbite. Şi totuşi, ea avea de gînd să se întoarcă la şcoală, după Crăciun.

Probă şi restul perucilor, însă se hotărîră pentru cea paj, prima încercată. Şi-o puse şi îşi schimbă bluza. Avea nevoie de ceva mai elegant decît cea purtată înainte. Au intrat în camera de zi, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Bernie luă o înghiţitură zdravănă, uitîndu-se la ea, amuzat.

– De unde o ai? Îi plăcea.

– De la bunica Ruth. Ce zici? îl întrebă şovăitoare.

– Arăţi minunat. Credea ceea ce spunea.

– Aşteaptă să le vezi şi pe celelalte. Darul îi ridicase moralul; Bernie îi era recunoscător mamei lui. Cînd Jane intră în cameră, rămase cu ochii pironiţi la ea.

– Ai din nou păr! Aplauda încîntată, iar Liz zîmbi, uitîn-

du-se spre soacra ei.

– Nu chiar, draga mea. Bunica mi-a adus însă un păr nou, de la New York.

– Pot să văd şi eu? Liz dădu din cap şi o luă în dormitor, să se uite prin cutii. Jane probă şi ea vreo două-trei; era caraghioasă şi s-au distrat copios.

Au ieşit să ia masa cu toţii în acea seară şi, ca un dar ceresc, Liz s-a simţit bine de sărbători. Au reuşit să mai iasă în oraş încă de două ori, a mers chiar împreună cu Jane şi cu Bernie să vadă brazii împodobiţi de la *Wolff's.* Au sărbătorit Chanukat, iar vineri au aprins lumînări înainte de cină. Cu o voce solemnă, socrul ei a rostit rugăciunile. Cu ochii închişi, Liz se ruga Dumnezeului lor şi Dumnezeului ei să fie salvată.

Capitolul 19

Cea de-a doua aniversare a fost complet diferită de prima. Tracy i-a luat pe Jane şi pe Alexander să-şi petreacă seara cu ea, iar părinţii lui Bernie au ieşit în oraş, să ia masa. Liz şi Bernie, rămaşi singuri, au petrecut o seară liniştită. El ar fi vrut să poată merge undeva, dar ea a recunoscut, în final, că era foarte obosită. Bernie a deschis o sticlă de şampanie şi a turnat-o în pahare; ea de-abia dacă a gustat din ea, în timp ce stăteau de vorbă, în faţa focului.

Era ca şi cînd ar fi făcut un jurămînt secret să nu vorbească despre boala ei. Ea nu voia să se gîndească la asta, acum, şi nici la tratamentul pe care urma să-l reînceapă, peste o săptămînă. Îşi dorea să poată fi ca toţi ceilalţi; să se plîngă de slujba ei, să rîdă împreună cu copiii, să ia masa cu prietenii. Tînjea după problemele mărunte ale unei vieţi. S-au ţinut de mînă în linişte, în timp ce priveau focul din şemineu, străduindu-se să ocolească cu grijă subiectele delicate... era dureroasă chiar şi amintirea lunii lor de miere, petrecută cu doi ani înainte. Bernie îi reamintise cît de dulce era Jane pe plajă, pe atunci, ea avea numai cinci ani. Acum avea aproape opt. Liz îl surprinse pe Bernie, pomenind dintr-odată de Chandler Scott.

– Nu-i aşa că nu vei uita ce mi-ai promis?

– Ce ţi-am promis? Turna din nou şampanie în pahare, prefăcîndu-se că nu ştie despre ce e vorba.

– Nu vreau ca ticălosul ăla s-o vadă măcar o dată pe Jane. Promiţi?

– Dar ţi-am mai promis o dată.

– Să nu uiţi. Părea îngrijorată; el o sărută pe obraz, încercînd să facă să-i dispară cuta dintre sprîncene.

– N-am să uit. Se gîndise mult în ultimul timp la posibilitatea adopţiei. Însă îi era teamă că Liz nu se va simţi în stare să facă faţă tuturor hărţuielilor legale. Se hotărîse să amîne totul, pînă cînd ea se va simţi mai bine.

Nu au făcut dragoste în seara aceea; ea i-a adormit în braţe, lîngă foc, iar el a dus-o în braţe în dormitor. A rămas nemişcat lîngă ea, privind-o, simţind cum i se frînge inima, ştiind cum vor fi lunile care vor urma. Încă se mai rugau, sperînd într-o minune.

Pe 5 ianuarie, părinţii lui s-au întors la New York. Mama lui se oferise să mai rămînă, însă Liz îi spusese că se va întoarce oricum la şcoală, unde va preda trei dimineţi pe săptămînă. Deci va fi foarte ocupată. Chiar după vacanţă, reîncepuse tratamentul, iar de data aceasta îl suportase mai bine. Fusese o uşurare pentru toţi, iar ea de-abia aştepta să se întoarcă la şcoală.

– Eşti sigur că e bine? îl întrebase mama lui cu o zi înainte de plecare, cînd venise să-l vadă, la magazin.

– Este ceea ce-şi doreşte ea. Nici pe el nu-l prea încînta ideea, însă Tracy îi spusese că-i va face bine şi probabil avea dreptate. N- avea cum să-i facă rău, iar dacă se va dovedi prea obositor, va renunţa. Însă Liz era foarte hotărîtă.

– Ce-a spus doctorul?

– Că n-are cum să-i strice.

– Ar trebui să se odihnească mai mult. El dădu din cap; acelaşi lucru i-l spusese şi el lui Liz, iar ea îl privise furioasă, ştiind prea bine ce puţin timp îi mai rămăsese. Ar fi vrut să le poată face pe toate, şi nu să doarmă tot

timpul pe care-l mai avea.

– Trebuie să o lăsăm să facă ce crede ea că e bine, mamă.– I-am promis asta. Îi smulsese o mulţime de promisiuni, în ultimele zile. O conduse tăcut pe mama lui. Nu mai aveau prea multe să-şi spună; amîndurora le era parcă teamă de cuvinte. Totul era teribil, incredibil de dureros.

– Nici nu ştiu ce să-ţi spun, dragul meu. Îşi privea unicul fiu cu lacrimi în ochi.

– Ştiu mamă, ştiu... Şi ochii lui erau umezi, iar ea clătină din cap, nemaiputîndu-şi stăpîni lacrimile. Lumea se uita la ei, incapabilă să înţeleagă drama prin care treceau; fiecare, însă, îşi avea viaţa lui şi îşi continua drumul.

– Îmi pare atît de rău...

El nu-i mai putea răspunde; îi atinse braţul şi continuă să coboare scările, cu capul plecat. Viaţa lui se transformase dintr-odată într-un coşmar şi el nu putea face nimic.

În seara aceea, totul a fost şi mai greu. Liz insistase să pregătească ea masa, ultima lor cină împreună cu părinţii lui. Urmau să plece în dimineaţa următoare. Mîncarea a fost minunată, ca de obicei, însă era cumplit să vezi cît se lupta să poată face faţă, cu cît efort făcea lucrurile pe care înainte le făcuse cu atîta uşurinţă. Însă, acum, ea nu mai putea face nimic fără efort. Nici chiar să respire.

Îşi luară la revedere în seara aceea, la hotelul unde stăteau părinţii lui. Urmau să meargă singuri la aeroport, a doua zi. Cînd se întoarse spre tatăl lui să-i strîngă mîna, după ce-şi sărutase mama, Bernie simţi deodată că nu va mai putea rezista. Îşi aminti de cînd era numai un băieţel, cît de mult îl iubise pe bărbatul din faţa lui... cum îl privea, cînd îl vedea în halatul alb... cum se duceau la pescuit, vara, în New England... Toate îi reveniră brusc în minte...

avea din nou doar cinci ani... Tatăl lui, simţind toate astea, îşi îmbrăţişă fiul, care începuse să plîngă. Mama se întoarse şi se îndepărtă, incapabilă să mai suporte.

Ieşiră amîndoi afară, în aerul tare al nopţii.

– Nu-i nimic, fiule. Nu-i nimic dacă plîngi. În timp ce-i spunea toate astea, lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Nimeni nu-l putea ajuta. La sfîrşit, l-au sărutat amîndoi şi şi- au luat rămas bun. El le-a mulţumit. Cînd s-a întors acasă, Liz era deja în pat. Îl aştepta. Avea pe cap una din perucile pe care i-o cumpărase mama lui. Le purta tot timpul, acum, iar Bernie o mai necăjea în privinţa lor, din cînd în cînd. În sinea lui, era dezamăgit că nu-i venise lui în minte să i le cumpere. Ea le adora. Nu în aceeaşi măsură cu părul ei, bineînţeles, însă era acum un subiect permanent de conversaţie între ea şi Jane.

– Nu, mami, îmi place mai mult cealaltă... cea lungă... Asta arată mai bine... Eşti caraghioasă cu atîţia cîrlionţi... Nu se mai simţea însă deloc speriată, şi asta era bine.

– Părinţii tăi erau bine, dragule? îl privi întrebătoare pe Bernie. A durat destul de mult drumul pînă la hotel şi înapoi.

– Am fost să bem ceva. Îi zîmbi, prefăcîndu-se vinovat. Ştii cum e mama, nu se îndură să se despartă de băiatul ei. O bătu uşor pe mînă şi se duse să se schimbe. Cîteva minute mai tîrziu, se strecura în pat, lîngă ea. Liz adormise deja. Se împlineau trei luni de cînd aflaseră că avea cancer. Ea lupta cu curaj, iar doctorul le spusese că tratamentul o va ajuta, cu siguranţă. Şi totuşi, Bernie se gîndea că-i mergea din ce în ce mai rău. Ochii ei parcă se măreau pe zi ce trecea, slăbea continuu, iar acum începuse să aibă probleme cînd respira. Însă trebuia să reziste, să facă orice ar fi trebuit, indiferent cît ar fi fost de greu. Ea trebuia să lupte – el îi repeta asta în permanenţă. Nu o va lăsa să-l părăsească.

În noaptea aceea, el visă că ea pleca într-o călătorie, iar el încerca să o oprească.

Revenirea la şcoală a părut să o tonifice. Îşi iubea copiii. Îi învăţa să citească, iar Tracy preda matematica. Cei de la şcoală fuseseră incredibil de drăguţi: îi permiseseră să-şi reducă programul şi să şi-l aranjeze după cum voia. Ţineau foarte mult la Liz şi rămăseseră înmărmuriţi cînd ea le spusese despre boala ei. Vestea se răspîndise repede în şcoală. Liz nu voia ca Jane să ştie, încă, aşa că se ruga ca nici unul din copii să nu afle, de la vreo profesoară. Pentru colegii ei, nu mai era un secret. Nu voia însă ca să ştie copiii. Nu încă. Ştia că nu va mai putea preda şi anul următor. Deja îi era greu să urce şi să coboare scările. Însă era hotărîtă să termine anul, indiferent cum s-ar fi simţit. Îi promisese chiar şi directorului. Însă, prin martie, cineva scăpă o vorbă. Una din elevele ei o privea tristă, cu ochii în lacrimi şi hainele în dezordine.

– Ce s-a mai întîmplat, Nance? Avea patru fraţi şi se bătea frecvent. Liz îi zîmbi şi îi aranjă bluza. Era cu un an mai mică decît Jane, care era acum în clasa a treia. Te-ai bătut?

Copila dădu din cap şi îi răspunse:

– L-am pocnit în nas pe Billy Hitchcock.

Liz izbucni în rîs.

– De ce?

Ea ezită, apoi, ca şi cum s-ar fi pregătit să înfrunte lumea, îşi ridică capul şi spuse:

– A zis că sînteţi pe moarte... iar eu i-am spus că e un mincinos mare şi gras! Începu din nou să plîngă şi o privi pe Liz, aşteptînd ca aceasta să nege. Nu-i aşa că nu e adevărat, doamnă Fine?

– Vino încoace. Să stăm puţin de vorbă. Liz se aşeză pe un scaun. Clasa era goală. Era pauza de prînz, iar Liz corecta nişte lucrări. O aşeză pe fetiţă lîngă ea şi o luă de

mînă. Ar fi vrut ca toate acestea să se întîmple mult mai tîrziu. Ştii, toţi murim, odată. Fetiţa o strînse de mînă, ca şi cum ar fi vrut să fie sigură că ea nu-i va părăsi niciodată. Cu un an în urmă, ea fusese prima care-i făcuse un cadou, cînd se născuse Alexander. Îi împletise un soi de eşarfă albastră, plină de noduri şi găuri, însă lui Liz îi plăcuse foarte mult.

Nancy dădu din cap, plîngînd.

– Căţelul nostru a murit anul trecut, însă era foarte bătrîn. Tata mi-a spus că, dacă ar fi fost om, ar fi avut o sută nouăsprezece ani. Iar dumneavoastră nu sînteţi chiar aşa de bătrînă. Păru îngrijorată, pentru o clipă. Nu-i aşa?

Ea izbucni în rîs.

– Nu chiar. Am treizeci de ani. Asta nu înseamnă că sînt bătrînă... însă cîteodată... cîteodată lucrurile stau cu totul altfel. Cu toţii ne înălţăm la Dumnezeu, mai devreme sau mai tîrziu. Şi mult, mult mai tîrziu, cînd tu vei fi foarte bătrînă şi vei veni sus, la Dumnezeu, eu te voi aştepta acolo. Încerca cu greu să-şi stăpînească lacrimile. Nu voia să aştepte pe nimeni. Voia să rămînă cu ei, cu Bernie, Jane şi Alexander.

Nancy o înţelese perfect. Îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui Liz şi o strînse cu putere.

– Nu vreau să plecaţi de lîngă noi... Nu vreau să... Mama ei obişnuia să bea, iar tatăl ei călătorea mult. De la grădiniţă, ea făcuse o adevărată pasiune pentru Liz, iar acum ea urma s-o părăsească. Nu era drept. Liz îi dădu cîteva bomboane şi încercă să-i explice despre tratamentul pe care-l făcea, şi care ar fi trebuit să o ajute.

– S-ar putea, Nance. S-ar putea ca eu să mai rezist încă mult timp de aici încolo. Unii oameni reuşesc ani întregi. Alţii însă nu, se gîndi. Vedea şi ea ce văzuse Bernie. Acum nici nu mai suporta să se uite în oglindă.

Voi veni la şcoală tot anul, şi asta înseamnă destul de mult. Nu-ţi mai face griji. Bine? Micuţa dădu din cap şi ieşi din clasă, cu pumnul plin de bomboane, gîndindu-se la tot ce-i spusese Liz.

În aceeaşi după-amiază, însă, în drum spre casă, Jane se uita în tăcere pe geam. Se vedea că era supărată pe mama ei. Chiar înainte de a ajunge acasă, o privi pe Liz, cu ochi acuzatori:

– O să mori, nu-i aşa, mami?

Liz fu şocată de vehemenţa cuvintelor ei. Ştiu însă imediat de unde aflase. Nancy Farell.

– Toţi trebuie să murim, draga mea. Însă nu era la fel de uşor cum fusese cu Nancy.

– Ştii bine ce vreau să spun. Chestia aia... chimio... nu-ţi ajută, nu-i aşa?

– Doar puţin. Nu suficient, însă. Cu toţii ştiau asta. Şi o făcea să se simtă foarte rău. Cîteodată avea senzaţia că de fapt îi grăbea moartea. Liz oftă şi parcă maşina în faţa casei. Încă mai conducea vechiul *Ford* pe care-l avea atunci cînd se măritase cu Bernie. Îl parca pe stradă. Bernie folosea garajul, pentru BMW-ul lui. Tuturor ne vine greu, draga mea. Şi mă străduiesc foarte tare să mă fac bine.

– Şi atunci de ce nu te faci? Ochii mari, albaştri ai copilului se umplură de lacrimi. De ce nu te-ai făcut bine? De ce? O privi îngrozită. Nancy Farrell spune că eşti pe moarte...

– Ştiu, draga mea, ştiu. Plîngea şi ea, ţinînd-o pe Jane strîns în braţe. Fetiţa putea acum să audă cît de îngreunată îi era respiraţia. Nu ştiu ce să-ţi spun. Toată lumea moare, într-o zi, şi poate că nici mie nu mi se va întîmpla prea curînd. Însă nu ştiu. Se poate întîmpla oricui, oricînd. Cineva poate lansa o bombă spre noi, chiar acum.

Îşi privi mama, suspinînd:

– Ar fi mai bine... Vreau să mor cu tine.

– Să nu mai spui aşa ceva. Ai o viaţă înainte...

– De ce ni s-a întîmplat tocmai nouă? Dăduse glas întrebării pe care şi-o puseseră cu toţii. Nu exista însă nici un răspuns.

– Nu ştiu..., şopti ea. Au rămas amîndouă în maşină, ţinîndu-se în braţe, aşteptînd un răspuns, de undeva.

Capitolul 20

În aprilie, Bernie a trebuit să se hotărască dacă va pleca sau nu în Europa. Sperase să o poată lua pe Liz cu el, însă era evident că era nu se simţea în stare. Nu mai avea putere aproape deloc. O vizită în Sausalito, la Tracy, devenise deja o aventură. Se mai ducea încă la şcoală, însă numai de două ori pe săptămînă.

Îl sună pe Paul Berman să-l anunţe.

– Îmi pare rău că te las singur, Paul. Numai că nu pot pleca nicăieri, acum.

– Înţeleg perfect. Bernie trăia o tragedie mai cumplită decît ar fi putut-o descrie oricine; de fiecare dată cînd vorbea cu el, se întrista. Vom trimite pe altcineva, de data asta. Era a doua oară că nu pleca în Europa, însă nimeni nu-i reproşa nimic. Şi, în ciuda dramei pe care o trăia, făcea o treabă foarte bună la magazinul din San Francisco. Nu ştiu cum reuşeşti, Bernard. Dacă ai nevoie de concediu, spune-ne.

– Voi avea. Peste cîteva luni, probabil. Nu acum. N-ar fi vrut să mai lucreze cînd ea avea să se apropie de sfîrşitul vieţii; însă era dificil de prevăzut cînd se va întîmpla asta. Se simţea mai bine, pentru cîteva zile, era mai veselă, pentru ca apoi să se simtă mult mai rău, să intre în panică. Era ca o tortură; nu ştiau dacă tratamentul dădea rezultate, dacă va mai rezista încă mult timp sau dacă nu-i mai rămîneau decît cîteva zile sau luni. Nici măcar doctorul nu le putea spune.

– Cum te simţi acolo? Nu vreau să te oblig să faci ceva, orice, ţinînd seama de împrejurări, Bernard. Trebuia să fie drept cu el, iar Bernie îi fusese la fel de apropiat ca un fiu, ani întregi. Nu avea nici un drept să-l oblige să rămînă în California, dacă soţia lui era pe moarte. Însă Bernie îl surprinsese. Fusese deschis cu el chiar de la început, şi îi spusese chiar de cînd aflase că Liz avea cancer. Fusese un şoc groaznic pentru toţi. Era imposibil de crezut că micuţa şi frumoasa blondă la a cărei nuntă dansase cu numai doi ani înainte era acum pe moarte.

– Ca să fiu cinstit, Paul, nu vreau să plec nicăieri, acum. Dacă ai putea găsi pe cineva care să supravegheze importurile şi să meargă acolo de două ori pe an, ar fi nemaipomenit. Însă, pentru moment, nu vrem să plecăm nicăieri. Aici este căminul lui Liz, şi nu cred că ar fi drept faţă de ea s-o oblig să plece. Se gîndiseră mult la asta, şi ajunseseră împreună la o concluzie. Liz îi spusese răspicat că nu voia să părăsească oraşul San Francisco. Nu voia să fie o povară pentru părinţii lui, sau pentru el, nu voia ca Jane să trebuiască să meargă la o altă şcoală, să-şi facă prieteni noi. Şi era mai liniştită acum, înconjurată de oamenii pe care-i cunoştea: Tracy, Bill şi Marjorie Robbins.

– Înţeleg perfect. El rămăsese în California exact trei ani, de două ori mai mult decît timpul pe care Bernie se gîndise că-l va petrece aici. Însă asta nu mai conta deloc acum.

– Pur şi simplu nu mă simt în stare să merg undeva, Paul.

– Nu-i nimic. Anunţă-mă însă dacă te răzgîndeşti, iar eu voi începe să caut pe cineva care să preia magazinul din San Francisco. Avem nevoie de tine la New York. Privi spre calendar, sperînd că Bernie nu-l va refuza. Crezi că poţi veni la şedinţa de consiliu, săptămîna viitoare?

– Va trebui să stau de vorbă cu Liz. Ea nu mai mergea la tratament, însă ura ideea de a o lăsa singură. O să vedem. Cînd e? Paul îi dădu toate datele.

– Nu trebuie să rămîi în oraş mai mult de trei zile. Poţi veni cu avionul luni, iar miercuri, cel tîrziu joi, vei fi înapoi. Însă am să înţeleg, orice ai hotărî.

– Îţi mulţumesc, Paul. Ca de obicei, Paul Berman se purta minunat cu el. Lumea se simţea însă stînjenită, pentru că nu-i putea ajuta cu nimic. În aceeaşi seară, Bernie îi ceru părerea lui Liz. O întrebă chiar dacă nu voia să-l însoţească, însă ea clătină din cap, zîmbindu-i obosită.

– Nu pot, dragul meu. Am multe de făcut la şcoală. Însă nu acesta era motivul, iar ei îl ştiau amîndoi. Peste două săptămîni era ziua lui Alexander, iar mama lui venea la ei. Tatăl său nu putea pleca de la spital, însă Ruth promisese că-i va vizita. Venea să ia parte la *Marele Eveniment,* dar şi să o vadă pe Liz.

Cînd Bernie s-a întors de la New York, a văzut ceea ce observase şi mama lui, cînd sosise. Şi anume, cît de rapid se produceau schimbările în corpul lui Liz. N-o văzuse numai cîteva zile, însă era suficient să-şi dea seama că starea ei se înrăutăţea. În seara cînd s-a întors acasă, Bernie s-a încuiat în baie şi a plîns. Şi-a şters ochii în prosoapele albe, imaculate. Era îngrozit să nu fie auzit de ea, însă nu se mai putea abţine. Era palidă, slăbită. El o implora să mănînce, îi cumpăra tot ce credea că i-ar plăcea, de la tarte cu căpşuni la somon afumat, însă degeaba. Nu avea poftă de mîncare. Ruth fu de-a dreptul şocată cînd văzu cum arată, însă se prefăcu că nu observă nimic. În drum spre casă, au vorbit despre orice în afară de lucrul care-i frămînta pe toţi. Ruth îi adusese lui Alexander un balansoar în formă de căluţ, iar lui Jane o altă păpuşă de la *Schwartz.* De-abia aştepta să-i vadă pe copii, însă imaginea lui Liz o tulburase. Rămase uimită

cînd ea pregăti cina. Încă mai gătea şi mai făcea curat, preda la şcoală; era cea mai remarcabilă femeie pe care o cunoscuse Ruth. I se rupea inima, văzînd cum se lupta Liz pentru fiecare zi din viaţa ei. Ruth a rămas la ei, cînd ea s-a dus din nou la spital, pentru chimioterapie, şi a avut grijă de copii, Bernie a rămas cu Liz la spital, peste noapte.

Alexander semăna foarte mult cu Bernie, cînd era mic; era un copil zglobiu şi vesel. Părea imposibil de crezut că venise pe lume cu numai un an înainte, iar acum o tragedie se abătuse asupra lui. Cînd Ruth l-a dus la culcare, în acea seară, a plîns lîngă pătuţul lui, gîndindu-se că el nu-şi va cunoaşte niciodată mama.

– Cînd mai vii în vizită la noi, la New York? o întrebă Ruth pe Jane. Jucau amîndouă Parcheesi. Jane îi zîmbi. O iubea pe bunica Ruth. Dar nu putea pleca nicăieri, pentru un timp. În nici un caz pînă nu se însănătoşea mami. Însă nu-i răspunse astfel.

– Nu ştiu, bunico. Plecăm la Stinson Beach de îndată ce se termină şcoala. Mami vrea să mergem acolo, să se odihnească. Munca o oboseşte foarte tare. Ştiau amîndouă că era obosită de moarte, însă gîndul era prea înfricoşător.

Bernie închiriase aceeaşi casă în care mai stătuseră. Plănuia să stea acolo trei luni, pentru ca Liz să-şi mai recapete din puteri. Doctorul le sugerase ca ea să nu-şi mai reînnoiască contractul cu şcoala, pentru că era prea obositor pentru ea. Iar Liz n-a protestat. I-a spus lui Bernie că părea o idee bună. Putea petrece astfel mai mult cu copiii. Erau toţi nerăbdători să meargă la plajă. Era ca şi cînd ar fi dat ceasul înapoi. La spital, în timp ce o veghea, Bernie i-a mîngîiat uşor faţa, apoi i-a luat mîna într-a lui; ea îi surîse, somnoroasă şi, pentru un scurt moment, inima lui tresări. Ea părea pe moarte.

– S-a întîmplat ceva?

El se strădui să-şi ascundă lacrimile şi îi zîmbi.

– Te simţi bine, draga mea?

– Da. Îşi lăsă din nou capul pe pernă. Ştiau amîndoi că substanţele folosite erau atît de puternice, încît îi puteau oricînd provoca un atac de cord, chiar în timpul tratamentului. Fuseseră avertizaţi, chiar de la început. Însă nu aveau de ales. Ea trebuia să facă chemoterapie.

Ea adormi, iar el ieşi pe hol, să dea un telefon acasă. Nu voia să sune din rezerva ei, de teamă să n-o trezească. O lăsase în grija unei asistente. Se obişnuise deja cu spitalul. Chiar prea mult, poate. I se părea ceva absolut normal. Nimic nu-l mai şoca. Ar fi vrut să se poată afla la celălalt etaj, acolo unde fuseseră cu numai un an înainte, cînd ea dădea naştere copilului. Nu aici, printre muribunzi.

– Bună, mamă. Cum vă merge?

– Totul e în regulă, dragul meu. Fiica ta mă bate la Parcheesi. Alexander tocmai a adormit. E atît de drăgălaş. A băut tot laptele din biberon, mi-a zîmbit, iar apoi mi-a adormit în braţe. Totul părea normal. Numai că Liz ar fi trebuit să-i spună toate astea şi nu mama lui. El ar fi trebuit să se afle la magazin acum, să ia parte la o şedinţă, iar ea ar fi trebuit să-i spună că toate erau în regulă acasă. În loc de asta, ea era la spital, otrăvită încet-încet de chemoterapie, iar mama lui avea grijă de copii. Cum se simte Liz? Îşi coborîse vocea ca Jane să n-o audă; fetiţa asculta însă cu atenţie. Chiar mută, din greşeală, piesa lui Ruth de pe tabla de joc.

– Se simte bine. Acum a adormit. Sosim acasă mîine pe la prînz.

– Vă aşteptăm. Ai nevoie de ceva, Bernie? Ţi-e foame? I se părea ciudat s-o audă pe mama lui întrebîndu-l toate astea. Acasă, ea lăsa totul pe seama lui Hattie. Însă

veniseră timpuri cu totul speciale, pentru ei toţi. Şi mai ales pentru Liz şi Bernie.

– N-am nevoie de nimic. Sărut-o pe Jane din partea mea. Ne vedem mîine, mamă.

– Noapte bună, dragul meu. Transmite-i lui Liz toată dragostea noastră, cînd se va trezi.

– Mami e bine? Jane o privea pe Ruth cu ochii măriţi de groază. Ruth o luă în braţe.

– Se simte bine, draga mea. Vor veni acasă mîine, amîndoi. Mămica ta te îmbrăţişează. Se gîndise că fetiţa va sta mai liniştită, ştiind că mama ei, şi nu Bernie, se gîndise la ea.

A doua zi dimineaţă însă, Liz se trezi cu dureri mari. Aşa ceva nu i se mai întîmplase niciodată, aşa că l-au chemat pe doctorul Johanssen. Împreună cu medicul oncolog, au dus-o pe Liz un etaj mai sus, să mai facă o radiografie, înainte de a pleca acasă.

O oră mai tîrziu, cînd au primit răspunsul, veştile nu erau prea îmbucurătoare. Tratamentul nu dăduse rezultate. Metastaza avansase. I-au dat drumul acasă, însă doctorul Johanssen l-a prevenit pe Bernie că era începutul sfîrşitului. De acum înainte, durerile aveau să fie din ce în ce mai mari, iar ei urmau să facă tot ce le stătea în puteri ca să o ajute. Însă nu-i puteau fi de prea mare ajutor. Doctorul Johanssen îi spuse toate astea lui Bernie în biroul lui, din capătul holului.

– Ce înseamnă asta, doctore? Cum adică n-o poţi ajuta? Doctorul îl înţelegea. Avea dreptul să fie furios, mînios pe soarta nemiloasă, care-i lovise. Ce faceţi aici, toată ziua? Soţia mea e pe moarte, iar tu îmi spui că nu poţi face mai nimic pentru ea? Începu să plîngă. Ce putem face? Oh, Doamne, de-ar putea s-o ajute, cineva... Totul se sfîrşise. O ştia prea bine. Urma să moară în chinuri. Nu era drept. Era cel mai cumplit lucru care i se

întîmplase vreodată.

Îşi lăsă capul pe biroul lui Johanssen şi plînse, simţindu-se total neajutorat. Doctorul îi aduse un pahar cu apă. I-l întinse lui Bernie şi, privindu-l cu ochii lui albaştri, de nordic, îi spuse:

– Ştiu ce groaznic este. Îmi pare rău, domnule Fine. Vom face tot ce ne va sta în putinţă. Voiam numai să înţelegeţi că puterile noastre sînt limitate.

– Ce înseamnă „limitate"?

– Vom începe cu pastile de Demerol sau Percodan. Vom trece apoi la injecţii cu Dilaudid sau chiar morfină, dacă va avea un efect mai bun. Vom mări dozele, încercînd să o facem să nu sufere prea mult.

– Îi pot face eu injecţiile? Ar fi făcut orice să-i aline durerile.

– Dacă doriţi. Sau poate angajaţi o infirmieră. Ştiu că aveţi doi copii mici.

Se gîndi la planurile pe care şi le făcuseră pentru vară.

– Credeţi că putem merge la Stinson Beach, sau ar fi mai bine să rămînem în oraş?

– N-are cum să-i facă rău o schimbare de decor. Şi nu e prea departe; doar la o oră şi jumătate de aici. Şi eu mă duc adesea acolo. E reconfortant. Face bine sufletului.

– Ei îi place foarte mult.

– Atunci duceţi-o acolo, cu orice preţ.

– Şi şcoala? Dintr-odată, întreaga lor viaţă trebuia regîndită. Era încă primăvară. Mai avea cîteva săptămîni pînă la sfîrşitul anului şcolar. Să renunţe de pe acum?

– Este decizia ei. Nu-i va face rău, dacă de asta vă temeţi. Însă s-ar putea să nu se mai simtă în stare, dacă durerile se vor acutiza. Lăsaţi-o să se hotărască singură. Doctorul se ridică, iar Bernie oftă.

– Aveţi de gînd să-i spuneţi?

– Nu cred că e nevoie. Cred că-şi dă seama şi

singură, după dureri, că boala avansează. N-are rost să o demoralizăm cu toate aceste rapoarte – îl privi pe Bernie, întrebător – numai dacă dumneavoastră credeţi că e necesar. Bernie dădu din cap, întrebîndu-se la cîte veşti la fel de proaste va mai putea rezista. Sau dacă aleseseră calea cea bună. Poate ar fi trebuit să o ducă în Mexic, să urmeze o cură macrobiotică, sau la Lourdes, sau la Biserica Ştiinţifică Creştină. Îşi amintea toate acele istorii despre oameni vindecaţi de cancer prin diete inventate pe alte meleaguri, prin hipnoză sau prin credinţă. Iar ce încercaseră ei nu dăduse rezultate. Ştia însă că Liz n-ar fi vrut să încerce altceva. Nu voia să călătorească prin lumea întreagă, în căutarea unui tramament miraculos. Voia să stea acasă, lîngă soţul şi copiii ei, să predea la şcoală. Numai atît. Voia ca viaţa ei să rămînă cît de cît apropiată de cea pe care o dusese înainte.

– Eşti gata, draga mea? Se îmbrăcase deja şi îl aştepta în rezerva ei; purta o nouă perucă, adusă de mama lui. Părea părul ei natural, nici n-ar fi zis că nu era părul ei şi în afara cearcănelor de sub ochi şi a faptului că era atît de slabă, arăta chiar drăguţă. Purta o bluză de un albastru deschis, iar buclele perucii îi fluturau pe umeri, la fel cum ar fi făcut-o şi părul ei natural, atît de frumos, odinioară.

– Ce v-au spus? Părea îngrijorată. Ştia că se întîmplase ceva. Coastele o dureau foarte tare; era o durere profundă, pe care n-o mai simţise pînă atunci.

– Nu prea multe. Nimic nou. Se pare că tratamentul dă rezultate.

Liz se uită spre doctor:

– Şi atunci de ce mă dor coastele atît de tare?

– Aţi ridicat des copilul în braţe? El îi zîmbi, iar ea dădu din cap, amintindu-şi. Îl ţinea în braţe aproape tot timpul. Nu învăţase încă să meargă.

– Da.

– Şi cît cîntăreşte?

– Medicul pediatru vrea să-i prescrie un regim. E cam grăsuţ.

– Iată şi răspunsul la întrebare. Nu era adevărat, însă Bernie îi era recunoscător.

Ieşiră din spital. Liz se sprijinea de braţul lui Bernie. Însă mergea mult mai încet acum.

– Te doare rău, draga mea? Ea ezită, apoi încercă să-i răspundă. Nici nu mai putea vorbi. Crezi că exerciţiile Lamaze pentru respiraţie te vor ajuta? Era o idee bună, şi a încercat tot drumul spre casă. Simţea o oarecare uşurare. Şi avea şi pastilele pe care i le prescrisese doctorul.

– Nu vreau să le iau pînă cînd nu voi fi nevoită. Poate la noapte.

– Să nu faci pe eroina cu mine.

– Eroul eşti tu, domnule Fine. Îl sărută cu tandreţe.

– Te iubesc, Liz.

– Eşti cel mai bun bărbat din lume... Îmi pare rău că te supun la toate aceste...

Tuturor le era greu, o ştia. Şi ei îi era, şi ura ideea. Însă, uneori, îi ura pe ei, pentru că nu ei mureau.

A ajutat-o să urce treptele. Jane şi mama lui îi aşteptau. Jane era îngrijorată, pentru că era tîrziu, însă radiografia şi celelalte teste duraseră destul de mult. Era deja ora patru cînd au ajuns acasă.

– *Întotdeauna* vine acasă dimineaţa, bunico. S-a întîmplat ceva. Ştiu eu. O pusese pe Ruth să telefoneze, însă plecaseră deja.

– Vezi! îi spuse ea lui Jane, în timp ce ei intrau pe uşă. Observă însă că Liz era mult mai slăbită decît înainte, şi părea să aibă dureri, cu toate că nu voia să recunoască.

Refuza să renunţe la orele de la şcoală. Era hotărîtă să încheie anul, iar Bernie nu încercă să o influenţeze, cu

toate că Ruth nu era de acord. I-o spuse în ziua dinaintea plecării.

– Nu mai are putere. Nu vezi?

El strigă la ea.

– La naiba, mamă! Doctorul a spus că nu-i va face rău.

– O omoară!

– Nu, n-o omoară asta. Ci cancerul. El o omoară. Boala asta nenorocită, care-i macină trupul. Indiferent dacă stă acasă şi aşteaptă sau merge la şcoală, sau la chimioterapie, sau chiar la Laurdes. Va muri, *oricum.* Simţea că-l înecă plînsul, aşa că se întoarse cu faţa spre geam. Îmi pare rău. Era vocea unui bărbat învins; inima mamei lui se frînse, auzindu-l. Se îndreptă spre el şi-i puse mîinile pe umeri.

– Îmi pare atît de rău, dragul meu... Asta n-ar trebui să se întîmple nimănui. Mai ales celor pe care-i iubim.

– Nici măcar celor pe care îi urîm. Se întoarse cu faţa spre ea. Mă tot întreb ce se va întîmpla cu Jane şi cu Alexander... Ce-o să ne facem fără ea? Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Se împlineau şase luni de cînd aflaseră, şase luni de cînd se prăbuşeau într-un abis, rugîndu-se ca cineva sau ceva să-i salveze.

– Vrei să mai rămîn la voi? Pot. Tatăl tău va înţelege perfect. Chiar el mi-a sugerat asta aseară, la telefon. Sau să iau copiii la noi. Nu mi se pare corect, însă, nici pentru Liz, nici pentru ei. Devenise.o femeie atît de sensibilă, încît îl uimea. Femeia care-l ameninţa cu un atac de cord ori de cîte ori se întîlnea cu o fată care nu era evreică dispăruse. Zîmbi, amintindu-şi de seara petrecută la *La Côte Basque,* cînd o anunţase că se căsătoreşte cu o catolică numită Elizabeth O'Reilly.

– Îţi aminteşti, mamă? Îşi zîmbiră. Se întîmplase cu numai doi ani şi jumătate înainte, însă li se părea că ar fi

trecut o viaţă de atunci.

– Îmi amintesc, însă speram ca tu să uiţi. Ce-ai zice să rămîn şi să vă ajut, copii? El avea acum treizeci şi şapte de ani şi nu se mai simţea nici pe departe copil. Parcă ar fi avut o sută de ani.

– Îţi mulţumesc, mamă, însă cred că trebuie să menţinem lucrurile în limita normalului. Atît cît se poate. Vom pleca la Stinson Beach de îndată ce se va termina şcoala. Îmi iau şase săptămîni de concediu pînă la mijlocul lui iulie. Am să-l mai prelungesc dacă va fi nevoie. Paul Berman a fost foarte înţelegător.

– Bine. Însă dacă-veţi avea nevoie de mine, mă voi sui în primul avion. Ai înţeles?

– Da, mamă. O îmbrăţişă. Şi acum du-te la cumpărături. Iar dacă ai timp, cumpără-i ceva drăguţ lui Liz. Nimic nu-i mai venea bine, slăbise foarte tare. Sînt sigur că i-ar face plăcere. Însă nu mai are putere să se ducă singură la magazin. Pentru Jane, el aducea acasă cutii întregi de haine. Şeful compartimentului se îndrăgostise pur şi simplu de cei doi copii şi îi trimisese lui Alexander de-a lungul timpului cadouri peste cadouri. De-abia acum reuşea Bernie să aprecieze toată atenţia de care se bucurau. Era atît de copleşit de gînduri, că nu reuşea să le mai dea prea mare atenţie copiilor. Se simţea de parcă nici nu l-ar mai fi văzut pe Alexander de cînd avea şase luni iar pe Jane o zărea uneori, pentru că era acolo şi el o iubea. Însă nu avea timp pentru nici unul dintre ei.

Cel mai greu pentru toţi a fost a doua zi cînd Ruth a plecat la aeroport. S-a oprit întîi pe la ei pe acasă, înainte la Liz să plece la şcoală. Pe Jane o ducea Tracy acum, iar Bernie plecase deja la lucru. Liz o aştepta pe bonă, ca să poată pleca şi ea, iar Alexander îşi făcea somnul de dimineaţă. S-au îmbrăţişat în pragul uşii.

– Îţi mulţumesc că ai venit.

– Voiam să-mi iau la revedere. Mă voi ruga pentru tine, Liz.

– Îţi mulţumesc. Nu mai putea vorbi. Simţea că-i dau lacrimile. Să ai grijă de ei, pentru mine... Şi de Bernie...

– Îţi promit. Ai grijă de tine. Să faci tot ce ţi se spune. Îi cuprinse umerii fragili, observînd deodată că Liz era îmbrăcată cu rochia pe care i-o cumpărase cu o zi înainte. Te iubim, Liz... Foarte, foarte mult...

– Şi eu vă iubesc. Am rămas îmbrăţişate un moment, apoi Ruth s-a întors şi s-a urcat în taxiul care o aştepta. I-a făcut cu mîna lui Liz care a rămaș în prag atîta timp cît a reuşit să o mai zărească.

Capitolul 21

Liz a reuşit să meargă la şcoală pînă la sfîrşitul anului, uimindu-i şi pe Bernie dar şi pe doctorul ei. Lua acum Demerol în fiecare după-amiază, iar Jane se plîngea că dormea tot timpul.

Ultima zi de şcoală a fost pe 9 iunie. Liz a venit îmbrăcată într-una din rochiile noi, cumpărate de Ruth înainte de plecare. Vorbeau la telefon tot timpul iar Ruth îi povestea întîmplări hazlii despre oamenii din Scarsdale.

Liz a dus-o chiar ea pe Jane la şcoală în ultima zi iar fetiţa o privea bucuroasă. Mama ei arăta plină de viaţă şi frumoasă ca mai înainte, numai că mai slăbise puţin. A doua zi plecau la Stinson Beach. De-abia aştepta. Era îmbrăcată cu o rochiţă roz şi pantofi negri din piele aleşi de bunica Ruth special pentru această ocazie. După terminarea orelor urma o mică petrecere cu prăjituri şi bomboane.

Liz intră în clasă, închise uşa cu grijă şi se întoarse să-şi privească elevii. Veniseră toţi, douăzeci şi una de feţişoare strălucind de curăţenie, cu ochii strălucitori şi zîmbete largi. O iubeau iar ea îi iubea la rîndul ei, însă acum trebuia să-şi ia la revedere de la ei. Nu putea să-i părăsească, să dispară fără să le explice. Desenă o inimă mare pe tablă, cu cretă roz, iar ei izbucniră în rîs. Părea fericită acum şi chiar era. Terminase ceva ce însemna foarte mult pentru ea. Era darul ei pentru copii, pentru Jane şi pentru ea însăşi.

– Vreau să vă spun tuturor cît de mult vă iubesc. Am cîte un cadou pentru fiecare. Vom da o petrecere a noastră, înaintea celeilalte. Copiii erau intrigaţi şi au rămas cuminţi în bănci. I-a chemat pe fiecare, unul cîte unul dînd fiecăruia cîte un cadou făcut de ea, în care le spunea ce iubea ea mai mult la ei, la ce erau talentaţi, la ce aveau rezultate bune. Le reamîntea fiecăruia cît de mult se distraseră şi cît de bine făcuseră cîte un lucru, chiar dacă era vorba numai de măturatul curţii. Fiecare cadou era acoperit cu decupaje şi cu imagini hazlii. Îi trebuiseră luni să le poată face pe toate. Şi toată puterea ei.

Apoi, scoase două tăvi cu prăjituri în formă de inimă, frumos decorate. Lui Jane îi spusese că le făcea pentru petrecere, însă acestea erau deosebite. Erau pentru copiii *ei.*

– Mai vreau numai să vă spun cît de mult vă iubesc, cît de mîndră sînt de voi. Aţi fost minunaţi. Anul viitor veţi învăţa cu doamna Rice.

– Nu mai veniţi la şcoală, doamnă Fine? se auzi o voce subţire din capătul celălalt al clasei. Un băieţel cu păr cîrlionţat şi ochi mari, negri o privea trist, ţinînd într-o mînă cadoul şi în cealaltă o prăjitură. Era atît de frumoasă încît nici nu-i venea s-o mănînce.

– Nu, Charlie, nu mai vin. Voi pleca pentru un timp. Începu să plîngă. O să-mi fie foarte dor de voi toţi. Însă ne vom revedea într-o zi. Să ţineţi minte asta. Respira adînc, renunţînd să mai încerce să-şi ascundă lacrimile. Iar cînd o veţi vedea pe Jane, pe fetiţa mea, să o sărutaţi din partea mea. În prima bancă cineva plîngea zgomotos. Era Nancy Farrell. Se repezi la Liz şi-şi aruncă braţele în jurul gîtului ei.

– Vă rugăm, doamnă Fine, nu plecaţi... Vă iubim...

– Nici eu nu vreau Nancy... Însă trebuie... Şi apoi, unul cîte unul, au venit la ea şi au sărutat-o. Vă iubesc pe toţi.

Clopoţelul sună iar ea le spuse: E timpul să mergem la petrecere. Billy Hitchcock o întrebă dacă îi va mai vizita. Dacă voi putea, Billy. Ieşiră toţi din clasă cu cadourile şi bunătăţile în punguţe. Rămase să-i privească cum se îndepărtau. Tracy se îndreptă spre ea simţind ce se întîmplase. Ştia că ultima zi de şcoală a lui Liz va fi cumplit de grea.

– Cum a mers? şopti ea.

– Bine, cred. Îşi şterse ochii şi îşi îmbrăţişă prietena.

– Le-ai spus?

– Mai mult sau mai puţin. Le-am spus numai că plec. Însă unii dintre ei au înţeles.

– Ai procedat bine, Liz. Nu era corect să dispari pur şi simplu din vieţile lor.

– N-aş fi putut face asta. Nu putea să procedeze astfel cu nimeni. De aceea şi apreciase atît de mult faptul că Ruth venise să-şi ia rămas bun înainte de a pleca la aeroport. Venise vremea despărţirilor şi voia să-şi ia la revedere de la toţi. I-a fost extrem de greu să se despartă de ceilalţi profesori şi se simţea extenuată în timp ce se reîntorceau acasă. Jane era foarte tăcută. Liz bănui că aflase despre mica ei petrecere şi că se supărase. Fetiţa încă mai încerca să nu admită ceea ce urma să se întîmple.

– Mami?

– Da, draga mea.

– Tu tot nu te faci bine, nu-i aşa?

– Poate, puţin. Voia să se prefacă de dragul ei, însă amîndouă ştiau că minţea.

– Nu-ţi pot face ceva deosebit, la spital? Ea era o persoană deosebită. Jane avea numai opt ani şi urma să-şi piardă mama pe care o iubea. De ce nu o ajuta nimeni?

– Mă simt bine. Jane clătină din cap. Lacrimi i se

rostogoleau pe obraji. Îmi este tare greu să vă părăsesc, însă voi fi întotdeauna lîngă voi şi vă voi veghea pe tine, pe Alex şi pe tati. Jane se ghemui în braţele ei. Au coborît din maşină şi au intrat în casă mînă-n mînă. Jane aproape că părea mai mare decît mama ei.

În aceeaşi după-amiază, Tracy a venit să o ia pe Jane la plimbare şi să mănînce o îngheţată. Liz le-a scris cîte o scrisoare fiecăruia, nu prea lungi însă le spunea fiecăruia cît de mult îi iubea, ce însemnau ei pentru ea şi cît de rău îi părea că trebuia să-i părăsească. Fiecare urma să primească cîte una din scrisori: Bernie, Ruth, Jane şi Alexander. Cea a lui Alexander a fost cel mai greu de scris, pentru că nu avea să o cunoască niciodată.

Strecură scrisorile în Biblia ei pe care o ţinea pe toaletă. Se simţea cu mult mai bine. Se gîndise la asta de mult. În aceeaşi seară, cînd Bernie a sosit acasă, au început să-şi facă bagajele. Toată lumea era într-o dispoziţie excelentă cînd au plecat a doua zi de dimineaţă spre Stinson Beach.

Capitolul 22

Trei săptămîni mai tîrziu, pe 1 iulie, era programată să se întoarcă în oraş pentru un nou tratament. Pentru prima oară ea refuză. Îi spuse lui Bernie cu o zi înainte că nu voia să meargă. La început el intră în panică, apoi îl sună pe doctorul Johanssen întrebîndu-l ce să facă.

– Spune că e fericită aici şi că vrea să fie lăsată în pace. Credeţi că a abandonat lupta? Aşteptase pînă cînd ea ieşise la plimbare cu Jane. Se plimbau pe faleză, privind la cei care făceau surfing. Cîteodată îl luau şi pe Alexander. Liz refuza orice ajutor. Încă mai gătea şi avea grijă de cel mic, atît cît putea. Bernie era lîngă ea tot timpul iar lui Jane îi plăcea să o ajute.

– S-ar putea, îi răspunse doctorul. La fel de bine nu vă pot spune că, dacă o veţi obliga să vină la chimioterapie, se va simţi mai bine. Hai s-o amînăm pe săptămîna viitoare. N-are cum să-i facă rău.

El îi sugeră asta lui Liz chiar în aceeaşi după-amiază, recunoscînd cu teamă că-l sunase pe doctor. Însă ea izbucni în rîs cînd află. Îl sărută şi amîndoi îşi amintiră de vremurile fericite, de prima oară cînd el venise la plajă să o vadă.

– Îţi aduci aminte că mi-ai trimis atunci costume de baie, tati? Încă le mai am! Lui Jane îi plăcuseră atît de mult încît nu se îndura să renunţe la ele chiar dacă nu-i mai veneau bine de mult. Mergea acum pe nouă ani. Iar Alexander avea paisprezece luni. Chiar în ziua în care Liz

ar fi trebuit să se ducă la chimioterapie el a făcut primii paşi. Îl privi victorioasă pe Bernie.

– Vezi? Am avut dreptate să nu mă duc! Însă fusese de acord să meargă săptămîna următoare. Poate. Avea dureri acum marea majoritate a timpului. Şi le alina însă cu pastile. Nu voia să recurgă încă la injecţii. Îi era teamă că dacă va folosi prea devreme un medicament puternic, nu-i va mai ajuta cînd va avea nevoie. Discutase toate acestea cu Bernie.

În aceeaşi seară, el o întrebă dacă voia să-i vadă pe Bill şi Marjorie Robbins. Îi sună, însă erau plecaţi. Ea îi dădu un telefon lui Tracy să mai stea de vorbă. Au discutat mult şi au rîs şi mai mult. Încă mai zîmbea cînd a închis. O iubea pe Tracy.

Sîmbătă seară le-a pregătit friptura preferată. El a făcut salata iar ea a copt cartofi şi a preparat o îngheţată gustoasă în care a pus bucăţi de ciocolată şi nuci. Alexander s-a împiedicat şi a căzut cu nasul în castronul cu îngheţată, mînjindu-şi toată faţa şi făcîndu-i să rîdă. Jane îi reaminti lui Bernie de îngheţata de banane pe care el i-o dăduse cînd se pierduse la *Wolff's.* Îşi aduceau aminte de tot: Hawaii... luna de miere... căsătoria lor... prima lor vară la Stinson Beach... prima călătorie la Paris... Au stat de vorbă toată noaptea depănînd amintiri însă a doua zi i-a fost atît de rău încît nu s-a putut ridica din pat. Bernie l-a sunat pe Johanssen, implorîndu-l să vină să o vadă. El a sosit rapid, iar Bernie îi era recunoscător. I-a făcut o injecţie cu morfină iar ea a adormit zîmbind şi s-a trezit tîrziu în acea după-amiază. Tracy venise să-i ajute şi era plecată cu copiii la plajă.

Doctorul îi lăsase mai multe medicamente lui Liz. Tracy ştia să facă injecţii. Prezenţa ei acolo era o uşurare pentru toţi. Liz nu s-a sculat nici la cină. Copiii au mîncat în linişte iar apoi au plecat la culcare. Deodată la miezul

nopţii, Liz l-a strigat pe Bernie.

– Unde este Jane, iubitule? El citea; fu surprins cît de speriată părea Liz. Arăta bine, ca şi cum n-ar fi dormit deloc în timpul zilei şi n-ar fi avut dureri. Nici nu i se mai părea atît de fragilă ca mai înainte şi se gîndi pentru o clipă dacă nu cumva începea totuşi să se însănătoşească, Începea însă cu totul altceva, dar el nu ştia.

– Jane s-a culcat, draga mea. Vrei să mănînci ceva? Ea clătină din cap surîzînd.

– Vreau s-o văd.

– Acum?

Părea să fie ceva urgent. El îşi puse halatul şi se duse în camera lui Jane, trecînd în vîrful picioarelor pe lîngă Tracy care dormea pe canapea. Se hotărîse să nu se mai ducă acasă, în caz că Liz ar mai fi avut nevoie de o injecţie în cursul nopţii. Bernie o sărută pe Jane pe păr, apoi pe obraz, să nu o sperie. Ea deschise ochii şi îl privi.

– Ce e, tati? şopti ea somnoroasă. Apoi se ridică brusc. Mami e bine?

– Da, draga mea, însă îi e dor de tine. Vrei să vii să o săruţi de noapte bună?

Jane părea încîntată să fie chemată pentru ceva atît de important. Sări imediat din pat şi îl urmă în camera lor, unde o aştepta Liz.

– Bună, draga mea. Vocea îi era puternică şi clară iar ochii îi străluceau. Jane se aplecă să o sărute. Arăta mai frumoasă ca oricînd.

– Bună, mami. Te simţi mai bine?

– Mult mai bine. Nici măcar nu mai avea dureri. Voiam numai să-ţi spun că te iubesc.

– Pot să dorm cu tine în pat? se uita la ea plină de speranţă; Liz zîmbi şi dădu pătura deoparte.

– Sigur. Au stat puţin de vorbă şi, înainte să adoarmă, Jane mai deschise o dată ochii şi îi zîmbi mamei ei. Liz o

sărută încă o dată şi îi spuse din nou cît de mult o iubea. A adormit în braţele ei iar Bernie a dus-o apoi în pat. Cînd s-a întors, Liz nu mai era în dormitor. A căutat-o în baie dar nu era nici acolo. A auzit-o în camera alăturată de a lor şi a găsit-o aplecată peste pătuţul lui Alexander, şoptind, mîngîindu-i buclele blonde.

– Noapte bună, micuţul meu. Ieşi fără zgomot din cameră.

– Ar trebui să dormi puţin, draga mea. Ai să fii foarte obosită mîine. Însă ea părea foarte odihnită şi plină de viaţă. Se strecură în braţele lui şi îi spuse că îl iubea. Simţea nevoia să-i simtă pe toţi aproape. A adormit chiar cînd răsărea soarele. Stătuseră de vorbă toată noaptea iar el a adormit odată cu ea, ţinînd-o strîns în braţe. Ea a mai deschis o dată ochii şi i-a zîmbit. Cînd Bernie s-a trezit a doua zi de dimineaţă, ea nu mai era. Murise în linişte, în somn, în braţele lui. Îşi luase la revedere de la fiecare din ei înainte să-i părăsească. El rămase privind-o. Arăta împăcată, era greu de crezut că nu dormea. La început o zgîlţîise, însă apoi o mîngîiase pe mînă... pe faţă... şi înţelesese. A închis uşa dormitorului ca nimeni să nu mai poată intra şi a deschis larg uşile care dădeau spre plajă. A ieşit afară şi a început să alerge... alerga tot mai departe... şi mai departe.

Cînd s-a întors, a găsit-o pe Tracy dîndu-le copiilor să mănînce. A privit-o, ea a început să-i vorbească şi apoi deodată a înţeles şi s-a oprit brusc. El a dat din cap. S-a aşezat lîngă Jane, a luat-o în braţe şi i-a spus cel mai cumplit lucru pe care avea să-l audă vreodată, de la el sau de la oricine altcineva.

– Mami s-a dus, draga mea.

– Unde s-a dus?... Din nou la spital?... A înţeles şi s-a tras de lîngă el, izbucnind în plîns. Aveau să-şi aducă aminte toată viaţa de acea dimineaţă.

Capitolul 23

După micul dejun, Tracy i-a luat pe copii la ea acasă; cei de la pompele funebre au sosit pe la prînz. Bernie a rămas singur în casă, aşteptîndu-i; uşa de la dormitor era încă închisă. A intrat pe uşa de la terasă şi s-a aşezat lîngă ea, ţinînd-o de mînă. Era ultima oară cînd mai erau singuri, ultima oară cînd mai fuseseră amîndoi în pat, ultima oară pentru orice altceva. Murise. Însă privind-o, sărutîndu-i degetele, lui nu-i părea deloc departe. Era o parte a sufletului lui, a inimii şi a vieţii lui. Şi va fi întotdeauna. O ştia. Auzind că sosea maşina, a descuiat uşa şi a ieşit în întîmpinarea lor. Nu i-a putut privi cînd au acoperit-o şi au luat-o. A stat de vorbă cu unul din bărbaţi în camera de zi şi a făcut toate aranjamentele necesare. I-a spus că voia să se întoarcă în oraş în aceeaşi după-amiază. Bărbatul i-a răspuns că înţelegea şi i-a dat lui Bernie o carte de vizită. Va încerca să facă tot posibilul ca să-i fie mai uşor. Uşor. Cum putea fi uşor să-ţi pierzi soţia, femeia pe care o iubeşti, mama copiilor tăi?

Tracy îl sunase deja pe doctorul Johanssen iar Bernie îi căută pe proprietarii casei. Urma să renunţe la ea în aceeaşi după-amiază. Nu voia să se mai întoarcă niciodată acolo. Ar fi fost prea dureros. Dintr-odată trebuia să aibă grijă de o grămadă de lucruri, însă nici unul nu conta prea mult. Ea nu mai era... O pierduse. Inima îi împietrise parcă în timp ce arunca hainele lui Jane într-una din valize iar pe ale lui Alexander în alta. Trase un sertar şi găsi

perucile lui Liz. Se aşeză şi plînse, privind spre cer şi spre mare, şi strigă:

– De ce, Doamne? *De ce?* Însă nimeni nu-i răspunse. Patul era gol acum. Ea nu mai era. Îl părăsise cu o noapte înainte, după ce îl sărutase şi îi mulţumise pentru tot ce trăiseră împreună, pentru copilul pe care-l aveau. Iar el nu fusese în stare să o păstreze. Indiferent cît încercase.

După ce a împachetat totul, şi-a sunat părinţii. Era ora două. Îi răspunse mama lui. La New York era foarte cald şi aerul condiţionat nu funcţiona. Urmau să se întîlnească cu nişte prieteni în oraş, iar ea a crezut că ei sunau, s-o anunţe că întîrzie.

– Alo?

– Bună, mamă. Simţi deodată că îl părăsesc puterile; nu mai putea vorbi.

– S-a întîmplat ceva, dragul meu?

– Eu... Simţea că-l îneacă plînsul. Eu... voiam să ştiţi... Nu reuşea să rostească cuvintele. Era ca şi cînd lumea lui s-ar fi prăbuşit. Liz... Oh, mamă... Plîngea ca un copil. A murit... Azi-noapte... Nu mai putea continua, iar Ruth îi făcu un semn lui Lou care stătea lîngă ea, privind-o îngrijorat.

– Venim imediat. Se uita la ceas, la soţul ei, la rochia elegantă pe care o îmbrăcase pentru petrecere şi plîngea. Se gîndea la fata pe care fiul ei o iubise, la mama nepotului lor. Era de necrezut că murise. Şi nedrept. Luăm primul avion. Vorbea deja incoerent iar Lou înţelese şi luă receptorul din mîna ei.

– Te iubim, fiule. Sosim cît mai repede posibil.

– Bine... Eu... Nu mai ştia ce să spună sau ce să facă. Ar fi vrut să ţipe, să plîngă, să o poată aduce înapoi. Dar ea nu avea să se mai întoarcă niciodată. Nu pot... Însă putea. Trebuia să poată. Avea doi copii la care trebuia să se gîndească. Şi era singur. Ei erau tot ce-i mai

rămăsese.

– Unde eşti, fiule? Lou era cumplit de îngrijorat.

– La Stinson Beach. Bernie respiră adînc. Voia să iasă cît mai repede din casa unde murise ea. Nu mai putea aştepta. Şi era fericit că bagajele erau deja în maşină. Aici s-a întîmplat.

– Eşti singur?

– Da... Am trimis-o pe Tracy acasă cu copiii şi... au luat-o pe Liz cu puţin timp înainte. Se cutremură. O acoperiseră cu o pînză... l-o trăseseră pe faţă... chiar şi numai gîndul îi făcea rău. Trebuie să plec. Să am grijă de toate.

– Vom încerca să ajungem acolo astă-seară.

– Voi sta cu ea. Cum făcuse şi la spital. N-avea de gînd să o părăsească pînă la înmormîntare.

– Bine. Sosim cît de repede putem.

– Îţi mulţumesc, tată.

Părea din nou un băieţel; tatăl lui simţi că i se frînge inima. Se întoarse spre Ruth, care plîngea în tăcere şi o luă în braţe. Şi el plîngea pentru băiatul lui, pentru tragedia care îl lovise. Ea fusese o fată minunată şi ei toţi o iubiseră. Au reuşit să găsească locuri la zborul de la ora nouă şi au ajuns în San Francisco la miezul nopţii. S-au dus direct la adresa pe care le-o dăduse Bernie. El îşi veghea soţia iar sicriul era închis. Nu se simţea în stare să o privească. Era singur. Doi bărbaţi solemni, îmbrăcaţi în costume negre, au deschis uşa părinţilor lui care au ajuns acolo pe la ora unu noaptea. În drum îşi lăsaseră bagajele la hotel. Ruth era îmbrăcată într-un taior negru, cu o bluză neagră şi era încălţată în pantofi negri cumpăraţi de la *Wolff's,* cu cîţiva ani în urmă. Tatăl lui purta un costum gri închis şi o cravată neagră, ca şi Bernie, care părea dintr-o dată mult mai bătrîn. Îi vizitase pe copii în timpul zilei şi apoi se întorsese aici. O trimise pe mama lui acasă să fie cu cei mici cînd se vor trezi.

Tatăl lui rămase cu el toată noaptea.

Au vorbit foarte puţin, iar a doua zi de dimineaţă Bernie s-a dus acasă să facă un duş şi să se schimbe, în timp ce tatăl lui a plecat la hotel pentru a face acelaşi lucru. Ruth pregătea masa pentru copii iar Tracy dădea telefoane. Îi transmise lui Bernie că Paul Berman sosea în oraş la ora unsprezece ca să participe la înmormîntare, la prînz. După tradiţia evreiască urmau să o îngroape pe Liz în aceeaşi zi.

Ruth alese pentru Jane o rochiţă albă, iar Alexander rămase acasă cu o femeie pe care Liz o mai chema din cînd în cînd. El nu ştia ce se întîmplă şi se învîrtea în jurul mesei de bucătărie, strigînd: „Mami, mami, mami..." şi făcîndu-l pe Bernie să izbucnească din nou în plîns. Ruth îi spuse să se odihnească puţin, însă el rămase la masă, lîngă Jane.

– Te simţi bine, draga mea? Cine se mai simţea însă bine? Nici unul dintre ei. Ea îşi strecură mînuţa în mîna lui. Cel puţin nu se mai întrebau unul pe altul de ce i se întîmplase ei şi lor. Aşa a fost să fie. Trebuiau să se obişnuiască cu gîndul. Liz nu mai era. Însă ar fi vrut ca ei să-şi ducă viaţa mai departe. Era sigur de asta. Însă cum? Intră în dormitorul lor aducîndu-şi aminte de Biblia din care ea citea din cînd în cînd. Se gîndea să citească la înmormîntarea ei Psalmul 23. Cele patru scrisori îi căzură la picioare. Se aplecă să le ridice şi văzu despre ce era vorba. Lacrimile îi alunecau pe faţă în timp ce o citea pe a lui, apoi le chemă pe Jane şi pe Ruth şi le dădu scrisorile lor. Cea a lui Alexander avea să o păstreze el încă mult timp de aici încolo. Urma să o ţină într-un seif pînă cînd Alexander va fi fost suficient de mare să înţeleagă.

A fost o zi plină de dureri, de tandreţe şi de amintiri. Paul Berman a stat lîngă Bernie la înmormîntare. Au plîns

cu toţii: prieteni, vecini, colegi. Toţi aveau să-i ducă dorul, a spus directorul şcolii, iar Bernie a fost mişcat de numărul mare de oameni de la *Wolff's* care veniseră să asiste la înmormîntare. Foarte mulţi oameni o iubiseră şi aveau să-i simtă lipsa... Însă nici unul atît de mult precum copiii ei. „Ne vom revedea într-o bună zi", le promisese ea tuturor. Chiar şi copiilor, în ultima zi de şcoală. Iar Bernie spera să aibă dreptate... Voia să o vadă din nou... cu disperare... însă avea doi copii de crescut... Strînse mîna lui Jane şi rămaseră să asculte cuvintele Psalmului 23, dorindu-şi ca ea să fi fost cu ei... să fi putut să rămînă... ducîndu-i deja dorul. Elizabeth O'Reilly Fine plecase pentru totdeauna.

Capitolul 24

Tatăl lui trebuia să se întoarcă la New York, însă mama lui a mai rămas trei săptămîni, insistînd să ia copii cu ea la plecare. Era august şi nu aveau nimic altceva de făcut. El trebuia să se întoarcă la lucru şi, în secret, Ruth spera că o să-i facă bine. Oricum renunţaseră la casa din Stinson Beach iar copiii ar fi rămas acasă în grija unei bone, în timp ce el era la serviciu.

– Trebuie să te organizezi, Bernard. Ea se purtase minunat. Însă el nu mai avea răbdare cu nimeni. Era furios pe viaţă, pe soartă, şi se răzbuna pe oricine. Iar ea era cea mai apropiată ţintă.

– Ce naiba înseamnă asta? Copiii se culcaseră iar ea tocmai îşi chemase un taxi care să o ducă înapoi la hotel. Stătea tot la *Huntington.* Ştia că el simţea nevoia să rămînă singur din cînd în cînd. Şi ea la fel. Se simţea uşurată în fiecare seară cînd pleca la hotel după ce-i culca pe cei mici. Însă el era furios acum şi căuta ceartă cu tot dinadinsul.

– Vrei să ştii ce înseamnă? Că ar trebui să mai ieşi din casă, să te întîlneşti cu oameni. E timpul să te întorci la New York. Şi chiar dacă nu poţi face asta încă, măcar plecaţi de aici. Sînt prea multe amintiri. Jane se bagă în dulapul mamei ei în fiecare zi şi îi respiră parfumul. De fiecare dată cînd tragi un sertar găseşti o pălărie, o geantă, o perucă. Nu trebuie să vă pedepsiţi aşa. Plecaţi de aici.

– Nu plecăm nicăieri.

– Te comporţi ca un prost, Bernard. Îi chinui. Şi te chinui şi pe tine.

– E ridicol. Asta este casa noastră şi nu plecăm nicăieri de aici.

– N-ai decît să o închiriezi. Ce ţi se pare atît de minunat la ea? Singurul lucru minunat era că Liz trăise aici şi că ei nu se simţeau în stare încă să uite. Indiferent ce le spunea oricine sau cît de nesănătos era. El nu voia ca lucrurile ei să fie atinse. Maşina ei de cusut era nemişcată. Crătiţele stăteau exact unde le pusese ea. Şi Tracy trecuse prin aceeaşi situaţie – îi explicase ea lui Ruth cu cîteva zile înainte. Îi trebuiseră doi ani ca să renunţe la hainele soţului ei. Însă Ruth nu era de acord. Nu era bine pentru nici unul dintre ei. Şi avea dreptate. Însă Bernie nu era pregătit. Măcar lasă-mă să iau copiii cu mine la New York pentru cîteva săptămîni, pînă cînd începe Jane şcoala.

– Mă mai gîndesc. A făcut-o şi le-a dat voie. Au plecat la sfîrşitul săptămînii, iar el lucra în fiecare seară pînă la nouă sau zece, apoi se întorcea acasă se aşeza pe un scaun în camera de zi şi, privind în gol, se gîndea la ea. De-abia cînd telefonul a sunat a paisprezecea oară a răspuns. Era mama lui.

– Trebuie să le găseşti o bonă, Bernard. Ruth încerca să-i reorganizeze viaţa, însă el voia să fie lăsat în pace. Dacă ar fi fost un băutor ar fi devenit deja alcoolic. Însă el stătea acolo, nu făcea nimic şi pe la trei dimineaţa se ducea la culcare. Ura acum chiar şi patul, pentru că ea nu mai era acolo. Era într-o stare de şoc. Tracy a recunoscut semnele înaintea oricui însă nu putea face mare lucru pentru el. Îi spusese să o caute oricînd. Însă el n-a mai făcut-o niciodată. Îi reamintea prea mult de Liz. Acum era rîndul lui să deschidă dulapurile, ca şi Jane, şi să-i respire

parfumul.

– Am să am grijă chiar eu de copii. Îi tot repeta acest lucru mamei lui iar ea îi răspunse din nou că era o nebunie.

– Ai de gînd să renunţi la slujbă? Era sarcastică cu el în speranţa că îl va readuce la realitate. I se părea periculos ca el să rămînă în această stare. Lou îi spusese că-i va trece, mai devreme sau mai tîrziu. Era mai îngrijorat pentru Jane, care avea tot timpul coşmaruri şi slăbise. Ca şi Bernie de altfel. Numai lui Alexander îi mergea bine, cu toate că se uita nedumerit atunci cînd cineva pronunţa numele lui Liz, ca şi cum s-ar fi întrebat unde era şi cînd avea să se întoarcă. Nu-i mai răspundea nimeni acum la chemarea „Mami, mami, mami".

– Nu e nevoie să renunţ la slujbă ca să pot avea grijă de copii, mamă.

– Da? Ai de gînd să-l iei pe Alexander cu tine la birou? Uitase complet de el. Se gîndise numai la Jane.

– Am să apelez la aceeaşi femeie pe care o chema Liz cînd mergea la şcoală anul trecut. Iar Tracy avea să-l ajute.

– Şi vei pregăti masa în fiecare seară, vei face paturile, vei da cu aspiratorul? Nu fii ridicol, Bernard. Ai nevoie de ajutor. Nu-i nici o ruşine. Trebuie să angajezi pe cineva. Vrei să vin eu şi să caut pe cineva?

– Nu, nu. Părea plictisit. Am să am eu grijă. Era tot timpul furios. Pe oricine, cîteodată chiar şi pe Liz pentru că îl lăsase singur. Ea făcuse totul pentru el, pentru toţi. Gătea, cosea, făcea curat, preda la şcoală şi îi iubea atît de mult. Nu-i fu uşor să explice de ce avea nevoie, a doua zi, la agenţie.

– Sînteţi divorţat? îl întrebă o voce de femeie. Enumeră: şapte camere, fără cîine sau pisică, doi copii, fără nevastă.

– Nu, nu sînt. „Am răpit doi copii şi am nevoie de cineva care să aibă grijă de ei. La naiba." Copiii nu au... Se pregătea să spună „mamă". Însă i se păru un lucru groaznic. Sînt singur. Asta e tot. Am doi copii. Unul are şaisprezece luni, celălalt aproape nouă ani. Un băiat şi o fată. Fetiţa merge la şcoală.

– Evident. Internă sau externă?

– Externă. E prea mică pentru internat.

– Nu vorbeam de copil. Ci de bonă.

– Oh... Nu ştiu... Nu se gîndise. Ar putea veni dimineaţa pe la opt şi să plece după cină, pe la ora nouă.

– Aveţi vreo cameră liberă? Se gîndi puţin. Ar fi putut să doarmă în camera lui Alexander.

– Da.

– Să vedem ce putem face. Însă n-a reuşit prea multe. I-au trimis cîteva candidate, iar Bernie s-a îngrozit de calitatea acelor persoane. Majoritatea nu mai avuseseră niciodată grijă de copii, sau intraseră ilegal în ţară, sau pur şi simplu nu le păsa. Nici măcar nu ştiau să se poarte. În final s-a decis la o fată urîţică venită din Norvegia. Mai avea încă şase fraţi şi surori, era zdravănă şi i-a spus că voia să rămînă în ţară cam un an şi că ştie să gătească. A mers împreună cu el la aeroport cînd s-au întors copiii acasă. Jane nu a părut deloc entuziasmată, iar Alexander a privit-o curios apoi i-a zîmbit. Ea nu i-a dat nici o atenţie şi l-a lăsat să alerge prin aeroport în timp ce Bernie se ocupa de bagaje. Erau gata să plece cînd Jane l-a adus înapoi uitîndu-se supărată spre fată. Bernie s-a răstit la ea.

– Ai grijă de el, Anna!

– Sigur. Îi zîmbea băieţelului, în timp ce Jane îi şopti lui Bernie.

– Unde ai găsit-o?

– N-are importanţă. Cel puţin vom avea ce mînca.

Cînd sosiseră, Jane se aruncase în braţele lui, strîngîndu-l pe Alexander între ei. El gîngurea fericit cînd Bernie l-a luat în braţe şi l-a aruncat în sus. A făcut apoi acelaşi lucru şi cu Jane. Mi-a fost tare dor de voi. Aflase de la Ruth de coşmarurile ei. Erau toate legate de Liz.

– Şi mie. Părea încă tristă. Ca şi el. Bunica s-a purtat aşa de frumos cu noi...

– Vă iubeşte foarte mult. Îşi zîmbiră iar el găsi un hamal care să-i ajute la bagaje. Cîteva minute mai tîrziu, încărcaseră totul în maşină şi se îndreptau spre oraş. Jane se aşezase pe scaunul din faţă, lîngă el. Alexander şi Anna stăteau în spate. Ea era îmbrăcată în blugi şi într-o bluză purpurie, avea părul lung şi blond. Jane nu păru prea impresionată de ea. Răspundea monosilabic, mormăit, şi nu părea prea interesată să se împrietenească cu copiii. Cînd au ajuns acasă, masa pregătită de ea a constat în fulgi de porumb şi pîine necoaptă. Disperat, Bernie a comandat o pizza. Deodată Jane s-a uitat mai atentă la ea:

– De unde ai bluza asta? O privea de parcă ar fi văzut o fantomă.

– Ce? Asta? Se înroşise. Îşi schimbase bluza roşie cu una verde, de mătase, care avea acum urme de transpiraţie sub braţ. Am găsit-o într-un dulap. În camera aceea. Şi arătă spre dormitorul lui Bernie care, ca şi Jane, făcu ochii mari. Era îmbrăcată cu bluza lui Liz.

– Să nu mai faci asta niciodată, îi spuse el printre dinţi. Ea dădu din umeri.

– Ce importanţă mai are? Oricum nu se mai întoarce. Jane se ridică şi plecă de la masă. Bernie o urmă cerîndu-şi scuze.

– Îmi pare rău, draga mea. Mi s-a părut drăguţă cînd am văzut-o prima oară. E tînără şi m-am gîndit că vă veţi simţi mai bine cu ea decît cu cineva în vîrstă. Ea îl privi

nefericită. Viaţa lor era atît de grea acum. Şi era de-abia prima ei seară acasă. Însă nimic nu avea să mai fie uşor pentru ea. Ştia asta din instinct.

– S-o ţinem de probă cîteva zile. Şi dacă nu ne place, o dăm afară. Jane dădu din cap, uşurată, că nu o obliga nimeni să o accepte pe Anna. Care i-a înnebunit în următoarele zile. Se îmbrăca în continuare cu hainele lui Liz, cîteodată chiar cu ale lui Bernie. Într-una din zile a apărut îmbrăcată într-unul din puloverele lui preferate din caşmir, iar altă dată s-a încălţat cu şosetele lui. Nu se spăla niciodată, casa mirosea groaznic iar cînd Jane s-a întors de la şcoală la prînz l-a găsit pe Alexander murdar, alergînd prin casă în picioarele goale, cu faţa mînjită de mîncare, în timp ce Anna vorbea la telefon cu prietenul ei, ascultînd muzică. Nu puteau mînca ce pregătea ea, casa era într-o dezordine de nedescris iar Jane era nevoită să aibă grijă de Alexander aproape tot timpul. Ea era cea care îi făcea baie cînd venea de la şcoală, îl îmbrăca înainte ca Bernie să vină de la serviciu, îi dădea să mănînce şi îl culca. Tot ea venea la el peste noapte cînd plîngea. Anna nu se scula niciodată. Rufele erau murdare, paturile neschimbate; nimeni nu avea grijă ca lucrurile copiilor să fie curate. Anna a reuşit să-i înnebunească pe toţi şi în mai puţin de o săptămînă au dat-o afară. Bernie i-a dat vestea sîmbătă seara în timp ce fripturile se ardeau pe aragaz iar ea stătea pe jos, în bucătărie, şi vorbea la telefon. Pe Alexander îl lăsase singur în baie. Jane a fost cea care l-a găsit, cum încerca să iasă singur din cadă. Ar fi putut să se înece, lucru care i-a îngrozit pe toţi cu excepţia Annei. Bernie i-a spus să-şi facă bagajele şi să plece şi ea a făcut-o fără să-şi ceară măcar scuze. A ieşit din casă îmbrăcată într-unul din puloverele lui Bernie, cel roşu de caşmir.

– Ce-aţi zice de o pizza? Mîncaseră numai pizza în

ultimul timp şi s-au hotărît să o invite pe Tracy pe la ei.

Cînd a sosit, a ajutat-o pe Jane să-l culce pe cel mic. Apoi au făcut curat împreună în bucătărie. Era ca în zilele de demult, numai că cineva foarte important nu mai era cu ei. Îi simţeau cu toţii lipsa. Şi ca lucrurile să fie şi mai rele, ea i-a anunţat că se muta la Philadelphia. Jane a privit-o înmărmurită. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut cea de-a doua mamă. A fost tristă săptămîni întregi după plecarea ei.

Nici cea de-a doua bonă n-a fost de prea mare ajutor. Era din Elveţia şi făcuse o şcoală specială de asistente pentru copii. Lui Bernie i se păruse perfectă. Însă era mai rău ca la armată. Era rigidă, inflexibilă. Nu era deloc drăguţă cu copiii. Casa era imaculată, porţile de mîncare erau foarte mici, regulile nu trebuiau încălcate, iar pe Alexander îl bătea tot timpul. Bietul copil plîngea într-una iar lui Jane îi era groază să mai vină acasă de la şcoală. Nu aveau voie lapte, prăjituri sau bomboane şi nu aveau voie să vorbească la masă. Televizorul era un păcat iar muzica o crimă împotriva lui Dumnezeu. Bernie se convinsese că femeia era pe jumătate nebună iar cînd Jane a izbucnit într-un rîs necontrolat, la două săptămîni după venirea ei, ea a traversat camera şi a plesnit-o pe Jane peste faţă. Jane a fost atît de uimită încît la început n-a plîns. Însă Bernie s-a ridicat de pe scaun tremurînd de furie:

– Să ieşi afară din casa mea, domnişoară Strauss. *Imediat!* Îi luă copilul din braţe şi o îmbrăţişă pe Jane. O oră mai tîrziu, ea trîntea uşa în urma ei.

Era pur şi simplu descurajat. Se simţea de parcă ar fi discutat cu toate bonele din oraş, însă n-avea încredere în nici una. A adus o femeie care să-i facă curat. Problema lui erau însă Alexander şi Jane. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ei aşa cum trebuia. Nu mai putea fugi de la serviciu în fiecare zi pentru că bona pe

care o găsise nu putea sta decît pînă la ora cinci. Mama lui avea dreptate. Îi era greu, pentru că muncea toată ziua iar apoi se îngrijea de copii, de casă, de rufele murdare, de cumpărături, de gătit şi de călcat.

Norocul lor s-a schimbat însă la şase săptămîni după începerea şcolii. Cei de la agenţie şi l-au sunat din nou şi i-au spus eterna poveste. Mary Poppins apăruse şi îi aştepta.

– Doamna Pippin este exact ce vă trebuie. E perfectă. Are şaizeci de ani, este englezoaică, iar ultima ei slujbă a durat zece ani. A avut grijă de doi copii, un băiat şi o fată, care nu aveau mamă. Femeia de la agenţie părea victorioasă.

– Şi e o chestie cu care să te mîndreşti?

– Am vrut să spun că este obişnuită cu acest gen de situaţie.

– Minunat. Şi care-i problema?

– Nu-i nici o problemă. El fusese un client dificil şi privise cu suspiciune pe oricine i se trimisese. Femeia îşi spuse că dacă n-o va place nici pe doamna Pippin, oricum nu-i va mai trimite pe altcineva.

Doamna Pippin a sunat la uşă la ora şase, într-o joi seara. Bernie tocmai ajunsese acasă. De-abia îşi dăduse jos haina şi cravata. Îl ţinea pe Alexander în braţe, iar Jane îl ajuta să pregătească masa. Urmau să mănînce hamburger a treia seară la rînd, cu cartofi prăjiţi şi salată. Nu mai avusese timp să se ducă la magazin de vinerea trecută.

Bernie deschise uşa şi rămase holbîndu-se la o femeie măruntă cu părul alb şi ochi strălucitori, albaştri, îmbrăcată într-o haină cadrilată şi încălţată într-o pereche de pantofi negri, ca de golf. Femeia de la agenţie avusese dreptate. Arăta ca Mary Poppins. Avea chiar şi o umbrelă mare, neagră în mîna stîngă.

– Domnul Fine?

– Da.

– Sînt de la agenţie. Mă numesc Mary Pippin. Avea accent scoţian. Era ca un joc de cuvinte. Nu Mary Poppins, ci Mary Pippin.

– Bună seara. Se dădu înapoi zîmbind şi o invită să ia loc în camera de zi. Jane ieşi din bucătărie cu un hamburger în mînă. Era curioasă să vadă pe cine le mai trimiseseră de data aceasta. Femeia era numai puţin mai înaltă decît ea, însă îi zîmbi lui Jane şi o întrebă ce făcea bun de mîncare.

– Ce drăguţ din partea ta să ai grijă de tatăl şi de frăţiorul tău. Zîmbi şi Bernie o plăcu pe loc. Îşi dădu seama că nu purta pantofi de golf. Ci saboţi. Era scoţiană pînă în măduva oaselor. Era îmbrăcată cu o fustă din tweed, bluza era albă, scrobită şi cînd îşi scoase pălăria văzu că era prinsă cu un ac.

– Ea este Jane, îi explică Bernie cînd fetiţa se întoarse în bucătărie. Are nouă ani. De fapt îi va împlini în curînd. Iar Alexander are un an şi jumătate. Îl lăsă jos din braţe iar el se repezi în bucătărie după sora lui. Bernie îi zîmbi doamnei Pippin. Nu stă o clipă toată ziua şi se trezeşte şi peste noapte. Ca şi Jane de altfel. Îşi coborî vocea. Are coşmaruri. Am nevoie de cineva care să mă ajute. Am rămas singur. Era partea pe care o ura cel mai tare, pentru că de obicei femeile se holbau la el prosteşte. Însă doamna Pippin dădu din cap cu înţelegere şi îl privi cu simpatie. Am nevoie de cineva care să aibă grijă de Alexander în cursul zilei, să o aştepte pe Jane cînd vine de la şcoală, să fie prietena lor. Era prima oară cînd spunea asta. Însă ea părea acest gen de femeie. Să ne gătească, să ne spele lucrurile... Şi chiar să le cumpere pantofi copiilor, dacă eu nu voi avea timp...

Ea îi zîmbi cu blîndeţe.

– Înţeleg, domnule Fine.

– Bine. Se gîndi pentru o clipă la fata şleampătă din Norvegia care se tot îmbrăca cu lucrurile lui Liz, apoi se uită la gulerul alb şi apretat al bluzei doamnei Pippin. Se hotărîse să fie cinstit cu ea. Am trecut printr-o perioadă grea. De fapt, mai trecem şi acum. Soţia mea a fost bolnavă aproape un an înainte... Nu putea nici acum să rostească cuvintele. A murit acum trei luni. Copiilor le vine foarte greu. „Şi mie", se gîndi el, dar n-o spuse, însă citi în ochii ei că înţelegea. Simţea nevoia să se întindă pe canapea şi s-o lase pe ea să aibă grijă de toate. Slujba nu e prea uşoară, ştiu. Îi povesti despre celelalte două femei pe care le angajase înainte, despre celelalte pe care doar le văzuse, spunîndu-i exact ce voia de la ea. În mod miraculos, ei i se păru absolut normal.

– Sună minunat. Cînd încep? El se uita la ea şi nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Chiar şi acum, dacă vreţi. Oh, am uitat să vă spun. Va trebui să dormiţi în aceeaşi cameră cu Alexander. E vreo problemă?

– Deloc. E chiar mai bine.

– Ne-am putea muta, eventual. Nu m-am gîndit însă pînă acum. Şi de fapt... Totul era foarte confuz. S-ar putea să mă întorc la New York, într-o bună zi, dar nu ştiu nimic deocamdată.

– Înţeleg perfect, domnule Fine. În clipa de faţă nu ştiţi dacă să plecaţi sau nu, ca şi copiii de altfel. Ceea ce este absolut normal. Cea care avea grijă de dumneavoastră, de toţi, a dispărut brusc. Aveţi nevoie de timp ca să vă reveniţi şi de cineva care să vă vegheze. Mă simt onorată să fiu eu aceea. Iar dacă vă veţi muta în altă parte, la New York sau în Kenya, nu este nici o problemă. Sînt văduvă, nu am copii, iar căminul meu este cel al familiei pentru care lucrez. Vă voi urma oriunde, dacă veţi dori.

– Sună minunat, doamnă Poppins... Vreau să spun Pippin... Vă rog să mă scuzaţi.

– Nu face nimic. Rîseră amîndoi şi intrară în bucătărie. Ea era foarte mărunţică însă energică. Copii au plăcut-o imediat. Jane a invitat-o să rămînă la masă iar cînd doamna Pippin a acceptat a mai făcut un hamburger. Alexander i-a stat în poală pînă cînd a plecat la culcare. Apoi doamna Pippin a discutat cu Bernie despre partea financiară. Nici măcar nu cerea foarte mult. Şi era exact ce le trebuia lor.

I-a promis că se va întoarce a doua zi cu lucrurile. „Aşa cum sînt", se scuză ea. Plecase de la cealaltă familie în iunie. Copiii crescuseră şi nu mai aveau nevoie de ea. Aşa că ea plecase în vacanţă, în Japonia, şi se întorsese prin San Francisco. De fapt intenţiona să plece la Boston. Însă îi plăcuse oraşul şi apelase la agenţie.

După ce a plecat la hotel, Bernie şi-a sunat mama.

– Am găsit-o. Părea fericit cum nu mai fusese de luni întregi. Zîmbea uşurat.

– Pe cine ai găsit? Mama lui era pe jumătate adormită. În Scarsdale era unsprezece noaptea.

– Pe Mary Poppins... Mary Pippin.

– Ai băut ceva, Bernie? Vocea ei era fermă. Se trezise complet acum. Se uită spre soţul ei care citea o revistă medicală. Nu părea prea îngrijorat. Bernie nu era de condamnat dacă ar fi băut peste măsură. Cine în locul lui n-ar fi făcut-o?

– Nu. Am găsit pe cineva care să aibă grijă de copii. Vine din Scoţia şi e fantastică.

– Cine e? Mama lui era suspicioasă iar el îi povesti toate detaliile. Pare în regulă. I-ai verificat referinţele?

– O voi face mîine. S-a dovedit că toate stăteau exact aşa cum spusese ea. Familia la care lucrase înainte i-a spus cît de norocoşi erau, sugerîndu-i să o angajeze

definitiv. Cînd a sosit a doua zi a făcut curat în casă, a spălat rufele murdare, i-a citit ceva lui Alexander şi i-a cumpărat un costumaş drăguţ. Cînd tatăl lor a sosit acasă, băieţelul era curat şi pieptănat, iar Jane îl aştepta îmbrăcată într-o rochiţă roz, cu panglici roz în păr şi un zîmbet larg pe faţă. Lui Bernie i s-a pus un nod în gît, amintindu-şi de prima oară cînd o văzuse, cînd se rătăcise în magazin. Avea în păr aceleaşi panglici roz ca şi acum.

Cina nu a fost strălucită, însă s-a putut mînca. Masa era aranjată frumos şi după ce au mîncat au jucat un joc în camera copiilor. La ora opt, casa era curată, masa era pusă pentru a doua zi de dimineaţă şi ambii copii erau în pat, spălaţi, pieptănaţi şi hrăniţi. Bernie i-a sărutat pe fiecare de noapte bună şi i-a mulţumit doamnei Pippin. Nu-şi mai dorea decît ca Liz să-i poată vedea acum.

Capitolul 25

A doua zi după sărbătoarea de *Halloween,* Bernie stătea pe canapea citindu-şi corespondenţa. Doamna Pippin ieşi din bucătărie cu mîinile pline de făină şi îi dădu un bileţel.

– V-a căutat cineva, domnule Fine. Îi zîmbi. Era o plăcere acum să te întorci acasă. Iar copiii o iubeau. Era un domn. Sper să-i fi notat bine numele.

– Sînt sigur de asta. Vă mulţumesc. Se uită pe bileţel. Numele nu-i spuse nimic la început, aşa că, atunci cînd intră în bucătărie să-şi ia ceva de băut, o întrebă din nou. Ea prăjea peşte, iar Jane o ajuta, în timp ce Alexander se juca cu o grămadă de cuburi colorate. Care era celălalt nume al bărbatului, doamnă Pippin?

– Scott. Bernie tot nu ştia despre cine era vorba. Scott Chandler. Simţi că inima i se opreşte în loc şi se reîntoarse în camera de zi să mai citească o dată numărul. Se gîndi mult, dar nu spuse nimănui nimic. Chandler era în oraş; venise evident după alţi bani. Bernie tocmai se gîndea să ignore mesajul cînd pe la ora zece telefonul sună din nou. În timp ce ridica receptorul avu o premoniţie. Era Chandler Scott.

– Salut. Aceeaşi voce de o veselie forţată ca şi atunci. Bernie nu se lăsă impresionat.

– Credeam că ai înţeles cum stau lucrurile de data trecută.

– Treceam numai prin oraş, prietene.

– N-ai decît.

Chandler izbucni în rîs ca şi cum Bernie spusese ceva foarte, foarte hazliu.

– Ce face Liz?

El nu voia să-i spună ce se întîmplase. Nu era treaba lui.

– Bine.

– Şi fetiţa mea?

– Nu mai este deloc a ta. Este copilul meu acum.

– Nu-mi amintesc să fie aşa.

– Într-adevăr? Dar de cei zece mii de dolari îţi aminteşti?

– Stau bine cu memoria, însă se pare că am investit greşit banii.

– Îmi pare rău. Însemna că venise din nou după bani.

– Şi mie. Mă gîndeam că am putea să mai stăm de vorbă, ştii tu despre ce. Bernie îşi aminti deodată de promisiunea făcută lui Liz. Trebuia să scape de tip o dată pentru totdeauna pentru ca el să nu se întoarcă în fiecare an.

– Am crezut că ai înţeles de data trecută, Scott.

– S-ar putea să mai fie nevoie.

– Nu cred.

– Vrei să spui că ţi s-au terminat banii?

– Îţi spun numai că nu vom mai juca din nou acelaşi joc. Ai înţeles?

– Ce-ai zice de o vizită scurtă? Aş vrea să-mi văd fiica.

– Ea nu vrea să te vadă.

– Aş putea să te dau în judecată. Cîţi ani are acum? Şapte, opt? Nici măcar nu ştia precis.

– Ce importanţă are? Jane avea nouă ani iar el habar n-avea.

– De ce n-o întrebi pe Liz ce părere are?

Bărbatul îl şantaja iar Bernie se săturase de el. Voia

ca el să ştie că nu-şi mai putea face jocul cu Liz.

– Liz nu-şi mai poate da cu părerea, Scott. A murit astă-vară, în iulie. Urmă o tăcere lungă.

– Îmi pare rău. Pentru un moment păru serios.

– Nu mai avem ce discuta. Se simţea uşurat acum ,că-i spusese. Poate că ticălosul îşi dădea seama şi renunţa. Însă îl judecase complet greşit.

– Nu chiar. Doar n-a murit şi copilul, nu? Iar Liz de ce a murit?

– De cancer.

– Ce păcat. Oricum, Jane rămîne copilul meu, cu sau fără Liz. Pentru un preţ bun, sînt gata să dispar.

– Pentru cît timp? Pentru încă un an? De data asta nu mă mai păcăleşti, Scott.

– Păcat. Înseamnă că va trebui să merg la tribunal şi să obţin dreptul de a o vizita.

Bernie îşi aduse din nou aminte de promisiunea făcută lui Liz şi se gîndi să-i întindă o cursă.

– N-ai decît, Scott. Fă ce vrei. Pe mine oricum nu mă mai interesează.

– Mă gîndisem la zece mii de dolari. Însă ne putem înţelege. Ce zici de opt?

– Du-te naibii. Trînti telefonul. I-ar fi plăcut să-i poată da un pumn. Trei zile mai tîrziu însă, primi o notă întocmită de un avocat prin care Chandler Scott, tatăl lui Jane Scott, fost soţ al lui Elizabeth O'Reilly Scott Fine solicita dreptul să-şi viziteze fiica. Trebuia să se prezinte la tribunal pe 17 noiembrie. Din fericire, fără fetiţă. Sună la numărul de la biroul lui Bill Grossman.

– Ce pot face acum? Bernie părea disperat.

– Se pare că va trebui să mergi la tribunal.

– Are vreun drept asupra copilului?

– L-ai adoptat?

N-o făcuse. Întotdeauna intervenise cîte ceva. Întîi

copilul, apoi boala lui Liz...

– Nu. La naiba. Am vrut, însă părea să nu mai fie nevoie. Odată ce l-am plătit, am crezut că n-o să mai apară niciodată.

– L-ai plătit? Avocatul părea îngrijorat.

– Da. I-am dat zece mii de dolari ca să dispară, acum un an şi jumătate. Se împlineau exact douăzeci de luni de atunci. Îşi amintea perfect. Se întîmplase chiar înainte ca Liz să nască.

– Poate să dovedească asta?

– Nu. Mi-am adus aminte de ce m-ai învăţat tu. Grossman îi spusese odată că gestul putea fi interpretat altfel. Ca şi cum ar fi cumpărat un copil de pe piaţa neagră. De fapt, Chandler Scott îi vînduse copilul lui Bernie pentru zece mii de dolari. I-am dat bani gheaţă, într-un plic.

– Tot e bine, îi răspunse Grossman. Părea dus pe gînduri. Problema este că, cine face aşa ceva se întoarce după alţi bani, mai devreme sau mai tîrziu. Asta vrea şi acum, nu-i aşa?

– De la asta au plecat toate. M-a sunat acum cîteva seri cerîndu- mi alţi zece mii de dolari ca să ne lase în pace. Mi-a spus chiar că s-ar mulţumi numai cu opt.

– Nemaipomenit.

– Am crezut că atunci cînd îi voi spune că soţia mea a murit, nu va mai fi interesat. Mi-am imaginat că va gîndi că avînd de-a face numai cu mine, nu va reuşi mare lucru.

Grossman tăcu.

– N-am ştiut că soţia ta a murit. Îmi pare rău.

– S-a întîmplat în iulie. Bernie coborî vocea, gîndindu-se la Liz şi la promisiunea la care ţinea atît de mult, că o va ţine pe Jane departe de Chandler Scott, cu orice preţ. Poate că ar fi trebuit să-i plătească cei zece mii de dolari.

– A lăsat vreun testament în privinţa copilului?

Se gîndiseră la asta, însă ea nu avea ce să le lase, în afara lucrurilor ei personale.

– Nu. Nu avea bunuri de valoare sau proprietăţi.

– Şi custodia copilului? Ţi-a lăsat-o ţie?

– Bineînţeles. Bernie părea jignit. Cui altcineva i-ar fi putut ea lăsa copiii?

– În scris?

– Nu.

Bill Grossman oftă. Era o problemă foarte dificilă.

– Legea este de partea lui, acum că soţia ta a murit. Este tatăl natural al copilului.

– Vorbeşti serios?

– Bineînţeles.

– Tipul este un escroc. Un şantajist. Probabil că tocmai a ieşit din nou din puşcărie.

– N-are nici un fel de importanţă. Legile din California spun că părinţii naturali au drept asupra copiilor, indiferent ce ar fi ei. Chiar şi criminalii au dreptul să-şi vadă copii.

– Ce putem face?

– S-ar putea să i se acorde drept de vizită. Nu-i spuse că ar fi putut să piardă complet custodia copilului. A vizitat-o pe Jane de-a lungul timpului?

– Niciodată. Ea nici măcar nu ştie de existenţa lui. Şi, din cîte am aflat de la soţia mea, ultima oară cînd l-a văzut avea numai un an. Nu se poate baza pe nimic, Bill.

– Ba da. Nu te amăgi singur. Este tatăl natural al copilului... Cum a decurs căsnicia lor?

– Aproape că nici n-a existat. S-au căsătorit cu cîteva zile înainte de naşterea copilului şi cred că a dispărut la cîteva zile după asta. A reapărut cu o lună sau două înainte ca Jane să împlinească un an şi a dispărut din nou. Pentru totdeauna. Liz a divorţat de el, motivînd

abandonul, şi nu cred că a mai ştiut ceva de el pînă anul trecut.

– Păcat că nu ai adoptat copilul.

– E ridicol.

– Sînt de acord cu tine, dar asta nu înseamnă că şi judecătorul va fi. Crezi că are vreun interes?

– Dar tu ce crezi? A fost în stare s-o vîndă o dată pentru zece mii de dolari, iar acum cîteva zile voia s-o vîndă din nou, pentru opt mii. Crede că mă poate şantaja la nesfîrşit. Cînd ne-am întîlnit data trecută ca să-i dau banii nu m-a întrebat nimic de Jane. Ce părere ai?

– Că este un ticălos care se crede inteligent. Sînt sigur că te va căuta cu cîteva zile înainte de a merge la tribunal. Grossman avea dreptate. Scott l-a sunat cu trei zile înainte de data programată, oferindu-se din nou să dispară. De data asta însă ridicase preţul. Voia cincizeci de mii de dolari.

– Ai înnebunit?

– Am făcut nişte cercetări în ceea ce te priveşte, prietene.

– Să nu vorbeşti aşa cu mine.

– Am aflat că eşti un evreu bogat, venit de la New York, şi conduci un magazin mare. Din cîte ştiu eu eşti chiar proprietarul lui.

– Aproximativ.

– N-are importanţă. Ăsta este preţul meu. Cincizeci de mii sau nimic.

– Eu mă gîndisem la zece. Ar fi fost chiar în stare să-i dea douăzeci. Dar nu voia să-i spună. Însă Scott rîse de el.

– Cincizeci. Era dezgustător. Se tîrguia pentru copilul lui.

– N-am de gînd să-ţi fac jocul, Scott.

– S-ar putea să n-ai încotro. Acum că Liz nu mai este, tribunalul îmi va acorda orice voi cere. S-ar putea să-mi

dea chiar şi custodia. Dacă stau să mă gîndesc bine, aş putea să-ţi cer chiar o sută.

De îndată ce Scott închise telefonul, Bernie formă numărul lui Grossman.

– E posibil?

– S-ar putea.

– Oh, Doamne... Era îngrozit. Ce se întîmpla dacă o pierdea pe Jane? Îi promisese lui Liz... Iar Jane era de-acum a lui, sînge din sîngele lui.

– Legal nu ai nici un drept asupra copilului. Chiar dacă soţia ta ar fi lăsat un testament prin care te desemna tutore, el îşi menţinea oricum drepturile asupra lui Jane. Dacă vei putea să demonstrezi că nu este în măsură să aibă grijă de ea, este foarte probabil să învingi. Însă dacă aţi fi amîndoi bancheri, sau avocaţi, sau oameni de afaceri, el ar avea cîştig de cauză. În cazul de faţă nu poate decît să te sperie puţin şi să-l chinuie pe bietul copil.

– Şi ca s-o scutească pe Jane de toate astea, vrea o sută de mii de dolari.

– Ai înregistrat convorbirea?

– Bineînţeles că nu. Ce crezi că fac eu aici? Nu sînt vînzător de stupefiante, pentru numele lui Dumnezeu. Conduc pur şi simplu un magazin. Deci ce am de făcut?

– Dacă nu vrei să-i dai cei o sută de mii de dolari, iar eu îţi sugerez să n-o faci, pentru că săptămîna viitoare îţi va cere mai mult, atunci ne vom judeca şi vom demostra că nu poate fi un bun părinte. S-ar putea ca ei să-i dea dreptul să o viziteze. Asta nu înseamnă însă mare lucru.

– Pentru tine, poate. Copilul nici nu-l cunoaşte măcar. Nici măcar nu ştie că el e în viaţă. Mama ei i-a spus că a murit, demult. A trecut deja prin prea multe. Are mereu coşmaruri, de cînd a murit Liz.

– Dacă medicul psihiatru va certifica asta, vom putea

încerca să-i interzicem dreptul de a o vizita permanent.

– Şi cererea de a o vedea din cînd în cînd?

– Nu ne putem împotrivi. Judecătorii consideră că nici măcar Attila, hunul, nu poate face ceva rău unui copil pe care-l vede rar.

– Cum justifică oare asta?

– Nu au nevoie s-o facă. Sînteţi la bunul lor plac. Şi tu, şi Scott. Dar mai ales Jane. Soarta lui Jane se hotăra acum la tribunal. Numai gîndul îi făcea rău; ştia cît de îndurerată ar fi fost Liz. Ar fi omorît-o. Ironia sorţii. Era într-o situaţie groaznică.

Ziua primei audieri era întunecată, mohorîtă; se potrivea perfect cu starea lui de spirit. Autobuzul venise deja să o ia pe Jane la şcoală, iar doamna Pippin se ocupa de Alexander, cînd el a plecat la tribunal. Nu spusese nimănui nimic. Spera că toate se vor rezolva. Chandler Scott era aşezat de cealaltă parte a sălii, îmbrăcat într-un sacou elegant; era încălţat cu o pereche de pantofi noi, *Gucci.* Era pieptănat cu grijă şi cine nu-l cunoştea, îl putea lua drept un om cumsecade, respectabil.

I-l arătă lui Bill Grossman, care privi ca din întîmplare spre el.

– Pare în regulă, îi şopti el lui Bernie.

– De asta mă şi temeam.

Grossman îi spusese că audierea va dura cam douăzeci de minute. Îi explică judecătorului că fetiţa nu-şi cunoştea tatăl adevărat, că suferise un şoc groaznic la moartea mamei ei, şi că nu considera că acordarea dreptului de vizitare era indicată, avînd în vedere împrejurările.

Judecătorul le zîmbi ambilor taţi, precum şi avocaţilor. O făcea zilnic, însă nu se implica emoţional. Din fericire pentru el, nu era niciodată nevoit să vadă în ce măsură erau copiii afectaţi de deciziile lui.

– N-ar fi drept să-i negăm domnului Scott dreptul de

a-şi vedea fiica. Îi zîmbi binevoitor lui Scott, apoi îşi întoarse privirea către Grossman. Înţeleg că asta îl nemulţumeşte pe clientul dumneavoastră, domnule Grossman. Şi sîntem foarte interesaţi să auzim toate detaliile, la următoarea audiere. Pînă atunci însă, curtea hotărăşte să-i acorde domnului Scott dreptul de a-şi vizita săptămînal fiica. Bernie simţi că leşină şi îi şopti imediat la ureche lui Grossman că Scott era un fost puşcăriaş.

– Nu le putem spune asta acum, îi răspunse Grossman. Lui Bernie îi venea să urle. Ar fi trebuit să-i fi plătit cei zece mii de dolari, de prima dată. Sau chiar cei cincizeci de mii pe care îi ceruse a doua oară. Însă o sută de mii nu avea de unde.

Grossman se adresă judecătorului:

– Unde vor avea loc vizitele?

– Domnul Scott este în măsură să decidă. Copilul are – judecătorul se uită într-un dosar – aproape nouă ani. Nu văd nici un motiv pentru care să nu poată ieşi la plimbare cu tatăl ei. Domnul Scott ar putea să vină să o ia de acasă, să zicem pe la ora nouă, şi să o aducă înapoi în jur de şapte seara. Vi se pare convenabil?

– Nu, îi şopti Bernie lui Grossman la ureche.

Acesta îi răspunse aproape imediat:

– Nu avem de ales. Poate că mai tîrziu vom ajunge la o altă înţelegere. Trebuie să te obişnuieşti cu asta.

– De ce? Este nedrept. Cum să fac ceva care ştiu că-i va dăuna fiicei mele? Vorbea acum din inimă, fără să se mai gîndească la ce spusese. Bill Grossman clătină din cap.

– Nu este fiica ta. Este a lui. Asta-i problema.

– Problema este că ticălosul ăsta vrea bani. Numai că acum mi-a cerut mai mult decît îmi pot permite.

– Oricum n-ai fi reuşit să faci faţă. Oamenii de genul lui cer din ce în ce mai mult. Poate că e mai bine să stabiliţi

totul aici. Audierea este programată pentru 14 decembrie. Împacă-te cu gîndul că urmează o lună în care el o va vizita, însă apoi, vei reuşi să obţii custodia. Chiar crezi că o va vizita?

– S-ar putea. Însă Bernie spera că n-o va face. Şi dacă o răpeşte? Era un gînd care începuse să-l înspăimînte încă de cînd reapăruse Scott.

– Nu fi ridicol. Tipul este lacom. Însă nu e nebun. Ar trebui să fie tîmpit ca să o fure în timpul unei vizite.

– Şi dacă totuşi o face? Voia să ştie ce s-ar fi întîmplat dacă presimţirea lui se adeverea.

– Asta se întîmplă numai în filme.

– Sper să ai dreptate. Însă îţi spun de acum: dacă tipul îi face vreun rău, îl omor.

Capitolul 26

Prima vizită urma să aibă loc sîmbătă. Bernie nu mai avea prea mult timp ca s-o pregătească pe Jane. Seara ieşiră împreună, să ia masa în oraş. Oftă adînc înainte să înceapă să-i vorbească. O dusese la *Hippo,* restaurantul ei favorit, însă ea era foarte tăcută. Ştia că se întîmplase ceva, însă nu-şi putea imagina ce. Poate că se mutau la New York, poate că se întîmplase vreo nenorocire. Se convinse de asta atunci cînd el îi luă mîna şi o privi trist.

– Trebuie să-ţi spun ceva, draga mea. Inima ei bătea cu putere; ar fi vrut să fugă de lîngă el. Părea atît de speriată, încît lui i se frînse inima. Se întreba adesea dacă va mai fi vreodată fetiţa veselă de odinioară. Mulţumită doamnei Pippin, îi mergea mult mai bine. Nu mai plîngea atît de mult; chiar rîdea cîteodată. Nu-i nimic grav, scumpo. Nu fi îngrijorată.

– Credeam că îmi vei spune... Nu putea rosti cuvintele şi îl privi cu ochii măriţi de spaimă.

– Ce să-ţi spun, draga mea?

– Că ai şi tu cancer. El clătină din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi. Era cel mai rău lucru pe care şi-l puteau imagina amîndoi.

– Nici vorbă de asta. E cu totul şi cu totul altceva. Îţi aduci aminte că mama ta a mai fost o dată căsătorită? Îi venea greu să-i spună toate astea, însă trebuia să-i explice de la început.

– Da. Spunea că a fost măritată cu un actor foarte

frumos care a murit cînd eu eram mică.

– Ceva de genul ăsta. Nu auzise niciodată această versiune.

– Şi spunea că l-a iubit foarte mult. Jane îl privi inocentă, iar Bernie simţi că i se pune un nod în gît.

– Aşa spunea?

– Asta mi-a zis mie.

– Bine. Mie mi-a spus ceva uşor diferit, însă asta nu mai are nici o importanţă. Poate că într-adevăr Liz îl iubise şi nu avusese curajul să i-o spună. Însă îşi aminti deodată de promisiunea pe care i-o făcuse. Liz mi-a spus că bărbatul acela, tatăl tău adevărat, a dispărut imediat după naşterea ta. A dezamăgit-o. Cred că a făcut o prostie: a furat bani de la cineva sau altceva, şi a ajuns la închisoare. Jane îl privi uimită.

– Tatăl meu?

– Mda... Oricum a dispărut un timp, iar cînd s-a întors tu aveai deja nouă luni. Apoi a făcut acelaşi lucru. A plecat din nou cînd tu ai împlinit un an. Şi de atunci, ea nu l-a mai revăzut. Sfîrşitul povestirii.

– Atunci a murit? Era uluită de tot ce auzea. El clătină însă din cap în timp ce chelnerul se apropia de ei să le ia farfuriile.

– Nu. Nu a murit, draga mea. Tocmai asta este. A dispărut pur şi simplu, iar mama ta a divorţat. Cîţiva ani mai tîrziu am apărut eu şi ne-am căsătorit. Îi zîmbi şi îi strînse mînuţa, iar ea îi răspunse tot cu un zîmbet.

– Ăsta a fost norocul nostru... Aşa obişnuia mami să spună. Şi, evident, era de aceeaşi părere cu ea. Ca în toate do altfel. O idolatriza pe Liz, acum chiar mai mult decît atunci cînd ea era în viaţă. Era însă în continuare nedumerită aflînd că tatăl ei trăia.

– Eu am fost col norocos. Oricum, domnul Chandler Scott a reapărut acum vreo două săptămîni aici, în San

Francisco.

– Cum se face că nu m-a căutat niciodată?

– Nu ştiu. A dat un telefon acum un an şi ceva şi i-a cerut bani mamei tale. Şi după ce i-a obţinut a plecat din nou. De data asta însă, nu cred că ar mai trebui să îi dăm bani. Simplificase totul, însă asta se întîmplase de fapt. Nu i-a spus că îl plătiseră ca s-o lase în pace pe Jane şi nici că Liz ajunsese să-l urască. Se decisese să o lase pe Jane să se hotărască singură, atunci cînd o să-l vadă. Ceea ce îl îngrijora cel mai tare era gîndul că s-ar putea să-l placă.

– Vrea să mă vadă?

– Acum, da.

– Îl invităm la masă? Ei i se păreau toate foarte simple, însă Bernie dădu din cap. Ea îl privi surprinsă.

– Şi eu şi el am fost la tribunal azi-dimineaţă.

– De ce? Era din nou speriată. Cuvîntul „tribunal" o înfricoşa.

– Pentru că nu cred că el este un om bun şi vreau să te apăr de el. Mama ta voia că eu să fac asta. Îi făgăduise lui Liz şi încercase din răsputeri să-şi respecte promisiunea.

– Crezi că vrea să-mi facă vreun rău?

El nu voia să o sperie prea tare. Peste două zile, ea urma să iasă cu el la plimbare.

– Nu. Însă cred că este foarte interesat de bani. Şi nu ştim mai nimic despre el.

– De ce mi-a spus mami că a murit?

– Cred că s-a gîndit că-ţi va fi mai uşor decît să te întrebi tot timpul unde este sau de ce a plecat. Jane dădu din cap. Totul căpătase sens acum, însă ea era dezamăgită.

– N-am crezut că mami m-a minţit vreodată.

– Nici nu cred că a mai făcut-o. A fost singura dată. Şi

a făcut-o pentru binele tău.

– Şi ce s-a hotărît la tribunal? Era curioasă acum.

– Trebuie să ne prezentăm din nou, peste o lună. Însă între timp poate să te viziteze. În fiecare sîmbătă de la nouă dimineaţa pînă la cină.

– Dar nu-l cunosc! Despre ce o să vorbim toată ziua?

Era ultimul lucru la care s-ar fi gîndit Bernie. Îi zîmbi.

– Te gîndeşti tu la ceva.

– Şi dacă nu-mi place de el? Nu poate să fie prea drăguţ dacă a părăsit-o pe mami.

– Aşa m-am gîndit şi eu întotdeauna. Se hotărîse să fie cinstit cu ea. Nici mie nu mi-a plăcut de el atunci cînd l-am văzut pentru prima oară.

– Cînd s-a întîmplat asta? îl întrebă ea surprinsă.

– Data trecută cînd a venit după bani. S-a întîmplat chiar înainte de naşterea lui Alexander. Liz m-a trimis pe mine să-i dau banii.

– N-a vrut să-l vadă? Asta însemna mult pentru Jane.

– Nu, n-a vrut.

– Poate că nici nu l-a iubit atît de mult.

– Poate că nu.

– Chiar a fost la închisoare? Părea îngrijorată. Şi dacă nu vreau să merg cu el sîmbătă?

Urma partea cea mai dificilă.

– Mă tem că n-ai încotro, draga mea.

– De ce? Începu să plîngă. Nici măcar nu-l cunosc. Dacă nu-mi place?

– O să treacă repede timpul. Vor fi numai patru vizite pînă cînd vom merge din nou la tribunal.

– Patru?

– În fiecare sîmbătă. Bernie se simţea ca şi cum şi-ar fi vîndut unica fiică. Îi ura pe Chandler Scott, pe avocatul acestuia, pe Grossman, pe juraţi, pe judecător.

– Nu vreau, tati.

– Trebuie. Îi întinse batista lui şi se aşează lîngă ea pe banchetă. O îmbrăţişă. Ea îşi sprijini capul de el, plîngînd cu suspine. Uite, bunica şi bunicul vin de la New York, de Ziua Recunoştinţei. De ce nu te gîndeşti la asta mai bine? Îşi amînase din nou călătoria în Europa din cauză că nu reuşise să găsească în timp util pe cineva care să aibă grijă de copii, iar Berman nu-l obligase. Trecuseră cîteva luni de cînd nu-şi mai văzuse părinţii. Din august, cînd mama lui plecase la New York, împreună cu copiii. Doamna Pippin promisese că le va face friptură de curcan de sărbătoarea Recunoştinţei. Se dovedise a fi chiar darul de la Dumnezeu pe care îl aşteptau. O iubeau cu toţii. Iar Bernie spera ca şi mama lui să o placă. Erau de vîrste apropiate, însă la fel de diferite precum ziua şi noaptea. Mama lui se îmbrăca cu haine scumpe, era aranjată, uşor frivolă şi cîteodată foarte greu de suportat. Doamna Pippin îmbrăca haine apretate, trecea neobservată, însă era blîndă, competentă şi se purta minunat cu copiii lui. Avea să fie o combinaţie foarte interesantă.

Ceru nota de plată şi plecară spre casă. Doamna Pippin, Nanny, cum o numise Jane, îi aştepta. I-a ţinut de urît lui Jane cît timp a făcut baie, apoi i-a citit o poveste şi a culcat-o. Primul lucru pe care i l-a spus Jane cînd au intrat pe uşă a fost:

– Mai am un tată!

Capitolul 27

„Celălalt" tată, aşa cum îl numea Jane, a sosit sîmbătă dimineaţă la nouă şi un sfert. Era chiar sîmbăta dinaintea zilei Recunoştinţei. Îl aşteptau cu toţii în camera de zi: Bernie, Jane, doamna Pippin şi Alexander.

Privind la ceas şi văzînd cum se scurgeau minutele, Bernie începu să spere că Chandler Scott n-o să mai apară. N-au fost însă atît de norocoşi. Sună la uşă; Jane sări de pe scaun, iar Bernie merse să-i deschidă. Ea tot nu voia să meargă cu el şi era extrem de nervoasă. Stătea lipită de doamna Pippin şi de Alexander, încercînd să-l zărească pe bărbatul care vorbea cu Bernie în pragul uşii. Nu reuşise încă să-l vadă, însă îl putea auzi. Avea o voce sonoră şi părea prietenos. Poate şi datorită faptului că era actor sau fusese.

Apoi văzu că Bernie se dă deoparte, iar bărbatul intră în cameră uitîndu-se cînd la ea, cînd la Alexander, de parcă n-ar fi ştiut cine era fiecare.

– Bună. Eu sînt tatăl tău. Era o situaţie penibilă. El nu i-a întins mîna şi nu s-a apropiat de ea. Lui Jane nu-i plăceau ochii lui. Erau de aceeaşi culoare cu ai ei, însă priveau cercetători în jur. El părea mult mai interesat de tatăl ei adevărat, aşa cum îl numea ea pe Bernie, decît de ea. Se uita la ceasul lui Bernie, un *Rolex* mare din aur şi părea să cîntărească toate lucrurile din cameră. Eşti gata?

Jane se dădu un pas înapoi. Bernie spuse:

– De ce nu rămîneţi aici un timp, să staţi de vorbă, să vă cunoaşteţi? Lui Scott nu părea să-i surîdă ideea. Privi nervos spre ceas, apoi spre Bernie.

– Nu cred că mai avem timp.

„De ce? Unde se duceau?" Lui Bernie nu-i plăcea cum sunau cuvintele lui, însă nu spuse nimic, ca să n-o sperie şi mai tare pe Jane.

– Sînt sigur că mai puteţi rămîne măcar cîteva minute. Vrei o cafea? Lui Bernie nu-i plăcea că trebuie să fie atît de drăguţ cu el, însă o făcea de dragul lui Jane. Scott refuză cafeaua. Jane, care stătea pe braţul fotoliului doamnei Pippin, îl studia cu atenţie. Era îmbrăcat în blugi şi avea pe braţ o geacă neagră de piele. Arăta bine... cu toate astea însă lui Jane nu-i plăcea. Tatăl ei arăta altfel, era blînd şi bun şi avea barbă.

– Cum îl cheamă pe cel mic? Se uită spre copil, iar doamna Pippin îi răspunse:

– Alexander.

Îl privea cu atenţie pe bărbatul din faţa ei şi mai ales se uita în ochii lui. Şi nu-i plăcea deloc ce vedea acolo. Nici lui Bernie. Se uita iscoditor în jur, iar lui Jane nu-i dădea nici o atenţie.

– Îmi pare rău pentru Liz, îi spuse el lui Jane. Semeni mult cu ea.

– Mulţumesc, îi răspunse Jane politicoasă.

Scott se uită din nou la ceas şi se ridică.

– Ne vedem mai tîrziu. N-o luă pe Jane de mînă şi nici nu-i spuse unde plecau. O porni pur şi simplu spre uşă, aşteptîndu-se ca ea să- l urmeze ca un cîine. Ea părea pe punctul de a izbucni în plîns. Bernie îi zîmbi încurajator şi o îmbrăţişă. Îi întinse apoi un pulover roz care se asorta cu rochiţa. O îmbrăcaseră elegant de parcă s-ar fi dus la o petrecere.

– Totul va fi bine, draga mea, îi şopti. Nu durează

decît cîteva ore.

– Pa, tati. Se aruncă de gîtul lui. La revedere, Nanny. Pa, Alex. Le făcu cu mîna şi-i trimise o sărutare celui mic. Părea din nou foarte mică, iar Bernie îşi reaminti momentul cînd o văzuse prima dată. Ar fi vrut să alerge după ei, să o oprească, însă n-o făcu. Privi pe fereastră cum se îndepărtau şi ca şi cum ar fi avut un presentiment, notă pe o bucată de hîrtie numărul maşinii.

– E ceva ciudat cu omul ăsta, domnule Fine. Nu-mi place deloc, îi spuse doamna Pippin.

– Nici mie. Însă judecătorul nu m-a luat în seamă. Trebuie să mai rezistăm încă o lună. Sper numai să nu i se întîmple ceva lui Jane. Dacă îi face ceva rău, îl omor pe ticălosul ăsta.

Nanny se întoarse în bucătărie unde îşi turnă o ceaşcă de ceai. Avea foarte multă treabă, însă s-a frămîntat toată ziua de grija lui Jane, ca şi Bernie de altfel. Îşi adusese de lucru acasă, avea o grămadă de alte treburi la magazin, însă nu se putea concentra deloc. A stat toată ziua lipit de telefon aşteptînd să-l sune Jane. La ora şase se plimba prin camera de zi aşteptînd-o. Mai avea încă o oră şi era nerăbdător să o vadă acasă.

Înainte de culcare, Nanny i l-a adus pe Alexander, să-i spună „noapte bună", însă Bernie nu era deloc atent la ei. Ea ieşi din cameră clătinînd din cap. Avea o presimţire cumplită. Ceva rău se întîmplase. Însă nu-i spuse nimic lui Bernie care rămase să o aştepte.

Capitolul 28

– Treci în maşină – a fost tot ce i-a spus el, în timp ce coborau amîndoi scările; pentru o clipă, ea a fost tentată să o ia la fugă înapoi. Nu voia să meargă nicăieri cu el; nici măcar nu-şi putea imagina cum de-l putuse iubi mama ei. Arăta înfricoşător. Avea o privire de om rău şi unghii murdare; avea ceva în glas care o speria. El deschise portiera şi urcară în maşină. Ea aruncă o ultimă privire spre fereastra lui Bernie.

Porniră imediat, iar Jane fu nevoită să se ţină de uşă, ca să nu cadă de pe scaun. Se îndreptau spre autostradă.

– Unde mergem?

– Să conducem o prietenă, la aeroport. Plănuise totul; n-avea nici un rost să-i mai spună şi ei.

Ar fi vrut să-i spună să nu mai conducă aşa repede, însă îi era frică să vorbească. El parcă maşina, luă un sac mic de voiaj de pe bancheta din spate şi, înşfăcînd-o de mînă, o trase cu brutalitate jos din maşină.

– Unde mergem? Nu-şi mai putea reţine lacrimile. Nu-l plăcea deloc şi voia acasă. Acum. Nu mai tîrziu.

– Ţi-am spus doar. La aeroport.

– Şi unde pleacă prietena ta?

– Tu eşti prietena mea. Se întoarse şi se uită la ea. Şi vom pleca la San Diego.

– Stăm acolo toată ziua? Ştia că la San Diego era şi o grădină zoologică, însă tatăl ei îi spusese că se vor

întoarce înainte de ora şapte. Arăta într-adevăr ca un om cu care părinţii nu ţi-ar da voie să stai de vorbă, pe stradă; dintr-o dată, ea era cu el, singură, şi plecau la San Diego.

– Da. Ne întoarcem pentru cină.

– Să-l sun pe tati, să-i spun?

El rîse; era atît de inocentă!

– Nu, draga mea. Eu sînt tăticul tău acum. Nu e nevoie să-l suni. Am să-l caut eu, de îndată ce vom ajunge. Crede-mă, drăguţo. Îl sun eu. Cînd vorbea, arăta chiar mai înspăimîntător. Ar fi vrut să fugă de lîngă el, însă o ţinea strîns de mînă; cu siguranţă, nu i-ar fi dat drumul.

– De ce mergem la San Diego... domnule... tată? El părea să vrea să i se spună astfel; poate că, dacă o făcea, se va purta mai frumos cu ea.

– Să vizităm nişte prieteni de-ai mei.

– Oh. Se întreba de ce nu alesese o altă zi; pe de altă parte, ar fi fost o prostie să nu se bucure de călătorie. Avea ce povesti în seara aceea. În timp ce treceau prin faţa postului de control, el o strînse şi mai tare de braţ şi îi şopti să se grăbească. Îi veni deodată o idee. Ce-ar fi să-i spună că trebuia să meargă la toaletă? Poate găsea un telefon de unde să-l sune pe Bernie. Avea senzaţia că el ar fi vrut totuşi să ştie de ce pleca ea la San Diego cu „celălalt" tată.

Cînd văzu uşa cu semnul familiar, se smulse de lîngă Chandler Scott; el întinse însă mîna şi o prinse din spate.

– Nu, n-ai voie.

– Dar trebuie să merg la toaletă. Avea lacrimi în ochi. Ştia acum că el făcea ceva rău. N-o lăsa nici o clipă singură. Nici măcar să meargă la baie.

– Te duci în avion.

– Cred totuşi că ar trebui să-l sunăm pe tati, să-i spunem unde mergem.

El rîse de ea.

– Nu-ţi face griji. Ţi-am spus că-l voi căuta eu. În timp ce o ţinea strîns de mînă, privea în jurul lui; deodată, o femeie cu părul de un blond spălăcit şi cu ochelari de soare se apropie de ei. Purta o pereche de blugi foarte strîmţi, o bluză roşie, cizme de cowboy şi o şapcă de baseball pe cap. Părea foarte dură.

– Ai biletele? o întrebă el fără să zîmbească. Ea dădu din cap. I le întinse lui Chandler, fără să scoată vreun cuvînt şi îşi continuară drumul alături, ţinînd-o pe Jane între ei.

– Ea e? întrebă ea într-un sfîrşit. Scott nu-i răspunse, ci dădu numai din cap. S-au oprit la o cabină fotografică şi i-au făcut lui Jane patru fotografii, cu un dolar. Spre uimirea lui Jane, Chandler Scott scoase din buzunar un paşaport şi lipi una din fotografii în interiorul lui. Era un paşaport fals care n-ar fi reuşit să treacă de o verificare minuţioasă; ştia însă că paşapoartele copiilor nu erau controlate cu atenţie. Înainte de a intra, ea s-a smuls de lîngă el, încercînd să fugă, însă el a strîns-o mai tare de mînă şi i-a şoptit printre dinţi:

– Dacă scoţi vreun cuvînt sau mai încerci să fugi, „tăticul" tău, aşa cum îi spui tu, împreună cu fratele tău vor muri. La ora cinci. Ai înţeles? Îi zîmbea răutăcios; femeia aprinse o ţigară şi se uită în jur. Părea foarte nervoasă.

– Unde mă duceţi? Îi era frică să vorbească tare, după tot ce auzise. Vieţile lui Bernie şi a lui Alex erau acum în mîinile ei şi nu voia să facă nimic care să le pună viaţa în pericol. Se întreba dacă aveau de gînd să o omoare şi singura ei consolare era că, dacă o făceau, avea să se reîntîlnească cu mama ei. Era sigură de asta, şi de aceea acum nu-i mai era atît de teamă.

– Mergem într-o scurtă călătorie.

– Pot merge la toaletă în avion?

– Poate. O privea cu răutate, iar ea se întrebă din nou cum putuse oare mama ei să-l considere un bărbat atrăgător. Nu mergi nicăieri fără noi. Tu, drăgălaşa mea fiică, eşti mina noastră de aur. Ea tot nu înţelegea ce aveau de gînd să facă şi era convinsă că voiau să o omoare. Scott se întoarse spre prietena lui şi începu să-i descrie ceasul de aur al lui Bernie.

– Dacă mă duceţi înapoi, poate că Bernie îţi va da ceasul lui, spuse ea plină de speranţă. Ei izbucniră în rîs şi o împinseră în avion, în faţa lor. De cum au decolat, cei doi şi-au comandat cîte o bere. I-au oferit şi ei o Coca-Cola, însă ea nici nu a atins-o. Nu-i era nici foame nici sete. Stătea liniştită pe scaunul ei, întrebîndu-se unde mergeau şi dacă îi va mai revedea vreodată pe Bernie, pe Alex sau pe doamna Pippin. Pentru moment, părea practic, imposibil.

Capitolul 29

Era trecut de opt cînd Bernie s-a hotărît să-l sune pe Grossman. O oră întreagă îşi tot repetase că întîrziaseră din cauza unei pene de cauciuc sau orice altceva... Se făcuse însă ora opt, iar ei ar fi putut da un telefon. Ştia că ceva cumplit se întîmplase.

Grossman era acasă. Avea invitaţi la cină, iar Bernie îşi ceru scuze că-l deranja.

– Nu face nimic. Cum a fost? Spera că toate au decurs normal. Era mai uşor pentru toţi să accepte inevitabilul. Însă experienţa îi spunea că le va fi greu să scape de Chandler Scott.

– Tocmai de asta te-am sunat, Bill. Trebuiau să se întoarcă acum o oră. Sînt îngrijorat. *Foarte* îngrijorat.

– Poate au avut o pană de cauciuc.

– Ar fi putut suna. Cînd a fost ultima oară cînd ai avut tu o pană?

– Aveam şaisprezece ani şi îi furasem *Mercedes*-ul tatălui meu.

– Vezi? Ce ne facem?

– Mai întîi de toate relaxează-te. Vrea probabil numai să te sperie. Se vor întoarce pe la ora nouă şi-ţi vor povesti că au mîncat pe puţin zece îngheţate.

Bernie privi spre ceas.

– Îi mai dau o oră.

– Şi apoi? Ieşi în stradă cu puşca la tine?

– Mie nu mi se pare atît de amuzant. A plecat cu fiica mea.

– Ştiu, ştiu, iartă-mă. Însă este la fel de bine şi fiica lui. Nu cred că va face o prostie chiar de prima dată. Tipul e într-adevăr greu de suportat, însă nu cred că e prost.

– Sper să ai dreptate.

– Mai aşteaptă pînă la ora nouă şi apoi sună-mă din nou. O să vedem atunci ce putem face.

Bernie îl sună la nouă fără cinci:

– Chem poliţia.

– Şi ce ai de gînd să le spui?

– Că mi-a răpit copilul. I-am notat numărul maşinii.

– Trebuie să-ţi spun ceva, Bernie. Ştiu că eşti supărat, dar ascultă-mă. Nu este copilul tău. Legal, este al lui. Iar dacă într- adevăr a luat-o cu el, fapt de care mă îndoiesc, se consideră furt de copii şi nu răpire.

– Şi care-i diferenţa? Bernie nu înţelegea.

– Furtul unui copil este considerat contravenţie şi înseamnă să iei un copil de la părintele lui.

– În cazul de faţă este vorba de o răpire. Tipul e un fost condamnat. Nici măcar nu i-a adresat lui Jane două cuvinte atunci cînd a venit să o ia. Îl interesau numai obiectele din casă. Cine ştie unde a dus-o. Nu-şi respectase promisiunea făcută lui Liz. Ea îl implorase să nu-l lase pe Chandler să se apropie de Jane, iar el făcuse tocmai pe dos.

Bernie a sunat la poliţie pe la ora zece, însă cei de acolo n-au părut prea îngrijoraţi. Ca şi Bill, erau siguri că trebuie să apară din clipă în clipă.

– Poate că a băut ceva mai mult, i-au sugerat. Însă la ora unsprezece, cînd el era în pragul unei crize de nervi, s-au decis în sfîrşit să vină şi să facă un raport. Tot pe la acea oră începu şi Grossman să se îngrijoreze.

– Tot n-ai nici o veste? Poliţiştii erau încă acolo.

– Nu. Acum mă crezi?

– Sper să n-ai dreptate.

Bernie le descrisese poliţiştilor cu ce era Jane îmbrăcată. Nanny stătea tăcută alături de el, în halat şi papuci. O oră mai tîrziu au fost anunţaţi că numărul pe care îl notase Bernie era al unei maşini furate în aceeaşi dimineaţă. Poliţiştii dădeau însă mai mare atenţie furtului maşinii decît fiicei lui.

La miezul nopţii l-a sunat pe Grossman să-i spună ultimele noutăţi. În momentul în care a închis, a sunat telefonul. Era Chandler.

– Ce mai faci, prietene? Bernie era singur, poliţiştii plecaseră.

– Unde naiba eşti?

– Janie şi cu mine sîntem bine sănătoşi.

– Te-am întrebat unde sînteţi:

– În afara oraşului. Iar Jane se simte foarte bine, nu-i aşa, drăguţo? Ea stătea lîngă el în cabina telefonică, tremurînd de frig. Era noiembrie şi era îmbrăcată numai în pulover.

– Cum adică în afara oraşului?

– Am vrut să-ţi dau timp, să poţi aduna banii.

– Care bani?

– Cei cinci sute de mii de dolari pe care mi-i vei da în schimbul lui Janie. Mi-a sugerat chiar ea să-ţi cer ceasul pe care-l aveai azi la mînă. Cred că e o idee nemaipomenită. Şi mai vreau unul pentru prietena mea.

– Care prietenă?

– N-are importanţă. Să vorbim despre bani. În cît timp faci rost de ei?

– Vorbeşti serios?

– Foarte.

– Niciodată. De unde să am eu atîţia bani? E practic o avere. Ochii i se umplură de lacrimi. N-o pierduse numai pe Liz. Ci şi pe Jane. Şi se părea că pentru totdeauna.

– Dă-mi banii, Fine, sau n-o mai vezi pe Janie. Nu pot

aştepta prea mult. Şi îmi închipui că o vrei înapoi.

– Eşti un ticălos împuţit.

– Iar tu eşti unul bogat.

– Cum dau de tine?

– Te mai sun mîine. Stai lîngă telefon şi nu anunţa poliţia. Altfel o omor.

– De unde ştiu eu că n-ai omorît-o deja? Gîndul îl îngrozea.

Chandler Scott îi întinse receptorul:

– Hai, vorbeşte cu bătrînul tău. Ştia că nu trebuia să-i spună unde erau. De fapt nici nu ştia prea bine. Însă le văzuse pistoalele şi ştia că nu glumeau.

– Bună, tati. Izbucni în plîns. Te iubesc... sînt bine...

– Am să te aduc acasă, draga mea... Cu orice preţ... Îţi promit...

Însă Chandler Scott n-o mai lăsă să-i răspundă. Înşfăcă receptorul şi îl puse în furcă.

Bernie formă numărul lui Grossman cu degetele tremurîndu-i. Era douăsprezece şi jumătate.

– E la el.

– Asta ştiu şi eu. Unde sînt?

– N-a vrut să-mi spună. Vrea o jumătate de milion de dolari.

– A răpit-o? Grossman părea uimit.

– Da, tîmpitule. De cîte ori să-ţi spun?... Scuză-mă. Ce naiba mă fac acum? Nu am atîţia bani. Nu cunoştea decît o singură persoană care ar fi putut să aibă, însă nu era prea sigur de asta. Şi oricum nu avea bani gheaţă. Putea însă încerca.

– Sun la poliţie.

– Am făcut-o eu deja.

– De data asta e altceva.

Însă n-a fost. Ei nu erau mai impresionaţi decît fuseseră cu o oră înainte. Din punctul lor de vedere, era o

afacere personală, între doi bărbaţi care-şi disputau un copil. Poliţia nu voia să se amestece. Şi nu credeau că el vorbise serios în privinţa banilor.

N-au dormit toată noaptea, nici Bernie nici doamna Pippin. El era alb ca o foaie de hîrtie. La un moment dat, ea îl privi în ochi şi îi vorbi ca unui copil înfricoşat:

– O vom găsi.

– De unde ştii asta?

– Pentru că eşti un om inteligent, iar dreptatea este de partea ta.

– Aş vrea să fie aşa, Nanny. Formă numărul lui Paul Berman, la New York. Era aproape ora cinci dimineaţa. Berman îi spuse că nu avea atîţia bani. Îi părea rău de cele întîmplate, însă era o sumă foarte mare. Ar fi trebuit să vîndă acţiuni, dar avea nevoie de permisiunea soţiei lui care era coproprietară. Şi, oricum, pierdea o avere, pentru că acţiunile scăzuseră fantastic.

– Ai anunţat poliţia?

– Nici nu le pasă. Se pare că „furtul unui copil" aşa cum îl numesc ei nu înseamnă prea mare lucru în statul acesta. Tatăl natural nu poate greşi.

– Ar trebui să-l omoare.

– O voi face eu, cînd îl voi găsi.

– Anunţă-mă dacă te pot ajuta cu ceva.

– Îţi mulţumesc, Paul. Închise.

Îl sună din nou pe Grossman.

– Nu am de unde să fac rost de bani. Ce facem?

– Am o idee. Cunosc un detectiv. Am mai lucrat cu el.

– Îl putem suna acum?

Bill ezită pentru o fracţiune de secundă.

– Îl sun imediat. Îl căută din nou cinci minute mai tîrziu şi-i spuse că detectivul avea să fie la el într-o jumătate de oră. Şi că va sosi şi el cît de curînd.

Era trei dimineaţa cînd s-au strîns toţi în camera de zi

a lui Bernie. Detectivul era un bărbat obişnuit, în jur de treizeci de ani. Se numea Jack Winters. Venise însoţit de o femeie care se dovedi a fi soţia lui, Gertie. Nanny îi servi pe fiecare cu ceai sau cafea, iar lui Bernie îi aduse un coniac. Ceilalţi nu aveau nevoie, decisese ea. Trebuiau să fie foarte treji dacă voiau să o găsească pe Jane.

Bernie le povesti tot ce ştia despre trecutul lui Chandler Scott, despre relaţia lui cu Liz, despre arestările lui şi timpul petrecut în închisoare, cît şi despre legăturile lui, sau mai bine-zis lipsa lor, cu Jane. Le dădu numărul maşinii furate şi îi privi înspăimîntat:

– Credeţi că o puteţi găsi?

– Poate. Detectivul avea o mustaţă care nu-i dădea un aer prea inteligent, însă ochii lui erau cei mai strălucitori pe care îi văzuse Bernie vreodată. Iar femeia arăta banal, însă nu era proastă deloc.

– Bănuiesc că au plecat în Mexic.

– De ce?

– E doar o presimţire. Daţi-ne cîteva ore şi vă vom putea spune mai exact. Nu aveţi nici o fotografie de-a lui, nu-i aşa? Bernie clătină din cap. Nu avea şi nici nu credea că Liz ar fi păstrat vreuna. Şi chiar dacă o făcuse, el nu le văzuse niciodată.

– Ce să-i spun dacă mai sună?

– Că ai început să strîngi banii. Lasă-l să aştepte... şi încearcă să nu pari prea îngrijorat. Fă-l să creadă că ai bani.

Bernie păru îngrijorat.

– Dar i-am spus deja că nu am.

– Nu-i nimic. Probabil că nu te-a crezut.

I-au promis că-l vor căuta la sfîrşitul zilei, sugerîndu-i să încerce să se odihnească. Însă el mai voia să-i întrebe ceva, înainte de plecare. Îi venea foarte greu, dar era nevoit să o facă.

– Credeţi că... ar putea oare... să-i facă vreun rău? Nu putea spune „s-o omoare". Gertie îi răspuse cu o voce blîndă, privindu-l cu ochi înţelegători:

– Nu cred. Vom încerca s-o găsim înainte de a i se întîmpla vreun rău. Trebuie să aveţi încredere în noi.

El avu iar ei se întoarseră douăsprezece ore mai tîrziu. Lui Bernie orele i se păreau interminabile. Se învîrtise prin cameră ore întregi, băuse cafea, coniac, ceai, pînă cînd, pe la ora zece adormise extenuat, în pragul isteriei. Nanny nu se culcase deloc, ci avusese grijă de Alexander. Tocmai îi dădea să mănînce cînd cei doi detectivi sunară la uşă. Reuşiseră să adune o mulţime de informaţii.

Aveau o grămadă de fotografii ale lui Scott, precum şi dosarul lui. Fusese deţinut în închisorile a şapte state, întotdeauna pentru jaf sau înşelătorie. Fusese acuzat de nenumărate ori de falsificarea cecurilor, însă majoritatea plîngerilor fuseseră retrase. Probabil că reuşise să dea banii înapoi celor păgubiţi.

– Ce este interesant este că tipul face totul pentru bani. Nu tu droguri, sex... Numai bani. S-ar putea spune că banii sînt hobby-ul lui.

Bernie îi privi posac.

– O jumătate de milion de dolari nu mi se par deloc a fi un hobby.

Winters dădu din cap.

– Crede că a tras acum lozul cel mare.

Reuşiseră să afle unde stătuse Scott pînă sîmbătă. Pomenise cuiva ceva despre o plecare în Mexic. Maşina furată fusese găsită la aeroport. Reuşiseră să ajungă la San Diego, şterpelind trei bilete de avion. Stewardesa cu care vorbise Gertie spunea că parcă îşi aducea aminte de o fetiţă, însă nu era prea sigură.

– Sînt sigur că vor rămîne în Mexic pînă cînd vor reuşi să strîngi banii. Ca să-ţi spun adevărul, mă simt mult mai

bine acum, uitîndu-mă la cazierul lui. Nu este înscris nici un act de violenţă. Asta e ceva. Dacă avem puţin noroc, nu-i va face nici un rău.

– Cum naiba dăm de el?

– Începem să-l căutăm chiar acum. Dacă vrei putem pleca spre San Diego chiar astă-seară. Vom încerca să-i luăm urma de acolo. Au furat probabil o altă maşină sau au închiriat una pe care nu au de gînd s-o returneze. Nu cred că şi-au luat prea multe precauţiuni. Cred că nu se consideră într-un pericol prea mare. Ştie că aici nu-l poţi acuza de nimic. Bernie se enerva numai ascultîndu-l, însă ştia că era adevărat. Şi era gata să facă orice ca să o găsească pe Jane.

– Vreau să porniţi chiar acum pe urmele lui. Ei erau de acord. Făcuseră deja aranjamentele necesare. Ce să-i spun dacă mai sună? Încă n-o făcuse.

– Spune-i că te străduieşti să aduni banii. Şi că-ţi va lua ceva timp. O săptămînă sau chiar două. Avem nevoie de un răgaz pentru a ajunge acolo şi a începe căutarea. Cred că două săptămîni sînt suficiente. Era o variantă optimistă, însă ei aveau acum şi descrierea prietenei lui, care şi ea avea cazier.

– Credeţi că vă ajung două săptămîni?

– Vom face tot ce ne stă în putinţă.

– Cînd plecaţi?

– Diseară, pe la ora zece. Mai avem nişte treburi de aranjat. Mai lucrau încă la trei cazuri, însă acesta era cel mai important. Aşa că le lăsară pe celelalte în grija subalternilor lor. Pentru că a venit vorba... îi spuse tariful lor, care era destul de ridicat. Însă Bernie nu putea renunţa. Avea să facă rost de bani, într-un fel sau altul.

– Perfect. Unde vă găsesc dacă mă sună?

I-au dat numărul unde îi mai putea găsi pînă la ora zece şi, la douăzeci de minute după plecarea lor, Scott

sună din nou.

– Cum merge, bătrîne?

– Bine. Am început să adun banii.

– Mă bucur să aud asta. Şi cînd crezi că-i vei avea pe toţi?

El avu o sclipire de geniu.

– Nu mai devreme de o săptămînă sau chiar două. Trebuie să merg la New York să fac rost de cea mai mare parte din sumă.

– La naiba! Scott părea ofticat, iar Bernie îl auzi cum îi spunea ceva prietenei lui. Într-un sfîrşit se întoarse la telefon. Îl crezuseră. Bine. Ai fix două săptămîni. Dacă nu-mi plăteşti, o omor. Închise, fără să-l lase să vorbească cu Jane. Bernie formă numărul lui Winters.

– De ce i-ai spus că pleci la New York? îl întrebă acesta mirat.

– Pentru că vreau să vin cu voi. Se lăsă tăcerea.

– Eşti sigur? Poate fi periculos. Ar putea să te recunoască, dacă te apropii prea mult de ei.

– Vreau să fiu lîngă Jane, dacă va avea nevoie de mine cînd o veţi găsi. Nu pot să stau aici şi să aştept. Bernie n-o văzuse pe Nanny care stătea în pragul uşii şi îl asculta. Era de acord cu el. Pot să vin? Tariful va rămîne acelaşi.

– Nu asta mă îngrijora. Mă gîndeam la tine. De ce nu vrei să rămîi aici şi să încerci să duci o viaţă normală?

– Viaţa a încetat să mai fie normală aseară, la ora şapte. Şi nu va mai fi pînă nu-mi veţi găsi fiica.

– Venim să te luăm într-o oră.

– Vă aştept. Închise.

Se simţea deja mai bine. Îl sună pe Grossman care îi promise că se va duce chiar a doua zi la tribunal ca să anunţe cele întîmplate. Îl sună apoi pe Paul Borman la New York şi pe adjunctul lui, la magazin. Apoi îi telefonă mamei.

– Am veşti proaste pentru tine, mamă. Vocea îi era tremurătoare. Trebuia să-i spună.

– S-a întîmplat ceva cu copilul, cu cel mic?

– Nu, e vorba de Jane. Oftă. Nu am timp să-ţi explic totul acum. Fostul soţ al lui Liz a reapărut acum cîtva timp. E un ticălos, a petrecut ultimii zece ani intrînd şi ieşind din închisoare. A încercat să mă şantajeze, însă eu n-am vrut să-i plătesc. Aşa că a răpit-o pe Jane. Vrea o jumătate de milion de dolari răscumpărare.

– Oh, Doamne... Bernie... Nu-i venea să creadă. Ce fel de om putea să facă una ca asta? E bine? Ai veşti de la ea?

– Cred că e bine. Poliţia nu vrea să intervină, pentru că el este tatăl ei natural.

– Oh, Bernie. Ea începuse să plîngă.

– Nu, mamă, te rog. Mă voi descurca eu într-un fel. Te-am sunat pentru că plec astă-seară în Mexic, împreună cu cei doi detectivi pe care i-am angajat. Vom încerca să o găsim. Aşa că nu are rost să mai veniţi de Ziua Recunoştinţei.

– Găseşte-o, Bernie. Oh, Doamne... Pentru prima dată în viaţa ei era pe cale de a face un atac de cord, iar Lou era plecat la o întrunire. Nici nu ştia prea bine unde.

– Am să te caut de îndată ce voi şti ceva. S-ar putea să o găsim în două săptămîni... El era optimist însă ei i se părea un coşmar. Începu să plîngă la telefon.

– Bernie...

– Trebuie să plec, mamă. Te iubesc.

Îşi puse o cămaşă, un pulover şi o pereche de blugi într-o geantă de voiaj apoi se duse în camera copilului să vorbească cu Nanny. Îi spuse ce avea de gînd să facă şi o rugă să aibă grijă de copil. Ea îl asigură că totul va fi bine.

– Aduceţi-o pe Jane acasă cît mai repede. Suna ca un ordin. El zîmbi şi îşi sărută fiul. Aveţi grijă de dumneavoastră, domnule Fine. Copiii au nevoie de dumneavoastră. O îmbrăţişă în tăcere şi ieşi pe uşă fără să se mai uite înapoi.

Capitolul 30

În timp ce se îndreptau spre aeroport, Bernie nu se putea abţine să nu remarce ce stranii întorsături luase viaţa lui. Cu mai puţin de un an înainte, ducea un trai normal. Avea o soţie pe care o iubea, un copil nou-născut şi o fetiţă. Şi, deodată, Liz dispăruse, Jane fusese răpită şi era ţinută ostatecă în schimbul unei răscumpărări, iar el era pe punctul de a pleca spre Mexic, cu cei doi străini pe care-i angajase pentru a o găsi. Era îngrozit la gîndul că Scott sau complicea lui i-ar putea face vreun rău lui Jane. Gîndul acesta îl chinuise toată noaptea. Îi spusese şi lui Gertie, la aeroport, însă ea părea convinsă că pe ei numai banii îi interesau; Bernie încercă să se lase convins.

Îl sună din nou pe Grossman, de la aeroport, şi-i promise că-l va anunţa dacă vor face vreun progres. A urmat o noapte lungă. Au ajuns la San Diego la unsprezece şi jumătate şi au închiriat o maşină puternică. Winters aranjase totul încă din San Francisco. N-au mai pierdut timpul, oprindu-se la vreun hotel, ci au trecut graniţa imediat, prin Tijuana. Au ajuns la Ensenada o oră mai tîrziu. Winter presimţea că ei trecuseră pe acolo; o bancnotă de cincizeci de dolari făcu minuni: un paznic îşi aduse aminte de ei.

Era trecut de ora unu, însă barurile din Ensenada erau încă deschise. Le-a luat cam o oră să cutreiere vreo douăsprezece; în fiecare, comandau cîte o bere, apoi

scoteau fotografia lui Scott. Gertie a fost cea norocoasă: un barman şi-a amintit de el, şi chiar şi de Jane. Era un copil foarte drăguţ, le zisese el, şi părea speriată de cei doi adulţi care o însoţeau. Prietena lui Scott îl întrebase despre vaporul care făcea traversări spre Cabo Haro.

Gertie se întoarse în grabă cu preţioasa informaţie şi au pornit din nou la drum, prin San Vicente, San Telmo, Rosario, iar mai apoi Baja şi El Marmol. Au parcurs aproape două sute de mile în cinci ore. Drumurile erau foarte proaste. S-au oprit la El Marmol, ca să facă plinul. Era ora şapte a dimineţii zilei de luni. Mai aveau încă două sute de mile pînă la Santa Rosaria. Au ajuns pe la ora trei; fusese o zi istovitoare. Mai erau două ore pînă la plecarea vaporului spre Guyamas. Cel care era la cîrmă şi-a amintit şi el de Scott, de femeie şi de fetiţa pe care o ţineau între ei.

– Ce crezi, Jack? El şi Bernie stăteau pe punte, privind cum Baja dispărea în faţa ochilor. Gertie stătea la o oarecare distanţă de ei.

– Pînă acum, totul a decurs foarte bine. Însă nu te aştepta ca toate să meargă ca pe roate. Începutul e bun.

– Poate că vom avea noroc. Bernie voia să creadă asta, însă Jack Winters ştia că era puţin probabil.

De la Santa Rosalia la Empalme erau o sută de mile, iar de la Empalme la Espiritu Santo erau două sute cincizeci de mile. Acolo credea bărbatul de pe vas că-l auzise pe Scott zicînd că merge. Însă în Espiritu Santo, un bărbat de pe doc le-a spus că era sigur că se îndreptaseră spre Mazatlan, care era la o distanţă de alte două sute cincizeci de mile de locul unde se aflau. De acolo, însă, le-au pierdut urma. Miercuri nu ştiau mai mult decît ştiuseră atunci cînd plecaseră din San Francisco. Le-a trebuit aproape o săptămînă, în care au luat la rînd toate barurile, hotelurile şi restaurantele, pentru ca să le dea de

urmă, în Guadelajana. De la Mazatlan la Guadalajara erau trei sute douăzeci şi patru de mile; le-au trebuit opt zile ca să-l repereze în sfîrşit pe Scott.

Ştiau acum că stătuse la un hotel mic, numit *Rosalba,* aflat pe o străduţă lăturalnică. Jack presimţea că de acolo ei plecaseră mai departe, într-un alt orăşel. Poate în Aguascalientes. Le-au mai trebuit alte două zile să urmărească noua pistă; era însă deja vineri, iar timpul lui Bernie se epuizase. Trebuia să se întoarcă la San Francisco, să aştepte telefonul lui Scott.

– Ce facem acum? Îl sunau zilnic pe Grossman, pe Nanny şi pe Alexander. Erau bine; lui Bernie îi era teribil de dor de fiul lui.

– Cred că ar fi mai bine să te întorci mîine. Erau în barul hotelului, la un pahar de *cerveza.* Ar trebui, probabil, să-i spui că ai banii. Winters se gîndea deja la un plan; însă lui Bernie nu-i surîse deloc ideea.

– Cinci sute de mii de dolari? De unde să-i iau? Sau îi spunem că am glumit?

– Trebuie numai să stabileşti un loc de întîlnire. Avem noi grijă de restul. Ne va fi de mare ajutor dacă va stabili un loc din apropiere. Îi vei explica că ai nevoie de o zi sau chiar două să ajungi aici; pînă atunci, îl vom găsi.

Winters gîndea tot timpul. Ca şi Bernie.

– Nu crezi că s-au întors deja în America?

– Nici o şansă. Winters era absolut sigur. Îi e prea teamă de poliţişti. Cu cazierul lui, furtul acelei maşini îl va duce înapoi la puşcărie.

– De necrezut, nu-i aşa? Bernie zîmbi amar. Fură un copil, îl ameninţă, cauzîndu-i probabil şocuri emoţionale şi e trimis înapoi în închisoare pentru furtul unei maşini. Avem un sistem grozav. Mai-mai că-ţi vine să treci la comunişti. Aş vrea să-l pot vedea spînzurat pe ticălos!

– N-o să-l vezi. Winters devenise filozof. Avusese de-a

face cu multe alte cazuri. Destul ca să-l determine să nu-şi dorească un copil. Soţia lui fusese de acord cu el. Nici măcar cîine nu mai aveau, după ce ultimul le fusese furat, otrăvit, şi apoi aruncat pe treptele din faţa casei lor de către cineva pe care-l arestaseră odată.

Nici a doua zi n-au descoperit mare lucru, aşa că Bernie a plecat spre casă, sîmbătă seara. A ajuns la San Francisco seara, pe la ora nouă. Se grăbea să-şi revadă fiul. Era singurul care-i mai rămăsese. Nu plecase numai Liz, ci şi Jane. Se întreba dacă-i va mai auzi vreodată vocea, răsunînd pe hol, în timp ce se îndrepta spre el, strigînd:

– Bună, tati!

Îi venea tare greu acum, că le pierduse pe amîndouă. Simţea că îi înşelase încrederea lui Liz.

– Domnule Fine? Nanny îl lăsase pe Alexander, adormit în leagăn. Intrase tăcută în camera de zi, cufundată acum în întuneric; ştia cît de grele fuseseră ultimele două săptămîni... ultimele paisprezece luni, de fapt... Era un om atît de bun... îi părea foarte rău pentru el. Însă avea încredere în Dumnezeu şi era sigură că o vor găsi pe Jane şi o vor aduce acasă. Încercă să-i spună toate astea. La început, el nu-i răspunse.

– Se va întoarce acasă. Dumnezeu ne va dărui înţelepciunea de care avem nevoie pentru a o găsi.

– Şi dacă nu reuşim? Părea un copil; era convins că totul era pierdut. Însă ea refuza să creadă una ca asta. N-aş putea suporta, Nanny.

– Nici nu va fi nevoie, cu ajutorul lui Dumnezeu. Îl bătu uşor pe umăr şi aprinse lumina. Cîteva minute mai tîrziu, îi aducea o ceaşcă de ceai fierbinte şi un sandviş. Ar trebui să mergeţi la culcare. Mîine, odihnit, veţi gîndi mai limpede, domnule Fine. La ce să se gîndească, însă? Cum să se prefacă că avea cinci sute de mii de dolari?

Era foarte înspăimîntat şi adormi cu greu.

A doua zi de dimineaţă, Bill Grossman veni pe la el. Au stat de vorbă mult timp, despre locurile pe care le străbătuseră, despre ce descoperiseră. Winters îl sunase de dimineaţă şi îl anunţase că nu mai aflase nimic nou de la plecarea lui.

– Gertie e de părere să mergem la Puerto Vallarta. S-ar putea să aibă dreptate. Lui Scott îi place traiul bun.

– Încercaţi. Rămăsese în casă toată ziua, în caz că Scott ar fi sunat mai devreme.

Grossman i-a ţinut de urît pînă după-amiaza tîrziu. Îi spusese că tribunalul se pronunţase „profund îndurerat" din cauza „judecării eronate" a lui Chandler. *Îndurerat?*

– Copilul meu e cine ştie unde, mulţumită prostiei lor. Iar ei sînt îndureraţi? Ce emoţionant! Grossman îşi dădea seama că era supărat. Avea dreptate să fie. Nu-i mai spuse că funcţionarul de la asistenţa socială considera că „domnul Scott a vrut numai să recupereze timpul pierdut şi să-şi cunoască mai bine fiica". Nervii lui Bernie erau încordaţi la maximum cînd sună telefonul, pe la ora cinci. Era sigur că era Scott, aşa că respiră adînc înainte de a răspunde.

Însă era Winters.

– Am aflat ceva. A sunat? Parcă se jucau de-a „Hoţii şi vardiştii".

– Nu. Încă mai aştept. Care sînt noutăţile?

– Nu sîntem siguri, încă... însă s-ar părea că l-am găsit. Gertie avea dreptate. I-am luat urma la Puerto Vallarta.

– E şi Jane cu el? „Oh, Doamne... te rog, Doamne... nu-i lăsa s-o omoare..." Se gîndea din ce în ce mai mult la părinţii ai căror copii fuseseră răpiţi şi caro nu-i mai revăzuseră niciodată. Mii de cazuri, în fiecare an...

– Nu sînt sigur. Şi-a petrecut majoritatea timpului

într-un local numit *Carlos O'Brien.* E cel mai frecventat bar din oraş. Scott făcuse o mare prostie ducîndu-se acolo. Însă nimeni nu părea să-şi aducă aminte de copil sau de femeie. Rămăseseră probabil la hotel. Poate reuşeşti să afli ceva de la el, cînd va telefona. Încearcă să stai de vorbă cu el... Fii prietenos.

– Voi încerca.

– Stabileşte o întîlnire. Prefă-te că ai banii.

– Bine.

Cinci minute mai tîrziu, telefonul sună din nou. De data asta era Scott; părea să vorbească de foarte departe.

– Ce mai faci, prietene? Părea fericit şi relaxat.

– Bine. Am veşti bune pentru tine.

– Care?

– Am cei cinci sute de mii de dolari. Ce face Jane?

– Astea da veşti! Scott părea încîntat, însă nu chiar atît de mult cît i-ar fi plăcut lui Bernie.

– Te-am întrebat ce face Jane.

– E bine. Însă am veşti proaste pentru tine. Bernie simţi că inima i se opreşte în loc. Preţul a crescut. E atît de drăgălaşă... Sînt sigur că valorează mai mult.

– Da? Cît?

– Eu mă gîndisem la un milion. Ce zici?

– Nu va fi uşor. Îi scrise repede lui Grossman, suma pe o foaie de hîrtie. Însă, astfel, cîştiga timp. Trebuie să fac rost de bani.

– Ai deja cei cinci sute de mii?

– Da, minţi el.

– Atunci dă-mi prima tranşă.

– Şi mi-o dai pe Jane?

Scott izbucni în rîs.

– Nici vorbă, prietene.

Ticălosul! Bernie nu mai urîse pe nimeni într-atît.

– Ai s-o vezi cînd vei avea milionul.

– Pînă atunci nu-ţi dau nici un ban.

Vocea lui Scott se înăspri.

– Mai ai o săptămînă, Fine. Dacă nu-i vei avea pe toţi...

Era cel mai mare ticălos de pe pămînt. Însă mai obţinuse un răgaz de o săptămînă. Cu puţin noroc, Jane era încă în Puerto Vallarta.

– Vreau să vorbesc cu ea.

– Nu e aici.

– Unde e?

– În siguranţă. Nu-ţi face griji.

– Să-ţi fie clar, Scott. Dacă-i atingi chiar şi un fir de păr, te omor. Ai înţeles? Nu primeşti nici un cent, pînă nu mă conving că e în viaţă, teafără.

– Nu i se va întîmpla nimic. Chiar s-a bronzat.

Puerto Vallarta.

– Unde e?

– N-are importanţă. O să-ţi povestească ea, cînd va veni acasă. Te sun exact peste o săptămînă. Fă bine şi adună banii, Fine.

– O voi face. Tu adu-o pe Jane.

– Ne-am înţeles. Pentru un milion de dolari. Şi cu aceste cuvinte închise telefonul, lăsîndu-l pe Bernie înmărmurit. Pe frunte avea broboane de sudoare iar cînd privi spre Grossman acesta tremura.

– Ce tip drăguţ! Grossman simţea că i se face rău.

– Nu-i aşa? spuse Bernie cu amărăciune. Simţea acum că nu-şi va mai reveni niciodată, chiar dacă o aduceau înapoi.

Telefonul sună din nou o jumătate de oră mai tîrziu. Era Winters.

– L-am găsit.

– Oh, Doamne. Eşti sigur? Tocmai am vorbit cu el. Lui

Bernie îi tremura vocea.

– Ştiu unde este. O chelneriţă de la *Carlos O'Brien* a avut grijă de Jane cîteva seri. A trebuit să-i dau o mie de dolari ca să-şi ţină gura, însă a meritat. Mi-a spus că fetiţa e bine. Jane i-a povestit că Scott nu era chiar tatăl ei, însă fusese odată. Şi că dacă încearcă să fugă sau să cheme ajutor, tu şi cu Alexander veţi muri. Se pare că prietena lui Scott s-a plictisit să mai stea cu Jane seara, cînd Scott iese în oraş, aşa că au angajat-o pe această chelneriţă.

– Doamne, cum a putut să-i spună una ca asta?

– Nu trebuie să te mire. De obicei, copiilor li se spune că părinţii lor au murit sau că nu vor să-i mai vadă. Speriaţi, ei cred tot ce li se spune.

– De ce nu s-a dus fata la poliţie?

– Spunea că nu vrea să se bage. Şi că nu ştii niciodată cînd un copil spune adevărul. Oricum, era plătită bine. Însă noi am plătit mai mult. S-ar putea să se şi culce cu Scott, dar cred că asta n-are mare importanţă pentru ea. I se oferise şi lui Winters, pentru o sută de dolari. Însă el n-o pusese pe nota de cheltuieli şi îi povestise rîzînd lui Gertie. Ea nu se amuzase chiar atît de tare. Ce-aţi vorbit la telefon?

– Vrea un milion acum. Şi mi-a dat o săptămînă ca să strîng toţi banii.

– Minunat. Înseamnă că stă relaxat. Vreau să iau copilul astă-seară. Eşti de acord? Pentru încă o mie de dolari, fata mă va ajuta. Trebuie să aibă grijă şi astă-seară de Jane. Vom acţiona atunci. Nu putem să luăm avionul de aici astă-seară, însă vom conduce cît vom putea de repede pînă la Mazatlan. Primul avion decolează mîine-dimineaţă.

Bernie ar fi preferat să fie şi el acolo. Ştia cît de înspăimîntată va fi Jane. Jack şi soţia lui nu erau decît doi străini. Însă trebuiau să se mişte repede.

– Cu puţin noroc, Jane va fi acasă mîine.

– Ţineţi-mă la curent.

– Te vom căuta pe la miezul nopţii.

A fost cea mai lungă noapte din viaţa lui. Grossman a plecat acasă pe la ora şapte şi i-a spus să-l sune dacă află ceva, indiferent cît de tîrziu ar fi. Bernie se gîndise să-şi sune şi mama, însă s-a hotărît să aştepte pînă va avea veşti noi.

N-a trebuit să aştepte chiar atît de mult. La puţin timp după ora zece a primit un telefon cu taxă inversă din Valle de Banderas. Nanny se dusese la culcare, iar el era singur în bucătărie. Îşi făcea o cafea.

– Jack?

– E cu noi. E bine. A adormit în maşină, extenuată, lîngă Gertie. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, însă am speriat-o foarte tare. Chelneriţa ne-a dat drumul înăuntru, iar noi ne-am repezit şi am înşfăcat-o. Ea îi va spune lui Scott că fetiţa a fost luată de poliţie. S-ar putea să nu auzi de el prea curînd. Am rezervat bilete la zborul de ora nouă din Mazatlan şi pînă atunci stăm la *Holiday Inn.* De Jane nu se va mai atinge nimeni. Bernie ştia că erau înarmaţi. Lacrimile îi alunecau pe obraji şi nu-i mai putu spune decît „Mulţumesc" bărbatului care o salvase pe Jane. Fetiţa lui venea acasă... Dacă s-ar fi putut ca şi Liz să vină cu ea...

Capitolul 31

Avionul a aterizat la unsprezece, ora locală, iar Bernie îi aştepta la aeroport împreună cu Nanny, Grossman şi Alexander. Jane coborî, ţinînd-o de mînă pe Gertie, iar Bernie o ridică în braţe şi o ţinu strîns. Pentru prima oară, Nanny nu s-a mai putut abţine şi a izbucnit în lacrimi în timp ce o îmbrăţişa pe Jane.

– Oh, draga mea... Îmi pare atît de rău... Bernie de-abia vorbea, iar Jane plîngea şi rîdea în acelaşi timp, sărutîndu-l pe Alexander, pe el şi pe Nanny.

– M-au ameninţat că dacă voi spune ceva sau voi încerca să fug... Plîngea din nou. Nu putea rosti cuvintele, însă el ştia totul de la Winters. Mi-au spus că cineva te urmărea tot timpul.

– Era o minciună, draga mea. Ca de altfel tot ce ţi-au spus.

– E un om groaznic. Nici nu ştiu de ce s-a măritat mami cu el. Şi nu e deloc frumos, e chiar urît, iar prietena lui era oribilă...

Gertie îi şopti lui Bernie că stătuseră de vorbă şi era sigură că nu i se făcuse nici un rău copilului. Îi interesau numai banii şi probabil că au fost cumplit de furioşi cînd au aflat că fetiţa dispăruse.

Cînd au ajuns acasă, Jane privea în jur încîntată, ca şi cum ar fi ajuns în rai. Se împlineau şaisprezece zile de cînd plecase şi începuse coşmarul pentru ei toţi. Fusese nevoie de şaisprezece zile şi patruzeci de mii de dolari

pentru a o găsi. Părinţii lui îşi vînduseră cîteva acţiuni ca să-l ajute să-l plătească pe Winters. Îşi merita banii cu prisosinţă. Au sunat-o pe bunica Ruth, însă aceasta n-a făcut decît să suspine la telefon, aşa că în final au vorbit cu Lou. Ruth fusese sigură că o vor omorî.

Bernie a ţinut-o în braţe pe Jane toată ziua. Au anunţat poliţia că o găsiseră, însă nimeni n-a părut prea entuziasmat. Grossman a plecat la tribunal să anunţe şi acolo. Bernie era pornit pe toată lumea, cu excepţia lui Jack Winters. Acesta angajase bodyguarzi: Jane şi Alexander nu plecau nicăieri fără pază şi ori de cîte ori Bernie lipsea de acasă, cineva stătea cu ei. L-a sunat apoi pe Paul Berman şi i-a spus că va veni la magazin a doua zi de dimineaţă. Îşi luase liber numai două săptămîni, însă i se părea că trecuse o veşnicie.

– Fetiţa e bine? Berman era încă îngrozit de tot ce se întîmplase. Bieţii oameni trăiseră un coşmar după altul. Îi părea cumplit de rău pentru Bernie şi începuse deja să caute pe cineva care să-l înlocuiască în California. Îşi dăduse seama că nu era drept să-l lase să mai rămînă în San Francisco. Trecuse deja prin prea multe. Ştia că îi vor trebui luni, poate chiar un an ca să găsească un înlocuitor. Însă trebuia să o facă.

– Jane e nevătămată.

– Ne-am rugat cu toţii pentru ea, Bernie.

– Îţi mulţumesc, Paul.

Telefonul sună în aceeaşi seară, în timp ce mîncau. Nanny pregătise friptură şi asparagus, mîncărurile preferate ale lui Jane. Făcuse şi o prăjitură imensă cu glazură de ciocolată pe care Alexander o privea cu poftă. Bernie se ridică şi se duse să răspundă. Telefonul sunase toată după-amiaza şi toată seara; toţi cunoscuţii erau încîntaţi şi uşuraţi că totul se terminase cu bine. Chiar şi Tracy sunase din Philadelphia.

– Alo? Bernie îi zîmbea lui Jane. Nu-şi luaseră ochii unul de la altul toată ziua, iar ea îi adormise în poală chiar înainte de cină.

Îi răspunse o voce familiară. Bernie nu-şi putea crede urechilor. Dădu drumul la aparatul de înregistrat pe care Grossman i-l dăduse cu o zi înainte. Tot cu el înregistrase şi convorbirea în care Scott îi ceruse un milion de dolari.

– Deci ţi-ai recăpătat copilul. Nu părea prea încîntat. Am înţeles că te-au ajutat poliţiştii.

Deci fata îi spusese lui Scott exact ce trebuia. Bernie era mulţumit.

– Nu avem prea multe să ne spunem.

– O să discutăm la tribunal. Era un bluff. Ştia că Scott nu va mai îndrăzni să-l cheme la tribunal.

– Asta nu mă îngrijorează. Iar dacă te mai atingi vreodată de ea, am să pun să fii arestat. Aş fi putut să o fac deja.

– Pe ce bază? Furtul unui copil este contravenţie. Cel mult m-ar fi ţinut o noapte la secţie.

– Ai răpit-o şi ai cerut răscumpărare.

– Încearcă să o dovedeşti. De la mine cu siguranţă nu vei primi ceva scris. Iar dacă ai fost atît de prost să înregistrezi convorbirea noastră, oricum nu-ţi va folosi la nimic. Înregistrările nu constituie probe la tribunal. Tipul ştia foarte bine ce spunea. Încă n-ai văzut totul, Fine.

Bernie închisese deja. Opri aparatul. Îl sună pe Grossman după cină, iar acesta îi confirmă ceea ce-i spusese Chandler Scott despre înregistrări.

– Şi atunci de ce naiba mi l-ai mai dat?

– Pentru că, chiar dacă nu le poţi folosi ca probe, juraţii le vor asculta totuşi şi vor afla astfel prin ce-aţi trecut. Însă cînd Bill le-a dat înregistrările ei nu s-au arătat prea impresionaţi şi au declarat că Scott probabil glumea sau era pur şi simplu şocat de vestea că fosta lui soţie

murise de cancer şi voia cu orice preţ să-şi revadă fata.

– Au înnebunit? Tipul e un criminal, a răpit-o pe Jane cerînd răscumpărare un milion de dolari, a ţinut-o ostatecă în Mexic iar ei consideră că „glumea"? Lui Bernie nu-i venea să creadă. Mai întîi poliţiştii cărora nu le păsa că Scott o luase cu el, iar acum cei de la tribunal.

Vestea cea proastă a sosit săptămîna următoare cînd au primit o înştiinţare. Scott cerea custodia copilului.

– *Custodie?*

– E vorba de fiica lui. Pretinde că singurul motiv pentru care a luat-o este pentru că o iubeşte foarte mult şi că vrea să o ştie cu el tot timpul.

– Unde? La închisoare? Primesc şi copii la San Quentin? Bernie devenise isteric. Jane era în parc cu Nanny şi Alexander şi cu un bodyguard de culoare care jucase fotbal american timp de zece ani la *Pieile roşii*. Era o namilă de om, iar Bernie se ruga lui Dumnezeu ca Scott să se ia de el.

– Linişteşte-te. Încă n-a obţinut custodia. Deocamdată, doar o cere.

– De ce? De ce-mi face mie toate astea?

– Vrei neapărat să ştii de ce? Era cel mai greu caz pe care îl avusese Grossman vreodată şi începuse să-l urască pe Scott la fel de mult ca şi Bernie. Însă asta nu-i ducea nicăieri. Trebuiau să fie raţionali. Face asta pentru că, dacă Doamne-fereşte va obţine custodia sau măcar dreptul de a o vizita, ţi-o va vinde înapoi. Dacă n-a reuşit răpind-o, o va face pe cale legală. Pentru că el este tatăl ei natural, însă banii sînt ai tăi. Iar el bani vrea.

– Atunci, hai să-i dăm. De ce să ne mai tîrîm prin tribunale. Vrea bani? Hai să-i oferim noi. Lui Bernie toate i se păreau foarte simple. Scott nu trebuia neapărat să-i chinuiască pentru a obţine ceea ce dorea.

– Nu e chiar atît de simplu. Este împotriva legii să-i

oferi bani.

– Înţeleg. N-are importanţă că el îmi răpeşte copilul, cerîndu-mi un milion de dolari răscumpărare. Eu sînt cel care încalcă legea, încercînd să-l cumpăr pe ticălos. El nu. Doamne – dădu cu pumnul în masă – ce se va alege de ţara asta?!?

– Linişteşte-te, Bernie. Grossman încerca să-l tempereze, însă era imposibil.

– Nu-mi spune tu mie să mă liniştesc. Acum trei săptămîni a răpit-o pe Jane, iar eu am cutreierat ca un nebun prin tot Mexicul, torturat de gîndul că e moartă. Ai înnebunit şi tu? Se ridicase în picioare şi striga din răsputeri. Trînti telefonul. Era numai vina *ei*. Dacă n-ar fi murit, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Se gîndea din nou la ea şi izbucni în plîns. Îi era tare greu fără Liz. Nimic nu mai era cum fusese... nimic... nici casa... nici copiii... nici mîncarea... nici măcar rufele nu mai erau la fel de curate. Nimic nu i se mai părea familiar. Nu se mai simţise în viaţa lui atît de singur şi, pentru prima oară, îşi dădu seama că Liz nu avea să se mai întoarcă. Niciodată.

Capitolul 32

Următoarea audiere fusese stabilită pe 21 decembrie, cu prioritate, pentru că era vorba de custodie. Se părea că povestea cu furtul maşinii fusese deja uitată. Proprietarii ei nu voiau să depună plîngere pentru că, din cîte ştia de la Winters, se ocupau cu traficul de droguri. Chandler Scott revenise în ţară fără probleme.

Arăta respectabil şi calm cînd intră în sala de judecată, alături de avocatul lui. Bernie era îmbrăcat într-un costum bleumarin şi o cămaşă albă şi stătea lîngă Bill Grossman. Bodyguard-ul negru rămăsese acasă cu Nanny şi cu copiii. Într-una din dimineţi lui Bernie îi venise să rîdă cînd îi văzuse alături: ea, mărunţică, foarte albă şi foarte britanică, cu ochi mari, albaştri; el, masiv, enorm, cu pielea întunecată şi un zîmbet care îi dezvăluia o dantură perfectă, strălucitoare. Îl arunca pe Alexander în sus şi se juca cu Jane. O dată a ridicat-o chiar şi pe Nanny în braţe şi a învîrtit-o în timp ce copiii rîdeau. Motivul pentru care aveau nevoie de el era groaznic. Însă prezenţa lui era o adevărată binecuvîntare. Se numea Robert Blake, iar Bernie îi era recunoscător pentru tot ce făcea.

În timp ce intra în tribunal, Bernie se gîndea numai la Chandler Scott şi la cît de mult îl ura. Aveau acelaşi judecător ca şi data trecută, un bărbat cu o figură adormită şi un zîmbet prietenos pe faţă, care părea să gîndească că toată lumea iubea pe toată lumea sau putea fi învăţată s-o facă cu puţin efort. L-a dojenit pe Scott pentru că a

fost „entuziasmat prematur", iar Grossman a trebuit să-l ţină pe Bernie strîns ca acesta să nu sară de pe scaun. Apoi s-a întors spre Bernie şi l-a rugat să înţeleagă că impulsurile unui tată natural sînt foarte puternice.

– Însă aceste impulsuri nu s-au manifestat timp de nouă ani. Iar cel mai puternic a fost cel de a-mi cere un milion de dolari pentru a-mi aduce fetiţa înapoi.

Judecătorul îi zîmbi lui Bernie, binevoitor.

– Sînt sigur că a glumit numai, domnule Fine. Vă rog să luaţi loc. Lui Bernie îi venea să plîngă în timp ce asculta procedura. O sunase pe mama lui cu o seară înainte, ca să-i spună ultimele noutăţi iar ea era convinsă că erau persecutaţi numai pentru că erau evrei. Însă ştia că nu era aşa. Îl persecutau pentru că nu era tatăl natural al lui Jane. Singurul lucru pe care îl făcuse Chandler Scott era că se culcase cu mama lui Jane şi că o lăsase însărcinată. Era singura lui contribuţie. Nu mai conta că Bernie făcuse totul pentru ea, mai mult de jumătate din viaţa ei. Iar Bill Grossman încercase din răsputeri să demonstreze toate acestea.

– Clientul meu este de părere că domnul Scott nu este pregătit nici emoţional, dar nici financiar să-şi asume responsabilitatea unui copil. Cel puţin deocamdată. Poate că mai tîrziu... Domnul Scott a avut de-a face cu legea, de cîteva ori şi nu are o slujbă permanentă de cîţiva ani. Iar pentru moment locuieşte într-un hotel din East Oakland.

– Este adevărat, domnule Scott? Judecătorul îi zîmbi, nerăbdător să se convingă că Scott era totuşi un tată bun. Acesta se grăbi să-l liniştească.

– Nu chiar. Am trăit pînă acum dintr-o moştenire pe care familia mi-a lăsat-o cu cîtva timp în urmă.

– Puteţi dovedi asta, domnule Scott? îl provocă Grossman.

– Bineînţeles... Din păcate, banii s-au terminat. Însă încep lucrul chiar săptămîna aceasta, la *Atlas Bank.*

– Cu cazierul lui? îi şopti Bernie lui Bill.

– Lasă-l în pace. O să-l obligăm să dovedească asta.

– Iar ieri am închiriat un apartament în oraş. Privi triumfător spre Grossman şi spre Bernie, iar judecătorul dădu din cap. Bineînţeles că nu am atîţia bani ca domnul Fine, însă sper ca Jane să nu se supere.

– Bunurile materiale nu sînt chiar atît de importante aici, şi sînt sigur că îi veţi permite domnului Fine să o vadă pe Jane din cînd în cînd. Puteţi planifica împreună asta.

Bernie îl privi îngrozit pe Grossman şi se aplecă spre el şoptindu-i:

– Ce vrea să spună? Cum adică să o vizitez? A înnebunit?

Grossman aşteptă o clipă, apoi îl rugă pe judecător să explice care-i erau intenţiile.

– Nu se pune problema că domnul Fine nu şi-ar iubi fiica vitregă. Însă copilul trebuie să rămînă cu tatăl natural, din moment ce mama a murit. Din cauza nenorocirii care s-a abătut asupra lor, Jane va trebui să se reîntoarcă la tatăl ei. Înţelegem cît de dureros este pentru domnul Fine şi rămînem deschişi oricărei discuţii, oricărui aranjament. Îi zîmbi lui Scott. Bernie tremura pe scaunul lui. Trădase încrederea lui Liz. Urma să o piardă pe Jane. Curtea hotăreşte ca fetiţa să fie încredinţată lui Chandler Scott. Lui Bernard Fine i se acordă dreptul de a o vizita de două ori pe săptămînă. Copilul trebuie încredinţat domnului Scott în patruzeci şi opt de ore, la ora douăsprezece a zilei de 23 decembrie. Consider plecarea în Mexic o dovadă a nerăbdării domnului Scott de a începe o viaţă normală alături de fiica lui. Pentru prima

oară în viaţa lui de adult, Bernie era în pragul leşinului, se albise la faţă şi rămase holbîndu-se la judecător. Sala se învîrtea cu el. Se simţea ca în ziua în care murise Liz. Vocea ei îi răsuna în urechi: „Jură-mi, Bernie... Jură-mi că n-ai să-l laşi să se apropie vreodată de ea..."

– Te simţi bine? Grossman părea speriat. Ceru un pahar cu apă. Bernie se ridică în picioare şi îl urmă pe Bill afară.

– Pot face recurs?

– Putem să mai solicităm o audiere. Însă pînă atunci trebuie să-l laşi să ia copilul. Bernie îl privea cu ură. Îi ura pe Scott, pe judecător, întregul sistem nedrept.

– Şi dacă nu i-o dau pe 23 decembrie?

– Te vor închide, mai devreme sau mai tîrziu. Însă va trebui să vină cu şeriful ca să te poată aresta.

– Bine. Pregăteşte cauţiunea, pentru că nu am de gînd să i-o dau pe Jane. Mă voi oferi s-o cumpăr de la el cînd va veni. Vrea să-mi vîndă copilul? Perfect. Să spună preţul. Sînt de acord.

– Bernie, lucrurile ar decurge mai lin dacă i-ai da-o pe Jane şi apoi ai încerca să ajungeţi la o înţelegere. Curtea...

– La naiba cu ei! Şi cu tine. Nici unuia dintre voi nu-i pasă de copilul meu. Nu mai eu ştiu ce e bine pentru ea şi ce nu e. Într-una din zile, ticălosul ăsta o s-o omoare, iar voi toţi îmi veţi spune cît de rău vă pare. Ţi-am spus că o va răpi, dar tu nu m-ai cezut. Şi am avut dreptate. De data asta îţi spun că nu i-o dau joi. Şi dacă nu-ţi convine, n-ai decît să nu te mai ocupi de cazul ăsta. Lui Grossman îi părea cumplit de rău. Erau într-o situaţie groaznică.

– Încercam numai să-ţi explic ce consideră curtea în astfel de situaţii.

– Ăştia n-au sentimente. „Curtea", cum o numeşti tu, e un bătrînel gras care şi-a ratat cariera de avocat iar acum

stă cocoţat pe scaun şi se simte important pentru că se poate juca cu vieţile oamenilor. Nici măcar nu i-a păsat că Scott a răpit-o pe Jane. Şi probabil că nu l-ar fi impresionat prea tare nici dacă ar fi violat-o.

– Nu fii sigur de asta, Bernie. Trebuia să apere sistemul în care credea şi pentru care lucra, însă Bernie avea dreptate.

– Tu nu eşti sigur, Bill? Ei bine, eu sînt. Vreau ca tu să înţelegi. N-am să i-o dau pe Jane cînd va veni joi. Îl voi aştepta în prag împreună cu Blake şi-l voi întreba direct care este preţul. Nu mai am de gînd să-i fac jocul. De data asta va semna atunci cînd îl voi plăti. Nu voi mai face ca data trecută. Iar dacă voi ajunge la închisoare, va trebui să mă scoţi de acolo sau să-mi găseşti un alt avocat. Ai înţeles? Grossman dădu din cap iar Bernie se îndepărtă.

În seara aceea îşi sună părinţii; mama lui plîngea la telefon. Nu mai avuseseră o conversaţie liniştită de peste un an. Mai întîi fusese vorba de boala lui Liz iar acum sufereau din cauza lui Chandler Scott. I-a povestit mamei ce avea de gînd să facă, spunîndu-i că s-ar putea să ajungă la închisoare, iar ea plîngea cu sughiţuri, gîndindu-se la nepoata pe care s-ar fi putut să n-o mai vadă niciodată şi la fiul ei care era în pericol de a fi închis. Plănuiseră să vină în vizită vineri, însă Bernie era de părere că ar trebui să mai aştepte. Cînd a închis telefonul, doamna Pippin l-a contrazis.

– Lăsaţi-o să vină, domnule Fine. Copiii au nevoie de ea şi dumneavoastră la fel. Prezenţa ei vă va face bine tuturor.

– Şi dacă voi ajunge la puşcărie?

– Va trebui atunci să tai singură curcanul. Avea simţul umorului – asta îi plăcea lui la ea. Părea în stare să facă faţă oricărei situaţii.

Seara, cînd a culcat-o pe Jane, şi-a dat seama cît de înspăimîntată era ea de ideea că va trebui să se reîntoarcă la Scott. Încercase să-i explice asta femeii care venise de la Asistenţa socială, însă ea refuzase să-l creadă. După ce vorbise vreo cinci minute cu Jane, îi spusese că fetiţa era doar timidă. Adevărul era că Jane era îngrozită şi avea tot timpul coşmaruri. La patru dimineaţa, ea strigă înfricoşată iar el a luat-o în patul lui unde ea a adormit ţinîndu-l de mînă. Numai Alexander părea să nu fie afectat de tragediile care se ţinuseră lanţ de la naşterea lui. Era un copil fericit, începuse să vorbească şi era singurul care îl mai putea înveseli pe Bernie.

Miercuri dimineaţă a vorbit din nou la telefon cu Jack Winters.

– Povestea cu apartamentul e adevărată. S-a mutat acolo cu o prietenă, cu cîteva zile înainte. Însă nu înţeleg cum a obţinut slujba de la *Atlas Bank*. Mi s-a spus că l-au angajat la un soi de nou program care le dă o şansă foştilor puşcăriaşi. Nu cred că e cine ştie ce şi oricum nu a început încă. Cred că e numai o chestie de faţadă. Vor să arate cît sînt de liberali. Am să te anunţ dacă mai aflu ceva.

Bernie era sigur că aveau de gînd să dispară din nou cu Jane cu prima ocazie. Însă Blake va sta de veghe. Era în bucătărie, fără haină, cu un pistol de calibrul 38 la centură. Nanny murmura dezaprobatoare. Însă Bernie voia ca el să umble înarmat, ca Scott să-l vadă cînd va veni să o ia pe Jane. Îl aşteptau cu toţii nerăbdători.

Ca şi data trecută, a întîrziat. Jane se ascunsese în dormitor, iar Nanny încerca să o liniştească. La ora unu nu venise; nici la două. Incapabil să mai suporte tensiunea, Bill Grossman îl sunase, iar Bernie îi spusese că nu are nici o veste. La două şi jumătate Jane a ieşit în vîrful picioarelor din dormitor, însă Bernie şi Bob Blake erau tot

în camera de zi, aşteptînd.

– N-a dat nici un semn, îi spuse Bernie lui Grossman cînd acesta sună din nou. Nu se poate să fi uitat.

– Poate s-a îmbătat. E ajunul Crăciunului doar... Poate că a plecat la vreo petrecere. La ora cinci Nanny puse masa. Bernie se gîndea să-l trimită pe Bob acasă, însă acesta insistă să mai rămînă pînă vor afla ceva. N-ar fi vrut ca Scott să apară la zece minute după plecarea lui. Jane dădu drumul la televizor, căutînd un post cu desene animate. Însă pe toate canalele se transmiteau ştiri. Deodată îl văzu.

Fotografia lui era proiectată pe ecran. Apoi începură să se deruleze imagini luate de la *Atlas Bank.* Stătea în holul plin de oameni, cu un pistol în mînă. Părea înalt şi frumos şi zîmbea în timp ce ochea o lampă lîngă care erau aşezaţi cîţiva oameni. Jane era atît de îngrozită încît nu fu în stare să ţipe sau să-l cheme pe Bernie. Arăta numai cu degetul spre ecran cînd cei doi au revenit în camera de zi cu cîte un pahar în mînă. Chandler Scott încercase să jefuiască banca, ziua în amiaza mare.

„Trăgătorul neidentificat a intrat în Atlas Bank *la ora unsprezece azi-dimineaţă, avînd drept complice o femeie mascată. I-au întins casierei un bileţel în care îi cereau cinci sute de mii de dolari."* Se părea că era cifra lui preferată. *„Cînd aceasta i-a răspuns că nu are atîţia bani, i-au spus să le dea cîţi bani are."* Comentatorul tăcu, pentru că pe ecran se vedea cum Scott începuse să tragă. Poliţia înconjurase banca, deoarece cineva reuşise să dea alarma. Cei doi i-au luat ostateci pe oamenii aflaţi în bancă la acea oră. Nici unul dintre ei nu a fost rănit. Cînd şi-au dat seama, după vreo oră, că nu vor reuşi să iasă din bancă, au început să tragă. Au fost omorîţi amîndoi. Tipul era un fost puşcăriaş pe nume Chandler Anthony Scott, alias Charlie Antonio Schiavo, iar femeia

se numea Ann Steward.

– Tati, ea e cea care a fost în Mexic cu noi... O chema Annie! Privea cu ochi mari spre ecran, unde erau înfăţişaţi Scott şi femeia, într-o baltă de sînge. I-au omorît, tati! Trecuseră cu toţii printr-un şoc şi pentru un moment Bernie se întrebă dacă nu era vorba despre un alt Chandler Scott. Totul se terminase... O luă pe Jane în braţe şi îi făcu semn lui Bob să închidă televizorul.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, draga mea. S-a sfîrşit totul acum.

– Era un om groaznic, spuse ea cu tristeţe, privindu-l. Mă bucur că mami n-a ştiut asta. S-ar fi necăjit foarte tare.

– Aşa este. A trecut totul... A trecut... Nu-i venea să creadă. Scott ieşise din vieţile lor. Pentru totdeauna.

Au sunat-o imediat pe bunica Ruth, spunîndu-i să ia primul avion spre ei. Bernie îi explicase pe scurt tot ce se întîmplase, însă Jane a ţinut morţiş să-i dea chiar ea toate amănuntele:

– Zăcea într-o baltă enormă de sînge, bunico... serios... pe asfalt... a fost de-a dreptul groaznic. Însă părea uşurată. Era tot fetiţa de altădată.

L-au sunat şi pe Grossman, iar Nanny l-a invitat pe Bob Blake să ia masa cu ei. Însă el era nerăbdător să se întoarcă acasă la nevasta lui. Trebuiau să plece la o petrecere. Aşa că Bernie, Jane, Nanny şi Alexander s-au aşezat la masă. Iar Jane şi-a amintit de lumînările pe care le aprinsese cu bunicul în vinerea dinaintea Crăciunului înainte ca mama ei să moară. Voia să o facă din nou. Aveau iarăşi timp pentru toate. Aveau o viaţă înainte. Împreună.

– Tati, mîine putem aprinde lumînările.

– Ce lumînări? O ajuta să-şi taie friptura şi deodată înţelese, simţindu-se vinovat că nu mai respecta multe din

tradiţiile în care fusese crescut. Bineînţeles, draga mea. Se aplecă spre ea şi o sărută, în timp ce Alexander îşi vîra degetele în piure. Se părea că viaţa lor reintrase în normal. Şi poate că, într-o bună zi, chiar aşa va fi.

Capitolul 33

Bernie se cutremura la gîndul că trebuie să se reîntoarcă la tribunal. Însă de data asta pentru a face ceva care însemna foarte mult pentru ei toţi. Părinţii lui veniseră şi ei. Ţineau în mod deosebit să fie prezenţi. Bernie o adopta pe Jane.

Toate actele erau gata, iar judecătorul, pe care Jane nu-l mai văzuse pînă atunci, îi zîmbi privind apoi spre întreaga familie care o însoţea: Bernie, părinţii lui, Nanny, în cea mai bună uniformă a ei, albastră cu guler alb. Nu-şi luase nici o zi liberă şi nu purta altceva decît uniforme scrobite comandate special în Anglia. Îl ţinea în braţe pe Alexander, îmbrăcat într-un costumaş de catifea, care gîngurea fericit. Judecătorul îi privi solemn şi le explică de ce erau acolo.

– Înţeleg că doreşti să fii adoptată – spuse el privind spre Jane – şi că domnul Fine este de acord şi el să te adopte.

– E tatăl meu. Judecătorul o privi confuz şi se uită din nou în acte. Bernie ar fi vrut ca adopţia să fie hotărîtă de un alt judecător. Îşi reamintea de eşecul lui din decembrie, cînd custodia îi fusese acordată lui Chandler Scott. Însă nimeni nu mai pomenea asta acum.

– Să vedem... Examină hîrtiile, apoi îi ceru lui Bernie să semneze şi lui Grossman să le autentifice. Părinţii lui Ber-

nie semnară şi ei, ca martori.

– Pot să semnez şi eu? întrebă Jane. Judecătorul ezită. Nu-i mai ceruse nimeni niciodată aşa ceva.

– Nu e nevoie... Jane... Dacă vrei, poţi semna şi tu.

Îi zîmbi triumfătoare lui Bernie şi apoi din nou judecătorului.

– Aş vrea, dacă se poate.

El dădu din cap şi îi întinse o hîrtie. Ea o citi şi se semnă. Apoi privind în jurul lui, judecătorul declară:

– Prin puterea cu care am fost investit de către statul California, hotărăsc că Jane Elizabeth Fine este acum fiica legitimă a lui Bernard Fine, adoptată la 28 ianuarie. Se ridică în picioare, zîmbindu-le tuturor şi, în ciuda tuturor chinurilor la care-l supusese pe Bernie înainte, îşi dădură mîna. Bernie îşi ridică fetiţa în braţe şi o sărută.

– Te iubesc, tati, îi şopti ea.

– Şi eu te iubesc. Îi zîmbi dorindu-şi ca Liz să fi fost cu ei. Şi dorindu-şi să fi făcut toate acestea cu mult timp înainte. Ar fi reuşit astfel să evite o grămadă de necazuri. Însă acum era prea tîrziu să-şi mai facă gînduri. Totul se terminase. Începea o viaţă nouă. Era acum fiica lui. Bunica Ruth plîngea în timp ce o săruta pe Jane, iar Lou îi strînse mîna lui Bernie.

– Felicitări, fiule. Ca şi atunci cînd se căsătoriseră, au mers să ia masa la *Trader Vic* cu excepţia lui Nanny şi a lui Alexander. Şi, în timp ce ceilalţi comandau, Bernie îşi strecură mîna în mîna lui Jane şi îi zîmbi. Fără vreun cuvînt, îi strecurase pe deget un inel de aur delicat cu o perlă montată în mijloc.

– E foarte frumos, tati. Ştia acum că nimeni n-o mai putea lua de lîngă el. Niciodată.

– Eşti foarte frumoasă, draga mea. Şi eşti o fată foarte,

foarte curajoasă. Se gîndeau amîndoi la aventura lor din Mexic. Însă totul se terminase. Se priviră gîndindu-se amîndoi la Liz, iar Bernie zîmbi simţind că inima i se umple de bucurie. Jane Elizabeth Fine era copilul lui de-acum înainte.

Capitolul 34

Pentru prima oară după doi ani, Bernie preluă din nou importurile. Îi fu însă cumplit de greu să meargă din nou la Paris, Roma şi Milano fără Liz. Îşi aducea aminte de prima lor călătorie în Europa, de cît de încîntată fusese de rochiile pe care şi le cumpărase, de muzeele pe care le vizitaseră, de mesele la *Fouquet,* la *Lipp* sau la *Maxim's.* Totul era diferit acum. Însă făcea o muncă care-i plăcea. Se simţi mai în largul lui după ce văzu noua linie de confecţii şi după ce vorbi cu croitorii lui preferaţi. Ştia cu precizie ce putea vinde cel mai bine la *Wolff's*, anul acela. Pe drumul de întoarcere s-a oprit la New York. A luat masa la *Le Veau d'Or*, împreună cu Paul Berman şi i-a povestit planurile lui. Acesta admira felul în care se ocupase Bernie de tot şi de-abia aştepta ca el să se întoarcă acasă. Nu găsise încă pe nimeni potrivit să-i ia locul la magazinul din San Francisco, însă avea nevoie de el la New York.

– Ce zici, Bernard?

– E în regulă, cred. Nu părea să-i mai pese prea mult. De-abia îşi vînduse vechiul apartament. Oricum devenise prea mic, deja. Trebuie să mă decid ce şcoală să urmeze Jane. Mai e timp, însă. Nu se mai grăbea.

– Am să te anunţ de îndată ce voi găsi pe cineva. Nu era însă prea uşor. Vorbise deja cu două femei şi un bărbat, însă erau destul de limitaţi. Nu aveau experienţa lui Bernard, nici ochiul lui format. Şi nu voia ca magazinul

din San Francisco să se transforme într-unul banal, de provincie. De cînd era pe mîinile lui Bernie, le aducea cel mai mare profit, după cel din New York. Iar lui Paul Berman îi plăcea asta. Ca şi consiliului de administraţie.

Şi-a vizitat în grabă părinţii, iar mama lui i-a spus să-i trimită pe copii la ei pe timpul verii.

– Tu n-ai timp să stai cu ei ziua întreagă şi se plictisesc în casă. Ştia deja fără să i se mai spună că n-aveau să se mai întoarcă la Stinson Beach. Ar fi fost prea dureros. Însă nu ştia unde i-ar fi putut trimite pe copii.

– Mă mai gîndesc cînd ajung acasă.

– Poate că lui Jane i-ar plăcea să meargă într-o tabără. Împlinise deja nouă ani, însă lui Bernie îi era greu să se despartă de ea. Trecuseră amîndoi prin prea multe şi se împlineau de-abia nouă luni de la moartea lui Liz. Lucrul care l-a şocat cel mai tare a fost faptul că mama lui i-a spus că fiica doamnei Rosenthal tocmai divorţase. Ca şi cînd se aştepta ca el să aibă o reacţie.

– De ce nu o inviţi undeva? Era furios pe mama lui. Nu avea nici un drept să se amestece în viaţa lui, încercînd să-l arunce în braţele unei alte femei.

– De ce naiba să fac una ca asta?

– Pentru că e o fată foarte drăguţă.

– Şi ce? Era furios. Lumea era plină de fete drăguţe, însă nici una nu era ca Liz. Iar el nu voia să le cunoască.

– Bernie... Voise să-i spună asta încă de la ultima lor vizită la San Francisco. Trebuie să începi să mai ieşi din cînd în cînd.

– O fac ori de cîte ori e nevoie.

– Nu la asta mă refeream. Cu cîte o fată. Ar fi vrut să-i spună să-şi vadă de treaba ei. Nu făcuse decît să redeschidă o rană veche.

– Am treizeci şi nouă de ani, „fetele" nu mă interesează.

– Ştii bine ce vreau să spun, dragul meu.

Însă el nu voia s-o mai asculte. Hainele lui Liz erau încă atîrnate în dulap, ca întotdeauna, cu toate că parfumul nu se mai simţea acum. Îl deschidea din cînd în cînd, ca să-şi aducă aminte, şi cîteodată, tîrziu în noapte, plîngea copleşit de amintiri.

– Eşti un bărbat tînăr. Trebuie să te gîndeşti şi la tine.

„–Nu!", ar fi vrut el să strige. Încă se mai gîndea la ea. Altfel, avea s-o piardă pentru totdeauna. Şi nu era pregătit să facă asta. Nu va fi niciodată. Îi va păstra întotdeauna hainele în dulap. Îi rămăseseră copiii şi amintirile. Şi nu-şi dorea mai mult. Iar Ruth o ştia prea bine.

– Nu vreau să discut asta cu tine.

– Dar trebuie să încerci să te gîndeşti. Îi vorbea blînd, iar el începuse s-o urască pentru că-l compătimea şi pentru că încerca să-l împingă de la spate.

– Mă gîndesc la ce vreau eu. Ce să-i spun doamnei Rosenthal? I-am spus că o vei suna pe Evelyne de îndată ce te vei întoarce.

– Spune-i că i-am pierdut numărul.

– Să nu faci pe deşteptul cu mine... Biata fată nu cunoaşte pe nimeni acolo.

– Şi atunci de ce s-a mutat la Los Angeles?

– Pentru că nu a ştiut încotro să se îndrepte.

– De ce n-a rămas la New York?

– A vrut să realizeze ceva la Hollywood. E foarte drăguţă, să ştii. Înainte de a se căsători a fost manechin la *Ohrbach...*

– Mamă! NU! strigase la ea şi acum îi părea rău, însă nu era pregătit pentru asta. Nu voia să se mai întîlnească cu nimeni. Niciodată.

Cînd s-a reîntors la San Francisco, au sărbătorit cu toţii cea de-a doua aniversare a lui Alexander. Nanny i-a organizat o mică petrecere la care i-a invitat pe toţi

prietenii cu care se juca în parc. I-a făcut chiar şi un tort în care el şi-a băgat mînuţele, mînjindu-se cu cremă pe faţă şi zîmbindu-i mulţumit lui Bernie care-l filma. Era foarte trist că Liz nu mai era acolo să-l vadă şi se simţi cuprins de amintiri legate de ziua în care ea îl născuse pe Alexander. Bernie fusese de faţă cînd se ivise o nouă viaţă, dar şi atunci cînd unei vieţi i se curmase firul. După ce îl sărută pe Alexander de „noapte bună" se întoarse în camera lui, simţindu-se mai singur decît fusese vreodată. Fără să se gîndească, deschise uşile dulapului încercînd să-i respire parfumul.

Pentru că nu ştia ce să facă în weekend îi luă pe copii la plimbare. Jane stătea pe scaunul din faţă, lîngă el, iar Nanny sporovăia veselă cu Alexander pe bancheta din spate. Au luat-o spre nord, spre plantaţiile cu viţă de vie, iar Nanny începu să le povestească despre copilăria ei petrecută la o fermă din Scoţia. Treceau pe sub copacii înalţi, iar Jane zîmbea ori de cîte ori zărea cai, oi sau vaci.

– Ce frumos e aici, nu-i aşa, tati?

– Îmi place tare mult. Jane îi punea întrebări despre toate. Necazurile prin care trecuseră reuşiseră să-i apropie şi mai mult. Se priviră şi îşi zîmbiră. Şi lui Bernie îi plăcea acolo. Casele de pe marginea drumului, nu prea mari, clădite în stil victorian, erau pline de farmec. Şi deodată Bernie începu să se întrebe dacă nu cumva tocmai găsiseră locul unde să-şi petreacă vara care se apropia cu paşi repezi.

– Ce-ai zice dacă am petrece un weekend aici? Să colindăm împrejurimile? Îi cerea întotdeauna părerea, aşa cum ar fi făcut-o şi cu mama ei.

Ea era încîntată de idee. Următorul weekend s-au întors. Au luat o cameră la un hotel din Oakville. Totul era perfect. Vremea era frumoasă şi caldă, iarba crescuse înaltă, copacii erau imenşi, iar viile erau frumoase. A doua

zi au găsit casa ideală pentru a-şi petrece vacanţa. Clădită tot în stil victorian, nu departe de autostrada 29, urma să fie închiriată pentru cîteva luni de către stăpînii ei care plecau în Franţa. Jane aplauda fericită, pe cînd Nanny o declara drept ideală. Puteau creşte şi o vacă acolo.

– Şi găini, tati? Şi o capră? Bernie izbucni în rîs.

– Hei, hei, opriţi-vă. Doar nu reclădim ferma lui McDonald. E doar o casă de vacanţă. Bernie l-a sunat pe proprietar, s-au înţeles şi, cînd s-au reîntors în oraş, toate păreau aranjate. Nu voia să-i trimită pe copii la New York, la mama lui. Voia să-i ştie aproape. Şi putea să facă naveta de la Napa, cum făcuse şi de la Stinson. Drumul era ceva mai lung, însă nu cu prea mult.

– Trebuie să-ţi ţină loc şi de tabără, îi spuse el lui Jane, zîmbindu-i.

– E în regulă. Oricum nu voiam să merg. Crezi că bunicul şi bunica vor veni în vizită? Aveau o cameră liberă, tocmai bună pentru ei.

– Sînt sigur.

Însă Ruth dezaprobă proiectele lor, chiar de la început. Casa se afla într-o zonă înăbuşitoare şi erau sigur şerpi. Copiii s-ar fi simţit mult mai bine în Scarsdale.

– Dar, mamă, lor le place aici. E o casă foarte frumoasă.

– Şi tu ce vei face cu slujba?

– Voi face naveta. Nu-mi va lua mai mult de o oră.

– Era exact ce-ţi trebuia. Cînd ai să devii raţional?

Ar fi vrut să-i spună din nou s-o caute pe Evelyne Rosenthal, însă se hotărî să mai aştepte. Biata Evelyne se simţea atît de singură la Los Angeles, încît se gîndea să se reîntoarcă la New York. Era tocmai ce i-ar fi trebuit lui Bernie. Nu era atît de drăguţă ca Liz, poate, însă era obişnuită cu copiii. Avea şi ea doi: un băiat şi o fată. Şi,

pentru că se tot gîndise la ea, se decise să-i spună chiar atunci.

– Ştii, am vorbit astăzi cu Linda Rosenthal. Fiica ei e încă în Los Angeles.

Lui nu-i venea să creadă. Se înfurie; însemna că doar se prefăcuse că o plăcea pe Liz.

– Ţi-am mai spus că nu mă interesează.

– De ce nu? E o fată foarte drăguţă. Are...

O întrerupse.

– Trebuie să închid. Abordase un subiect dureros pentru Bernie. Lui Ruth îi păru rău pentru el.

– Mă gîndeam numai...

– N-o mai face.

– Probabil că nu e momentul. Oftă.

– Nu va fi niciodată, mamă. Nu voi mai găsi nicicînd o femeie ca ea.

– Nu trebuie să gîndeşti aşa. Îi vorbea blînd; era tristă şi simţea că ochii i se umplu de lacrimi.

– Ba da. Ea însemna totul pentru mine. Era tot ce-mi doream. Nu voi mai întîlni niciodată pe cineva ca ea.

– Vei cunoaşte probabil o femeie cu totul diferită de Liz, pe care o vei iubi la fel de mult. Încerca să-i vorbească cu calm, pentru că ştia cît era de sensibil. Te rog, ieşi în lume, măcar din cînd în cînd. El stătea tot timpul în casă, cu copiii şi cu doamna Pippin.

– Nu mă mai interesează nimic, mamă, cu excepţia lui Alexander şi a lui Jane.

– Ei vor creşte. Aşa cum ai făcut-o şi tu, la rîndul tău. Însă ea îl avea încă pe Lou lîngă ea, şi, pentru o clipă, se simţi vinovată.

– Peste vreo şaisprezece ani. N-are rost să mă gîndesc la asta acum.

Ea renunţă să-l mai bată la cap şi discutară despre casa din Napa pe care tocmai o închiriase.

– Jane ar fi vrut să vii şi tu în vizită, la vară.

– Bine, bine... Iar cînd o făcu, îi plăcu teribil. S-au plimbat desculţe prin iarbă şi s-au odihnit în hamac, privind spre cer. Ca în copilăria lui Bernie, petrecută la Catskills, s-au plimbat pe stînci, lăsînd valurile să le ude picioarele. Era locul ideal. Ruth fu obligată să recunoască asta, înainte de a pleca.

Bernie părea fericit, cum nu mai fusese demult. Ca şi copiii, dealtfel.

Ruth plecă să se întîlnească cu Lou, care participa la un congres al medicilor, la Hollywood. De acolo, urmau să plece cu nişte prieteni în Hawaii. Îi reaminti lui Bernie de Evelyne Rosenthal, care era tot singură şi tot în Los Angeles. De data aceasta, el rîse de ea. Era într-o dispoziţie mult mai bună, chiar dacă nu părea dispus s-o întîlnească. Cel puţin nu ţipase la ea.

– Nu renunţi niciodată, nu-i aşa, mamă?

Ea mormăise:

– Bine, bine... Îl sărută de rămas-bun la aeroport şi-l mai privi o dată. Era tot suplu şi frumos, însă părul îi încărunţise şi trăsăturile i se înăspriseră. Liz murise de aproape un an şi el încă o mai jelea. Singurul lucru bun era că-i dispăruse furia. Nu mai era mînios pe ea pentru că-l părăsise. Ci singur. În afara faptului că-şi pierduse soţia şi iubita, îşi pierduse şi cea mai bună prietenă.

– Ai grijă de tine, dragul meu, îi şopti Ruth.

– Şi tu, mamă. O îmbrăţişă din nou. Deveniseră mult mai apropiaţi în ultimii doi ani, însă cu ce preţ! În timp ce se îndrepta spre Napa, în aceeaşi seară, se gîndi la toate... şi la Liz... Tot îi mai venea greu să creadă că nu mai era... că nu plecase undeva de unde să se mai poată întoarce.

Nanny îl aştepta. Era ora zece, iar casa era cufundată în linişte. Jane adormise cu o carte în mînă.

– Alexander nu se simte bine, domnule Fine.

– Ce s-a întîmplat? Copiii erau totul pentru el.

Nanny îl privi vinovată.

– Îl doare urechea. Cred că l-am lăsat să stea prea mult în piscină. I-am pus puţin ulei cald, dar nu i-a fost de mare folos. Dacă nu se va simţi mai bine pînă mîine dimineaţă, va trebui să-l ducem la doctor.

– Nu-ţi face griji. Îi zîmbi. Era incredibil de conştiincioasă, iar el le mulţumea stelelor că o găsise. Se va face bine curînd, Nanny. Du-te să te culci.

– Vreţi un pahar de lapte cald? E bun pentru somn.

El clătină din cap.

– Nu, mulţumesc.

Ea remarcase că, de săptămîni, el rămînea treaz pînă tîrziu, învîrtindu-se prin cameră. Cu cîteva zile înainte se împlinise un an de la moartea lui Liz. Lui Bernie nu-i fusese uşor.

La patru dimineaţa, Alexander se trezi din somn, plîngînd. Bernie, care tocmai adormise, îşi trase grăbit halatul pe el şi intră în dormitor. Nanny îl ţinea în braţe şi îl legăna.

– Urechea?

Ea dădu din cap.

– Să chem doctorul?

– Cred că va trebui să-l ducem la spital. Nu mai putem aştepta. Îl chinuim pe bietul copil. Îl sărută pe frunte şi pe obraz.

– Te doare rău, nu-i aşa?

Alex se opri din plîns, însă nu pentru mult timp.

– Vino la tata.

Întinse braţele, iar Alex veni spre el. Avea febră şi nu suporta nici cea mai mică atingere în partea dreaptă a capului. Nanny avea dreptate. Trebuiau să-l ducă la spital. Avea numele unui doctor, la care să apeleze în caz de

nevoie. Se duse în dormitor să se îmbrace şi să caute cartea de vizită. Era pe birou. „Doctor M. Jones" şi un număr de telefon. Prin centrală, încercă să-l găsească pe doctorul Jones, însă i se spuse că era la spital, ocupîndu-se de o altă urgenţă.

– Putem merge acolo? Fiul meu suferă foarte tare. Mai avusese şi înainte probleme cu urechea, însă o injecţie cu penicilină îl ajutase de fiecare dată. Împreună cu toată dragostea lui Jane, Bernie şi Nanny.

– Să verific. Centralista reveni aproape imediat. Vă aşteaptă. Îl îndrumă spre spital. Nanny rămase acasă, cu Jane. Îl învelise pe Alex într-o pătură şi îi dăduse ursuleţul să nu mai plîngă.

– Nu-mi place că vă las singur, domnule Fine. Însă n-o pot lăsa pe Jane. S-ar speria dacă s-ar trezi singură în casă. Fetiţa rămăsese cu spaima în suflet, de la răpirea ei.

– Ştiu, Nanny. Ne întoarcem cît de repede vom putea.

Era deja patru şi jumătate dimineaţa, iar Bernie conduse rapid spre spital. Au ajuns la cinci fără zece, iar Alexander plîngea încă, în timp ce era dus spre camera de gardă. Luminile erau foarte puternice. Începură să-l doară ochii. Luă copilul în braţe şi începu să-l legene. O femeie înaltă, cu păr negru, se apropie de el. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi. Părul îi era atît de negru încît, în lumina becurilor bătea în albastru. „Ca al unei indience", se gîndi el. Însă avea ochi albaştri, ca ai lui Jane... şi ai lui Liz... Se forţă să nu se mai gîndească la asta şi-i explică femeii că-l aştepta pe doctorul Jones.

– Eu sînt. Îi zîmbi. Avea o voce caldă, uşor răguşită şi îi strînse mîna cu putere. Se mişca într-un fel deopotrivă matern şi sexy. I-l luă cu blîndeţe pe Alexander din braţe şi îi examină urechea. În acest timp îi spunea povestioare ca să-i distragă atenţia şi îşi ridica din cînd în cînd privirea

spre Bernie, ca pentru a-l linişti. Îi făcu o injecţie cu penicilină. El plînse, nu prea mult, iar apoi ea îi umflă un balon şi îi oferi o acadea. În timp ce Bernie îl ţinea în braţe ea îi scrise o reţetă şi îi dădu două pastile de codeină pe care să le ia în caz că durerea nu ceda.

– De fapt, ar trebui să i le dăm chiar acum. Dispăru şi se reîntoarse cu una din pastile sfărîmată într-o lingură. Înainte să-şi dea bine seama, Alex o şi înghiţise. Se cuibări în braţele tatălui său şi oftă. Cîteva clipe mai tîrziu adormise. Bernie o privi admirativ.

– Mulţumesc. V-aţi purtat minunat. Pentru Bernie era un lucru foarte important. Copiii însemnau totul pentru el. Ea îi zîmbi gîndindu-se că pentru prima dată văzuse şi un tată care să vină cu copilul lui la spital. De obicei veneau numai mamele. Însă nu spuse nimic. Poate că era divorţat şi nu avusese încotro.

– Locuiţi în Oakville? El completase deja formularul şi-şi trecuse şi adresa.

– Nu, locuim în oraş. Stăm aici pe timpul verii.

– Sînteţi din New York?

– De unde ştiţi?

– Şi eu vin din est. Din Boston. Aveţi accent de newyorkez. De cînd locuiţi aici?

– De patru ani.

– Şi eu am plecat de acasă să urmez facultatea de medicină din Stanford şi nu m-am mai întors. Asta s-a întîmplat acum paisprezece ani. Avea treizeci şi şase de ani, era inteligentă şi blîndă, şi avea în ochi o sclipire pe care el nu o mai văzuse niciodată.

– Napa e un orăşel foarte frumos. Vă aştept la cabinetul meu peste o zi, două. Se află în Saint Helena.

– Ce bine că sînteţi atît de aproape de noi. Cînd ai copii nu ştii niciodată cînd vei avea nevoie de un doctor.

– Cîţi copii aveţi? Poate că acesta era motivul pentru

care nu venise soţia lui. Aveau probabil zece copii, iar ea rămăsese acasă cu ceilalţi. Gîndul o făcu să zîmbească. Avea o pacientă cu opt copii adorabili.

– Am doi. Alexander şi o fetiţă de nouă ani, Jane.

Părea un bărbat bun. Ochii îi străluceau cînd vorbea despre copii. Ei îi plăcea felul în care se mişca... barba lui... Îi dădu ultimele instrucţiuni iar el plecă cu Alex în braţe.

În timp ce se pregătea de plecare se întîlni cu o asistentă.

– Ar trebui să nu mai răspund la apelurile de noapte. Taţii încep să mi se pară chiar frumoşi la ora asta. Glumea, desigur. Întotdeauna fusese foarte serioasă cînd era vorba de pacienţii ei. Se îndreptă spre maşină, un *Austin Healy* pe care-l avea de cînd era studentă. Se întoarse spre casă cu copertina lăsată, cu părul în vînt, şi îi făcu cu mîna lui Bernie, cînd trecu pe lîngă el.

Lui îi plăcuse ceva la ea, însă nu putea să-şi dea seama ce anume. Se simţea fericit, cum nu mai fusese demult.

Capitolul 35

Două zile mai tîrziu, Bernie îl duse din nou pe Alex la consultaţie. De data aceasta la cabinetul doctoriţei, aflat într-o casă mică, însorită, de la marginea oraşului. Îl împărţea cu un alt doctor, iar ea locuia chiar deasupra, la etaj. Bernie fu din nou impresionat de felul cum se purta cu copilul, şi o plăcu şi mai mult. De data aceasta purta un halat alb, apretat, însă atingerile îi erau la fel de blînde, ochii îi erau tot atît de calzi şi strălucitori în timp ce vorbea şi rîdea cu Alexander şi tatăl lui.

– Urechea s-a vindecat. Însă ar trebui să nu te apropii de piscină un timp, prietene. Îi ciufuli părul lui Alex şi, pentru un moment, părea mai curînd mama decît doctoriţa lui. Inima lui Bernie tresări, însă se grăbi să-şi alunge gîndul din minte.

– Să-l mai aduc la consultaţie? Ea clătină din cap, iar lui îi păru rău că nu-i răspunsese „da". Era supărat pe el însuşi. Ea era plăcută, inteligentă, şi avusese grijă de copilul lui. Atît. Iar dacă Alex ar mai fi trebuit să vină încă o dată, putea să-l aducă Nanny. Era mai bine aşa. Se trezi uitîndu-se la ea, la părul ei negru, strălucitor. Ochii albaştri îi aminteau atît de mult de Liz...

– Nu cred că va mai fi nevoie. Am nevoie de cîteva informaţii, pentru fişa copilului. Cîţi ani spuneaţi că are? Îi zîmbi, iar Bernie se strădui să pară indiferent. Ca şi cum se gîndea la altceva, îi evită privirea.

– Are doi ani şi două luni.

– Are o stare bună de sănătate?

– Da.

– L-aţi vaccinat de fiecare dată?

– Da.

– Care este medicul pediatru din oraş? El îi dădu numele doctorului. Îi venea uşor să discute cu ea, astfel. Nici măcar nu trebuia să o privească.

– Cum se numesc ceilalţi membri ai familiei? Sînteţi Bernard Fine, nu-i aşa? Îşi amintea, iar el îi zîmbi.

– Da. Alex mai are o soră, Jane, de nouă ani.

– Îmi aduc aminte. Îl privi, de parcă ar mai fi aşteptat ceva. Şi?

– Atît. Îşi dorise încă unul sau doi copii cu Liz, însă nu mai avuseseră timp.

– Numele soţiei dumneavoastră? Citi în ochii lui o durere adîncă şi bănui că avusese parte de un divorţ urît.

Însă el dădu din cap.

– Nu... nu e...

Doctoriţa păru surprinsă.

– Ce anume?

– Nu mai trăieşte. Şoptise cuvintele, iar ea îşi dădu seama deodată că-i pricinuise o mare suferinţă. Îi părea rău pentru el.

– Îmi pare atît de rău... Vocea îi tremura. Se uită sprea copil. Cel puţin, Alex era prea mic ca să înţeleagă. Însă pentru ceilalţi trebuie să fi fost cumplit. Mai ales pentru fetiţă. Îmi pare rău că am întrebat.

– N-aveaţi de unde să ştiţi.

– Cît timp a trecut de-atunci? Nu putea să se fi întîmplat de prea mult; Alex avea de-abia doi ani.

– A murit în iulie. Îi era greu să mai rostească ceva. Părea distrus. Bietul om.

Ea se gîndi la el toată ziua şi, peste cîteva zile, se întîlniră întîmplător într-un magazin. Jane sporovăia

veselă, iar Alex arăta spre ceva şi striga:

– Gumă, tati, gumă.

Doctoriţa Jones aproape că se ciocni de ei. Le zîmbi. Nu păreau deloc trişti, aşa cum şi-i imaginase ea. Arătau chiar veseli.

– Ce mai face prietenul nostru? Bernie o privea fericit; întîlnirea lor îi făcea plăcere.

– Se simte mult mai bine. Antibioticele şi-au făcut efectul.

– Le mai ia încă, nu-i aşa?

– Da. Însă şi-a revenit pe deplin. Bernie arăta bine; era îmbrăcat într-un şort şi un tricou. Era un bărbat frumos. Se străduise să nu-l privească prea insistent, însă nu se putea abţine. Şi el remarcă acelaşi lucru la ea. Era din nou în blugi, într-un tricou roşu şi cu espadrile roşii, iar părul îi era atît de curat, încît strălucea. Nu era îmbrăcată cu halatul, iar Jane nu-şi dădea seama cine putea fi. Bernie le făcu cunoştinţă, iar Jane îi întinse mîna, suspicioasă. Nu mai pomeni nimic de ea pînă ajunseră în maşină.

– Cine era *aia*?

– Doctoriţa care l-a îngrijit pe Alex. Vorbea destins, însă parcă avea din nou cinci ani şi-i răspundea mamei lui. Îi venea să rîdă; totul era atît de asemănător. Îi punea aceleaşi întrebări ca şi Ruth.

– De ce a trebuit să-l duci la ea? El se întreba de ce n-o plăcuse. Niciodată nu se gîndise că ar fi putut fi geloasă.

– Doctorul Wallaby mi-a dat numărul ei, în caz că vreunul din voi s-ar fi îmbolnăvit. Cum s-a întîmplat cu Alex. Şi mă bucur că am cunoscut-o. Ne-a aşteptat la spital, în miez de noapte.

Jane mormăi ceva, dar nu mai spuse nimic. Cînd s-au întîlnit din nou, tot întîmplător, peste cîteva săptămîni, Jane a ignorat-o complet; nici n-a salutat-o. Cînd au intrat

în maşină, Bernie a dojenit-o.

– Ai fost foarte nepoliticoasă cu ea, să ştii.

– Şi ce mare scofală e de capul ei?

– E medic şi s-ar putea să ai cîndva nevoie de ea. Şi nu ţi-a făcut nimic, pentru numele lui Dumnezeu! Era mulţumit că măcar Alex o plăcea. Scosese un strigăt de plăcere cînd o văzuse, iar ea se jucase cu el. Le spusese că se numea Meg. Jane refuzase acadeaua pe care i-o oferise, însă Megan se prefăcuse că nu observă.

– Încearcă să nu fii prost-crescută. Era foarte sensibilă în ultimul timp. El se întreba dacă era din cauza faptului că era în creştere, sau pentru că-i era foarte dor de Liz. Nanny spusese că din ambele, şi probabil că avea din nou dreptate.

Nu s-a mai întîlnit cu Megan pînă de Ziua Muncii, cînd a fost invitat la o petrecere. Nu mai ieşise în lume de trei ani, de cînd se îmbolnăvise Liz. Se simţea puţin stînjenit, deoarece nu cunoştea pe nimeni şi pentru că era cam prea bine îmbrăcat. Gazda, agentul de la care închiriase casa, îi întinse ceva de băut şi-l întrebă dacă nu cumva mai dorea să-şi prelungească contractul. Familia, care era proprietara casei, intenţiona să rămînă mai mult decît plănuise la Bordeaux.

– S-ar putea, Frank. Ştia că împrejurimile trebuiau să arate superb toamna.

– Nici iernile nu sînt grele. Ţi-ar prinde bine să poţi veni aici din cînd în cînd. Chiria e rezonabilă.

Bernie îi zîmbi, nerăbdător să plece.

– Ne convine de minune.

– Nu-i aşa că Frank tocmai ţi-a vîndut ceva? îl întrebă o voce familiară. Bernie se întoarse şi rămase privind la părul negru, strălucitor şi la fenomenalii ei ochi albaştri. Abia acum îşi dădea seama cît era de bronzată. Era îmbrăcată într-o fustă albă şi o bluză roşie cu volane.

Arăta foarte frumoasă. Încercă să şi-o imagineze în halatul alb. Era mai inaccesibilă. Dar nu-şi putea desprinde privirea de pe umerii ei rotunzi, cu pielea delicată. Încercă să o privească în ochi şi nici aşa nu-i era prea uşor. Ochii ei îl făceau întotdeauna să se gîndească la Liz. Însă erau diferiţi. Mai adînci, mai înţelepţi. Era un alt gen de femeie. Iar compasiunea şi blîndeţea o făceau să pară mai în vîrstă decît era de fapt. Încercă să-şi ia ochii de la ea, însă nu reuşi.

– M-a convins numai să nu renunţ la casă. Ea observă că, oricît de mult ar fi încercat să zîmbească, ochii lui nu reuşeau. Erau trişti şi parcă le transmiteau celorlalţi să stea la distanţă.

– Înseamnă că veţi locui aici?

– Vom veni în weekend, bănuiesc. Copiilor le place teribil aici, iar Frank mi-a spus că toamna e un vis.

– Aşa este. De aceea n-am mai plecat nici eu.

– Ce te-a determinat să rămîi?

– Nu ştiu. Pur şi simplu nu mă vedeam întorcîndu-mă la Boston, la viaţa aceea rigidă.

– Da, într-adevăr, aşa e la Boston. Începu să-i povestească despre el.

– De ce locuieşti acum în San Francisco şi nu la New York?

– Soarta. Magazinul la care lucrez m-a trimis aici, să conduc una dintre filiale. Zîmbi în timp ce-şi aducea aminte, apoi ochii i se întunecară, pentru că-şi amintise de ce rămăsese atît... din cauză că Liz era pe moarte. Şi am rămas aici.

– Pentru totdeauna?

El clătină din cap.

– Nu cred că vom mai sta mult. Ne vom întoarce la New York la anul, probabil. Se vedea că-i părea rău, iar el se simţi deodată fericit că venise la petrecere.

– Şi copiii ce zic?

– Nu ştiu. S-ar putea ca lui Jane să-i fie greu. Locuieşte aici de cînd se ştie, aşa că s-ar putea să-i vină greu să meargă la o nouă şcoală şi să-şi facă noi prieteni.

– Se va obişnui. Megan îl privea întrebătoare, dornică să ştie mai multe. Era genul de bărbat pe care-l întîlneşti o dată în viaţă: cald, puternic şi real, dar de neatins. Iar acum ştia şi de ce.

– De care magazin e vorba?

– *Wolff's.* O spusese cu modestie, ca şi cum ar fi fost vorba de unul fără importanţă, iar ea izbucni în rîs. Nu era de mirare că arăta aşa. Avea un stil înnăscut, instinctiv; se vedea că avea de-a face cu casele de modă.

– E un magazin minunat. Merg şi eu din cînd în cînd, să mă zgîiesc la lucruri. Trăind aici, n-am prea mult timp să mă gîndesc la aşa ceva.

– Ştiu. Părea gînditor, ca şi cum voia să-i împărtăşească un secret profesional. Am dorit întotdeauna să deschid un magazin într-un loc ca acesta. Cu de toate: de la cizme de călărie la rochii de seară. Însă cu marfă foarte frumoasă, de bună calitate. Oamenii de aici n-au timp să străbată o sută de mile pentru a-şi putea cumpăra o rochie, de exemplu. Însă ceva simplu şi cu adevărat frumos ar fi nemaipomenit aici... nu-i aşa? Părea entuziasmat. Era o idee minunată. Una dintre casele acestea, victoriene, ar putea fi transformată în magazin. Vise de neguţător.

– De ce nu-ţi duci visele la îndeplinire? Noi n-avem unde face cumpărături, cu excepţia cîtorva magazine urîte, care nici nu merită deranjul. Şi aici vin o mulţime de turişti, oameni cu bani.

El îşi coborî privirea şi dădu din cap. Se mai gîndise şi altădată la toate acestea.

– Nu am timp. În plus ne vom întoarce la New York

destul de curînd. Îmi place însă să visez. Nu mai visase de mult. La nimic. Şi la nimeni. Ea îşi dădea seama de asta. Îl plăcea. Era un bărbat neobişnuit.

Îi observă pager-ul prins de curea, şi o întrebă de ce-l purta la ea. Deodată, discuţia despre magazin i se păru frivolă. Îl interesa mult mai mult munca ei.

– Sînt de gardă patru nopţi pe săptămînă. Iar la cabinet am consultaţii şase ore pe zi. Nu prea am timp să dorm. Observase că ea refuzase al doilea pahar cu vin. Era impresionat de conştiinciozitatea ei. Ducem lipsă şi de doctori pe aici, nu numai de magazine. Partenerul meu şi cu mine sîntem singurii medici pediatri pe o distanţă de douăzeci de mile. S-ar putea să nu ţi se pară mult, însă sîntem teribil de ocupaţi. Ca în noaptea aceea, la spital. Alex a fost cel de-al treilea pacient cu dureri de urechi. N-am o viaţă prea liniştită. Însă nu părea prea nefericită. Era mulţumită şi, evident, îi plăcea munca ei.

– Ce te-a determinat să faci medicina? De copil ştiuse că el nu-i va călca pe urme tatălui lui.

– Tatăl meu e medic, îi explică ea. Obstetrică şi ginecologie. Nu m-a atras. Ci pediatria. Iar fratele meu este psihiatru. Mama mea a fost infirmieră în timpul războiului. Cred că avem microbul ăsta în sînge. Urmase *Harvard*-ul, însă nu pomeni asta. O făcea rareori. Fusese şi la *Radcliffe,* apoi la *Stanford Med School* şi absolvise a doua din an, ceea ce nu mai conta prea mult acum. Îi plăcea munca ei.

– Tatăl meu este doctor. Bernie părea mulţumit că aveau ceva în comun. „Nas, gît şi urechi". Însă pe mine nu m-a atras niciodată. Aş fi vrut să predau literatura, în New England. Acum părea o idee prostească. Epoca în care fusese pasionat de literatura rusă părea la depărtare de secole. De multe ori m-am gîndit că *Wolff's* m-a salvat de la ceva chiar mai cumplit decît moartea. Îmi doream

pe atunci să predau într-o şcoală mică, dintr-un orăşel amărît. Slavă Domnului că nu m-a vrut nimeni. Aş fi devenit alcoolic pînă acum. Rîseră amîndoi. Sau m-aş fi spînzurat. Mă simt mult mai bine vînzînd pantofi, blănuri şi pîine franţuzească.

– Aşa te vezi pe tine însuţi?

– Mai mult sau mai puţin. Ochii li se întîlniră întîmplător, iar Bernie simţi cum îi tresare inima.

Vorbeau cu uşurinţă despre orice. Cîteva minute mai tîrziu, pager-ul începu să bîzîie. Îşi ceru scuze şi se duse la telefon. Cînd se întoarse, îi spuse că era aşteptată la spital.

– Sper să nu se fi întîmplat ceva rău. Bernie părea îngrijorat, iar ea zîmbi. Era obişnuită.

– O banală lovitură la cap. Vreau totuşi să-l examinez. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Bernard. Îi întinse mîna şi, pentru prima oară, el deveni conştient de parfumul ei. Era sexy şi feminin, ca şi ea.

– Treci pe la mine pe la magazin. Am să-ţi vînd nişte pîine franţuzească.

Ea rîse.

– Încă mai cred că ar trebui să deschizi magazinul viselor tale, aici, în Napa.

– Mi-ar place. Însă era doar un vis. Şederea lor în California se apropia de sfîrşit. Privirile li se întîlniră, iar ea se îndepărtă, cu părere de rău.

Mai rămase cîteva minute, apoi plecă şi el acasă, gîndindu-se la Megan, întrebîndu-se dacă se vor mai revedea vreodată. Era surprins de cît de mult o plăcuse şi de cît de frumuşică arăta în bluza roşie, cu umerii dezgoliţi.

Capitolul 36

O lună mai tîrziu, într-o sîmbătă ploioasă, Bernie ieşise în Saint Helena, la cumpărături, cînd se întîlni din nou cu Megan. Păru surprinsă să-l vadă. Se mai gîndea la el din cînd în cînd.

– Bună. Ce mai faci? Ochii îi străluceau ca două safire, iar el o privi cu plăcere.

– Bine... ocupat... ca de obicei. Tu ce mai faci?

– Muncesc din greu. Însă părea fericită. Ce-ţi fac copiii? Era o întrebare pe care o punea tuturor părinţilor; de data aceasta însă chiar o interesa.

– Sînt bine. Îi zîmbi, simţindu-se din nou ca un adolescent.

Stăteau în ploaie, iar lui îi veni deodată o idee.

– Ce-ai zice de o cafea? Te grăbeşti undeva? Îşi amintea de pager-ul ei, de ultima dată cînd o întîlnise, de Ziua Muncii.

– Sînt liberă toată ziua. Mi-ar face plăcere.

Îl îndrumă spre o cafenea de pe aceeaşi stradă, iar el o urmă, întrebîndu-se de ce o invitase. Se simţea atras de ea, iar asta nu i se părea corect. N-ar fi trebuit. Ea comandă o cafea cu lapte, iar el un capuccino. O privi. Arăta splendid. Era una din acele femei care, la o primă privire, ţi se par banale, iar apoi, pe parcurs, îţi dai seama de trăsăturile ei armonioase, de ochii remarcabili, de tenul excepţional. Toate acestea, puse laolaltă, dau o persoană cu totul specială.

– La ce te uiţi? Îl surprinsese privind-o, şi era sigură că arăta groaznic. Însă el îi zîmbi.

– Mă gîndeam la cît de bine arăţi, cu bentiţa asta roşie în păr. Ea se îmbujoră.

– Ori eşti orb, ori eşti beat. Am fost cea mai înaltă fată din clasa mea. Fratele meu îmi spunea că semăn cu un stîlp de telegraf şi că am dinţii ca nişte chei de pian.

„Şi părul ca mătasea... şi ochii ca safirele... şi..." Bernie se străduia să-şi alunge aceste gînduri din minte şi să-i poată spune ceva banal.

– Fraţii întotdeauna spun chestii din astea, nu-i aşa? Nu prea ştiu, am fost singur la părinţi. Însă ăsta e rolul lor.

Ea rîse, amintindu-şi.

– Îmi iubesc foarte mult fratele. Are şase copii. Ea căzuse pe gînduri, iar Bernie izbucni în rîs. Altă catolică. Mama lui avea să fie încîntată. Şi nici măcar nu era fiica doamnei Rosenthal. Era doctoriţă. Mamei lui i-ar fi plăcut asta; ca şi tatălui lui, de altfel. Dacă asta mai conta. Apoi îşi aminti că stăteau pur şi simplu la o cafea, într-o după-amiază ploioasă. Atît.

– Fratele tău e catolic?

– Nu. Evanghelist. Îi plac foarte mult copiii. Soţia lui spune că-şi doreşte doisprezece. Iar Megan părea să-i invidieze. Ca şi Bernie.

– Întotdeauna mi-au plăcut familiile mari.

O privi şi se întrebă deodată cine era ea, de unde venea, dacă avea copii. Îşi dădu seama că ştia prea puţine despre ea.

– Nu eşti căsătorită, nu-i aşa, Megan?

– N-am avut timp pentru asta, din cauza muncii mele. Îi plăcea ceea ce făcea, însă nu era chiar motivul pentru care era singură. Se hotărî să fie sinceră cu el. Ca şi Liz, odinioară, şi ea vedea în Bernie bărbatul cu care puteai discuta cinstit.

– Am fost logodită cu cineva, mult timp. Şi el era tot doctor. A fost trimis în Vietnam, unde a fost ucis.

– Ce groaznic! Era sincer. Ştia mai bine ca oricine cît de greu trebuia să-i fi fost. Însă trecuse destul de mult timp de atunci. Încă-i mai era dor de Mark, însă nu ca la început. Nu se putea compara cu durerea acută pe care o mai resimţea încă Bernie, la un an după moartea lui Liz.

– Mi-a fost tare greu. Eram logodiţi de patru ani, iar el aştepta ca eu să-mi iau diploma. A fost cumplit. Am vrut să-mi întrerup studiile pentru un an. Chiar mă gîndisem să renunţ la facultate. Însă părinţii m-au ajutat. Mi-au fost alături. După absolvire, am venit aici. Poate nu crezi, dar au trecut zece ani. De atunci, n-am mai avut timp pentru nimeni. Roşi, apoi îi spuse, rîzînd: N-am vrut să spun că n-am mai ieşit cu nimeni. Însă n-a mai fost nimic serios. Ciudat, nu-i aşa? Cîteodată îmi pare rău că nu m-am căsătorit, că nu am copii. E cam tîrziu acum, însă îi am pe pacienţii mei. Îi zîmbi, însă Bernie nu era prea convins că-i erau de ajuns.

– Nu e acelaşi lucru.

– Nu, nu e. Însă îţi dă satisfacţii. Şi nu l-am întîlnit încă pe bărbatul potrivit. Majoritatea nu admit ca femeia să dorească să facă carieră. N-are rost să mă plîng pentru că n-a fost să fie.

– Aşa simt şi eu. Despre Liz... soţia mea... că nu voi mai întîlni niciodată pe cineva la fel.

– Şi probabil că aşa va fi. Însă poate vei cunoaşte pe altcineva, diferit. Trebuie numai să te simţi pregătit.

– Nu sînt. Era prima persoană căreia îi putea spune asta şi se simţea uşurat.

– Nici eu n-am fost. Cu timpul, însă...

– Tu de ce nu te-ai căsătorit cu altcineva, atunci? Cuvintele o răniră. Îl privi, serioasă.

– Nu cred că mi-am dorit asta. Eram un cuplu foarte

potrivit. Şi nu mi-am mai găsit niciodată perechea. Dar ştii ce? Poate că m-am înşelat. Nu recunoscuse niciodată asta, nici măcar în faţa propriei ei familii. Am căutat întotdeauna pe cineva ca el. Şi poate că cineva diferit ar fi fost mult mai potrivit. Poate că bărbatul ideal nu trebuie neapărat să fie pediatru, ca şi mine, şi să-şi dorească un cabinet într-un orăşel de provincie, ca mine. Poate că ar fi trebuit să mă mărit cu un avocat sau cu un profesor, şi aş fi avut pînă acum şase copii.

– Nu e prea tîrziu, să ştii.

Ea îi zîmbi şi se sprijini de spătarul scaunului. Se simţea relaxată, fericită.

– M-am obişnuit aşa. Am rămas fată bătrînă.

– Şi eşti mîndră de asta, rîse el. Ceea ce mi-ai spus îmi e de mare ajutor. Toată lumea mă îndeamnă să ies din casă, însă eu nu mă simt în stare. Încerca parcă să se scuze.

– Nu lăsa pe nimeni să-ţi spună ce să faci, Bernard. Tu eşti singurul care să ştie cînd este momentul potrivit. Iar copiilor le va fi mai uşor dacă vor şti ce-ţi doreşti de fapt. Cît a trecut? Se referea la moartea lui Liz.

– Un an.

– Ai nevoie de timp.

Privirile li se întîlniră.

– Şi apoi? Ce se va întîmpla cînd voi descoperi că nu mai găsesc pe cineva ca ea?

– Vei învăţa să iubeşti din nou. Îl mîngîie cu blîndeţe pe mînă. Ai dreptul la dragoste.

– Iar tu? Tu nu ai acest drept?

– Poate că n-am vrut... poate că n-am fost suficient de curajoasă.

Apoi au vorbit despre cu totul altceva: Boston, New York, casa pe care o închiriase, medicul pediatru cu care ea împărţea cabinetul. Chiar şi despre Nanny Pippin. Au

petrecut o după-amiază foarte plăcută, iar lui i-a părut rău cînd ea a trebuit să plece.

Se gîndi la cuvintele ei: „Poate că n-am fost suficient de curajoasă..." şi se întrebă dacă el va avea vreodată destul curaj. Se urcă în maşină şi se întoarse acasă, unde copiii şi Nanny îl aşteptau.

Capitolul 37

Bernie era foarte ocupat în momentul în care secretara intră să-l anunţe că îl aştepta o doamnă. Totul se întîmpla o săptămînă mai tîrziu.

– O doamnă? Părea surprins. Nu ştia cine putea fi. Ce doamnă?

– Nu ştiu. Secretara părea la fel de surprinsă ca şi el. Nu prea era vizitat de femei; numai dacă erau din partea presei sau veneau de la New York, trimise de Paul Berman. Însă, în toate cazurile, îşi stabileau întîlniri. Iar femeia aceasta n-o făcuse. Era foarte atrăgătoare, în orice caz, observase secretara. Nu părea nici de la *Junior League,* nici a fi vreo matroană care plănuia cine ştie ce eveniment caritabil. Era îmbrăcată într-un taior albastru, cu o bluză de mătase bej, cercei cu perle şi pantofi cu toc înalt, tot albaştri. Avea picioare lungi, frumoase, şi era foarte înaltă. Aproape la fel de înaltă ca şi Bernie.

– Ai întrebat-o cine e? Femeia nu era proastă, însă de data aceasta părea contrariată.

– A spus că a venit să cumpere pîine... I-am spus că a nimerit greşit, domnule Fine, însă a insistat să vă spun...

Izbucnind în rîs, el sări de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. Deschise şi o văzu. Megan Jones arăta foarte şic, nici n-ai fi zis că era doctoriţă. Halatul dispăruse, la fel şi blugii, iar ea îi zîmbea ştrengăreşte în prag.

– Mi-ai speriat secretara, spuse el şoptit. Ce faci aici?... Ştiu... Ai venit să cumperi pîine... Secretara se

retrăsese discret, iar el o pofti pe Megan în birou. Îl urmă, privind în jur. Părea să fie un om important; ea era impresionată. Se aşeză zîmbind pe unul din scaunele confortabile, din piele. El se sprijinea de un colţ al biroului. Ce te aduce aici, doctore? În afara pîinii, bineînţeles.

– Îmi vizitez o fostă colegă de facultate. S-a măritat şi a avut imediat un copil. Pe atunci mi se părea şocant... acum nu mai cred la fel. Tocmai l-a născut pe al cincilea şi i-am promis că voi trece pe la ea. Şi m-am gîndit să-mi cumpăr nişte haine. Plec acasă, la părinţi, iar mama va izbucni precis în plîns văzîndu-mi garderoba. Măcar la început să arăt bine. Oricum, cel tîrziu într-a treia zi, mă reîntorc cu siguranţă la blugi. Însă m-am gîndit să fac un efort. Cum arăt? Părea nesigură de ea, iar el se simţi mişcat.

– Arăţi minunat. Foarte şic şi foarte drăguţă.

– Parcă aş fi dezbrăcată, fără blugi.

– Şi fără halat... În mintea mea, halatul e nelipsit.

Ea zîmbi. Şi ea gîndea la fel. Întotdeauna şi-l va aminti aşa, în camaşa albastră şi pantalonii albi pe care-i purtase la petrecerea de Ziua Muncii. Arăta foarte bine; la fel de bine ca şi în costum, de altfel.

– Vrei să te conduc prin magazin? Ea îşi dădu seama cît era de ocupat, după munţii de hîrtii pe care-i avea pe birou. Nu voia să-l deranjeze. Îi făcuse plăcere să-l revadă.

– Mă descurc. Am vrut numai să te văd.

– Mă bucur că ai venit. Însă nu voia să o lase să plece atît de repede. La ce oră te duci la prietena ta?

– I-am spus că voi ajunge pe la patru, dacă voi reuşi să-mi termin cumpărăturile pînă atunci.

– Vrei să mergem să bem ceva după aceea? O privea plin de speranţă. Voia să-i fie prieten... chiar mai mult decît atît... însă nu voia... Nu ştia prea bine ce voia de la ea, în afara prieteniei ei. Însă nu avea rost să-şi facă griji

de pe-acum. Ea păru încîntată de invitaţia lui.

– Mi-ar face plăcere. Nu sînt nevoită să ajung la Napa înainte de ora unsprezece. Patrick îmi ţine locul astăzi.

– Deci te întorci la datorie? Cînd dormi?

– Niciodată. Am stat trează pînă la ora cinci, azi-dimineaţă, lîngă un copil de cinci luni care avea laringită. Te obişnuieşti cu toate, după un timp.

El mormăi.

– Eu n-aş putea. De aceea lucrez la *Wolff's,* şi nu la vreun spital, aşa cum şi-a dorit mama mea. Ştii, eşti visul oricărei mame evreice. Dacă ar fi fost sora mea, mama ar fi fost pe deplin fericită.

Ea rîse.

– Şi cînd te gîndeşti că mama m-a implorat să nu urmez facultatea de medicină. Îmi tot spunea să mă fac asistentă, sau profesoară, sau secretară. Să-mi iau o slujbă convenabilă şi să cunosc un bărbat cu care să mă mărit, mai apoi.

Bernie zîmbi la descrierea făcută.

– Sînt sigur însă că e foarte mîndră de tine.

Ea îi răspunse cu modestie.

– Cîteodată. Datorită fratelui meu, are şi nepoţi. Altfel m-ar fi înnebunit de tot pînă acum. Se uită la ceas. Trebuie să plec. Unde ne întîlnim?

– La *L'Étoile,* la şase? O spusese fără să gîndească. Era prima oară cînd se ducea acolo fără Liz. Însă era un local elegant, iar ea merita tot ce era mai bun. Nu era o femeie obişnuită, o ştia. Era o femeie inteligentă, prietena lui bună, şi o doctoriţă pricepută.

– Ne vedem acolo. îi zîmbi din prag.

El plecă de la birou la cinci şi jumătate şi ajunse la *L' Étoile* bine dispus. Îi adusese o pîine franţuzească şi parfumul ei preferat, iar ea îl privi uimită cînd i le întinse, pe deasupra mesei.

– Ce-i asta? Părea încîntată, însă în ochi i se citea că nu avusese o zi prea grozavă.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă în timp ce sorbeau din paharele cu vin. Descoperiseră că le place la amîndoi kirul şi că ea îşi petrecuse un an în Franţa, în Provence. Vorbea fluent franceza; el era impresionat.

– Nu ştiu... oftă. Fusese întotdeauna sinceră cu el, iar Bernie o ascultă cu atenţie. Mi s-a întîmplat ceva astăzi, în timp ce priveam acel copil. A fost prima dată cînd am simţit acea durere cumplită despre care vorbesc femeile... aceea care te face să te întrebi dacă ai făcut ceea ce trebuia în viaţă. Îl privi tristă. Ar fi groaznic dacă n-aş avea copii, nu-i aşa? N-am mai simţit asta pînă acum. Probabil că sînt foarte obosită după noaptea trecută.

– Nu cred că ăsta-i motivul. Copiii sînt cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată. Iar tu eşti suficient de deşteaptă să-ţi dai seama de asta. Ştii ce-ţi lipseşte. Majoritatea femeilor nu ştiu.

– Şi ce pot face? Să răpesc vreun copil... sau să rămîn însărcinată cu măcelarul din colţ? Încerca să zîmbească, însă era tulburată.

– S-ar găsi şi alţi voluntari, pun pariu.

– S-ar putea. Însă nu mă grăbesc prea tare să am un copil pe care să-l cresc singură. Nici nu ştiu sigur dacă îmi doresc unul. Însă astăzi, cînd l-am ţinut în braţe pe copilul prietenei mele... mi-am dat seama de miracolul pe care-l reprezintă. Ce prostie, nu-i aşa? Viaţa mea e foarte bună, aşa cum e.

El vorbi şi pentru el, ca şi pentru ea:

– Poate că ar putea fi şi mai bună.

– Poate. Nu părea dornică să continue discuţia. Îşi aducea aminte de Mark şi amintirea era încă dureroasă, chiar şi după atîţia ani. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca el. Oricum, gîndeşte-te numai la scutecele pe care nu sînt

nevoită să le spăl. Mă învîrt printre atîţia copii, cu stetoscopul atîrnat de gît. Îi iubesc însă pe toţi. Părea singură. El nu-şi putea imagina viaţa fără Jane şi Alex şi se hotărî să i-o spună.

– Aveam treizeci şi şapte de ani cînd s-a născut Alex; el este cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat în viaţă.

– Şi cîţi ani avea soţia ta?

– Aproape douăzeci şi nouă. Însă sînt sigur că l-ar fi dorit chiar dacă ar fi avut cu zece ani mai mult. Îşi dorea mulţi copii. Era păcat că nu-i avuseseră. Că nu trăise mai mult. Ca şi Mark. Aşa fusese să fie. Iar Bernie şi Megan le supravieţuiseră.

– Am văzut mame şi mai vîrstnice. Mi-au fost paciente. M-am gîndit întotdeauna că sînt foarte curajoase. Au făcut ce-au vrut, s-au bucurat de libertate, şi-au făurit o carieră. Cîteodată mă gîndesc că asta le va face să fie părinţi buni.

– Deci? Fă un copil.

Ea izbucni în rîs.

– Le voi spune părinţilor mei ce m-ai sfătuit.

– Spune-le că ai binecuvîntarea mea.

– Aşa voi face.

– Ce fel de oameni sînt? Fusese întotdeauna curios în privinţa ei. Ar fi vrut să ştie mai multe despre ea.

– Părinţii mei? Păru surprinsă de întrebarea lui. Drăguţi, cred. Tata munceşte din greu, iar mama îl adoră. Fratele meu îi crede nebuni. Spune că vrea să facă avere, nu să-şi piardă nopţile, asistînd la naşteri. Pretinde că de aceea s-a făcut psihiatru. Însă îşi ia în serios profesia – ca de altfel tot ce face. E mărunţel şi blond. Seamănă mult cu mama.

– Iar tu cu tatăl tău?

– Exact. Fratele meu mă striga „uriaşa". Eu îi răspundeam „piticule", şi săream amîndoi la bătaie. Am cres-

cut într-o casă frumoasă, care a aparţinut bunicului meu. Unele dintre rudele mamei mele nu l-au acceptat nici acum pe tata. Faptul că este medic nu li s-a părut suficient de aristocratic. Însă lui îi place ceea ce face. Am asistat alături de el la o serie de naşteri. Ştiu cîţiva copii şi o mamă care, cu siguranţă, n-ar fi trăit, dacă n-ar fi fost el atît de priceput.

– De ce n-ai rămas în Boston?

– Sincer? Nu mai putea suporta presiunile tuturor. Nu voiam să calc pe urmele tatei şi nici să devin o soţie devotată, ca mama, să am grijă de soţul şi de copiii mei. Ea spunea că Mark trebuia să fie doctorul, iar eu să rămîn acasă şi să-i fac viaţa cît mai confortabilă. Bineînţeles că nu-i nimic rău în asta, însă eu îmi doream mai mult decît atît. Ar fi vrut de fapt să mă mărit cu cineva „potrivit", să trăiesc într-o casă ca a lor, să dau ceaiuri la care să invit prieteni ca ai lor. Părea că numai gîndul o înspăimînta. Nu aş fi fost eu, Bernie. Aveam nevoie de mai mult spaţiu, de mai multă libertate. Să cunosc oameni noi.

– Înţeleg. Nu e mare diferenţă faţă de Scarsdale. Evreu, catolic, evanghelist, toţi sfîrşeau la fel. Vor să devii aşa cum sînt ei. Cîteodată poţi, cîteodată nu. Eu unul n-am putut. Dacă aş fi reuşit, aş fi fost acum un medic evreu, căsătorit cu o evreică drăguţă, care tocmai îşi face unghiile de cîte ori ai nevoie de ea.

– Prietena mea cea mai bună e evreică. Este psihiatru, la Los Angeles, şi a reuşit să cîştige o adevărată avere. Şi pun pariu cu tine că nu şi-a pierdut timpul făcîndu-şi unghiile.

– E o excepţie, crede-mă.

– Soţia ta a fost evreică?

– Nu. Se numea Elizabeth O'Reilly. Rîse, amintindu-şi. Credeam că mama va face un atac de cord, cînd a aflat.

– Aşa s-a întîmplat şi cu părinţii mei, cînd fratele meu le-a prezentat-o pe soţia lui. E la fel de rebelă ca şi el.

Franţuzoaică. Pentru mama, e sinonim cu a poza pentru reviste.

Au rîs amîndoi şi au continuat să-şi povestească întîmplări hazlii. Cînd Bernie s-a uitat la ceas, era deja opt. Ştia că ea trebuia să se întoarcă la Napa, la ora unsprezece.

– Vrei să mîncăm aici? Spera să ia masa împreună cu ea; nu conta unde, atîta timp cît erau împreună. Sau vrei să mergem undeva mai exotic, la restaurantul chinezesc?

Ea îşi calculă timpul:

– Intru de gardă la unsprezece, ceea ce înseamnă că trebuie să plec pe la nouă şi jumătate. Putem mînca un hamburger undeva? N-aş vrea să întîrzii. Patrick s-ar supăra pe mine. Soţia lui e gravidă în opt luni şi e foarte speriată că s-ar putea să o apuce durerile în timp ce el e cine ştie unde, la vreun bolnav. I-ar fi plăcut să mai rămînă cu Bernie, însă nu putea.

– Ştiu un loc drăguţ, nu departe de aici. Însă e cam aglomerat. Sper că nu te deranjează.

La nouă şi jumătate, el a condus-o la maşină.

– Eşti sigură că vei ajunge cu bine? Era îngrijorat. Era tîrziu pentru un drum atît de lung, singură. Ea îi zîmbi.

– Cu toate că detest aceste referiri la statura mea, sînt nevoită să-ţi spun: sînt fată mare. El izbucni în rîs. Era foarte sensibilă în privinţa înălţimii ei. M-am simţit foarte bine.

– Şi eu. Era adevărat. Îi făcea plăcere compania ei.

– Cînd mai veniţi la Napa?

– Nu prea curînd. Săptămîna viitoare plec în Europa, iar Nanny nu-i poate aduce acolo singură. Mă întorc peste trei săptămîni. Te voi căuta cînd mă voi întoarce; poate luăm masa împreună. Îi veni o idee. Cînd pleci acasă, în vacanţă?

– De Crăciun.

– Şi noi la fel. La New York. Însă mă gîndeam să petrecem Ziua Recunoştinţei la Napa. Te sun cînd mă

întorc din călătorie.

– Ai grijă de tine. Şi nu munci prea mult.

– Am înţeles, doctore. Să conduci cu grijă.

Meg îi făcu cu mîna, iar el privi spre ceas, în timp ce ea se îndepărta. Era nouă şi treizeci şi cinci de minute. O sună de acasă, la unsprezece şi un sfert. Ea îi spuse că tocmai intrase în casă.

– Voiam să fiu sigur că ai ajuns cu bine. Conduci prea repede.

– Îţi faci prea multe griji.

– E genetic. În cazul lui, era adevărat. Îşi făcuse griji toată viaţa lui. Însă asta îl făcuse să devină un perfecţionist şi să obţină rezultatele excelente de la *Wolff's.*

– Napa arată minunat astă-seară, Bernie. Aerul este răcoros, proaspăt, iar cerul e plin de stele. Unde te duci în călătorie?

– Paris, Londra, Milano şi Roma. Merg de două ori pe an, pentru magazin. La întoarcere, trec prin New York.

– Pare amuzant.

– Este. Cîteodată. Fusese, cu Liz. Şi înainte de a o cunoaşte. Însă acum nu mai era aşa. Era singur.

– Am petrecut o seară minunată. Îţi mulţumesc, Bernie.

Vocea ei îi mai răsuna încă în urechi mult timp după ce au închis. Ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească gîndurile, se îndreptă spre dulapul lui Liz şi încercă să-i respire parfumul, care de-abia se mai simţea. Închise uşor uşa, cu un sentiment de vinovăţie. Nu se mai gîndea la Liz, ci la Megan. Şi deodată, îşi dădu seama că, de fapt, parfumul lui Megan ar fi vrut să-l respire.

Capitolul 38

Bernie a rămas la New York mai mult decît se aşteptase. În comerţul cu confecţii se petrecuseră mari transformări, iar Bernie dorea să fie la curent cu toate. Era mulţumit de rezultat atunci cînd s-a hotărît să se întoarcă la San Francisco. Îi adusese lui Megan o eşarfă pe care o cumpărase de la *Hermès.* O găsi într-un colţ al valizei lui şi se hotărî să i-o dea personal. Cînd ajunse la ea acasă, partenerul ei îi spuse că era plecată. I-o lăsă într-o cutie, cu un bileţel pe care scria: *Pentru Megan, de la Paris. Toate gîndurile mele bune. Bernie.*

Îl sună în aceeaşi seară, ca să-i mulţumească, iar el se bucură că-i plăcuse.

– Am găsit-o pe birou, cînd m-am întors. Probabil că Patrick a pus-o acolo. E foarte frumoasă, Bernie.

– Sînt fericit că-ţi place. Deschidem aici un boutique al firmei, în martie.

– Minunat! Îmi plac lucrurile lor.

– Ca toată lumea, de altfel. Îi povesti despre afacerile pe care le încheiase, iar ea se simţi impresionată.

– Şi eu care n-am făcut decît să mă ocup de dureri de urechi, bronşite şi de o apendicită acută. Ca să nu mai amintesc de miile de tăieturi minore şi de degete rupte. Părea dezamăgită, însă el nu era de acord cu ea.

– Ai făcut lucruri pline de sens. Viaţa nimănui nu depinde de vreun boutique din Italia sau de croiala rochiilor franţuzeşti. Ceea ce faci tu e cu adevărat important.

– Aşa ar trebui să fie. Însă se simţea deprimată. Soţia partenerului ei născuse o fetiţă cu o săptămînă în urmă, iar ea simţise aceeaşi strîngere de inimă. Nu-i spuse lui Bernie. Nu-l cunoştea chiar atît de bine. Ţi-au spus cînd te poţi întoarce la New York?

– Nu încă. Nici măcar n-am avut timp să abordăm subiectul. Se petrec o grămadă de lucruri interesante în această perioadă. Vrei să luăm masa împreună mîine seară?

– Mi-ar face plăcere. Însă nevasta lui Patrick a născut, iar eu îi ţin locul. Aş putea trece pe la voi între două consultaţii. Crezi că Jane se va supăra? Fusese cinstită cu el. Înţelesese aversiunea fetiţei şi nu voia să o necăjească.

– Nu văd de ce. Nu vedea lucrurile întocmai ca Meg.

– Nu cred că o prea încîntă ideea de a mă avea prin preajmă.

– N-are de ce să-şi facă probleme.

Meg nu era sigură că Bernie înţelegea. Jane apăra memoria mamei ei, ceea ce era de înţeles.

– Nu vreau să supăr pe nimeni.

– Mă vei supăra pe mine, dacă nu vii. E timpul s-o cunoşti pe Nanny. Pe la ce oră să te aşteptăm?

– Pe la nouă. E bine? Sau e prea devreme?

– Perfect. Luăm micul dejun împreună.

– Ne vedem mîine. El se bucura s-o revadă. Era o femeie inteligentă şi frumoasă.

Megan ajunse pe la nouă şi un sfert. Bernie mai pusese un tacîm la masă, iar Jane îl privise întrebătoare.

– Pentru cine e?

– Doctoriţa Jones. Se străduia să pară indiferent. Însă Nanny îl privea cu atenţie. Şi Jane. Ca un vultur.

– E cineva bolnav?

– Nu, nimeni. Vine la o cafea.

– De ce? Cine a invitat-o?

– De ce nu te linişteşti, draga mea? E o persoană foarte drăguţă. Haide, bea-ţi sucul.

Jane îl privi suspicioasă. Nu mai aveau nevoie de nimeni. Aveau tot ce le trebuia. O aveau pe Nanny Pip. Alex începuse să o strige „Pip", şi aşa îi rămăsese numele. Nu putea să pronunţe „Nanny Pippin".

Megan sosi, cu un buchet de flori galbene şi un surîs pentru fiecare. Bernie o prezentă lui Nanny Pip, care fu impresionată.

– *Doctoriţă,* ce minunat! Domnul Fine mi-a spus că v-aţi purtat foarte blînd cu Alex, cînd l-a durut urechea. O servi cu cafea, omletă cu şuncă şi un enorm bol cu căpşuni. Jane se uita la ea, abia stăpînindu-şi ura. Era furioasă că venise, că se împrietenise cu Bernie.

– Nu ştiu de ce te-a invitat tati la noi, spuse ea tare, în timp ce Megan lăuda mîncarea delicioasă. Nici unul din noi nu e bolnav. Bernie rămase înmărmurit, auzind cît de nepoliticoasă era, însă Meg îi zîmbi. De parcă cuvintele fetiţei n-o deranjaseră.

– Îmi place să-mi cunosc pacienţii, atunci cînd se simt bine. Îi pot trata mai uşor atunci cînd se îmbolnăvesc.

– Oricum avem un alt doctor, la San Francisco.

– Jane, rosti Bernie ameninţător. Se uită la Megan, cerîndu-şi scuze din priviri. Alex se apropie de ea.

– Braţe, spuse el. Vreau la tine în braţe. Megan îl luă şi-i întinse o căpşună, pe care el şi-o îndesă în gură.

În timp ce Bernie o privea, îşi dădu seama că ea purta eşarfa pe care i-o dăruise. Chiar în aceeaşi clipă, realiză şi Jane. O văzuse cu o zi înainte şi-l întrebase pentru cine era. Îi răspunsese că o cumpărase pentru o prietenă. Îi adusese una şi lui Nanny Pippin, cu albastru şi alb, care să se asorteze la uniforma ei.

– De unde ai eşarfa aia? Se purta de parcă Meg ar fi

furat-o.

– Oh... asta... o am de mult, de la un prieten. De cînd am fost în Franţa. Ştiuse ce să-i răspundă, iar Bernie îi era recunoscător.

– Da? Jane părea surprinsă. Credea că Bernie era singurul care cumpără de la *Hermès.*

– Da. Am locuit un an în Provence. Ai fost şi tu la Paris cu tatăl tău? O întrebase plină de inocenţă, iar Bernie îi zîmbi. Ştia cum să se poarte cu copiii.

– Nu, nu încă. Însă am fost la New York.

– Ce grozav! Ce ţi-a plăcut cel mai mult acolo?

– *Radio City Music Hall.* Se lăsase absorbită de discuţie, însă îşi aminti deodată că nu o plăcea, că nu voia s-o placă şi refuză să continue conversaţia. Răspunse monosilabic, pînă ce Megan plecă.

Bernie îşi ceru scuze în timp ce o conducea la maşină. Nu mai fusese niciodată atît de prost-crescută.

– Mă simt groaznic. E probabil geloasă.

– Să nu-ţi faci probleme. E normal. Tu şi cu Alex sînteţi tot ce i-a rămas. Vă apără, în felul ei. Îi vine greu să vadă o altă femeie în preajma ta, chiar dacă nu e periculoasă. Să nu aduci vreo blondă sexy, că s-ar putea s-o otrăvească.

– Am să ţin minte. Te-ai descurcat de minune, Meg.

– Este specialitatea mea, mai mult sau mai puţin. Tu vinzi pîine. Eu mă ocup de copii.

– Ne vedem curînd, sper. Îşi reaminti ce voia s-o întrebe. Ziua Recunoştinţei era peste două săptămîni, iar ei nu se întorceau pînă atunci. Ce-ai zice să luăm masa împreună de Ziua Recunoştinţei?

– Crezi că Jane e pregătită pentru asta? Nu trebuie să o forţezi.

– Şi eu ce să fac? Să rămîn singur în casă, tot restul vieţii? Parcă era un copil dezamăgit. Am şi eu dreptul

să-mi văd prietenii, nu?

– Bineînţeles. Însă nu trebuie să o forţăm. Poate ar fi mai bine dac-aş veni numai la desert. E un compromis bun?

– Ai alte planuri? Voia să ştie cu cine se întîlnea. Era ocupată tot timpul. Îi venea greu să creadă că munca ei îi răpea tot timpul.

– I-am promis lui Jessica, soţia lui Patrick, că o ajut. Le vin nişte rude în vizită. Le pregătesc cina, apoi vin încoace. Bine?

– Şi ce mai faci? Salvezi şi pe cineva de la moarte, în drum spre noi? Era uimit de cîte făcea ea. Avea întotdeauna timp pentru alţii. Şi rareori pentru ea.

– Deci ne vedem de Ziua Recunoştinţei. La desert, dacă nu poţi veni mai repede. Era dezamăgit că nu venea mai devreme şi, în secret, dădea vina pe Jane. Cînd se întoarse în casă, Jane începu s-o vorbească de rău:

– Doamne, ce urîtă e! Nu-i aşa, tati?

– Nu cred, Jane. E o fată foarte frumoasă.

– Fată? Are o sută de ani!

El îngenunche lîngă ea şi încercă să-i vorbească cu blîndeţe.

– De ce o urăşti atît de mult?

– Pentru că e proastă.

– Nu este. E foarte inteligentă.

– Oricum n-o plac. Ochii îi înotau în lacrimi.

– E doar o prietenă, draga mea. Atît.

Megan avea dreptate. Pe Jane o speria ideea că o femeie voia să facă parte din viaţa lor. Acum îşi dădea şi el seama. Te iubesc foarte mult.

– Atunci n-o mai chema pe aici.

– De ce nu?

– Pentru că nu aveam nevoie de ea, de-aia!

Fugi în dormitorul ei şi trînti uşa după ea. Bernie voia

să se ducă după ea, însă Nanny Pip îl opri.

– Lăsaţi-o în pace, domnule Fine. Îşi va reveni. Trebuie să înveţe că lucrurile nu stau întotdeauna cum vrea ea. Îi zîmbi cu blîndeţe. Îmi place foarte mult de Megan.

– Şi mie. Îi era recunoscător pentru că îl încuraja. E o femeie frumoasă şi o prietenă admirabilă. Aş fi vrut ca Jane să înţeleagă.

– Îi e teamă că vă va pierde. Vorbise exact ca şi Megan. Se va obişnui, însă. Încet, încet. Aveţi dreptul la o altă viaţă decît cea pe care o duceţi acum. Ştia despre dulapul cu haine, în care şi el şi Jane se prefăceau din cînd în cînd că aveau ceva de căutat. Se gîndea că era timpul să le scoată de acolo, însă el nu era încă pregătit pentru asta.

Capitolul 39

Megan s-a ţinut de cuvînt şi a venit la desert, aducînd o plăcintă cu carne făcută chiar de ea. Nanny decretă că era delicioasă, însă Jane le răspunse că mîncase deja prea mult. Bernie o gustă şi rămase surprins cît de bună era.

– Nici nu ştii ce amuzant e. Era îmbrăcată într-o rochie roşie, pe care şi-o cumpărase de la *Wolff's*. Sînt cea mai proastă bucătăreasă din lume. Cafeaua făcută de mine are gust de otravă. Fratele meu mă imploră pur şi simplu să nu intru în bucătărie.

– Şi are dreptate, mormăi Jane. Alex stătea în braţele lui Meg. Ea îi dădu să guste din plăcintă, însă el o scuipă. Vezi? Alex ştie. Nu-i aşa, Alex? El dădu solemn din cap şi toată lumea rîse de el.

– Mama era o bucătăreasă grozavă, nu-i aşa, tati?

– Aşa e, draga mea.

– Făcea multe prăjituri. Îşi aminti de prăjiturelele în formă de inimă, din ultima zi de şcoală, şi simţi că o podidesc lacrimile.

– Ce drăguţ.

– Şi era foarte frumoasă. O privea cu ochi trişti. Bernie o asculta, cu inima frîntă, însă ştia că ea simţea nevoia să spună toate astea. Era blondă, micuţă şi slabă.

Megan îi zîmbi lui Bernie. Se convinsese acum că el nu se simţise atras de ea pentru că semăna cu fosta lui

soţie. Oamenii încercau adesea să găsească o copie a celei ce-a fost, făcînd ca totul să fie foarte dificil.

– N-ai să crezi, dar şi mama mea e blondă şi mărunţică. Iar fratele meu îi seamănă.

– Adevărat?

– Foarte adevărat. Mama îmi ajunge pînă aici – şi îi arătă umărul. Eu semăn cu tata.

– Iar fratele tău e mai scund decît mama ta?

Jane era fascinată, iar Bernie zîmbi.

– Da. Întotdeauna l-am numit „piticul".

– Pun pariu că te urăşte pentru asta.

– Cred că da. Poate că de-aia s-a făcut psihiatru. Nanny îi aduse o ceaşcă de ceai, iar cele două femei îşi zîmbiră cu înţeles. Îl luă apoi pe Alex, să-i facă baie, iar Meg îi ajută pe Bernie şi pe Jane să strîngă masa. Pînă cînd să se întoarcă Nanny, totul era gata. Aceasta tocmai se pregătea să spună că era plăcut să ai o femeie alături, însă se gîndi din nou şi le mulţumi doar, cu diplomaţie.

Megan a mai rămas o oră, discutînd cu ei în faţa focului. Sună pager-ul, iar ea o lăsă pe Jane să preia mesajul. Un copil înghiţise un os de curcan. I-l scoseseră, însă gîtul îi era foarte zgîriat. Înainte să-şi ia rămas bun, pager-ul sună din nou. O fetiţă se tăiase la mînă cu un cuţit, iar rana trebuia cusută.

– Pare foarte grav, spuse Jane.

– Unele cazuri sînt într-adevăr grave. Trebuie să plec acum.

– Te reîntorci? o întrebă Bernie. Spera ca ea s-o facă, însă voia să fie precaut, de dragul lui Jane.

– Se va face tîrziu. Niciodată nu termini pe cît de repede ai vrea. Doar nu vreţi să vă bat la uşă pe la zece. Lui i-ar fi făcut plăcere. Tuturor le-a părut rău că era nevoită să plece, chiar şi lui Jane, dar mai ales lui Alex

care veni s-o caute cînd îşi termină baia şi începu să plîngă cînd Jane îi spuse că plecase.

Au plecat la New York, de Crăciun, fără s-o mai revadă pe Megan. Nanny i-a dus pe ambii copii la *Spărgătorul de nuci,* pentru că Bernie era foarte ocupat la magazin. Au mers împreună să-l vadă pe Moş Crăciun, la *Wolff's.* Jane, care avea aproape zece ani, nu mai credea în el, însă Alex era entuziasmat.

Bernie o sunase pe Megan înainte de plecare.

– Vacanţă plăcută, îi urase el. O merita, după cît muncise tot anul.

– Şi vouă la fel. Spune-i lui Jane că o iubesc. Îi trimisese o pălărie şi o eşarfă roz, pentru călătorie, însă nu ajunseseră încă la ea. Iar lui Alex îi trimisese un Moş Crăciun drăgălaş.

– Îmi pare rău că nu ne mai putem vedea înainte de vacanţă. Mult mai rău decît îşi putea ea imagina. Se gîndise mult la ea în ultimul timp.

– Poate că ne vom întîlni la New York, îi răspunse ea, gînditoare.

– Credeam că mergi să-ţi vezi familia la Boston.

– Aşa speram şi eu. Însă zăpăcitul de frate-meu, împreună cu nevastă-sa pleacă la New York şi au insistat să merg şi eu cu ei. Una din verişoarele noastre se măritä. Face nuntă mare la *Colony Club.* Nu prea cred că voi putea să asist la un asemenea eveniment, însă ei au insistat să vin, iar eu le-am promis că am să mă mai gîndesc.

Fusese de acord să meargă numai pentru ca să-l poată vedea pe Bernie, însă acum se simţea ca o proastă. Dar Bernie era încîntat.

– Mă anunţi şi pe mine cînd vii?

– Bineînţeles. Văd care e programul şi apoi te sun.

În seara aceea, cînd s-a întors acasă, a descoperit cutia enormă cu cadourile pe care ea le trimisese, tuturor: pălăria şi eşarfa pentru Jane, Moş Crăciunul lui Alex, un pulover *Pringle* pentru Nanny Pip, exact cel pe care şi-l dorea, şi o carte veche, frumoasă, legată în piele pentru Bernie. Într-un bileţel, ea îi scrisese că aparţinuse bunicului ei, că-l ajutase să treacă prin momentele dificile ale vieţii şi că spera ca şi lui să-i fie de folos. Le ura un an nou bun şi un Crăciun fericit. În timp ce citea, Bernie se simţi singur fără ea.

În timpul zborului spre New York, el a fost foarte tăcut. Chiar prea tăcut, se gîndi Nanny. Îşi aducea aminte de Liz şi de aniversarea lor.

Iar Megan se gîndea la fostul ei logodnic şi la Bernard, încercînd să-i compare. Erau doi bărbaţi absolut diferiţi, iar ea îi respecta pe amîndoi. Însă acum îi era dor de Bernie. Aşa că îl sună în aceeaşi seară, numai ca să-i audă vocea. Mama lui îi întinse receptorul, privindu-l îngrijorată. Se recomandase „doctor Jones", iar ea crezuse că cineva era bolnav. Bernie îi luă receptorul din mînă rîzînd. Urma să-i explice mai tîrziu, pentru că acum era nerăbdător s-o audă pe Megan.

– Cum a fost călătoria?

– Nu prea rea. Părea fericită că-l auzea şi uşor stînjenită că-l sunase ea. Se simţea însă foarte singură fără el. Întotdeauna am un sentiment ciudat cînd mă întorc acasă. Toţi parcă uită că ai crescut şi te tratează ca pe un copil, încercînd să-ţi facă ordine în viaţă. El izbucni în rîs, pentru că şi el se simţea la fel. Îşi aduse aminte cît de straniu se simţiseră, el şi Liz, cînd dormiseră în fosta lui cameră. De parcă aveau din nou paisprezece ani, iar sexul era tabu. Ar fi preferat să stea la hotel, însă n-avea

rost, din cauza copiilor. Doar veniseră la bunici, în vacanţă.

– Ştiu ce vrei să spui. Ca şi cum ai face un pas înapoi în timp. Toţi se aşteaptă să faci exact cum îţi spun ei şi se supără cînd văd că nu vrei.

Aşa se şi întîmplase. La o oră după sosirea ei, tatăl ei fusese chemat să asiste la o naştere şi se simţise jignit cînd ea refuzase să-l însoţească, motivînd că era obosită. Mama o cicălea pentru că nu- şi adusese cizme suficient de călduroase. Îi era greu, după cei optsprezece ani petrecuţi singură.

– Fratele meu mi-a promis să mă slaveze în seara asta. Dă o petrecere.

– Mai vii la nuntă? Spera, însă nu-i spuse.

– Nu prea ştiu ce vor zice părinţii mei. Le-am promis că-i vizitez pe ei. Am să văd ce pot face.

– Sper să nu se supere şi să te lase să vii. Părea un adolescent îngrijorat şi, deodată, izbucniră amîndoi în rîs.

– Vezi?

– Haide, vino, măcar o zi!

Şi ea îşi dorea să-l vadă. Se gîndise la el tot timpul şi îi părea rău că nu mai reuşiseră să se întîlnească înainte de plecare. Însă erau foarte ocupaţi şi aveau multe responsabilităţi. Să se întîlnească la New York nu era o idee rea.

– Am să văd ce pot face. Vrei să vii cu mine la nuntă?

– Ţi se pare potrivit? Nu-i cunosc pe miri. O nuntă la *Colony Club* i se părea un eveniment foarte important.

– Toţi or să fie atît de beţi, că n-o să le mai pese cine eşti. Şi putem să plecăm devreme şi să mergem în altă parte... La *Carlyle,* de exemplu, să-l ascultăm pe Bobby Short.

– Mi-ar plăcea. Se simţea din nou tînăr, de parcă viaţa de-abia începea. Încearcă să vii, Meg.

– Bine. Notează-ţi în calendar data de 26. Sosesc

dimineaţa. Vom sta la *Carlyle*. Fratele meu stă întotdeauna acolo.

Mai erau numai trei zile pînă la aniversarea căsătoriei lui cu Liz. S-ar fi împlinit patru ani. Însă îşi impuse să nu se mai gîndească la asta. Nu putea continua aşa, să sărbătorească aniversări care nu mai existau. Îşi dorea să fie cu Megan. Ei i se păru ceva schimbat în tonul lui şi se îngrijoră.

– Te simţi bine?

– Da. Numai că, uneori, fantomele vin din nou, să mă bîntuie. Mai ales în această perioadă a anului.

– Tuturor ne e greu. Şi ea trecuse prin asta, însă i se întîmplase demult. Iar apoi, existase cîte cineva cu care să petreacă sărbătorile. Sau era chemată la spital. Ce face Jane?

– E fericită că e aici. A făcut deja planuri pentru următoarele trei săptămîni, împreună cu mama. Rămîn aici încă două săptămîni toţi trei: Alex, Jane şi Nanny. Eu trebuie să mă întorc la San Francisco pe 30; am o şedinţă importantă.

– Treci şi pe la Napa?

– S-ar putea. Urmă o lungă tăcere. Se gîndeau amîndoi la acelaşi lucru. Ea îi promise că-l va căuta spre sfîrşitul săptămînii.

El a fost însă cel care a sunat-o. Era Crăciunul. Tatăl ei a răspuns şi a strigat-o. Ea a venit într-un suflet la telefon.

– Crăciun fericit, Meg.

– Şi ţie. Se bucura să-l audă, însă în jurul ei era mult zgomot, iar cineva o striga.

– Am nimerit prost?

– Nu. Tocmai plecam la biserică. Pot să te sun eu?

L-a căutat cîteva minute mai tîrziu şi au stat de vorbă. Copiii erau în camera lor şi se jucau cu cadourile.

Majoritatea le primiseră de *Chanuka*, însă Ruth nu voia să-i dezamăgească, aşa că Moş Crăciun venise şi în casa lor. Bernie se amuza. Copil fiind, dacă ar fi vrut să sărbătorească Crăciunul, şi-ar fi îngrozit părinţii. Însă cu nepoţii, lucrurile nu mai stăteau la fel.

– Cine a fost la telefon? îl întrebă mama lui, privindu-l naivă.

– O prietenă. Începeau din nou jocul atît de familiar.

– O cunosc?

– Nu cred, mamă.

– Cum o cheamă?

– Megan Jones. Îl privi, pe jumătate bucuroasă, că-şi făcuse o prietenă, pe jumătate furioasă, pentru că n-o chema Rachel Schwartz.

– Iarăşi una din alea. Însă era mulţumită. Îl căuta o femeie. Revenise la viaţă. Cum se întîmplă că nu reuşeşti să cunoşti nici o evreică?

– Probabil din cauză că nu mai merg la Templu.

– Ea cum e?

– Evanghelistă. Îşi amintea ca şi Ruth de scena de la *La Côte Basque.*

– Oh. E ceva serios?

El se grăbi să nege, iar ea se miră.

– Nu. Sîntem doar prieteni.

– Te sună destul de des.

– M-a căutat doar de două ori. Ea ştia că şi el o făcuse, dar nu mai spuse nimic.

– E drăguţă? Îi plac copiii?

– E medic pediatru, dacă asta îţi spune ceva.

– Doctoriţă?... Bineînţeles... Doctor Jones... De ce nu mi-ai spus mai demult?

– Nu m-ai întrebat.

– Cum ziceai că o cheamă? Acum era sigur că urma să-l pună pe tatăl lui s-o verifice.

– Megan Jones. A absolvit la *Harvard* şi a făcut medicina la *Stanford.* Nu e nevoie să-l mai pui pe tata să se intereseze.

– Cum poţi să spui una ca asta? Se prefăcea jignită, însă era de fapt doar impresionată. I-ar fi plăcut ca el să fi fost doctor, iar ea să fi lucrat la *Wolff's*. Cum arată?

– E plină de negi şi îi lipsesc cîţiva dinţii.

Mama lui rîse. Era prima oară, în aproape patruzeci de ani, că rîdeau împreună.

– Şi cînd îmi vei face şi mie cunoştinţă cu această frumuseţe răpitoare?

– Stai pe aproape.

– Chiar e ceva serios? îl întrebă din nou, iar el dădu înapoi. Nu era încă pregătit pentru o discuţie serioasă. Iar ei erau doar prieteni.

– Nu.

Ea învăţase ceva în toţi aceşti ani. Ştia cînd să se retragă. Nu comentă deloc cînd Meg îl sună din nou, în aceeaşi seară, ca să-i spună la ce oră va ajunge la *Carlyle,* a doua zi dimineaţă. Mergeau împreună la nuntă. Mama lui rămase uimită văzînd că el ieşea. Şi, mai ales, fu impresionată de limuzina care-l aştepta afară.

– E maşina ei? Vorbea în şoaptă. Ce fel de doctor era? După patruzeci de ani de practică la New York, Lou nu-şi putea permite o asemenea limuzină. Nu că şi-ar fi dorit una, însă totuşi...

Bernie zîmbi.

– Nu, mamă. E a mea. Eu am închiriat-o...

– Oh. Era dezamăgită, însă nu prea tare.

Era foarte mîndră de el şi-l urmări cu privirea pe după perdea. Oftă, ca pentru sine şi cînd se întoarse de la geam, o văzu pe Nanny Pippin, care-o privea.

– Voiam numai... să ştiu că e bine... E tare frig afară... Încerca să găsească o explicaţie.

– E un om bun, doamnă Fine. Cuvintele o atinseră pe Ruth drept în inimă.

Se uită în jur, să fie sigură că nu era nimeni prin preajmă, apoi se apropie de Nanny Pip.

– Cum e?

– E o femeie de treabă. Şi foarte inteligentă.

– E frumoasă?

– Da. Erau o pereche foarte potrivită, însă Nanny nu voia ca Ruth să intre la idei. N-aveau nici un motiv să creadă că între cei doi era ceva serios. E o fată bună, doamnă Fine. Poate că se va înfiripa ceva între ei. Nu era însă o promisiune.

Capitolul 40

Drumul era greu, din cauza zăpezii, şi a durat mai mult decît se aşteptase el. Aşezat în spate, pe bancheta confortabilă, se gîndea la ea. I se părea o veşnicie de cînd n-o mai văzuse. Se bucura s-o întîlnească. Mai ales într-o împrejurare ca aceea. Totul era nou, diferit. Îi plăcea viaţa simplă, liniştită pe care o ducea ea şi faptul că muncea din greu. Însă descoperise mult mai mult decît atît: familia ei, din Boston, fratele „nebun", cum îl alinta ea, rudele pe care le descria amuzant. Dar, mai ales, ceea ce simţea pentru ea. Respect, admiraţie. Şi mai mult decît atît: o atracţie fizică pe care n-o mai putea nega, indiferent cît de vinovat se simţea.

Bernie ieşi din maşină şi intră în holul elegant. Întrebă de ea. Recepţionerul, care avea o garoafă roşie la butonieră, îi răspunse:

– Doctoriţa Jones stă la camera patru sute doisprezece.

Luă liftul pînă la etajul patru, apoi la dreapta, cum i se spusese. De-abia aştepta s-o vadă. Cînd îi deschise, el simţi că i se taie răsuflarea. Era îmbrăcată într-o rochie de seară din satin albastru, care se asorta perfect cu ochii ei. Avea un colier cu safire şi cercei asortaţi. Bijuteriile fuseseră ale bunicii ei, însă nu ele l-au impresionat. S-au îmbrăţişat, însă n-au avut timp să-şi spună prea multe, pentru că fratele ei năvăli, cîntînd un cîntec deocheat şi arătînd exact cum i-l descrisese Meg. Samuel Jones era blond, frumos, elegant, cu trăsături delicate, miniaturale,

cu excepţia gurii, a glasului şi a simţului umorului. Îi strînse cu putere mîna lui Bernie şi-l avertiză să nu mănînce niciodată ceva gătit de sora lui. Îi turnă lui Bernie un whisky în timp ce-l sfătuia nici să nu danseze cu ea vreodată. O clipă mai tîrziu apăru şi cumnata ei, cu părul roşu ca focul, îmbrăcată într-o rochie verde de satin, avînd un colier de smaralde mari la gît. Cînd erai lîngă ei, parcă erai prins într-un vîrtej şi de-abia atunci cînd au rămas singuri în limuzină, în drum spre biserică, el a putut s-o privească pe îndelete.

– Arăţi splendid, Megan.

– Şi tu. Costumul de seară îi venea de minune.

El se hotărî să-i spună ceea ce simţea.

– Mi-a fost tare dor de tine. Îmi doream tot timpul să fiu la Napa, să-ţi pot vorbi, să mergem la plimbare... sau să mîncăm un hamburger la *Olive Oyl.*

– Şi să renunţi la grandoarea de aici? îl necăji ea zîmbindu-i.

– Cred că preferi viaţa simplă, din Napa Valley. Ai avut dreptate să pleci din Boston. Aproape că-i părea rău că venise la New York. Nu-l mai atrăgea ca altădată. Îşi dorea să se întoarcă în California unde vremea era blîndă iar oamenii erau politicoşi, unde ştia că o va găsi pe Meg în blugi şi halatul alb, apretat.

Ea îl înţelegea perfect şi de-abia aştepta să se întoarcă înapoi. Urma să petreacă revelionul la Napa. Era de gardă în locul lui Patrick, care îi ţinuse locul de Crăciun. Ajunseseră amîndoi la concluzia că aveau nevoie de un alt treilea medic.

Au intrat ţinîndu-se de mînă în biserica Saint James. Ea nu arătase niciodată mai drăguţă, iar el era mîndru să fie cu ea. După ceremonie, a făcut cunoştinţă cu verii ei şi a stat de vorbă cu fratele ei şi cu soţia lui pe care i-a plăcut foarte mult. Se trezi gîndindu-se cît de diferită era

ea de Liz. Avea o familie care o iubea mult şi de care era foarte legată, spre deosebire de biata Liz care fusese întotdeauna singură pe lume.

A dansat cu cumnata lui Meg şi, ce era mai important, a dansat cu Meg. Pînă la două dimineaţa, cînd au plecat la barul *Bemelmans* unde au rămas pînă la patru şi jumătate povestindu-şi, amintindu-şi, cunoscîndu-se mai bine. Se făcuse aproape şase dimineaţa cînd s-a întors acasă în Scarsdale, iar a doua zi au luat masa de prînz împreună. Bernie avusese o şedinţă care durase toată dimineaţa şi era obosit după noaptea trecută, însă se simţea fericit. Ea era foarte drăguţă, îmbrăcată într-o rochie roşie de lînă. S-au întîlnit din întîmplare cu fratele ei, care era mahmur. Aşa că, au luat masa toţi patru iar cînd el şi Marie-Ange au urcat în cameră au rămas în sfîrşit singuri. Amîndoi de-abia aşteptau să se întoarcă în Napa Valley.

– De ce nu-ţi deschizi un magazin acolo, Bernie? Ochii îi străluceau, se vedea cît de tare o încînta ideea.

– Cum aş putea, Meg? Este un proiect care îţi ia foarte mult timp.

– Însă tu îi cunoşti pe oamenii care te pot ajuta. Ai putea să-l conduci şi de la San Francisco sau chiar de la New York, odată ce l-ai pus pe picioare. El dădu din cap zîmbind. Ea nu înţelegea cît de multă muncă era necesară.

– Nu cred.

– De ce nu încerci măcar?

– Am să mă mai gîndesc. Îl interesau însă mai mult planurile lor pentru Anul Nou. Hotărîseră să-l petreacă împreună, chiar dată ea era de gardă. El îi promisese să vină la Oakville pe 30 decembrie, de îndată ce îşi va fi terminat şedinţele. După prînz, ea şi-a făcut bagajele şi s-a reîntors la Boston. El s-a întîlnit cu Paul Berman şi şi-a mai petrecut două zile împreună cu părinţii şi copiii lui. Două zile mai tîrziu, era în avionul de San Francisco,

nerăbdător s-o revadă pe Megan. Cînd a ajuns şi-a dat seama cît de goală era casa lui, ca şi viaţa şi inima lui. Nu era sigur dacă îi era dor de Megan sau de Liz şi se simţea vinovat. La unsprezece noaptea telefonul sună. Era Megan, iar el era foarte fericit că-i aude vocea.

– Te simţi bine, Bernie? îl întreba foarte des asta, iar el se simţi înduioşat.

– Acum, da. Era sincer cu ea. Casa e atît de goală fără Jane şi Alex.

Ea îi povesti despre cazurile pe care le avusese în ultimul timp, făcîndu-l să-şi amintească de tatăl lui. Şi pomeni din nou de magazin. Insista că are o prietenă care ar fi putut să se ocupe de el.

– O cheamă Philippa Winterturn. O să-ţi placă. Era plină de entuziasm.

– Doamne, Meg ce nume are!

– Ştiu, însă i se potriveşte de minune. Are ochii verzi şi mai mult stil decît oricine altcineva. N-am întîlnit întîmplător astăzi. A lucrat la *Women's Wear* şi la *Bendel's*. E fantastică, iar acum e liberă. Dacă vrei, vă fac cunoştinţă. Ea voia ca el să deschidă acel magazin. Ştia cît de tare îl va încînta ideea.

– Bine, bine, am să mă mai gîndesc. Era preocupat de alte lucruri acum, dintre care pe primul loc era Anul Nou. Au hotărît să ia cina împreună, la el acasă. Ea avea să cumpere tot ce era nevoie şi urmau să pregătească masa împreună. Cu puţin noroc, nu o va chema nimeni pînă la ora douăsprezece. Cînd a închis, a rămas uitîndu-se la dulapul lui Liz. Însă de data asta nu i-a mai deschis uşa. Nu voia să se mai apropie de el. O părăsea încet, încet. Trebuia să o facă. Indiferent cît de greu îi era.

Capitolul 41

A ajuns la Napa la ora şase şi s-a oprit pe acasă să se schimbe. Voia să scape de hainele de oraş, să îmbrace ceva confortabil. A plecat într-un suflet să o ia de la cabinet, cu inima tresărindu-i de nerăbdare. Ea i-a deschis uşa şi fără să se mai stea pe gînduri, el a luat-o în braţe.

– Puţină decenţă, vă rog, doamnă doctor, o necăji partenerul ei. Observase că Megan era foarte fericită în ultimul timp, iar acum ştia şi de ce. Bănuia că se întîlniseră şi la New York, cu toate că ea nu-i povestise niciodată.

Au plecat toţi trei de la cabinet. Bernie încărcă alimentele în maşină iar ei îi povesti despre ce făcuse în timpul zilei. El glumi cu ea spunîndu-i că nu era prea ocupată. Văzuse într-o singură zi patruzeci şi unu de pacienţi.

Ajunşi acasă au făcut friptură şi salată *Caesar*. Chiar cînd terminau de mîncat, pager-ul începu să sune iar ea se uită spre Bernie, cerîndu-şi scuze din priviri.

– Îmi pare rău, ştiam eu că o să se întîmple aşa.

– Şi eu. Nu-ţi face probleme, doar sînt prietenul tău. Ea se întoarse de la telefon cîteva minute mai tîrziu.

– Unul din pacienţii mei, un adolescent, s-a îmbătat şi s-a încuiat în baie. Se aşează cu un oftat şi îi zîmbi, mulţumindu-i astfel pentru cana de cafea pe care el i-o întinsese.

– De ce n-au chemat pompierii?

– I-au chemat, însă el a leşinat şi s-a lovit la cap, iar părinţii lui vor să se asigure că n-a păţit nimic. Au impresia că şi-a fracturat nasul.

– O, Doamne.Îi zîmbi. Ce-ai zice să mă iei drept şofer astă-seară? Nu voia s-o lase să conducă în noaptea de Anul Nou.

– Mi-ar plăcea, Bernie.

– Termină-ţi cafeaua. Pînă atunci, strîng eu masa.

Au plecat cîteva minute mai tîrziu cu BMW-ul lui.

– Ce plăcut e aici, murmură ea fericită. Au ascultat muzică tot drumul. Toate aveau un aer festiv, chiar dacă ea era nevoită să lucreze.

– Doctor Jones... Doctor Jones... Sînteţi aşteptată la urgenţă. Odată ajunşi la spital, Bernie se aşează pe un scaun şi-şi luă un vraf de reviste pe genunchi. Ea îi promisese să se întoarcă cît de curînd. O făcu o jumătate de oră mai tîrziu.

– Gata? Ea dădu din cap şi-şi scoase halatul.

– A fost uşor. Nici nu-şi fracturase nasul, nici nu se lovise prea tare. Şi-a făcut însă un cucui şi se va simţi groaznic mîine dimineaţă. Băuse deja o sticlă întreagă de rom pînă să-l găsească părinţii lui.

– Am făcut şi eu odată aşa ceva. Eram în liceu. Rom şi tequila. Cînd m-am trezit, am crezut că sufăr de o tumoare a creierului.

Ea izbucni în rîs.

– Şi mie mi s-a întîmplat la fel. Cu *Margarita*, la *Harvard.* Cineva a dat o petrecere în stil mexican şi la un moment dat mi-am dat seama că nu mă mai pot ţine pe picioare. Se pare că am făcut de toate numai că n-am ieşit în stradă dezbrăcată. Cîteodată mă simt de parcă aş avea o sută de ani, amintindu-mi de ce făceam atunci.

Cînd au ajuns din nou acasă, el a aprins focul în şemineu, din camera de zi, iar ea a pus de cafea. Era un

mod ciudat de a-ţi petrece noaptea Anului Nou, însă erau amîndoi fericiţi.

– Mă bucur că ai venit, Bernie. Simţeam nevoia să te văd.

– Şi eu. Eram al naibii de singur în casa de la oraş. Îmi pare bine că îmi petrec Anul Nou aici. Cu cineva la care ţin foarte mult. Era prevăzător în privinţa cuvintelor pe care le folosea, iar ea îl înţelese.

– Mă gîndisem să rămîn aici toată săptămîna, cît sînt copiii plecaţi.

– Minunat. Ea părea entuziasmată, însă pager-ul sună din nou. De data asta însă era vorba de un copil de cinci ani care avea febră, iar ea n-a trebuit să mai plece nicăieri. A dat instrucţiuni prin telefon şi le-a spus părinţilor că-i aştepta a doua zi de dimineaţă la cabinetul ei.

– Cum rezişti aşa? Trebuie să fie epuizant. Însă ştia cît de mult îşi iubea ea meseria. Te sacrifici pentru alţii, Megan. Într-un fel era căsătorită cu profesia ei. Şi, în timp ce o privea, ceva straniu se întîmplă. Ca şi cum ar fi făcut cel mai natural lucru din lume, o luă în braţe şi o sărută îndelung.

– Bernie?... Nu ştia prea bine ce urma sau de ce. Era sigură de un singur lucru: că îl iubea.

– Ar trebui să-ţi spun că-mi pare rău? O privi în ochi cu tandreţe şi o sărută din nou, fără să mai aştepte ca ea să-i răspundă.

– De ce să-ţi pară rău? Se simţea ameţită; el o luă din nou în braţe şi o strînse la pieptul lui. Nu se mai putea opri. O dorea de prea mult timp. Deodată se trase de lîngă ea şi se ridică, stînjenit că ea îi vedea umflătura din pantaloni.

– Îmi pare rău, Meg. Respiră adînc şi se îndreptă spre fereastră, încercînd să-şi amintească de Liz. Însă nu reuşi şi intră în panică. Se întoarse spre Meg cu privirea unui

copil pierdut. Ea venise lîngă el.

– Nu-i nimic, Bernie. Nu-i nimic... El o luă din nou în braţe şi o ţinu strîns dorind să-i simtă căldura trupului.

– Nu ştiu ce altceva mai simt, Meg... Ştiu numai că te iubesc.

– Şi eu te iubesc... Şi sînt prietena ta... El ştia că era adevărat. Începu să o mîngîie pe sîni, pe abdomenul plat. Îi desfăcu fermoarul blugilor şi începu să o mîngîie cu blîndeţe. Ea închise ochii, gemînd uşor în timp ce el o purta în braţe spre canapea. Au rămas acolo, în faţa focului, descoperindu-şi unul altuia trupul. Ea avea pielea albă, delicată, sîni mici şi tari. S-au dezbrăcat de restul de haine sărutîndu-se cu patimă. El o pătrunse strigînd de dorinţă, iar ea se agăţă de el, simţind cum se înalţă amîndoi spre cer, revenind înapoi pe pămînt. Au rămas tăcuţi cîtva timp, cu ochii închişi. El o mîngîia, iar ea se gîndea cît de mult îl iubea.

– Îţi mulţumesc, îi şopti el. Ştia cît de mult îi dăruise, şi ce nevoie disperată avea de ea. De dragostea, de căldura şi de ajutorul ei.

– Nu spune asta... Te iubesc... El deschise ochii şi o privi.

– Nu credeam că voi mai spune asta vreodată. Te iubesc. Se simţea uşurat, împăcat, în siguranţă. Era cu ea. Meg îi zîmbi şi îl strînse în braţe ca pe un copil. El adormi.

Capitolul 42

Erau amîndoi înţepeniţi cînd s-au trezit a doua zi. Lui Megan îi era frig. Însă erau amîndoi fericiţi. Venise Anul Nou, iar Bernie o necăji întrebînd-o cum a petrecut.

El a pus de cafea, iar ea, găsindu-i un halat vechi, l-a îmbrăcat şi l-a urmat în bucătărie. Părul îi era ciufulit şi era frumoasă aşa cum stătea, cu coatele pe masă, cu bărbia sprijinită în mîini.

– Eşti un bărbat frumos, să ştii. Era cel mai sexy bărbat cu care se culcase ea vreodată. Şi nu simţise pentru nimeni ce simţise pentru el. Ştia însă că e în pericol să-şi frîngă inima. El nu-şi revenise încă după moartea soţiei lui şi urma să se mute la New York peste cîteva luni. I-o spusese chiar el.

– La ce te gîndeşti? Pari teribil de serioasă, fată frumoasă.

– Mă gîndeam la cît de rău o să-mi pară cînd te vei întoarce la New York. Voia să fie sinceră cu el. Trebuia să fie. De-a lungul anilor, supravieţuise tuturor tragediilor, însă rănile nu se vindecaseră în întregime.

– Ce ciudat. Nu-mi mai doresc atît de tare să mă întorc acolo. Hai să nu ne mai gîndim la asta.

– Oricum va fi dureros. Îi zîmbi. Însă îmi imaginez că merită. El ar fi făcut orice pentru ea. Era surprinsă să constate cît de mult o iubea.

– M-am gîndit că eşti minunat chiar din noaptea în care ai venit la spital cu Alex. I-am spus chiar şi

asistentei... Însă credeam că eşti însurat. Şi mi-am ţinut singură o predică, în drum spre casă, despre faptul că nu am voie să mă încurc cu vreunul din pacienţii mei. Serios!

– Ce mai predică! Nu ţi-a fost de prea mare folos aseară. Ea roşi iar el se aşeză lîngă ea, dorind-o din nou, pentru totdeauna. Îi desfăcu uşor halatul; acesta căzu pe podea în timp ce el o ducea în camera lui. Au făcut dragoste în patul lui, de data asta. Ea a făcut apoi un duş, insistînd că trebuia să se îmbrace şi să-şi vadă pacienţii internaţi în spital, împreună cu Patrick. Vin şi eu cu tine.

– Chiar vrei? Îi plăcea să-l aibă lîngă ea, să-şi împartă viaţa cu el. Era însă foarte periculos. Mai devreme sau mai tîrziu el va fi nevoit să o părăsească.

– Nu pot sta departe de tine, Meg. O pierduse o dată pe femeia pe care o iubise şi nu mai putea suporta gîndul că o putea pierde şi pe ea.

– Bine.

Au fost nedespărţiţi întregul weekend, au mîncat şi au dormit împreună, s-au plimbat şi au rîs, au făcut dragoste de trei, patru ori de zi. El era un bărbat înfometat de dragoste, de sex şi de afecţiune şi nu se mai sătura de ea. Întreaga săptămînă care a urmat el pleca devreme de la birou şi venea să o ia de la cabinet, aducîndu-i cadouri. Se simţea ca în primele zile cu Liz, dar totul era diferit acum. Ştiau amîndoi că nu va dura. Într-o bună zi el va trebui să se întoarcă la New York şi totul se va sfîrşi.

În ultima lor noapte împreună, înaintea întoarcerii copiilor, el a deschis o sticlă de şampanie *Louis Roederer,* iar ea a pregătit masa. Patrick era de gardă iar ei şi-au petrecut seara unul în braţele celuilalt.

– Nu pot să te părăsesc. Fuseseră împreună zece zile, iar acum se simţea nefericit. Lucrurile nu vor mai fi la fel cînd vor veni copiii acasă. Mai ales Jane. Era mare deja şi nu mai putea fi păcălită, iar ei nu mai puteau dormi îm-

preună. Ar fi putut să meargă undeva sau să rămînă la ea acasă peste noapte şi să se întoarcă dimineaţa la şase, înainte de a se trezi copiii. O să-mi lipseşti tare mult, Meg.

– Dar nu plec nicăieri. Voi fi aici. Te voi aştepta. Îl iubea profund, mai mult decît îi putea spune. Nu avea nici un drept să se agaţe de el; îşi jurase chiar să n-o facă. Ne vedem în weekend, dragostea mea. Dar totul se schimbase. O ştiau amîndoi. El îi promisese să o sune seara, după ce se culcau copiii. Însă în timp ce stătea să-i aştepte la aeroport, se simţea ca şi cum ar fi pierdut pe cineva drag. Ar fi vrut să se întoarcă la ea.

Cînd s-au întors acasă, el a avut o revelaţie. Căuta ceva. O cutie cu fotografii vechi cu bunicul şi bunica. Jane voia să le facă un album pe care să-l dăruiască, iar el deschise dulapul lui Liz. I se păru că ea era acolo şi că îi reproşa ceea ce făcuse cu Megan. Se simţea de parcă ar fi trădat-o, aşa că trînti uşa şi ieşi din cameră fără să mai caute fotografiile. Nu mai putea privi în acel dulap.

– Nu le-am găsit. Pălise. Ce făcuse oare? Ce-i făcuse lui Liz? O uitase? Păcătuise. Şi era sigur că Dumnezeu îl va pedepsi.

– Ştiu sigur că ai fotografiile acelea, insistă Jane. Aşa mi-a spus bunica.

– Nu le mai am, strigă el. Nu ştie ce vorbeşte.

– Ce s-a întîmplat, tati?

– Nimic.

– Ba s-a întîmplat ceva. Nu te simţi bine?

El se întoarse spre ea, cu ochii în lacrimi. Ea îl privi înspăimîntată şi se aruncă în braţele lui.

– Îmi pare rău, draga mea. Mi-a fost atît de dor de voi. Nu era sigur dacă îi cerea scuze lui Jane sau lui Liz. După ce s-au culcat copiii a sunat-o pe Megan. Îşi dorea să poată fi cu ea.

– Te simţi bine, iubitule? Avea o voce stranie, ştiuse

că se va întîmpla aşa. Că se va simţi vinovat.

– Da. Însă nu părea deloc aşa.

– Poţi să-mi spui ce ţi s-a întîmplat? Îl cunoştea deja prea bine.

– Parcă ai fi mama.

– Oh, oh... Ea zîmbi însă nu insistă.

– Bine, bine. Se hotărîse să-i spună totul. Mă simt cumplit de vinovat. Am deschis astăzi dulapul lui Liz şi mi s-a părut că ea e încă aici... Nu ştia ce altceva să mai spună, însă Megan înţelesese.

– Hainele ei mai sînt încă acolo?

– Da... Se simţea stînjenit. Cred că...

– Nu trebuie să te scuzi, Bernie. A făcut parte din viaţa ta. Era prima persoană care spunea asta, iar el simţi că o iubeşte şi mai mult.

– Te iubesc. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat de mult timp. Sper să nu te înnebunesc.

– O faci. Însă nu aşa cum crezi tu. Roşi. Ci într-un mod plăcut. El zîmbi. Se simţea din nou norocos.

– Ce facem în weekend? Îşi făcuseră un plan. El urma să-şi petreacă noaptea de vineri la ea şi să revină acasă în zori. Aşa au făcut. Şi sîmbătă la fel. Iar miercurea viitoare i-a spus lui Jane că trebuia să plece la Los Angeles pentru afaceri. Săptămîna următoare a lipsit două nopţi. Numai Nanny Pip ştia adevărul. Nu-i spusese cu cine era. Îi dăduse numai numărul, spunîndu-i stînjenit să-l folosească numai în caz de urgenţă, dacă se întîmpla ceva cu copiii. Ea nu scosese nici un cuvînt şi nu păruse deloc şocată. Totul i se părea normal. El bănuia că ea ştia despre cine era vorba.

În weekend-uri mergeau la Napa iar Megan trecea din cînd în cînd pe la ei. O învăţă pe Jane să-i facă un adăpost unei păsări care căzuse din cuibul ei şi îl luă pe Alex cu ea la plimbare. Jane începuse să-şi revină.

– Cum se face că o placi atît de mult, tati? îl întrebă ea într-o zi în timp ce strîngeau amîndoi masa.

– Pentru că este o femeie drăguţă, inteligentă şi bună. O astfel de persoană este foarte greu de găsit. El însă găsise. Chiar de două ori. Era un bărbat norocos.

– O iubeşti?

El îşi ţinu răsuflarea, nesigur de răspuns. Voia să fie sincer cu ea.

– Poate.

– Sigur? La fel de mult cît o iubeai pe mami? Părea şocată, furioasă.

– Nu, nu încă. Nu ne cunoaştem de prea mult timp. Jane dădu din cap. Vorbea serios. Însă ea n-o mai ura pe Megan. Se purta frumos cu ei, iar cînd Bernie a trebuit să plece în Europa, în aprilie, Jane a întrebat-o dacă ar vrea să-i primească la ea în weekend. Ea acceptă.

– Chiar vrei să vină la tine? Aş putea să o trimit şi pe Nanny cu ei.

– Ar fi minunat. Casa ei era mică, însă ea putea dormi pe canapea, aşa că Nanny s-a instalat în camera ei, iar cei doi copii în birou. Bernie s-a întors acasă chiar în ziua în care Alexander împlinea trei ani. L-au sărbătorit cu toţii, apoi au ieşit la plimbare numai ei doi.

– S-a întîmplat ceva la New York? Îl privea îngrijorată. Eşti foarte tăcut.

– Se pare că Berman mi-a găsit un înlocuitor. Ce să fac, Meg? Nu vreau să te părăsesc. Îi fusese cumplit de dor de ea cît fusese în Europa. Mult mai mult decît şi-ar fi închipuit.

– Vom vedea atunci cînd va fi cazul. În noaptea aceea au făcut dragoste ca şi cum n-ar mai fi existat o a doua zi. Două săptămîni mai tîrziu, el veni special la ea să-i spună ultimele noutăţi. Presupusul lui înlocuitor refuzase postul. Semnase un nou contract cu magazinul la care lucrase înainte. Era salvat. Adusese cu el o sticlă de şampanie şi

au ieşit seara la *Auberge du Soleil* să sărbătorească evenimentul. S-au simţit minunat. El trebuia să fie înapoi a doua zi de dimineaţă la opt, însă ea insistă că voia să-i arate ceva. Îl conduse la o căsuţă frumoasă, situată între vii, chiar la autostradă.

– E foarte frumoasă. A cui este? O privea admirativ iar ea îi zîmbi.

– A aparţinut bătrînei doamne Moses. A murit cînd tu erai în Europa. Avea nouăzeci şi unu de ani iar casa este în perfectă stare.

– O cumperi?

– Nu. Am o idee mai bună.

– Care? Se uita la ceas. Trebuia să plece neapărat la şedinţă.

– Ce-ai zice să-ţi deschizi magazinul aici?

– Oh, Meg, nu pot.

– De ce nu? Lasă-mă măcar să ţi-o prezint pe Phillippa.

– Draga mea... Nu voia să o dezamăgească. N-am nevoie numai de cineva care să-l conducă. Am nevoie de un arhitect, de...

– De mai ce? Tu le ştii pe toate. Iar arhitecţi sînt o mulţime. Haide Bernie, măcar gîndeşte-te la asta.

– Bine. Acum trebuie să plec. Mă întorc sîmbătă. Mai erau două zile pînă atunci. Viaţa lor se învîrtea parcă în jurul zilelor petrecute împreună.

– Iei masa cu Phillippa?

– Bine, bine. Rîse şi o ciupi de fund. Apoi urcă în maşină şi îi făcu cu mîna în timp ce se îndepărta. Ea spera să reuşească. Ştia că el îşi dorea foarte mult asta. Şi voia să-l ajute să-şi împlinească visul. Şi poate, cu puţin noroc... va rămîne în California.

Capitolul 43

Phillippa Winterturn avea cel mai ciudat nume şi cea mai frumoasă faţă pe care le văzuse el vreodată. Avea aproape cincizeci de ani, era grizonată şi era expertă în meseria ei. Condusese un magazin la Palm Beach, un lanţ de magazine în Long Island, lucrase la *Women's Wear Daily* şi la *Vogue*. Crease chiar şi îmbrăcăminte pentru copii.

Megan îi asculta discutînd. Nici măcar nu le-a păsat că ea a trebuit să se întoarcă la cabinet, să pună o mînă în ghips. Cînd s-a întors ei încă mai stăteau de vorbă. La sfîrşitul mesei, ochii lui Bernie străluceau. Phillippa ştia exact ce voia să facă şi de-abia aştepta. Nu avea banii necesari, însă Bernie era sigur că se va descurca cu un împrumut de la bancă şi un mic ajutor din partea părinţilor lui. Însă trebuia totuşi să se reîntoarcă la New York, mai devreme sau mai tîrziu.

Cînd l-a sunat Paul, Bernie părea distant şi distras. Era din nou chinuit de amintiri. Liz îi revenea adesea în minte. Bernie şi-a petrecut întreaga vară în magazinul din San Francisco. Însă era numai cu trupul acolo. Inima şi mintea lui erau în altă parte. În Napa, cu Megan, la casa pe care îşi dorea s-o cumpere, la magazinul pe care-şi dorea să-l deschidă. Megan simţea că se întîmpla ceva cu el. Era calmă şi tăcută, nu-i punea întrebări. Era o femeie remarcabilă. Însă acum Bernie începuse să-şi facă gînduri şi în privinţa lor.

Trăiau împreună de şapte luni şi, mai devreme sau

mai tîrziu, trebuiau să înfrunte realitatea. Îi plăcea să fie cu Megan, să facă cu ea plimbări lungi, să vorbească pînă tîrziu în noapte şi chiar să o însoţească la spital cînd era chemată la vreo urgenţă. Se purta minunat cu copiii lui. Alexander era înnebunit după ea, ca şi Jane şi Nanny Pippin. Părea să fie perechea lui ideală... Însă îşi amintea mereu de Liz. Încerca să nu le compare; erau două femei complet diferite. Cînd Jane încerca s-o facă, Megan o oprea întotdeauna spunîndu-i: „Mămica ta a fost o femeie foarte, foarte specială", iar fetiţa se simţea dintr-odată mai bine. Îi cunoştea foarte bine pe copii, ca şi pe Bernie. Lui nici nu-i mai plăcea să locuiască în oraş; ceva din casă îl deprima. Nu-şi mai aducea aminte de lucrurile frumoase, ci numai de boala lui Liz, de moartea ei. Îi venea greu să se mai gîndească la ea.

În august, părinţii lui au venit în vizită. Bernie şi copiii locuiau la Napa pe durata verii, în aceeaşi casă pe care o închiriaseră şi anul trecut. Bunicii au luat-o pe Jane într-o excursie, iar cînd s-au întors Bernie le-a făcut cunoştinţă cu Megan. Mama lui o privi cercetătoare, însă nu găsi nici un motiv de dezaprobare. Chiar o plăcu.

– Deci tu eşti doctoriţa? O spusese aproape cu mîndrie. Au plecat la plimbare prin oraş numai ei trei, pentru că Bernie era la serviciu. Lou nu putea rămîne decît cîteva zile pentru că trebuia să plece la San Diego, la un congres medical. Însă Ruth rămase în Napa cu copiii. Era însă foarte îngrijorată pentru fiul ei. Simţea că, în ciuda relaţiei cu Megan, el încă o mai plîngea pe Liz. Au discutat despre asta într-una din zile pe cînd luau masa împreună la *Saint George*. Ruth simţea că poate discuta deschis cu această femeie pe care o plăcuse foarte mult.

– Nu mai este cel de altădată. O spusese cu tristeţe, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă îşi va reveni vreodată. În unele privinţe, era chiar mai bine. Devenise mai sensibil,

se maturizase, pierduse bucuria de a trăi, odată cu moartea lui Liz.

– Are nevoie de timp, doamnă Fine. Trecuseră deja doi ani, iar el de-abia acum începea să se vindece. Iar acum avea de luat cîteva hotărîri importante, dureroase chiar. Megan sau Liz, San Francisco sau New York, magazinul lui sau *Wolff's?* Se simţea hărţuit iar Megan îl înţelegea.

– E foarte tăcut.

– Trece printr-o perioadă grea. Cred că încearcă să se hotărască dacă e bine sau nu să uite.

– Ce să uite?

– Iluzia că ea va reveni vreodată. Ca şi Jane, respingîndu-mă pe mine are senzaţia că Liz se va mai întoarce.

– Dar asta nu le poate face bine nici unuia dintre ei.

– Este o reacţie normală. Nu-i mai povesti despre visul lui Bernie de a-şi deschide un magazin în Napa Valley. Bernie este pe punctul de a lua cîteva decizii foarte importante. Se va simţi mai bine atunci cînd se va hotărî.

– Sper. N-o întrebă dacă una dintre ele era legată de căsătoria lor. Au stat de vorbă mult timp, iar Ruth se simţea mult mai bine cînd Megan a condus-o acasă.

– Îmi place fata asta, îi spuse ea lui Bernie în aceeaşi seară. Este inteligentă, sensibilă şi blîndă. Şi te iubeşte. Pentru prima oară în viaţa lui, văzu că îi era teamă să nu-l supere. Îi zîmbi.

– E o femeie minunată.

– Şi ce-ai de gînd să faci? Îşi privi mama în ochi apoi oftă.

– Ea nu se poate muta la New York, mamă. Iar *Wolff's* nu mă vor ţine aici o veşnicie.

– Dar nu te poţi căsători cu magazinul, Bernard.

– M-am gîndit şi eu la asta.

– Şi?

El oftă din nou.

– Îi datorez foarte multe lui Paul Berman.

– Nu într-atît încît să renunţi la fericirea ta sau a copiilor tăi. Din punctul meu de vedere, el îţi este dator. Ai făcut atîtea pentru acest magazin.

– Nu e chiar atît de simplu, mamă.

– Ar trebui să fie, dragul meu. Ar trebui să te mai gîndeşti.

– Bine. Îi zîmbi şi o sărută pe obraz şoptindu-i: Îţi mulţumesc.

Trei zile mai tîrziu plecă la San Diego să se întîlnească cu Lou. Lui Bernie îi păru rău văzînd-o că pleacă. Chiar şi lui Megan îi lipsea.

– E o femeie minunată, Bernie.

El îi zîmbi femeii de care era atît de îndrăgostit.

– Şi ea a spus acelaşi lucru despre tine, Meg.

– O respect. Te iubeşte foarte mult. El era fericit să ştie că se plăceau. Şi se simţea bine alături de ea. Nu era niciodată obosită de compania lui, petreceau ore întregi împreună, ori de cîte ori puteau, stînd de vorbă şi făcînd dragoste.

– Mă simt de parcă nu te-aş fi văzut de săptămîni întregi, îi şopti el. O dorea; atingerea pielii ei îl înfiora. Au făcut dragoste îndelung. Au fost întrerupţi de telefonul care suna. Ea era de gardă; îi ţinea locul lui Patrick. Ea se trase de lîngă el cu părere de rău şi încercă să se ridice din pat.

– Iubitule, trebuie...

– Numai de data asta... Dacă nu te găsesc pe tine, or să sune la Patrick.

– Şi dacă nu dau de el? Îl iubea, însă era foarte conştiincioasă. Aici doctor Jones. Îşi recăpătase vocea de profesionistă. Unde?... De cît timp?... Cît de des?... Băgaţi-o la reanimare şi găsiţi repede un anestezist. Unul

bun. Vin imediat. Închise telefonul şi se întoarse spre el. Trebuia să-i spună.

– Ce s-a întîmplat?

– Dragul meu... Bernie... începu să plîngă iar el îşi dădu seama pe loc că se întîmplase ceva rău cuiva apropiat lui. E vorba de Jane. Se plimba cu bicicleta şi a fost lovită de o maşină. În timp ce vorbea se îmbrăca. El o privea ca şi cum n-ar fi înţeles-o. Nu-i venea să creadă. Dumnezeu nu-l putea lovi a doua oară. Nu putea fi atît de nedrept.

– Ce s-a întîmplat? La naiba, Megan, spune-mi!

– Nu ştiu încă. S-a lovit la cap. Medicul chirurg e pe drum. Are o mînă şi un picior rupte şi un şold zdrobit. Şi s-ar părea că are şi ceva la coloană. Nu sînt siguri încă.

– Oh, Doamne... Îşi acoperi faţa cu mîinile, însă ea îi întinse blugii şi alergă să-i aducă pantofii.

– Nu trebuie să te laşi înfrînt. Trebuie să ajungem la ea cît mai repede. Poate că nu e chiar atît de grav. Era groaznic. S-ar fi putut ca Jane să nu mai poată merge niciodată. Iar dacă-i fusese afectat creierul, era un dezastru.

– Sau poate că e chiar mai rău, nu-i aşa? Ar putea să moară sau să rămînă infirmă pentru tot restul vieţii.

– Nu. Îl împingea spre uşă. Nu pot să cred una ca asta... Haide... În timp ce ea conducea, el rămăsese cu privirea aţintită înainte.

– Bernie, vorbeşte.

– Ştii de ce s-a întîmplat asta? Arăta de parcă Jane ar fi murit deja.

– De ce? Depăşise nouăzeci de mile la oră. Infirmiera de la reanimare îi comunicase tensiunea fetei. Era cît pe-aci să moară.

– Pentru că noi doi eram în pat unul lîngă celălalt. Mă pedepseşte Dumnezeu.

Ea simţi că nu-şi mai poate stăpîni plînsul şi apăsă şi

mai tare pe accelerație.

– Făceam dragoste. Dumnezeu nu te poate pedepsi pentru asta.

– Ba da. Nu trebuia s-o trădez pe Liz... Începuse să suspine iar ea îi vorbi tot drumul pînă la spital, încercînd să-l scoată din starea de șoc în care intrase. Cînd au ajuns în parcare, ea l-a avertizat:

– De îndată ce oprim, eu voi ieși în fugă din mașină. Tu parchează-o și vino înăuntru. Am să-ți spun ce este cu Jane de îndată ce voi afla. Roagă-te pentru ea, Bernie. Roagă-te. Te iubesc. Cînd se întoarse, douăzeci de minute mai tîrziu, era îmbrăcată într-un halat verde chirurgical, avea mănuși și o bucată de tifon în dreptul gurii.

– Medicul ortoped se ocupă acum de ea. Și trebuie să sosească cu elicopterul doi chirurgi pediatri. Ea îi chemase, de la San Francisco.

– Nu va rezista, nu-i așa, Meg? Îi telefonase lui Nanny, însă suspina atît de tare încît aceasta nu putuse să înțeleagă nimic. Îl sfătuise să încerce să se adune și-i spusese că așteaptă telefonul lui. Nu voia să-l sperie pe Alexander, aducîndu-i la spital.

– Ba da. Și dacă sîntem foarte, foarte norocoși, Jane va merge din nou.

Elicopterele aterizară douăzeci și minute mai tîrziu iar cei doi chirurgi intrară grăbiți în sala de operație. Totul era pregătit iar Megan îi asistă. Sosise și un neurochirurg, pentru orice eventualitate, însă lovitura de la cap nu era atît de gravă precum crezuseră inițial. Problema mare o constituia coloana vertebrală.

Operația a durat patru ore, iar Bernie era în pragul isteriei cînd Megan ieși din sală.

– Se va face bine, dragul meu... Se va face bine... O zi mai tîrziu, știau cu siguranță că ea va putea să meargă din nou. Avea nevoie de timp și de un tratament complicat,

însă avea să meargă din nou, să se joace şi să danseze. Cînd Jane se trezi, îi zîmbi lui Bernie, apoi privi spre Megan.

– Cum te simţi, draga mea? o întrebă Meg cu blîndeţe.

– Mă doare, se plînse ea.

– O să-ţi treacă.

Megan şi Bernie au sunat-o pe Ruth şi i-au spus cele întîmplate. Erau îngroziţi. Însă Megan i-a dat lui Lou toate detaliile iar acesta se simţi uşurat.

– A fost foarte norocoasă. Se pare că al făcut ceea ce trebuia.

– Mulţumesc. Complimentul lui valora foarte mult pentru ea. Apoi au plecat amîndoi să mănînce cîte un hamburger şi să facă planurile pentru următoarele luni. Jane urma să rămînă în spital cel puţin şase săptămîni, apoi va umbla cîteva luni într-un cărucior cu rotile. Nu putea urca treptele din casa lor din San Francisco, aşa că trebuiau să rămînă la Napa. Lui nu-i displăcu ideea, însă din cu totul alte motive.

– Trebuie să-ţi cer iertare, Megan. Mă simt atît de vinovat... N- am avut dreptate.

– Nu-i nimic, îi şopti ea. Înţelegea.

– Cîteodată mă simt vinovat că te iubesc atît de mult... Ca şi cum n-ar trebui să fac asta... Ca şi cum ar trebui să-i fiu încă credincios ei. Însă ea nu mai este... Iar eu pe tine te iubesc.

– Ştiu. Şi ştiu că te simţi vinovat. Nu trebuie. Într-o zi îţi vei da seama că totul a trecut.

Îşi dădu seama deodată că aşa se şi întîmplase. Nu se mai simţea vinovat pentru că o iubea pe Megan. Indiferent de cît de mult timp aveau să mai rămînă lucrurile lui Liz în dulap. Ea nu mai era.

Capitolul 44

Poliţia a cercetat accidentul. Femeii care conducea maşina i s-a făcut chiar şi un test al sîngelui. Însă nu se punea problema excesului de alcool. Vina era a lui Jane. Ea era încă în spital, revenindu-şi după operaţie.

– De ce nu ne întoarcem la San Francisco? Era dezamăgită că nu se mai ducea la şcoală şi că nu se mai putea întîlni cu prietenii ei.

– Pentru că nu poţi urca treptele, draga mea. Şi nici Nanny nu se poate descurca cu căruciorul pe scări. Dacă rămînem aici, măcar poţi ieşi afară.

– Vine şi bunica Ruth?

– Dacă vrei...

Megan îşi petrecea majoritatea orelor libere cu ea. Erau mai apropiate ca niciodată. Jane n-o mai duşmănea, iar Bernie nu se mai simţea vinovat. A doua zi de dimineaţă primi un telefon de la Paul Berman.

– Felicitări, Bernard. Urmă o pauză, iar Bernie îşi ţinu respiraţia. Vreau să-ţi dau o veste. Trei, de fapt. Ies la pensie peste o lună, iar consiliul te-a ales în locul meu. Şi tocmai am angajat-o pe Joan Madison să-ţi ia locul la San Francisco. Ajunge acolo peste două săptămîni. Poţi să-ţi faci bagajele pînă atunci?

Bernie simţi că inima i se opreşte în loc. Două săptămîni? Şi să-şi ia rămas-bun de la Megan? Cum ar fi putut? Iar pe Jane n-o putea scoate din spital cîteva luni de-aici încolo. Simţi un junghi în inimă. Poate că era în

pragul unui atac de cord. Asta ar fi simplificat foarte mult lucrurile. Dar el nu asta voia. Nu căuta o soluţie simplă. Ştia exact ce îşi dorea.

– Ar fi trebuit să-ţi spun demult, Paul. Şi dacă aş fi ştiut că ai de gînd să te retragi, aş fi făcut-o. Nu pot accepta.

– Nu poţi? Paul Berman părea consternat. Ce vrei să spui? Te-ai pregătit aproape douăzeci de ani pentru postul ăsta.

– Ştiu. Dar s-au schimbat foarte multe de cînd a murit Liz. Nu vreau să părăsesc California. „Sau pe Mogan... sau visul nostru..."

– Ţi-a oferit altcineva o slujbă mai bine plătită? *Neiman-Marcus? I. Magnin?* Nu şi-l imagina pe Bernie plecînd în altă parte. Dar poate că îi făcuseră o ofertă extraordinară.

– Ştii bine că nu ţi-aş face una ca asta, Paul. Sînt loial ţie şi magazinului. Însă vreau să fac ceva în acest oraş. Ceva ce nu pot face în altă parte.

– Nu-mi imaginez ce, pentru numele lui Dumnezeu. New York-ul este inima afacerii noastre.

– Vreau să-mi încep propria afacere, Paul.

– Ce fel de afacere?

– Un magazin. Aici, în Napa Valley. Se simţea deja liber în timp ce pronunţa cuvintele; de parcă tensiunea în care trăise în ultimele luni dispăruse. Bineînţeles că nu voi intra în competiţie cu voi, însă vreau să fac ceva special.

– Ai început deja?

– Nu. Trebuia să mă decid în privinţa slujbei de la *Wolff's.*

– De ce nu le faci pe amîndouă? Berman era disperat. Deschide-ţi un magazin acolo şi găseşte pe cineva să-l conducă. Iar tu vino aici şi ocupă-ţi locul pe care-l meriţi la *Wolff's.*

– La asta am visat de ani de zile, Paul, dar acum nu mi

se mai pare potrivit. Trebuie să rămîn aici. Ştiu sigur că am luat o hotărîre bună.

– Vei produce un şoc consiliului.

– Îmi pare rău, Paul. Ştiu că te pun într-o situaţie delicată. Zîmbi. Se pare că nu te poţi retrage încă. Oricum erai prea tînăr să faci o prostie ca asta.

– Corpul meu nu e de acord cu tine. Mai ales în dimineaţa asta.

– Îmi pare rău, Paul. Chiar îi părea, însă era şi foarte fericit. Rămase în birou mult timp, gîndindu-se în linişte. Cea care îl înlocuia urma să vină peste două săptămîni. După toţi aceşti ani petrecuţi la *Wolff's* era liber... Liber să-şi deschidă propriul magazin. Însă avea altceva de făcut mai întîi.

Casa era cufundată în linişte. El încă se mai aştepta să o găsească acolo, zîmbindu-i pe cînd ieşea din bucătărie, dîndu-şi părul blond pe spate. Însă ea nu mai era. Totul se terminase. Plecase luîndu-i cu ea şi visurile. Dar venise timpul să viseze din nou, să-şi făurească o altă viaţă. Luă nişte cutii mari şi le duse în dormitor. Se aşeză o clipă pe pat, apoi se ridică brusc. Trebuia să o facă înainte de a-şi aminti din nou de ea.

Nici măcar nu a mai scos lucrurile de pe umeraşe. Le-a aruncat grămadă în cutii, laolaltă cu pantofii, puloverele şi genţile. A păstrat numai rochia frumoasă cu care mersese la operă şi cea de mireasă, gîndindu-se că lui Jane îi va face plăcere să le poarte cîndva. O oră mai tîrziu, cărase toate lucrurile în maşină şi se reîntorsese în casă pentru ultima oară. Avea de gînd s-o vîndă. Liz nu mai era şi fără ea îşi pierduse farmecul. Ea dăduse farmec întregii lor vieţi. Închise uşor uşa de la dulap. Rămăseseră înăuntru numai cele două rochii. Restul era gol. Ea nu mai avea acum nevoie de haine. Se odihnea în pace în inima lui, unde o va purta întotdeauna. Aruncă o

ultimă privire spre casa tăcută şi ieşi afară, în soare.

Parcă şi magazinul arăta altfel acum. Nu mai era al lui. *Wolff's* îi aparţinea lui Paul Berman şi consiliului de la New York. Ştia că îi va fi greu să-i părăsească, însă se simţea pregătit.

Capitolul 45

În ziua aceea Bernie a plecat devreme de la birou. Avea o mulţime de lucruri de făcut. Stabilise o întîlnire cu un agent imobiliar pentru ora şase şi a trebuit să conducă nebuneşte ca să ajungă la timp. Întîrziase deja douăzeci de minute, însă agentul îl aştepta încă. Ca şi casa pe care i-o arătase Megan cu cîteva luni înainte. Îi scăzuse chiar şi preţul.

– Veţi locui acolo cu familia dumneavoastră?

– Nu chiar. Trebuia să obţină mai întîi permisul de a utiliza casa în scopuri comerciale şi nu avea de gînd să intre în amănunte. La ora şapte terminaseră tranzacţia. Formă numărul lui Megan, sperînd ca ea să fie de gardă şi nu Patrick. Ceru cu doctoriţa Jones, însă vocea de la celălalt capăt al firului îl informă că Meg era în sala de operaţii, însă i se putea transmite un mesaj prin pager. Trebuia numai să-şi dea numele lui, al copilului, vîrsta acestuia şi problema pe care o avea. S-a recomandat drept Smith, cu un băieţel pe nume George, de nouă ani, care îşi rupsese mîna.

– Aş putea s-o găsesc la camera de gardă? Băieţelul meu suferă cumplit. Se simţea mizerabil că trebuia să recurgă la aşa ceva, însă o făcea pentru o cauză nobilă. Se grăbi să ajungă la spital.

– Bună. Tocmai aşteptam un pacient.

– Pun pariu că ştiu pe cine.

– N-ai de unde să-l ştii. E nou. Nici măcar eu nu l-am

întîlnit vreodată.

Bernie se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche:

– Domnul Smith?

– Da... Cum de... Roşi. Bernie! Mă păcăleşti? Era prima oară cînd făcea asta.

– Te referi la micuţul George şi la mîna lui ruptă?

– Bernie! Îl ameninţă glumind, cu degetul. Ţii minte povestea cu băieţelul care striga „lupul"?

– Nu mai lucrez la *Wolff's*.

– Cum? Îl privea neîncrezătoare. *Cum?*

– Mi-am dat demisia astăzi. Părea încîntat.

– De ce? S-a întîmplat ceva?

– Da. Rîse. Paul Berman mi-a oferit postul lui. Vrea să iasă la pensie.

– Vorbeşti serios? De ce n-ai acceptat? Doar pentru asta ai muncit toată viaţa.

– Aşa mi-a spus şi el. Căuta ceva în buzunar, zîmbindu-i ştrengăreşte.

– Dar de ce? De ce n-ai...

O privi în ochi.

– I-am spus că-mi deschid propriul magazin la Napa Valley.

– Vorbeşti serios sau ai înnebunit, Bernie Fine?

– Amîndouă. Avem tot timpul să discutăm despre asta. Acum vreau să-ţi arăt ceva. Îl alesese cu multă grijă. I-l întinse. Era frumos ambalat.

– Ce-i asta?

– Un păianjen negru şi urît. Ai grijă cînd deschizi cutia. Ea dîndepărtă cu mîini tremurînde ambalajul, descoperind o cutie îmbrăcată în catifea, avînd inscripţionată emblema unui bijutier renumit.

– Ce-i asta, Bernie?

El se apropie de ea şi-i mîngîie părul negru, mătăsos, şoptindu-i:

– Acesta, dragostea mea, este începutul unei noi vieţi. Îi deschise cutia, iar ea exclamă surprinsă, văzînd smaraldul înconjurat de diamante. Era un inel foarte frumos. N-ar fi vrut să-i cumpere un inel asemănător cu al lui Liz. Începea o nouă viaţă. Te iubesc. Vrei să te măriţi cu mine, Meg?

– De ce faci toate astea? Renunţi la slujbă... mă ceri în căsătorie... te hotărăşti să deschizi un nou magazin. Nu poţi lua atîtea hotărîri într-o singură după-amiază. E o nebunie.

– Mă gîndesc demult la toate astea. O ştii prea bine. A venit momentul să acţionez.

– Iar Jane?

– Ce-i cu ea? întrebă Bernie uimit.

– Nu crezi că ar trebui să o întrebăm pe ea mai întîi?

– Trebuie să se familiarizeze cu gîndul.

După o discuţie de zece minute, Bernie fu de acord că trebuia să poarte o discuţie cu Jane. Se temea însă să n-o ia prea repede.

– Bună. Îi zîmbi nervos, iar ea simţi imediat că se întîmplase ceva. Privi spre Megan care avea lacrimi în ochi.

– Ce este? S-a întîmplat ceva?

– Nu. Vrem însă să-ţi cerem sfatul. Megan şi cu mine vrem să ne căsătorim, draga mea. Am vrut să te întrebăm ce părere ai. Urmă o tăcere lungă, apăsătoare. Jane îi privi pe amîndoi, apoi le zîmbi.

– Şi m-aţi întrebat pe mine mai întîi? Extraordinar! Nici măcar mama ei nu făcuse asta. Însă nu-i spuse lui Bernie.

– Ei, ce zici?

– Cred că este în regulă... Îi zîmbi lui Megan. Nu, de fapt cred că ar fi chiar drăguţ. Îi cumperi un inel, tati?

– Tocmai am făcut-o. Scoase inelul lui Megan din buzunar. Însă ea n-a vrut să-l primească înainte de a-ţi

cere părerea.

– Şi facoţi o nuntă mare?

Megan izbucni în rîs.

– Nici măcar nu ne-am gîndit la asta. S-au întîmplat atîtea azi...

– Asta cam aşa e. El îi spuse lui Jane că pleca de la *Wolff's*. Apoi le dădu la amîndouă vestea că a cumpărat acea casă.

– Vorbeşti serios, tati? Deschizi magazinul şi ne mutăm la Napa? Jane bătea din palme entuziasmată.

– Bineînţeles. I-am găsit chiar şi un nume în timp ce veneam încoace. Mă gîndeam la voi amîndouă, la Alexander, la toate lucrurile bune care mi s-au întîmplat în ultimul timp... Aşa mi-a venit ideea. Am să-l numesc *Dragoste renăscută*. Ce ziceţi?

– Îmi place. Lui Jane nici nu-i mai păsa că era încă în spital. Pot să-ţi fiu domnişoară de onoare la nuntă, Meg?

Bernie îşi sărută mireasa.

– Te iubesc, Megan Jones.

– Şi eu vă iubesc, pe toţi trei, îi şopti ea. *Dragoste renăscută* este un nume frumos... Se potrivea de minune cu tot ce li se întîmplase de cînd o cunoscuseră pe Meg.

Sfîrşit